

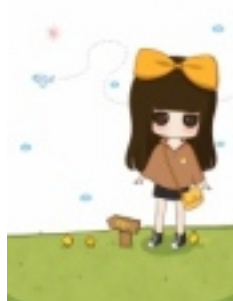
Bệnh Án Khám Chữa FA Di Căn

Contents

Bệnh Án Khám Chữa FA Di Căn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	73
20. Chương 20	76
21. Chương 21	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23	85
24. Chương 24	89
25. Chương 25	92
26. Chương 26	95
27. Chương 27	99
28. Chương 28	104
29. Chương 29	107
30. Chương 30	110
31. Chương 31	113
32. Chương 32	118
33. Chương 33	124
34. Chương 34	130
35. Chương 35: Chương 35	135
36. Chương 36: Chương 36	139
37. Chương 37	142
38. Chương 38: Chương 38	146
39. Chương 39: Chương 39	150
40. Chương 40	154
41. Chương 41: Chương 41	158

42. Chương 42: Chương 42	162
43. Chương 43	165
44. Chương 44: Chương 44	168
45. Chương 45: Chương 45	171
46. Chương 46	175
47. Chương 47: Chương 47	181
48. Chương 48: Chương 48	185
49. Chương 49	188
50. Chương 50: Chương 50	193
51. Chương 51: Chương 51	196
52. Chương 52	198
53. Chương 53: Chương 53	201
54. Chương 54: Chương 54	205
55. Chương 55	209
56. Chương 56: Chương 56	212
57. Chương 57: Chương 57	217
58. Chương 58	221
59. Chương 59: Chương 59	225
60. Chương 60: Chương 60	229
61. Chương 61	232
62. Chương 62: Chương 62	236
63. Chương 63: Chương 63	239
64. Chương 64	242
65. Chương 65: Chương 65	245
66. Chương 66: Chương 66	249
67. Chương 67	252
68. Chương 68: Chương 68	257

Bệnh Án Khám Chữa FA Di Căn

Giới thiệu

Trịnh tiên sinh: Thai phụ phải cẩn thận một chút. Cô giáo Viên: Đây không phải là có thai. Đây là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-an-kham-chua-fa-di-can>

1. Chương 1

Chiều tối thứ sáu, giờ cao điểm tan tầm, vô số dòng xe cộ đan nhau trong thành phố Bắc Kinh rộng lớn. Giữa hè, không khí nóng bức và tiếng còi ô tô đan vào nhau tạo thành một tấm lưới oi bức khiến người ta gần như không thở nổi.

Tuy nhiên lúc này một góc nào đó trong tòa nhà SOHO nằm ở nơi nào đó trong thành Bắc Kinh lại được bao phủ bởi một bầu không khí áp thấp lạnh lạnh. Tiếng giày cao gót vang vọng lách cách trên hành lang. Một quý cô ăn mặc chỉnh tề, trên mặt không mang biểu cảm, cao ngạo nện gót giày đi tới, mở cửa một công ty không treo bất cứ biển hiệu nào.

Bên trong cửa cũng trống vắng như bên ngoài. Trên quầy lễ tân tạo hình thông thường đặt lẻ loi một lọ hoa bằng thủy tinh tạo hình thông thường, cắm một bó hoa tạo hình thông thường, không phân biệt được thật hay giả. Quý cô trẻ tuổi vô thức nhìn quanh một lượt, ngay cả một bóng người cũng không có, đừng nói gì đến tiểu thư lễ tân, chỉ có thiết bị lấy số điện tử vẫn miệt mài chạy một hàng chữ: 18:30 - 19:30, Trần tiểu thư.

Cảnh tượng này khiến quý cô trẻ tuổi không khỏi liên tưởng đến hình ảnh khi đến bệnh viện xếp hàng lấy số khám bệnh. Thật sự cho rằng cô có bệnh chắc? Quý cô trẻ tuổi không nhận được kinh thường, lập tức quay đầu đi ra, lại lập tức kinh hãi tròn tròn mắt.

Một gã thanh niên đẹp trai lẳng lẳng đứng sau lưng cô, đang mỉm cười với cô.

Rõ ràng mấy giây trước trong phạm vi năm mét xung quanh người cô vẫn không có một bóng người, đột nhiên ở đâu lại mọc ra một người như vậy?

Cô còn chưa kịp suy nghĩ về vấn đề này, gã thanh niên đẹp trai đã đưa tay làm động tác xin mời: “Trần tiểu thư, mời đi theo tôi”.

Cứ thế, Trần tiểu thư theo đối phương đi vào một văn phòng yên tĩnh với vẻ mặt nghi hoặc.

Lại nhìn nhãn mác trên vạt áo của gã đẹp trai - Gordon, xác định mình không nhìn lầm, ánh mắt hơi kinh miệt của Trần tiểu thư lại một lần nữa xuất hiện: “Cô Viên đâu?”

Gã đẹp trai vẫn mỉm cười như cũ: “Cô Viên đi làm bên ngoài, khi nào cô ấy về, chúng tôi sẽ phản hồi đầy đủ chi tiết sơ chấn của tiểu thư lần này cho...”

Đáng tiếc gã còn chưa nói xong đã bị ngắt lời: “Chờ đã! Có thể anh đã hiểu lầm mục đích tôi đến đây. Tôi đến không phải để khám bệnh... Huống hồ tôi cũng không cảm thấy tôi có bệnh gì, tôi tới đây chỉ để làm cho mẹ tôi từ bỏ ý định này đi”.

Gã đẹp trai vẫn chỉ mỉm cười, yên lặng đưa cho cô một tờ giấy.

Trần tiểu thư cúi xuống xem lướt qua một lát. Hiện lên trước mắt cô là một tờ đơn xin vào hội, mẹ cô đã điền xong cho cô. Đương nhiên phí nhập hội cũng là mẹ cô nộp cho cô. Nhìn một chuỗi số 0 trên dòng ghi phí nhập hội, Trần tiểu thư lập tức cảm thấy hơi khó thở.

Gã trai hay cười trước mặt lại vẫn mỉm cười chém thêm một đao: “Nếu bây giờ cô rút khỏi hội, hội phí cũng không được trả lại”.

Trần tiểu thư lặng lẽ nghe tiếng ví tiền rỏ máu, hoàn toàn không phát hiện gã trai thích cười trước mặt đột nhiên thu lại nụ cười âm áp, ngẩng đầu nhìn camera giám sát trên tường, nhướn mày đầy vẻ xảo quyệt.

Phòng bên cạnh, một màn hình máy tính rất lớn hiển thị rõ ràng hình ảnh vừa rồi.

Đôi tay hơi mũm mĩm, một tay lấy nửa miếng pizza từ trong hộp ra, tay kia cầm kẹp tài liệu lên.

Động tác ăn pizza và động tác lật tài liệu đồng bộ một cách hoàn mỹ.

Trần tiểu thư, 32 tuổi, theo đánh giá chuyên môn, chỉ số độc thân đã di căn đến mức 3 sao rưỡi. Sau khi mỗi tình đầu ngây ngô thời cấp hai bị mẹ và giáo viên chủ nhiệm phối hợp bóp chết từ trong trứng nước, Trần tiểu thư không còn yêu một lần nào nữa. Mỗi lần nhìn thấy con cái của các bạn mình tới tập xếp hàng đi vào cung điện hôn nhân, phong bì mừng đám cưới như bị máu rỏ trong lòng nhuộm đỏ, cuối cùng mẹ của Trần tiểu thư được biết đến công ty này qua lời của em họ của con gái của em vợ của một bà bạn bài bạc của mình. Cậu thanh niên này cũng ế kinh niên, vậy mà nhờ có sự giúp đỡ của cô giáo Viên cuối cùng cũng

theo đuổi được nữ thần trong lòng mình một cách thuận lợi. Trần tiểu thư không chịu nổi mẹ mình hét khóc lóc kêu gào lại dọa treo cổ, miễn cưỡng đồng ý đến đây gặp cô giáo Viên, một danh nhân trên mạng mà cô từng có thời hâm mộ. Đáng lưu ý là, mặc dù Trần tiểu thư từng là một trong hàng triệu người theo dõi trang weibo có tên gọi “Cô Viên hôm nay không làm thêm giờ”, nhưng vì cô giáo Viên thường xuyên quảng cáo cho công ty đối thủ của cô trên weibo nên cô đã quyết đoán bỏ theo dõi...

Một người thuộc tầng lớp thượng lưu trong giới văn phòng với tính cách và dáng người cùng nóng bỏng như nhau có vẻ như hơi khó đối phó. Lại nhìn Trần tiểu thư trên màn hình máy tính, quả nhiên là cực kì không tình nguyện, bắt chéo chân, hai tay khoanh trước ngực, tư thế như thể tuyên chiến “Để tôi chống mắt xem các người có thể làm nên trò trống gì”.

“Tôi chính là người hưởng thụ độc thân, yêu thích độc thân, dự định độc thân cả đời, không muốn xuất hiện một người đàn ông để hạ thấp mức sống của tôi. Tôi không cần các vị giúp tôi, nếu các vị nhất định muốn giúp thì xin hãy giúp tôi thuyết phục mẹ tôi. Mẹ tôi không hiểu quan niệm của tôi, cho rằng chỉ cần không kết hôn thì người phụ nữ nào cũng rất đáng thương. Ngày trước mẹ tôi bỏ ra mấy triệu đưa tôi ra nước ngoài du học chính là để tôi bị giam cầm trong những tư tưởng cổ hủ, không yêu là có lỗi với mười tám đời tổ tông hay sao chứ?”

Nghe đến đó, bàn tay mập mạp cuối cùng buông miếng pizza xuống, rút một tờ giấy ăn lau tay, lục tìm điện thoại di động dưới một đồng hồ ăn vặt thượng vàng hạ cám trên bàn, sau đó bấm một dãy số.

Lập tức thấy gã trai đẹp trên màn hình máy tính bí mật bấm nút nghe trên chiếc tai nghe bluetooth đeo trên tai.

“Cao Đăng, đừng vòng vo với cô ta nữa, vào việc luôn đi”.

Nhận được mệnh lệnh của cô Viên, Cao Đăng vẫn giữ nguyên nụ cười tươi tắn, cầm lấy chiếc iPad trên bàn, vừa chậm rãi mở ra vừa nói: “Trần tiểu thư, nếu tiểu thư thật sự hưởng thụ cuộc sống độc thân như đã nói, vậy người này là thế nào?”

Trần tiểu thư vốn chỉ khinh miệt liếc màn hình iPad, nhưng ngay lập tức mọi biểu cảm trên mặt đều đông cứng.

Cao Đăng mở một tệp trình chiếu ppt ra, Trần tiểu thư khiếp sợ đến mức này chẳng qua là vì trang đầu tiên trong tài liệu có ảnh của Trần tiểu thư và một người đàn ông.

Nói đúng ra đây không thể coi là một bức ảnh chụp chung, mà là giữa đêm khuya, Trần tiểu thư đứng ngoài cửa một gian phòng làm việc, lẳng lặng nhìn người đàn ông đó ở trong phòng. Lúc này ống kính máy ảnh được giấu ở một góc kín đáo, không chỉ ghi lại khuôn mặt lạnh lẽo và trầm lặng của người đàn ông đang vui đùa làm việc mà còn ghi lại cả ánh mắt si mê của Trần tiểu thư.

Trần tiểu thư sững sờ đủ ba giây rồi đứng bật dậy, ánh mắt ngập tràn tức giận: “Anh theo dõi tôi?”

Cao Đăng liếc nhìn bức ảnh. Trần tiểu thư trong ảnh có vẻ hơi tự ti, quả thực hoàn toàn trái ngược với vẻ ngang ngược danh giá lúc này. Hắn thâm lắng đầu trong lòng, ngoài mặt lại vẫn mỉm cười như xưa nay vẫn thế: “Đương nhiên, chúng tôi phải làm thế nào để xứng với khoản phí nhập hội mà mẫu thân của tiểu thư đã thanh toán”.

Trần tiểu thư vẫn giận dữ trợn mắt nhìn, Cao Đăng vẫn mỉm cười, hai người đã yên lặng giao chiến vô số lần trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cuối cùng Trần tiểu thư đột nhiên ngồi bệt xuống ghế, thất bại tan tác.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đồ ăn vặt trên bàn càng ngày càng ít dần. Hình ảnh giám sát trên màn hình máy tính như một cảnh quay chậm, phác họa rõ nét những biểu cảm tự giễu, cô đơn, ngọt ngào trên mặt Trần tiểu thư. Cuối cùng đồng hồ treo tường cũng chạy đến bảy rưỡi. Bàn tay mồm mồm thỏa mãn đặt túi khoai tây chiên vừa ăn hết sạch xuống, cửa phòng bị mở ra từ bên ngoài, bóng dáng cao ráo của Cao Đăng lao vào phòng nhanh như chớp.

“Chị Viên, chị có thể dùng ăn được không? Chị đã 65 cân rồi đấy”. Vừa thấy trong phạm vi bán kính 50 lấy Viên Mãn làm trung tâm bày toàn đồ ăn vặt, Cao Đăng đã ngán ngẩm bóp trán.

“Sai rồi, tôi mới 64 cân 6 lạng, còn khuya mới đến 65 cân”.

Như thể lừa mình dối người, Viên Mãn cầm tài liệu về Trần tiểu thư đề lên đồng túi đựng đồ ăn đã trống không trên bàn, dùng cách này để che giấu tai mắt người khác. Cao Đăng cúi xuống, nhìn thấy tài liệu về Trần tiểu thư liền khẽ cau mày, yên lặng không nói gì nữa.

Viên Mãn vẫn tràn ngập lòng tin, hoàn toàn không phát hiện sự khác thường của Cao Đăng: “Tôi đã đoán trước từ lâu rồi, Trần tiểu thư bao nhiêu năm không yêu đương gì chắc chắn là có nguyên do, kết quả điều tra cho thấy quả nhiên như vậy!”

“ ... ”

Thấy Cao Đăng không tiếp lời, Viên Mãn ngày càng đắc ý, không giữ mồm giữ miệng gì nữa: “Kì thực trên thế gian này, ngàn vạn lí do không tìm được đối tượng suy cho cùng cũng chỉ có mấy loại. A, quý quan hệ nhỏ lại chỉ ru rú ở nhà. B, ngoại hình xấu còn thích để mặt mộc. C, nghèo kiết xác còn ra vẻ thanh cao. D. Rõ ràng không tìm được đối tượng còn tuyên bố thích sống độc thân. E, thích người khác lại sợ bị từ chối, người khác thích mình lại anh rất tốt nhưng em rất tiếc. F, toàn bộ những điều trên. Cô ả Trần tiểu thư này dù lương một năm cả triệu, chạy xe sang, ở biệt thự nhưng cũng không thoát được mấy lí do này. Không phải cô ta không muốn yêu, chẳng qua người cô ta thích quá cao không với tới được, thế nên mới lừa mình dối người tung hô độc thân vạn tuế...”

“Hay là chúng ta không nhận vụ này nữa?” Cao Đăng đột nhiên lên tiếng ngắt lời cô.

Viên Mãn khựng lại: “Vì sao?”

Cao Đăng đưa tay chỉ bức ảnh dán trong tài liệu về Trần tiểu thư: “Chị đừng quên kẻ cô ta thích là yêu nghiệt phương nào”.

“ ... ”

Lần này ngay cả Viên Mãn luôn luôn nói năng đốp chát không ngại một ai cũng không khỏi im lặng.

Đúng vậy, mặc dù một nhân vật chính trong vụ làm ăn này là Trần tiểu thư đã bị họ điều tra đến tận chân tơ kẽ tóc, không còn thiếu chi tiết gì, nhưng nhân vật chính còn lại...

Viên Mãn lặng lẽ gõ vào khung tìm kiếm trên máy tính. Còn chưa gõ xong, máy tính đã tự động gợi ý: Trịnh Diễn Tự.

Ba chữ này quả thực là ác mộng của Viên Mãn suốt một tháng nay.

Nhưng Viên Mãn vẫn cố nén sự ớn lạnh dưới đáy lòng, nhanh chóng tìm được thư mục có tên Trịnh Diễn Tự, lặng lẽ mở xem thành quả của mình một tháng nay.

Lại càng xem càng sâu não, càng xem càng không có manh mối.

Cao Đăng bên cạnh chán nản nhún vai: “Trần tiểu thư mặc dù thật sự khẩu thị tâm phi, nhưng cô ta nói một câu rất đúng...”

Gã dừng lại một lát, hắng giọng, bắt chước giọng nói của Trần tiểu thư và thói quen ngạo mạn dùng lỗ mũi nhìn người khác của cô, nhắc lại chính xác đến từng chữ: “Các người có thể giúp gì được tôi? Giúp tôi theo đuổi được Trịnh Diễn Tự? Với tư chất của các người? Không thể được. Hay là giúp tôi tìm được một người đàn ông hấp dẫn hơn anh ấy? Với tư chất của anh ấy... Càng không thể được. Vì thế bất kể quá trình thế nào, kết cục đều chỉ có ba chữ: Không thể được”.

Mỗi người đều có nhược điểm, luôn có thể thông qua nhược điểm này để nhìn thấu vào trong lòng người đó. Nhưng cô và Cao Đăng đã theo dõi vị Trịnh tiên sinh này đủ một tháng, phát hiện vị Trịnh tiên sinh này giống như một mặt gương không hề có sơ hở, phản xạ lại ánh sáng lạnh lẽo và đáng vẻ ngu ngốc của người ngoài, lại khiến người ta không thể đoán được khung cảnh phía sau tấm gương đó như thế nào.

Trong thư mục có tên Trịnh Diễn Tự đã ghi lại tất cả mọi hành tung của Trịnh tiên sinh trong một tháng nay. Không có nhàn hạ, không có giải trí, không có bất lương sở thích không lành mạnh nào, không có phụ nữ, không có đàn ông, thứ duy nhất miễn cưỡng được coi là yêu thích chẳng qua chỉ là sáng sớm mỗi ngày chạy bộ một tiếng. Trong một tiếng này Viên Mãn chỉ dùng mắt thường cũng có thể phát hiện có không dưới năm phụ nữ có ý đồ với anh ta. Bao gồm cô nàng suốt ngày mặc áo thun ba lỗ với vòng ngực 34D luôn xuất hiện đúng giờ trên đường chạy của anh ta; Bao gồm cô bé nhân viên thu ngân 19 tuổi làm thêm nhận dịp nghỉ hè ở cửa hàng tạp hoá anh ta mua nước sau khi chạy xong; Bao gồm cô vợ bé của gã trọc phú gần năm mươi tuổi ở tầng trên nhà anh ta, lần nào cũng “tình cờ” gặp anh ta trong thang máy... Nhưng vị Trịnh tiên sinh này vẫn ung dung né tránh toàn bộ những đòn tấn công ngầm ngấm hay công khai của đám yêu tinh nhện nhện công lực thâm hậu này, cuối cùng luyện thành công phu độc thân ngàn năm những tưởng đã thất truyền.

Không hề có sơ hở, cũng... không hề có nhiệt độ.

Gã Trịnh Diễn Tự này rốt cuộc là một kẻ như thế nào?

Viên Mãn im lặng tắt máy tính, cùng Cao Đăng bên cạnh trợn mắt nhìn nhau. Đúng là một... điệp vụ bất khả thi.

2. Chương 2

“Nhân lúc chúng ta còn chưa đầu tư quá nhiều nhân lực, tinh lực, vật lực, tài lực, bỏ cuộc vẫn còn chưa muộn”.

Đối mặt với ánh mắt đầy khích lệ này của Cao Đăng, Viên Mãn quả thực chỉ còn nước ngậm bồ hòn làm ngọt. Cô có thể nói với Cao Đăng rằng không phải mình không muốn bỏ cuộc mà là không thể bỏ cuộc hay không?

Bởi vì cô đã tiêu sạch tiền phí nhập hội của Trần tiểu thư từ lâu rồi...

Viên Mãn đảo mắt một vòng, cuối cùng kết luận: “Công việc có thể không làm, nhưng cơm không thể không ăn. Có thực mới vực được đạo, mới có tâm tình nghĩ cách, cho nên bây giờ phải ăn cơm cái đã!”

Một tiếng rưỡi sau, Viên Mãn và Cao Đăng cuối cùng cũng đi vào một nhà hàng Michelin nằm trên đường vành đai 5 phía bắc.

Viên Mãn là một người có thể không mua váy áo mới trong quý, có thể ngày ngày đi tàu điện ngầm, nhưng tuyệt đối không thể bạc đãi chính mình trong chuyện ăn uống. Cùng một đạo lí như vậy, bình thường đi một hai cây số đã mệt chết mệt sống, kêu cha gọi mẹ, nhưng để ăn một bữa ngon lại có thể vượt qua trăm núi ngàn sông, không kêu khổ không kêu mệt, hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Cao Đăng sớm đã quen với chuyện này, từ đường vành đai 3 phía đông chạy đến đường vành đai 5 phía bắc ăn cơm thì đã là gì? Những chuyện khác thường như bị cô kéo từ Bắc Kinh đến Vũ Hán chỉ để ăn một bữa tôm hùm cay cũng đã trải qua rồi...

Viên Mãn ngồi đối diện mặc một bộ đồ hai trăm tệ mua trên taobao, gọi món tôm hùm giá hai ngàn tệ, mặt không đỏ, tim không đập. Cao Đăng đã rất quen thuộc, thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên, dáng vẻ hết sức thản nhiên.

Món ăn Pháp có một đặc điểm là chậm. Chậm rãi dùng thứ đồ ăn tinh xảo bằng bạc lấy thịt tôm từ trong vỏ ra đưa vào miệng, Viên Mãn khẽ nheo mắt, tỏ ra tương đối thỏa mãn.

“Tôm hùm châu Úc với vang trắng của Đức là tuyệt phẩm, cũng giống như đồ xiên nướng Vọng Kinh với bia X 6 tệ 8 một chai vậy”.

Viên Mãn đang chuẩn bị hưởng thụ miếng thứ hai, Cao Đăng lại nói đến chuyện không nên nói lúc này: “Chuyện của Trịnh Diễn Tự rồi cuộc làm thế nào?”

Động tác của Viên Mãn khựng lại nhưng khôi phục rất nhanh, tiếp tục đưa thịt tôm vào miệng. Chi tiết này không thoát được mắt Cao Đăng, vừa nhìn đã biết bà chị này làm bộ không nghe thấy. Gã đang định lên tiếng vạch trần, đúng lúc này Viên Mãn dường như bị nghẹn, vẻ mặt lập tức cứng đờ, mắt tròn tròn nhìn về phía nào đó.

Cao Đăng liếc Viên Mãn: “Đừng làm bộ nữa!”

Không ngờ gã vừa dứt lời đã nghe thấy phụt một tiếng, Viên Mãn phun miếng tôm trong miệng ra, vẽ thành một đường parabol hoàn hảo, vừa khéo rơi đúng vào trong chén rượu của Cao Đăng.

Miếng tôm chậm rãi chìm xuống đáy chén rượu, đồng thời một bóng người không nhanh không chậm đi vào nhà hàng, đi thẳng về phía Viên Mãn.

Lúc này Viên Mãn mới hoàn hồn, không khỏi nuốt nước bọt: “Á ù!”

“Chị Viên, chú ý hình tượng”. Gã Cao Đăng này lúc riêng tư có trêu chọc thế nào gã cũng chấp nhận được, nhưng trước mặt người ngoài lại cực kì giữ ý, ngay cả âm điệu nói chuyện cũng phải luyện tập làm sao để trầm thấp mà cao nhã. Dùng lời của chính gã mà nói, đó chính là giả tạo đến tầm nghệ thuật. Làm sao gã có thể cho phép cô nói những lời thô tục ở chỗ này, còn bị nhân viên phục vụ liếc nhìn với vẻ chèn ghét nữa?

Viên Mãn vẫn không ngừng nháy mắt với Cao Đăng, Cao Đăng mới quay đầu nhìn lại theo hướng cô ra hiệu.

Gã vừa nhìn thấy người đó đã lập tức quay lại, kinh hãi đến mức âm thanh cũng run rẩy: “Á ù ù ù ù ù!”

Mà lúc này kẻ đầu sỏ gây ra tất cả những rối loạn này vừa vịn đi qua bên cạnh Cao Đăng. Hiển nhiên anh ta cũng nghe thấy một chuỗi âm thanh liên tiếp của Cao Đăng, khẽ nhướng mày liếc Cao Đăng một cái rồi đi mất.

Chỉ là một ánh mắt cực kì nhạt nhẽo, lại khinh bỉ Cao Đăng đủ một lượt từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Cao Đăng cảm thấy mình như vừa bị trúng một đòn với 10.000 điểm tổn thương.

Không sai, kẻ đi qua sát bên cạnh bàn của hai người bọn họ không phải ai khác mà chính là Trịnh Diễn Tự.

Đêm trăng mờ gió nhẹ, nhà hàng Pháp lãng mạn, trong lúc Cao Đăng còn đang bận hóa giải 10.000 điểm tổn thương đó, Viên Mãn đã nhạy bén đánh hơi thấy tình hình không đúng. Cô rút khăn ăn lau khóe miệng, đứng dậy, xoay người, đuổi theo, động tác nhịp nhàng liền mạch. Vì vậy Cao Đăng còn tặc lưỡi than thở với chỗ ngồi trống không đối diện: “Đúng là trùng con bà nó hợp...”

Không nghe thấy phản hồi, Cao Đăng nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một bóng dáng hơi béo và một cái rồi biến mất sau chỗ rẽ phía trước không xa.

Kì thực nếu không làm kẻ lừa đảo trên mạng mà làm thám tử thì Viên Mãn cũng tuyệt đối đạt tiêu chuẩn, Cao Đăng suy nghĩ miên man.

Chỉ tiếc thám tử nghiệp dư Viên Mãn đã phụ lòng chờ mong của Cao Đăng, vừa qua chỗ rẽ chẳng bao lâu đã để mất mục tiêu.

Thôi đành vậy, mặc dù cô cao 1 mét 72, người cao chân dài, nhưng ai bảo cô lại hơi béo chứ? Cao Đăng cho rằng cô còn 65 cân, nhưng thực ra tháng trước cô cũng đã đột phá con số này. Làm sao so được với gã nọ cao 1 mét 85, chân dài mét mốt chứ? Cho nên chỉ chớp mắt sau đã mất mục tiêu nhưng Viên Mãn vẫn cảm thấy mình không có gì phải tự trách, lần lượt tìm từng phòng riêng một là kiểu gì cũng thấy.

Đương nhiên việc nguy trang thích hợp cũng là cần thiết. Cô là khách quen ở đây, mặc dù nhân viên phục vụ cô quen biết tỏ ra rất khó xử nhưng vẫn cho cô mượn một bộ đồng phục. Trong phòng nghỉ của nhân viên, Viên Mãn thay quần áo bằng tốc độ nhanh nhất, nín thở đứng trước gương, quan sát một lượt từ trên xuống dưới.

Vì sao lại phải nín thở?

Bởi vì cô bé nhân viên nọ thật sự là quá coi trọng cô, không ngờ lại cho cô mượn một bộ đồng phục cỡ S.

Viên Mãn cúi đầu xuống nhìn cái bụng bị bó chặt tròn ung ủng của mình, đang lặng lẽ than thở đây mới là “hít thở cũng đau đớn” theo đúng nghĩa đen, trong phòng nghỉ đang yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi: “Chị Viên, chị đã thay xong chưa? Quản lý của em đến rồi!”

Viên Mãn lập tức sợ gần chết, nhất thời không nín thở được. Tách một tiếng, chiếc cúc ở vị trí bụng của bộ đồng phục đứt chỉ một nửa.

Viên Mãn cúi xuống nhìn chiếc cúc đang hoảng sợ run rẩy trước bụng, lại nhìn cô bé nhân viên thò đầu vào khe cửa với vẻ mặt cuống quýt, tình hình cấp bách, nhiệm vụ nặng nề, quả thật không còn thời gian để loay hoay nữa. Vả lại từ xưa tới nay đâu có anh hùng nào chết trận trên lưng ngựa chỉ vì chiếc áo giáp nhỏ hơn một cỡ? Không! Vậy thì...

Hùng dũng, hiên ngang đi ra chiến trường!

Nhưng Viên Mãn nhanh chóng nhận ra một điều, trong sông dài lịch sử mấy ngàn năm có lẽ thật sự không có anh hùng nào chết trận trên lưng ngựa vì bộ áo giáp nhỏ hơn một cỡ, nhưng chắc chắn có anh hùng chết ngạt trên lưng ngựa vì bộ áo giáp nhỏ - hơn - hai - cỡ!

Đã rất muộn, khách khứa lẽ ra không còn quá nhiều, nhưng Viên Mãn liên tục tìm ba phòng riêng mà phòng nào cũng đang có khách. Khách hàng lại tưởng cô là nhân viên phục vụ thật, sai cô vào rót nước rót rượu như thường. Viên Mãn không dễ gì thoát thân, không nhận được cầu khẩn các bạn mớ trên người mình, mong sao phòng tiếp theo nhất định phải là phòng của Trịnh Diễn Tự.

Viên Mãn cứ thế vừa cầu khẩn vừa giả bộ bụng khay mở cửa phòng riêng tiếp theo.

Các bạn mớ đã đồng hành với cô nhiều năm quả nhiên có tác dụng hơn đủ loại thần tiên. Nhìn phía sau lưng người đàn ông ngồi bên bàn ăn quay lưng về phía cô chẳng phải là Trịnh Diễn Tự sao?

Ấu phục sẫm màu, tóc cắt ngắn, cổ áo sơ mi lộ ra trắng tinh không tì vết. Bàn tay đặt trên bàn ăn có những ngón tay thon dài, không hề có chỗ nào thừa thãi. Cộng thêm chiếc ghim cài tay áo xinh xắn, lối cài kiểu Pháp và chiếc đồng hồ mặt đen sang trọng trên cổ tay, nơi nào cũng lộ ra vẻ kỹ tính đặc trưng của người thuộc cung xử nữ. Chắc hẳn trên thế giới này cũng chỉ có Trịnh Diễn Tự mới có thể thống nhất những thứ này trên người một cách hoàn mỹ.

Còn người ngồi đối diện với anh ta...

Cái nhìn đầu tiên, Viên Mãn lại chỉ thấy một cặp bưởi tròn trịa, à không, phải nói là một đôi ngực tròn trịa. Mà chị Bưởi cổ áo thấp gần đến rốn này tạm thời còn không phát hiện sự tồn tại của Viên Mãn, bởi vì cô ta đang tập trung toàn bộ tâm tư dưới gầm bàn: Mũi giày cao gót đang không ngừng trượt từ trên xuống dưới ống quần người đàn ông đối diện, nhẹ nhàng như có như không.

Mắt chị Bưởi cũng không hề nhàn rỗi mà nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, dường như chỉ dùng ánh mắt đã có thể lột sạch người đàn ông này ra.

So sánh với cảnh tượng này, bữa ăn vừa rồi của cô và Cao Đăng thật sự là quá thuần khiết. Cô chỉ mãi lột quần áo tôm hùm, thật sự là... cũng quá thuần khiết! Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu đã bị một ý nghĩ khác triệt để át mất.

Trịnh Diễn Tự không ngờ lại hẹn hò với loại người này?

Trịnh Diễn Tự không ngờ lại hẹn hò với loại người này?

Trịnh Diễn Tự không ngờ lại...

Có lẽ là oán niệm của cô quá lớn nên đã quấy nhiễu hai người đang tán tỉnh nhau. Chị Bưởi ngẩng đầu lên: “Cô là ai?”

Đương nhiên người đàn ông nọ cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn về phía Viên Mãn.

Lập tức Viên Mãn cảm thấy thế giới lại trở về thế giới bình thường mà cô quen thuộc, người đàn ông này không phải Trịnh Diễn Tự.

“Tôi có bảo cho phép cô vào không?” Chị Bưởi bị phá rối nhả húng, lời nói khó tránh khỏi có chút kích động, cặp bưởi tròn trịa cũng lúc lắc mấy lượt, Viên Mãn cảm thấy như mình bị đánh trúng...

“Xin lỗi, xin lỗi!” Viên Mãn liên tục tạ lỗi, không kịp xoay người mà bưng khay lui lại từng bước. May mắn là cô đã kịp thời lui ra khỏi phòng trước khi tuyệt chiêu lúc lắc bí truyền của chị Bưởi tạo thành tổn thương lớn hơn cho mắt cô.

Luống cuống không kịp chọn đường, lui ra ngoài phòng trở lại hành lang, cho rằng mọi sự đã qua, không ngờ một giây sau lại đụng vào ngực một phụ nữ khác.

Đúng là bưởi trước chưa qua, bưởi sau đã tới.

Cốc nước trên khay bị rơi xuống đất, nước bắn ra tung tóe về phía chân người phụ nữ đó. Cô ta kêu lên một tiếng, mặc dù đã né tránh đủ nhanh nhưng giày cao gót vẫn bị ướt một nửa. Viên Mãn lập tức lo lắng ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt cô là một phụ nữ với khuôn mặt lạnh lùng, đầu mày khóe mắt đều lộ rõ một vẻ kiêu ngạo. Lại nhìn cánh cửa phòng riêng bên cạnh, xem ra người phụ nữ này cũng vừa từ trong phòng đi ra giống như cô, cho nên mới va vào nhau như vậy.

“Xin lỗi, xin lỗi...”

Viên Mãn vội vàng dịch sang một bước, cúi xuống nhặt cốc lên.

“Số hiệu nhân viên của cô là bao nhiêu? Tôi phải khiếu nại cô”.

Người phụ nữ vừa nói vừa nhìn tấm thẻ nhân viên đeo trên ngực áo đồng phục của Viên Mãn. Viên Mãn vội che lại, đó đâu phải số của cô?

Hành động của cô dường như đã chọc giận người phụ nữ đối diện. Thấy trong mắt đối phương bùng lên hai ngọn lửa nhỏ, Viên Mãn lập tức cảm thấy hô hấp càng thêm khó khăn. Rốt cuộc là hình ảnh ướt át trong phòng vừa rồi đã khiến cô đỏ mặt tía tai, tim đập tăng tốc? Hay là bị bộ đồng phục này bó chặt nên đầu vág mắt hoa, nhìn mọi thứ không rõ? Hay là bởi vì ánh mắt người phụ nữ này tự mang 10.000 điểm sát thương? Viên Mãn không kịp suy nghĩ rõ vấn đề này, bởi vì lúc này người đàn ông trong phòng đã nghe thấy động tĩnh đi ra...

Viên Mãn chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng.

“Có chuyện gì vậy?”

Tuy là một câu hỏi ân cần nhưng ngữ điệu lại vẫn lạnh lùng, âm sắc hơi trầm giống tiếng đàn xen lô nhưng vẫn có độ vang. Nếu là lúc khác, Viên Mãn hoàn toàn có thể ngược mắt nhìn chủ nhân của giọng nói này bằng ánh mắt tán thưởng, có điều lúc này Viên Mãn đang hoảng hốt, đâu còn có tâm tình tán thưởng?

Đối phương chần hẫn rất cao, Viên Mãn cảm thấy ánh sáng quanh người mình bị che mất hơn nửa. Cô không ngược mắt lên nhìn, trong lòng âm thầm than thở: Tiêu rồi, người phụ nữ này thoát nhìn cũng đã rất khó đối phó, giờ lại thêm gã đàn ông này nữa...

Chẳng lẽ thật sự không tránh được vận mệnh bị khiếu nại?

Viên Mãn vốn đã khó thở, vừa nghĩ như vậy lại càng khó thở hơn. Nhưng lúc này người phụ nữ lại bực bội buông một câu rồi bỏ đi: “Không có gì. Tôi vào nhà vệ sinh một lát”.

Thấy người phụ nữ đó cao ngạo bước đi trên đôi giày đế đố, Viên Mãn trộm vui trong lòng, lập tức định chạy về phía trái ngược với cô ta. Một giây sau bước chân cô lại cứng đờ...

“Á đù!” Quá kinh ngạc, vì vậy buột miệng nói ra.

Còn vị Trịnh tiên sinh đối diện cũng giống như lúc đối xử với Cao Đăng không lâu trước, nghe thấy lời thô tục của cô liền khẽ nhú mày, liếc cô một cái rồi quay đầu đi vào phòng.

Cuối cùng Viên Mãn cũng biết vì sao vừa rồi Cao Đăng chỉ bị vị Trịnh tiên sinh này liếc một cái mà đã buồn bực như vậy.

Ánh mắt của vị Trịnh tiên sinh này mang một loại kỹ năng thần thánh, chỉ thoáng nhìn một cái đã đủ để khiến người khác xấu hổ vô cùng.

Nhưng vì đã tiêu mất phí nhập hội, có khó khăn thế nào cũng phải tiến tới!

Viên Mãn lấy lại tinh thần, bắt đầu làm việc.

Trịnh Diễn Tự nhanh chóng phát hiện tình hình không đúng.

Anh ta đến đây ăn một bữa. Mang món khai vị lên là cô nhân viên hơi béo này, mang rượu lên là cô nhân viên hơi béo này, đến lúc mang món chính lên cũng vẫn là cô nhân viên hơi béo này. Nếu những chuyện này còn chưa đủ kì lạ, vậy lúc không mang thứ gì vào mà nhân viên đó vẫn quanh quẩn cả phút trong phòng thì đã đủ chưa?

Nhưng Viên Mãn bên cạnh lại không nghĩ như vậy. Bắt đầu từ lúc quý cô đi giày đế đò kia quay về phòng, hai người này như ăn thi với nhau, không hề có giao lưu gì. Viên Mãn thầm than trong lòng, đây mới là tác phong nên có của Trịnh Diễn Tự.

Rõ ràng chỉ cách nhau một chiếc bàn ăn, lại giống như cách biệt trăm núi ngàn sông làm người ta không thể vượt qua được. Bọn họ không giao lưu với nhau, Viên Mãn cũng không thu hoạch được thông tin gì. Viên Mãn dùng đôi mắt được ví như máy scan của mình ghi lại tất cả những thông tin có thể biết được.

Nam, Trịnh Diễn Tự, đương nhiên cô nắm rất rõ điều này, lúc trước không biết tại sao lại nhìn nhầm người khác thành anh ta cơ chứ? Không nghĩ ra. Anh ta rõ ràng lạnh lùng hơn, cẩn thận tỉ mỉ hơn, trên người luôn toát ra vẻ tự phụ. Đương nhiên đồng hồ cũng đắt hơn, cổ tay áo cũng lấp lánh hơn, cổ áo cũng trắng hơn, đương nhiên bao gồm cả đối tượng hẹn hò cũng cao cấp hơn.

Còn người phụ nữ này...

Khoảng chừng 28 tuổi, lễ tiết khi ăn rất phù hợp, xem ra điều kiện cũng không tồi.

Mặc váy áo mới nhất trong quý, túi xách cũng rất đắt, lại phối hợp với nhau rất hài hòa.

Móng chân tô vẽ rất đẹp, móng tay lại không hề sơn vẽ gì, cũng cắt rất ngắn, cho thấy công việc của cô ta chắc chắn không thể dễ móng tay. Chơi dương cầm? Tính tình tương đối rụt rè, bởi vì mấy lần ngẩng đầu định nói gì đó, nhưng nhìn thấy Trịnh Diễn Tự chỉ cảm cúi ăn nên cô ta lại nhẫn nhịn không nói nữa. Hơn nữa rõ ràng có chút oán trách Trịnh Diễn Tự, còn lí do oán trách? Tạm thời không biết.

Trong lúc Viên Mãn định nhân cơ hội tiếp tục quan sát, cuối cùng quý cô đi giày đế đò cũng không kiềm chế nổi nữa.

“Trịnh Diễn Tự, anh hoàn toàn không có chuyện gì nói với tôi sao?”

Ha ha... Trò hay đến rồi...

Viên Mãn lập tức vui như mở cờ trong bụng.

Nhưng lúc này Trịnh Diễn Tự lại đưa mắt nhìn Viên Mãn đầy ẩn ý, im lặng hạ lệnh đuổi khách đối với Viên Mãn.

Ánh mắt Trịnh tiên sinh có một sự sát phạt quyết đoán không cho người khác từ chối. Trong lòng cực kì không muốn nhưng Viên Mãn vẫn phải ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng.

Nhưng bước chân cô ý lè rất chậm, vẫn nghe thấy câu oán trách tiếp theo của Lê Giai Hân: “Anh tưởng tôi thích đi ăn với anh à? Đây chỉ là ý của cha mẹ tôi. Từ trước đến nay luôn là Lê Giai Hân này không coi người khác ra gì, không ngờ lần này...”

Tình tiết hấp dẫn thế cơ à? Có trời mới biết Viên Mãn muốn ở lại chọn một vị trí tốt nhất để tiếp tục xem chiến đấu đến mức nào.

Đáng tiếc cô chỉ có thể từng bước một đi ra cửa, trong lòng la hét không ngừng: Trịnh Diễn Tự! Mau phản đòn đi! Như vậy mới là một vở kịch hay mà!

Kết quả đương nhiên không chiều lòng người, Trịnh Diễm Tự bên kia yên lặng như đã chết. Đúng lúc Viên Mãn khóc không ra nước mắt đi đến cửa, sắp mất tư cách người xem kịch, Lê Giai Hân lại đựng đồ li rượu, không biết là quá kích động hay là vì lí do gì.

Choang! Một âm thanh giòn tan vang lên bên tai Viên Mãn. Cơ hội đến rồi! Viên Mãn lập tức chạy vội vào phòng, lục tủ đựng đồ tìm được một li rượu mới cho Lê Giai Hân.

Có điều không nghĩ tới là cô vừa xuất hiện đã lập tức trở thành đối tượng giận cá chém thớt của Lê Giai Hân.

“Cô tới đây!” Lê Giai Hân vẫy tay với cô.

“...”

“Tôi ăn cá, vì sao cô lại cho tôi một bộ dao cắt thịt?”

Viên Mãn bình thường đâu để ý mấy việc này? Sao biết dao nào dùng ăn thịt, dao nào dùng ăn cá?

Đang hết cách xoay sở, một bàn tay lại vươn tới, đưa cho Viên Mãn một con dao ăn. Viên Mãn nhìn lại, còn không có phản ứng gì, sắc mặt Lê Giai Hân đã thay đổi.

Chắc là cô đã đặt nhầm dao của Trịnh Diễm Tự và dao của Lê Giai Hân. Viên Mãn vội vàng đỡ lấy: “Cảm ơn”.

“Không có gì”. Vẫn là tuyệt kĩ độc môn của họ Trịnh, giọng nói mê chết người.

Viên Mãn lập tức cảm thấy hô hấp thông thoáng. Mới đầu cô còn tưởng rằng mình đã ngộ được đạo nam sắc, một giây sau mới nhận ra sự thật. Ô... chiếc cốc đứt chỉ một nửa lúc này đã đứt hoàn toàn.

Không những đứt chỉ bung ra mà đáng chết hơn là nó còn vẽ một đường parabol, rơi thẳng vào trong đĩa của Lê Giai Hân.

Đúng là họa vô đơn chí, Lê Giai Hân lập tức mở hết hỏa lực đối với Viên Mãn: “Rốt cuộc là cô làm sao mà cả buổi tối nay lúc nào cũng đối địch với tôi thế?”

“...”

“...”

Viên Mãn muốn lên tiếng đáp lại, nhưng... tại sao... khuôn mặt Lê Giai Hân trước mặt cô đột nhiên nhòe đi.

Sau đó trước mắt tối sầm, ngã thẳng xuống đất.

Một giây trước khi ngã, Viên Mãn vẫn còn than thở. Anh hùng quả thật đã bị áo giáp nhỏ hai cỡ làm chết ngạt trên lưng ngựa...

“Cô không sao chứ?”

Viên Mãn tỉnh lại vì có một bàn tay nhẹ nhàng bóp trán cô.

Đầu ngón tay đối phương khô ráo, ấm nóng. Viên Mãn từ từ mở mắt ra, khuôn mặt Trịnh Diễm Tự hiện lên trước mắt.

Đàn ông hấp dẫn nhất là lúc nào? Là khi một kẻ cà lơ phất phơ mười năm trời đột nhiên trở nên đứng đắn, là khi núi băng trăm năm bắt đầu phá băng, là khi kẻ độc thân ngàn năm đột nhiên quan tâm chăm sóc phụ nữ...

Viên Mãn hơi gian nan đứng lên. Ngất không đến một phút đã tỉnh lại, thể chất tốt quả nhiên có khác.

Lại nhìn Trịnh Diễm Tự, cô lập tức hiểu ra. Ngọn lửa trong núi băng đúng là âm áp, thảo nào Trần tiểu thư lại chết mê chết mệt.

Nhưng một giây sau một chút cảm động vừa dâng lên trong lòng Viên Mãn đã bị đập vỡ tan.

“Đối với thai phụ phải cẩn thận một chút”. Ngữ điệu của Trịnh Diễm Tự vẫn lạnh lạnh như cũ.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Diễm Tự mở miệng nói với Lê Giai Hân trong buổi tối hôm nay, nhưng người sửng sốt không phải Lê Giai Hân mà là Viên Mãn.

Bình thường chuyện gì cũng chỉ cần 0,01 giây phản ứng, lần này Viên Mãn lại mất đủ 3 giây mới hiểu ra Trịnh Diễm Tự nói lời này là có ý gì.

Cuối cùng cô cũng hiểu, vẫn là ngữ điệu lạnh lạnh, lúc trước tại sao lại nghe có vẻ mê người, còn bây giờ lại nghe có vẻ rất muốn ăn đòn.

Lê Giai Hân phối hợp đưa mắt nhìn bụng Viên Mãn.

Viên Mãn lập tức khóc không ra nước mắt. Nên cảm ơn Trịnh Diễm Tự đã giải vây giúp cô? Hay là nên cho gã một đấm, sau đó hô to: Đó không phải thai! Đó là thịt! Là thịt của tôi!!!

3. Chương 3

Lê Giai Hân không hổ là tiểu thư khuê các, vừa rồi mắt không chế như vậy có lẽ cũng là do sự lạnh nhạt của Trịnh Diễm Tự gây ra. Thấy Viên Mãn như bị thiếu ô xi, dù sắc mặt vẫn không có biểu cảm như cũ nhưng giọng nói đã bắt giác mềm mại hơn nhiều: “Xin lỗi, vừa rồi tôi đã thất lễ”.

Để thám thính tin tức, suýt nữa làm chính mình chết ngạt, Viên Mãn bị tinh thần yêu nghề của mình làm cảm động sâu sắc.

Nhưng mặt khác, cô suýt nữa mất mạng mà một chút thông tin có giá trị cũng không thu hoạch được. Chẳng lẽ gã Trịnh Diễm Tự này thật sự từ khe đá nứt ra? Hồ li tình gã không yêu, nhện tình gã cũng không yêu; Lạnh lùng gã không yêu, dễ thương gã cũng không yêu; Đứng đắn gã không yêu, lẳng lơ gã lại càng không yêu; Nữ gã không yêu, nam gã vẫn không yêu...

Đúng là một ổ bánh mì khó gặm nhất trong lịch sử.

Cao Đăng chờ mòn mỏi bên bàn ăn, cuối cùng cũng chờ được đến lúc Viên Mãn quay về. Thấy vẻ ủ rũ của Viên Mãn, gã biết ngay Viên Mãn lại một lần nữa thua tan tác mà về.

“Cho nên em mới nói chúng ta nên bỏ cuộc”. Cao Đăng luôn luôn coi trọng hiệu suất, không bao giờ phí công vô ích làm chuyện không thể làm được: “Dù sao Trần tiểu thư cũng không muốn phối hợp với chúng ta”.

“...” Viên Mãn thiếu chút nữa đã gật đầu.

Nhưng hôm sau ở nhà vừa ăn kem vừa gọi điện video với Bác Yến đang ở xa tận đế quốc Mỹ gian ác, nhìn chiếc đồng hồ lung linh trên cổ tay Bác Yến, Viên Mãn lại một lần nữa bùng cháy ý chí chiến đấu.

Cô không tin mình không tìm được sơ hở của Trịnh Diễm Tự!

Trong lúc Viên Mãn đang khích lệ chính mình như ma xui quỷ khiến, trong đầu đột nhiên hiện lên bộ mặt lạnh lùng không tranh chấp với đời của Trịnh Diễm Tự.

Vừa nghĩ đến việc hần từng nhìn mình chằm chằm như vậy, Viên Mãn đã không nhận được rằng mình một cái, cúi xuống nhìn người mình. Đêm qua lúc về nhà thay áo ngủ, cô phát hiện trên bụng có một vết hằn rất rõ, chính là tác phẩm của bộ đồng phục cỡ S đó, đến hôm nay vết hằn vẫn còn chưa biến mất hoàn toàn.

Đối với thai phụ phải cẩn thận một chút...

Đối với thai phụ phải cẩn thận một chút...

Đối với thai phụ...

Giọng nói như tiếng xen lô vang vọng bên tai Viên Mãn như ma gõ cửa, lại giống như một luồng sức mạnh vô hình, mạnh mẽ kéo tay Viên Mãn ra khỏi hộp kem.

Bác Yến trên màn hình phát hiện cô lơ đãng, không khỏi thăm dò: “Sao thế?”

Viên Mãn đảo mắt một vòng, hỏi hay không hỏi?

Do dự chốc lát, cuối cùng cô vẫn lên tiếng: “Anh thấy em bây giờ có hơi béo không?”

Một người bạn trai mẫu mực là thế nào? Chính là như Bác Yến lúc này trên màn hình, không có bất cứ thời gian do dự nào, nói không hề chột dạ: “Đâu có. Phụ nữ phải có da có thịt mới tốt, anh không thích những người gầy như que củi”. Đồng thời phối hợp bằng vẻ mặt chém đinh chặt sắt.

Bống Ngô, con chó đáng yêu đang ngoan ngoãn ngồi dưới chân Viên Mãn chờ ăn, đúng lúc này kêu ư ử hai tiếng. Mặc dù biết rõ Bống Ngô đang kháng nghị vì cô chủ chậm chạp không cho nó ăn, nhưng Viên Mãn vẫn cố ý xuyên tạc hai tiếng ư ử này thành thái độ đồng ý với những gì Bác Yến nói.

Bạn trai và chó đều đã nói như vậy thì cần gì phải để ý đến suy nghĩ của những người không quan trọng, chẳng hạn như một kẻ độc thân gần năm mắt cao hơn đầu nào đó?

Cô giáo Viên dùng một nụ cười để cho thấy vết thương lòng đã được chữa trị.

Các fan theo dõi “Cô Viên hôm nay không làm thêm giờ” đều biết, cô Viên mặc dù không bao giờ đăng ảnh nhưng vẫn là một người thắng cuộc trong ván bài cuộc đời, bạn trai ở nước ngoài bốn năm mà tình yêu vẫn ngọt ngào như thuở ban đầu. Đương nhiên cũng có anti fan nghi ngờ cô Viên không đăng ảnh chắc chắn là bởi vì xấu quá không dám đăng, nhưng hôm sinh nhật cô Viên, cô “tình cờ” đăng một đoạn clip chúc mừng sinh nhật do bạn trai cô tự ghi lại, những tiếng nghi ngờ lập tức biến mất. Bạn trai cô Viên có giá trị ngoại hình rất cao, trong thời buổi trông mặt mà bắt hình dong ngày nay, điều này đã đủ để chứng minh tất cả.

Còn bản thân cô Viên thì vừa thông minh vừa sắc sảo, còn rất sẵn lòng chia sẻ, thường xuyên khám bệnh trên weibo, chỉ điểm bên mê cho các bệnh nhân có dấu hiệu FA di căn, dùng tuyệt học cả đời dạy các fan làm thế nào để chinh phục đàn ông, nắm giữ tình yêu. Bao nhiêu bệnh nhân FA di căn giai đoạn cuối nhờ được cô Viên chỉ điểm mà hiểu ra, tán được nam thần nữ thần, đi lên đỉnh cao cuộc đời...

Quá hoàn mỹ cũng không tốt, vẫn phải cho phép mình có chút khuyết điểm. Chẳng hạn như hơi béo. Viên Mãn lại một lần nữa được tinh thần tự sướng của mình chữa lành vết thương.

Viên Mãn quyết định nói đến chuyện làm chính mình vui vẻ: “Đúng rồi, em đã tìm nhà cho anh xong rồi, đang sửa chữa lại theo ý của em. Hai tháng sau anh về nước là chúng ta sẽ có thể sống cùng nhau”.

“...” Bác Yến bên kia chần chờ một chút rất khó phát hiện, Viên Mãn đang bận mơ mộng về cuộc sống tốt đẹp hai tháng sau nên bỏ lỡ hình ảnh tế nhị này.

Lúc Viên Mãn một lần nữa ngẩng đầu nhìn màn hình, Bác Yến đã lộ vẻ lo lắng: “Cha mẹ em có đồng ý không?”

Bác Yến hỏi đúng điểm mấu chốt. Viên Mãn bên này lại rơi vào cảnh khó xử.

Cô và Bác Yến xem như yêu sớm, cũng vì vậy đến giờ mẹ cô vẫn còn hơi trách Bác Yến. Lúc mới quen biết, Bác Yến còn chưa trở thành một người ngọc thụ lâm phong, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, ai cũng muốn theo đuổi như bây giờ mà vẫn là một cậu bé mập mạp, tính tình hướng nội, thường bị các bạn học trong lớp xa lánh. Khi đó Viên Mãn lại trái ngược, cân nặng còn chỉ bằng hai phần ba bây giờ. Thực ra Viên Mãn cũng không nhớ rõ năm đó rốt cuộc mình đã đứng ra bảo vệ Bác Yến vì chuyện gì, nhưng cô nhớ rất rõ là từ đó trở đi cô đã có thêm một cái đuôi. Gần như ngày nào đi học cô cũng có thể thấy một món quà nhỏ của Bác Yến để trong ngăn bàn, cơ bản toàn là đồ ăn, sô cô la nhập khẩu, kẹo hình dáng mới lạ, thịt khô mẹ Bác Yến đích thân làm... Cậu bé đã quen bị bàn bẻ xa lánh hết sức thận trọng dùng cách thức của riêng mình để gìn giữ tình hữu nghị không để gì có được này.

Kết quả chính là Viên Mãn không quản nổi cái miệng cuối cùng bị vỗ béo, không còn gầy đi được nữa. Tình bạn giữa một người mập và một người gầy cuối cùng biến thành tình yêu giữa hai người mập, như vậy có thể coi là một giai thoại hay không? Đương nhiên đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến mẹ cô đến giờ vẫn không thích Bác Yến.

Đương nhiên, sau đó Bác Yến du học để quốc Mỹ, bắt đầu tập thể dục, cuối cùng viết nên một giai thoại về cậu bé mập mạp thay đổi bản thân, nhưng chuyện này để khi khác nói sau. Cho nên mỗi khi trên weibo

xuất hiện những bài viết đánh giá cao những người mập mạp, Viên Mãn đều bấm thích hết sức thật lòng.

Mẹ cô chỉ có thể than thở con gái mình đã lớn tuổi mà còn quá gộc: “Thằng đó chắc chắn cố ý để con ăn cho béo, còn chính nó lại chăm chỉ giảm béo! Quá nguy hiểm!”

Cha cô lại không cho rằng như vậy, thường xuyên bắt mẹ cô giúp cô: “Hai đứa nó bây giờ chẳng phải vẫn tốt đẹp sao? Nếu thằng Bác Yến nó có ý đồ gì thì đã bỏ con gái bà để tán gái Tây tóc vàng mắt xanh rồi”.

Viên Mãn trở lại hiện thực từ hồi ức ngẩn ngủ, thật không biết nên trả lời câu hỏi của Bác Yến thế nào. Mẫu thân đại nhân quả thật là một cửa ải rất khó vượt qua được...

Đang nghĩ như vậy, cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Viên Mãn ngẩng đầu lên xem và hoảng sợ thót tim...

Mẹ cô ập đến!

Đúng là nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, hơn nữa trên tay Tào Tháo còn cầm một vũ khí trí mạng: Hóa đơn thẻ tín dụng của Viên Mãn.

“Tháng trước con làm gì mà tiêu nhiều tiền như vậy?” Âm thanh với khí phách đáng sợ của mẹ cô vừa vang lên, địa vị người chủ gia đình lập tức lộ rõ. Viên Mãn lập tức chết sững, Bồng Ngô lập tức chạy vội tới lấy lòng, Bác Yến trên màn hình cũng lập tức giật nảy.

May mà Viên Mãn nhanh tay nhanh mắt, vừa tắt chương trình được một giây thì mẹ cô đã đi mấy bước dài tới bên cạnh bàn máy tính.

Nếu là lúc khác, thấy trên bàn cô đầy đồ ăn vặt, chắc chắn mẹ cô sẽ phải trách mắng cô vài câu. Tuy nhiên lúc này toàn bộ tâm tư của mẹ cô đều đặt trên tờ hóa đơn thẻ tín dụng không đành lòng nhìn lại lần thứ hai đó.

“Mẹ nhớ tháng trước con mua một cái đồng hồ, con nói với mẹ chỉ có mấy ngàn, con lừa mẹ đúng không?”

“Không... không”. Viên Mãn luôn luôn ăn nói khéo léo bị khí trường của bà chủ nhà chấn động, lưỡi cũng run lên, lời nói trở nên lắp bắp.

“Vậy con làm gì mà quẹt mất nhiều tiền như vậy? Thấy con còn quẹt thẻ mua một cái đồng hồ đắt tiền, chuyện này là thế nào?”

Viên Mãn thật sự muốn khen một câu từ đáy lòng: Mẹ thật là thông minh!

Đương nhiên những lời này chỉ có thể nuốt vào trong bụng, bề ngoài nhất định phải cúi đầu ra vẻ sám hối.

Bà Viên quả nhiên chịu thua chiêu này: “Ôi, mua thì cũng mua rồi, thôi mau đi ăn cơm”.

Thấy mẹ mở đường sống cho mình, Viên Mãn đương nhiên không dám ở lại bên cạnh tờ hóa đơn này nữa, không nói một lời bé Bồng Ngô lên rồi vội vàng đi theo.

Bữa trưa hôm nay quả thực đối lập hoàn toàn với bữa ăn thịnh soạn tối qua. Năm đĩa đồ chay thuộc về cô và cha, một đĩa thịt kho tàu thuộc về mẹ.

Con thích nhất ăn thịt kho tàu! Viên Mãn vừa xuất hiện một tia tà niệm trong lòng đã bị mẹ hùng hổ trừng mắt nhìn, không dám đưa đĩa qua đĩa thịt nữa.

Năm đó mẹ cô là một đóa hoa trong khu nhà, bây giờ đi khiêu vũ quảng trường vẫn còn có mấy ông tranh nhau giành bạn nhảy. Còn cha cô khoe khoang năm đó mình còn gầy, đẹp trai không kém gì Lý Dịch Phong bây giờ. Mặc dù điều này bị mẹ cô, một fan lão niên của Lý Dịch Phong thể thốt phủ nhận, nhưng Viên Mãn đã xem ảnh của cha lúc trẻ, đánh giá không liên quan đến tình cảm cá nhân thì quả thật cũng có vài phần tương tự. Có điều giờ đây cha cô đã trở thành một ông già trung hậu nặng chín chục cân.

Một ông xã mập mạp, một con gái mập mạp, một con chó mập mạp, bà Viên không đến 45 cân cảm thấy cực kỳ áp lực. Đoạn đối thoại bên dưới đã trở thành chương trình thường xuyên của nhà họ Viên.

Bà Viên trách móc: “Hồi trước đồng ý cho con nuôi chó là muốn con chia cho nó một nửa suất ăn, con sẽ có thể ăn ít đi một chút. Bây giờ thì tốt rồi, con mua đồ ăn gì cũng mua hai suất, nửa suất cho chó, còn con thì một suất rưỡi! Con nói xem con còn có thuốc chữa hay không?”

Viên Mãn không phục: “Mẹ không thể bắt trách mắng con vài câu sao?”

Ông Viên hòa theo: “Con gái cũng không phải quá béo. Cao một mét bảy hai, sáu mươi lăm cân, tôi cảm thấy vẫn rất tốt. Bà trách nó như vậy thì những đứa cao mét rưỡi nặng sáu lăm cân biết sống thế nào? Hơn nữa năm đó bà đặt tên cho con gái là Viên Mãn, chẳng phải mong nó sẽ được tròn trịa hay sao?”

Bà Viên phản đòn: “Mấy đứa cao mét rưỡi nặng sáu lăm cân đó còn có thể được người khác khen là mũm mĩm đáng yêu, còn con gái ông thì khen thế nào? Khen nó vạm vỡ giống như Lỗ Trí Thâm à?”

Lỗ Trí Thâm...

Viên Mãn gục ngã không đứng dậy nổi.

Có lúc Viên Mãn cũng nghĩ, mình cả ngày bị mẩu thân đại nhân trách mắng như thế mà còn không trở thành một phần tử phản xã hội, quả thật xứng đáng là kì quan thứ chín của thế giới.

Mà bắt đầu từ mấy năm trước, chủ nhà họ Viên tức bà Viên đã quy định, người từ 50 cân trở xuống mới được phép ăn thịt. Cho nên dù Viên Mãn vẫn nhìn ngó đĩa thịt kho tàu, cha cô lại nhận thức được mình không thể phản kháng chính sách cai trị tàn bạo này, chỉ yên phận cúi đầu ăn cơm không hề ngó ngang ngó dọc.

Đương nhiên Viên Mãn sẽ không chịu thua cuộc, chỉ đảo mắt một vòng, mưu kế đã hình thành.

Bước đầu tiên, chậm rãi gấp một lá rau diếp, vừa liếc mắt quan sát phản ứng của mẹ, vừa cực kì khéo léo buông lỏng dưa, thả rau diếp rơi chính xác trên đĩa thịt kho tàu.

Bước thứ hai, lúc này Bồng Ngô đang cầm đầu ăn cơm trong bát dưới gầm bàn, Viên Mãn trước đó đã quan sát vị trí chiếc bát, khẽ đưa chân đá chiếc bát ra chỗ khác.

Bồng Ngô luôn luôn bảo vệ đồ ăn đến mức cực đoan lập tức bắt măn gâu một tiếng. Thấy mẹ bị tiếng sủa của Bồng Ngô phân tán sức chú ý, Viên Mãn vội dùng rau diếp bọc lấy một miếng thịt kho tàu cho vào miệng.

Lúc bà Viên ngẩng đầu lên, Viên Mãn đã ngấu nghiến nhai miếng thịt kho tàu không dễ gì gấp được này...

Ông Viên nhìn thấy toàn bộ quá trình, mỉm cười liếc Viên Mãn một cái, xem ra đã quyết định học theo. Viên Mãn hiểu ý, đương nhiên sẽ phải tìm cách trợ giúp.

Thấy ông Viên gấp một lá rau diếp, Viên Mãn đang định yểm hộ thì bà Viên đã vung dưa ra, rất chính xác đánh lui đôi dưa của chồng.

Viên Mãn giật mình sợ hãi nhìn về phía bà Viên, chỉ thấy khoe miệng bà Viên lộ ra một nụ cười đắc ý: Dám chơi trò này với tôi sao? Còn xanh và non lắm.

Viên Mãn vội cúi đầu làm bộ chuyện không liên quan đến mình.

Ông Viên mặt buồn rười rượi, đành phải lặng lẽ rút tay về.

Đến tận lúc này bà Viên mới nhớ đến một chuyện, không nhịn được háng giọng: “A đúng rồi”.

Chủ nhà sắp có bài phát biểu quan trọng, Viên Mãn và cha đều ngẩng đầu lên, nghiêm túc lắng nghe.

“Em họ con tuần sau đến Bắc Kinh tìm việc, phải tạm thời ở cùng con, nhớ dọn dẹp nhà cửa cho gọn gàng”.

What!!!

Viên Mãn lập tức sợ đến mức bàn tay cầm dưa cũng cứng đờ.

Chỉ ăn vụng một miếng thịt kho tàu thôi, chưa đến mức phải trừng phạt cô nặng nề như vậy chứ?

...

Nếu nói cái tên Trịnh Diễm Tự là ác mộng của cô một tháng nay thì cái tên Lộ Tử Dụ quả thực chính là ác mộng của Viên Mãn từ khi sinh ra đến giờ.

4. Chương 4

Lộ Tử Dụ là em con dì của Viên Mãn, đúng tiêu chuẩn “con nhà người ta”, đặc biệt là khi còn bé, câu cửa miệng của bà Viên khi mắng con mình bao giờ cũng là “Con xem con Lộ Tử Dụ nó thế nào, rồi nhìn lại con xem thế nào!” Ba chữ Lộ Tử Dụ dần dần trở thành một cửa ải Viên Mãn vĩnh viễn không thể vượt qua. May mà khi Lộ Tử Dụ được mười mấy tuổi, công ty rượu của ông Lộ lâm vào hoàn cảnh khó khăn vì nợ nần, nhà họ Lộ đành phải chuyển theo nhà xưởng về nam, trở lại Thiệu Hưng, từ đó chỉ có ngày lễ ngày tết Lộ Tử Dụ mới về Bắc Kinh. Thỉnh thoảng nhìn thấy ảnh tự sướng Lộ Tử Dụ đăng trên mạng, Viên Mãn lại không nhịn được ghen tị, tại sao con bé này càng lớn lại càng xinh thế? Chẳng phải vẫn nói lúc nhỏ xinh đẹp thì lớn lên sẽ xấu xí sao? Chẳng hạn như cô, Viên Mãn. Còn đứa em họ này không những xinh đẹp mà dáng người còn rất chuẩn nữa, gầy như mình đây mà ngực vẫn đầy đặn. Thậm chí ngay cả tên đều rất dễ nghe, nếu chỉ số thông minh cao hơn một chút thì Lộ Tử Dụ quả thực có thể coi là hoàn mỹ. Nhưng theo Viên Mãn biết thì cô em họ này của mình không được thông minh cho lắm, hai năm trước thay vị trí của cha trở thành giám đốc công ty rượu. Quả nhiên dưới sự điều hành của Lộ Tử Dụ, công ty làm ăn càng ngày càng kém, bây giờ đã đến bờ vực phá sản.

Bây giờ kể cả cho Viên Mãn nguyên một đĩa thịt kho tàu cũng không thể khiến tâm tình cô tốt hơn được: “Nó không ở nhà mà quản lý công ty của nó, tự nhiên chạy tới tìm việc làm gì?”

Bà Viên không để ý đến câu hỏi này của cô, vẫn tiếp tục nói: “Con dọn cả một cái tủ quần áo của con nữa, để nó còn có chỗ chứa hành lý”.

Định định định... định chơi trò tu hú cướp tổ chim sâu hay sao?

Viên Mãn vung tay hô to để bảo vệ quyền lợi của mình: “Con phản đối!”

Vừa dứt lời đã bị bà Viên lạnh lùng bác bỏ: “Phản đối không có hiệu quả”.

Để chống lại chủ nghĩa bá quyền của bà Viên, Viên Mãn quyết định mang Bồng Ngô bỏ nhà ra đi, địa điểm là chỗ ở của Cao Đăng, không có gì khó đoán. Mặc dù Viên Mãn luôn miệng chê em họ mình chỉ số thông minh không cao nhưng bản thân cô cũng không hơn người ta là mấy, thi bằng lái xe ba lần mà vẫn không lấy được bằng, đến nay trình độ lái xe còn dừng lại ở giai đoạn lùi chuồng. Ngồi trên chiếc xe đạp điện của mình, Bồng Ngô thì ngồi trong ba lô chỉ thò cái đầu ra ngoài, Viên Mãn cứ thế thành thoi đi tới nhà Cao Đăng.

Cô không báo trước mà đã đến nhà nhưng Cao Đăng lại không hề không bắt ngờ: “Lại mang con chó của chị đến ăn chực à?”

Dù than vãn như vậy nhưng Cao Đăng vẫn nghiêng người cho cô vào nhà.

Bồng Ngô còn thông thạo hơn cả Viên Mãn, vừa được Viên Mãn thả ra khỏi ba lô đã chạy nhanh vào phòng khách, nhảy lên sofa chơi đùa.

Cao Đăng nhìn mà lắc đầu: “Đúng là chủ nào chó đấy”.

“Đâu có?”

Viên Mãn không phục, nghênh ngang ngồi xuống sofa, gác chân lên bàn uống nước, suýt nữa làm đổ cốc nước để trên bàn khiến Cao Đăng hét lên kinh hãi, vội vã lao tới: “Cẩn thận!”

Viên Mãn còn tưởng xảy ra chuyện gì, định thần nhìn lại, thì ra Cao Đăng chạy tới là để cứu chiếc máy tính bên cạnh cốc nước.

“Làm bản tiểu thư sợ chết khiếp...”

“Chị làm em sợ chết khiếp mới đúng. Mỗi lần đến lại làm hỏng một bộ máy tính của em. Em đang làm việc, trong máy tính toàn là tài liệu, tiểu thư kiểm chế một chút cho em nhờ”.

Những lời này lại khiến Viên Mãn tò mò. Cô ghé vào gần xem màn hình máy tính: “Cậu nhận việc mới à? Sao chị không biết?”

Cao Đăng chỉ hận không thể vo tròn Viên Mãn thành một cục ném ra ngoài cửa sổ: “Chị Viên, chị em mình góp vốn mở công ty, chị thì suốt ngày nhàn rồi ngồi chơi, em thì ngày nào cũng bận như chó. Chị thấy chị làm như thế có được không?”

Nếu hôm nay không xem máy tính của Cao Đăng, quả thật Viên Mãn cũng quên bống việc này luôn. Thời gian trước họ đã đạt được thỏa thuận hợp tác với một công ty nhỏ do các sinh viên vừa tốt nghiệp sáng lập, hợp tác phát triển một ứng dụng chuyên trị chứng bệnh FA. Viên Mãn đưa ra ý tưởng và cách giải quyết, các sinh viên mới tốt nghiệp phụ trách công nghệ. Sau khi nghiên cứu phát triển được ứng dụng sẽ tiến hành tuyên truyền thông qua trang weibo “Cô Viên hôm nay không làm thêm giờ”, đến lúc có tiếng tăm sẽ có thể tìm được nhà đầu tư, từ đó cô Viên sẽ dẫn một đám lính mới tò te lên làm CEO, cưới hoa hậu, đi lên đỉnh cao của cuộc đời. Đương nhiên lí tưởng rất tốt đẹp, tiến trình hiện thực lại tương đối thông thả, hợp đồng vừa kí chưa được bao lâu, bây giờ còn nằm ở giai đoạn phát triển sơ khai, Viên Mãn cũng không chú ý lắm, chỉ có Cao Đăng vẫn bận rộn suốt ngày.

Cao Đăng làm bộ tức giận, Viên Mãn tự biết đuối lí, lập tức vỗ vỗ tay ra hiệu cho Bổng Ngô: “Bổng Ngô, giúp tao lấy thân báo đáp một chút!”

Bổng Ngô lập tức thân mật lao lên trên người Cao Đăng, thè lưỡi liếm gáy mặt gã, Cao Đăng muốn tránh cũng không tránh được. Viên Mãn thì ngồi bên cạnh, vừa xem chuyện vui vừa làm bộ oai phong lẫm liệt: “Vay hôm nay chị sẽ hi sinh một chút, cùng thức đêm với cậu để nghiên cứu ứng dụng này”.

Cao Đăng không ngược mắt lên, lập tức bóc mẽ cô: “Bỏ nhà ra đi chạy đến đây tá túc từ cứ nói thẳng”.

Đã chơi với nhau mười mấy năm, gã còn không rõ mấy mảnh khoe đó của Viên Mãn hay sao?

Viên Mãn lập tức cười hì hì, ôm quyền đổi giọng nói: “Đại nhân anh minh!”

Kì thực nói thẳng thì ứng dụng đến bây giờ còn chưa nghĩ ra nên đặt tên là gì này chính là một bản nâng cấp của phần mềm yêu đương ảo. Trên thị trường hiện nay đã có không ít ứng dụng yêu đương ảo, làm thế nào sáng tạo cái mới, làm tốt hơn, tinh tế hơn người khác trở thành nhiệm vụ quan trọng nhất mà họ cần giải quyết. Con đường họ định ra hiện nay có lẽ là đúng: Đầu tiên đánh giá chỉ số ung thư độc thân của người sử dụng, tìm được nguyên nhân nội tại và ngoại tại khiến người dùng không thể yêu đương; Tiếp theo xem bệnh bốc thuốc, triệt để thay đổi thể chất không thể yêu đương của người dùng; Tiếp nữa, mô phỏng ra các hình ảnh với độ khó khác nhau, dắt tay chỉ việc dạy người dùng làm thế nào theo đuổi người khác... Nhưng con đường này chỉ sai một li là đi một dặm, biến thành một phần mềm hẹn hò với danh nghĩa kết bạn nhưng thực chất là phục vụ nhu cầu tìm đối tác của trai gái làng chơi giống các phần mềm khác trên thị trường. Đây cũng là vấn đề khiến đội ngũ nghiên cứu tương đối lo lắng.

“Cao đại nhân, chúng ta cứ gọi đồ ăn khuya đã, sau đó vừa ăn vừa chậm rãi nghiên cứu, thế nào?” Ngồi trước máy tính chưa được nửa tiếng, Viên Mãn đã không ngồi yên được nữa.

Cao Đăng không nói gì, nhìn Viên Mãn một cái như người thợ mộc nhìn khúc gỗ mục. Viên Mãn lại không cho là nhục mà cho là vinh, vẫn háo hức chờ câu trả lời của Cao Đăng. Đúng lúc này điện thoại của Cao Đăng có chuông.

Điện thoại di động của Cao Đăng đặt trên đỉnh tủ cách đó không xa, Viên Mãn đang chuẩn bị gọi một suất McDonald nhân cơ hội Cao Đăng đứng dậy đi nghe điện thoại, không ngờ cô vừa lăm lét liếc ngang liếc dọc đã bị Cao Đăng bắt thóp. Cao Đăng trực tiếp mở phần mềm gọi điện trên máy tính, vừa nhìn Viên Mãn vừa nghe điện thoại.

“A lô!”

Người bên kia điện thoại rõ ràng đang tỏ ra luống cuống: “Người mà anh bảo tôi theo dõi đã uống say rồi, lập tức sẽ bị người ta đưa đi...”

Viên Mãn nghe thấy, dùng khẩu hình hỏi với vẻ mặt kinh ngạc: “Ai?”

“Trần tiểu thư...”

Viên Mãn không khỏi trợn mắt tròn hơn. Trước đây họ đã theo dõi Trần tiểu thư một tháng, cô ả giới tính thứ ba, không uống rượu, không có bất cứ trò giải trí nào khác này bây giờ lại đi uống rượu, còn uống say mềm nữa?

Một phút sau Cao Đăng đã tông cửa xông ra. Viên Mãn đấu tranh tư tưởng xem nên đi cùng hay ngoan ngoãn ngồi đây gọi một phần ăn nhanh chờ Cao Đăng về, sau đó quyết đoán chọn phương án thứ hai.

Nhưng Viên Mãn không ngờ lần này cô phải chờ đến tận quá nửa đêm. Xưa nay những lúc tị nạn ở đây, cô đều phải ngủ trên sofa. Hôm nay Cao Đăng không có nhà, đương nhiên cô phải mang con cún cưng Bồng Ngô của mình vào nằm trên chiếc giường trải tấm đệm siêu mềm mại mà Cao Đăng đã bỏ ra mấy chục ngàn để chuyển hàng từ Bắc Âu về.

Đệm siêu cao cấp đúng là khác biệt, chỉ chốc lát sau Viên Mãn đã ngủ ngon lành. Đang ngủ không biết trời dàu dàu, Viên Mãn lơ mơ nghe thấy có tiếng động lịch kịch từ bên ngoài truyền vào nên từ từ tỉnh giấc.

Xem ra Cao Đăng đã về rồi...

Viên Mãn nghĩ như vậy lại nằm xuống ngủ tiếp, nhưng vừa đặt đầu xuống gối đã nghe thấy ầm một tiếng khiến cơn buồn ngủ của cô bay tít lên chín tầng mây. Không phải là kẻ trộm đấy chứ?”

Viên Mãn kinh hãi ngồi dậy, nhưng trong phòng ngủ cũng không có vũ khí nào có thể phòng thân. Viên Mãn nhìn quanh một vòng, cuối cùng chỉ có thể nghiêng răng cầm chiếc gạt tàn trên tủ đầu giường, rón rén đi ra hé cửa phòng nhìn ra ngoài.

Bên ngoài chỉ bật đèn tường. Viên Mãn lơ mơ nhìn thấy một người, xem tư thế, tướng mạo, không phải Cao Đăng thì ai? Viên Mãn không nhận được thở phào nhẹ nhõm, mở cửa ra đi đến chỗ Cao Đăng. Đang định lên tiếng gọi gã, đột nhiên cô vội vã kìm lại, dừng bước.

Lúc này cô mới nhìn thấy trong lòng Cao Đăng còn ôm một người.

Trần tiểu thư?

Không ngờ Cao Đăng lại mang Trần tiểu thư về đây?

Viên Mãn còn chưa kịp tiêu hóa xong nỗi khiếp sợ này, một nỗi khiếp sợ mạnh liệt hơn đã tràn tới.

Trần tiểu thư lại đẩy ngã Cao Đăng!

Bịch! Một âm thanh vang lên, Trần tiểu thư ngã thẳng lên trên người Cao Đăng. Viên Mãn cách địa điểm gây án rất gần, đương nhiên nghe rõ tiếng Cao Đăng hự một tiếng đau đớn. Gần như là theo bản năng, thừa dịp chưa có ai phát hiện mình, Viên Mãn lặng lẽ chuồn vội về phòng ngủ.

Là một người đứng xem đạt chuẩn, đương nhiên Viên Mãn chỉ hé một khe cửa để xem trò vui. Thấy hai người yên lặng một hồi lâu không động đậy gì, Viên Mãn còn tưởng cả hai đều đã ngất xỉu, không ngờ lúc này Trần tiểu thư mới chậm rãi cử động. Cô ta cố gắng chống tay đứng lên, nhưng cánh tay quá yếu ớt nên lại nằm rũ xuống trên người Cao Đăng.

Trần tiểu thư có vẻ đã say thật, bởi vì Viên Mãn chưa bao giờ thấy cô ta nói bằng giọng tự ti như vậy: “Vì sao... anh... không thèm nhìn em... lấy một cái?”

Như oán trách, lại như than thở.

Cao Đăng yên lặng một lúc lâu, đưa tay định đẩy Trần tiểu thư ra, nhưng không biết vì sao giữa đường lại thay đổi phương hướng, cuối cùng chỉ vuốt tóc Trần tiểu thư, động tác mang một chút thương cảm.

Lúc này tất nhiên Viên Mãn chỉ nhìn trộm mà không lên tiếng, làm một người quan sát đạt tiêu chuẩn, nhưng trong lòng đã không nhận được like Cao Đăng một vạn lần: Đồng chí Cao Đăng là một đồng chí tốt! Cuối năm chia tiền thưởng nhất định phải cho đồng chí Cao Đăng nhiều một chút. Để hoàn thành nhiệm vụ lần này, đồng chí đã dũng cảm, kiên quyết hi sinh bản thân, đúng là làm người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ, vui buồn lẫn lộn, cảm động trời đất...

Nhưng rất đáng tiếc là cảnh tượng giới hạn độ tuổi trong tưởng tượng của Viên Mãn không hề xảy ra. Thấy Cao Đăng hết sức quân tử đỡ Trần tiểu thư đi vào nhà vệ sinh, Viên Mãn cảm thấy hơi tức giận trước sự kém cỏi của gã. May mà lúc này một âm thanh đã gọi về các suy nghĩ miên man của Viên Mãn. Cô nhìn về phía phát ra tiếng động, nhìn thấy một chiếc điện thoại di động màu đen trên sàn phòng khách.

Điện thoại di động vẫn rung không ngừng, mà trong nhà vệ sinh bên kia cũng vang lên tiếng nước rất đúng lúc. Viên Mãn đành phải nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ đi nhặt điện thoại.

Đây không phải là điện thoại di động của Cao Đăng, vậy có lẽ chính là của Trần tiểu thư, bị rơi từ trong túi ra ngoài khi ngã xuống.

Tên người gọi đến chỉ có một chữ: Anh.

Anh? Anh nào?

Mặc dù làm như vậy không tốt, nhưng để hiểu khách hàng sâu hơn, Viên Mãn vẫn liều mình nghe máy.

Cô không lên tiếng, đợi đối phương nói trước.

“Trần Trình?” Một giọng nói vang lên bên kia điện thoại, còn lạnh hơn bóng đêm vài phần.

Viên Mãn đảo mắt một vòng, lập tức đoán được.

Người trong mộng của Trần tiểu thư không phải Trịnh Diễn Tự thì là ai?

“Đã bảo gửi tài liệu cho tôi trước 12 giờ cơ mà? Bây giờ đã mấy giờ rồi?” Quả nhiên là tác phong của sếp tổng, quá nửa đêm vẫn đốc thúc công việc.

“...”

“Sao?” Chỉ một từ vô cùng đơn giản nhưng vẫn lộ ra một sức mạnh không thể kháng cự.

Gã Trịnh Diễn Tự này làm sao biết được, nữ thuộc hạ đắc lực của gã lúc này đang say bê xê lét vì gã?

Nhận tiền của người ta thì phải làm việc cho người ta, Viên Mãn nghĩ bụng, bất giác hạ giọng nói khẽ: “Trịnh Diễn Tự...”

“...” Bên kia điện thoại lập tức rơi vào sự yên lặng kì lạ. Đại khái gã cũng cho rằng có lẽ Trần tiểu thư sẽ không bao giờ gọi thẳng toàn bộ tên gã như vậy.

“Anh biết không... Em yêu anh...”

Viên Mãn nói xong lập tức dừng cuộc gọi.

Lúc này cô Viên của chúng ta làm sao ngờ được, có một ngày câu nói đùa này của mình lại trở thành lời sấm? Lúc này cô còn đang nghĩ ngợi miên man, không biết câu này có làm loạn được trái tim của gã độc thân ngàn năm đó hay không nữa. Thôi cứ chống mắt chờ xem...

5. Chương 5

Ngày tháng vẫn tiếp tục trôi qua yên bình. Bà Viên vẫn không bị tác động gì bởi chuyện Viên Mãn bỏ nhà ra đi, Viên Mãn vẫn sống ung dung ăn ngon mặc đẹp, Cao Đăng vẫn không hề nhắc tới chuyện Trần tiểu thư qua đêm ở chỗ hắn.

Vẫn là thứ sáu, thời gian khám chữa bệnh cố định của cô Viên.

Người bệnh hôm nay là một bệnh nhân hiếm nghèo đã bị đá mười bảy lần. Bệnh nhân này bề ngoài nhìn không có bất cứ vấn đề gì, ngoại hình cũng xinh đẹp, ăn mặc trang điểm cũng rất phong cách, vòng tròn giao tiếp cũng rộng, không lo không có cơ hội giao tiếp với người khác giới. Nhưng mỗi lần cô ta yêu đều có một kịch bản như nhau, bạn trai luôn chủ động đề nghị chia tay trong vòng 3 tháng.

Nhưng bề ngoài không có vấn đề thì chắc chắn là bên trong sẽ có vấn đề.

Viên Mẫn vẫn không lộ mặt, để Cao Đăng chịu trách nhiệm nói chuyện với bệnh nhân. Nghe xong bệnh nhân thuật lại sơ lược, Viên Mẫn đã có thể đưa ra kết luận sơ bộ, nhưng cô gái này hiển nhiên còn không nhận ra mình sai ở đâu.

“Tôi muốn chuyển đến sống cùng anh ấy, ngày nào cũng có thể nhìn thấy anh ấy, ngày nào cũng có thể ở bên anh ấy, có gì là sai? Tôi vừa được nghỉ đã gọi điện thoại cho anh ấy, quan tâm đến công việc của anh ấy, có gì là sai? Tôi không cho anh ấy hút thuốc, không cho anh ấy uống rượu, quan tâm đến sức khỏe của anh ấy, có gì là sai? Tôi không cho anh ấy chơi với đàn bạn mèo mả gà đồng của anh ấy, có gì là sai? Tôi làm như vậy đều vì muốn tốt cho anh ấy!”

Trong phòng giám sát, Viên Mẫn nhìn dáng vẻ đầy bức xúc của cô gái trong phòng tư vấn, chán nản lắc đầu. Cô háng giọng một tiếng vào tai nghe bluetooth, Cao Đăng đương nhiên biết đây là tín hiệu. Kết quả là hai người bắt đầu buổi diễn, Viên Mẫn bên này nói, Cao Đăng bên kia nhắc lại cho cô gái này nghe.

“Có lúc đàn ông giống như một loại động vật hoang dã, thích cảm giác truy đuổi, cho nên khi anh ta theo đuổi cô đương nhiên sẽ cực kỳ nhiệt tình, mỗi ngày một trăm cuộc điện thoại, chỉ khao khát được ở bên cô suốt ngày cũng là chuyện bình thường. Nhưng đồng thời đàn ông cũng thích cảm giác lạ, thích có khoảng cách, cô vội vã chuyển đến sống chung với anh ta, cảm khác khoảng cách không còn, cảm giác mới lạ cũng hết. Bắt đầu từ khi đó, anh ta sẽ xa lánh cô theo bản năng; Quan hệ yêu đương cũng phải chú ý dịch tiến ta lùi, cô không ngừng tiến tới, tự nhiên anh ta sẽ muốn chạy. Cô thấy có đúng như vậy không...”

Viên Mẫn đang phân tích mạch lạc đầu ra đấy, đột nhiên một tiếng động mạnh cắt ngang lời cô.

Tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, bao gồm cả Viên Mẫn đang ngồi trước máy tính, bao gồm Cao Đăng và khách hàng trong phòng tư vấn. Cả ba người đều kinh ngạc nhìn về phía phát ra âm thanh: Cửa phòng tư vấn.

Thì ra là có người phá cửa xông vào, lúc này đang hùng hổ đứng ngay trong cửa, không phải ai xa lạ, chính là Trần tiểu thư.

Sau kinh ngạc ngắn ngủi, Cao Đăng thành thạo nở một nụ cười: “Trần tiểu thư? Cô đến có việc gì?”

“Cô Viên ở đâu?”

Nhìn thấy biểu hiện không có thiện ý này, Cao Đăng đâu dám nói thật. Viên Mẫn vội vàng cầm tai nghe bluetooth dạy Cao Đăng ứng phó thế nào: “Cậu cứ nói chị không có đây, bảo cô ta có chuyện gì thì hẹn trước”.

Cao Đăng ngoan ngoãn nghe lời, vội vã ứng phó Trần tiểu thư: “Không may là cô Viên hôm nay không có đây. Cô tìm cô ấy có chuyện gì? Hay là thế này, cô cứ hẹn trước, lần sau...”

Gã còn chưa nói xong, Trần tiểu thư đã nhanh chóng đưa tay tới giật chiếc tai nghe bluetooth trên tai Cao Đăng. Việc làm này khiến Cao Đăng và Viên Mẫn đều kinh ngạc sững sờ, trơ mắt nhìn Trần tiểu thư liếc qua chiếc tai nghe bluetooth trong tay rồi lộ ra một nụ cười lạnh.

Không đợi những người khác phản ứng lại, Trần tiểu thư đã quay đầu đi ra khỏi phòng tư vấn, quả thực hùng hổ như đi bắt ngoại tình. Viên Mẫn thấy thế thâm kêu không tốt, nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi, luống cuống tắt màn hình máy tính, bắt đầu cuống cuống tìm chỗ trốn trong phòng.

Gầm bàn? Chỉ đủ giấu ba phần tư người cô.

Phía sau rèm cửa sổ? Chỉ đủ giấu hai phần ba người cô.

Góc sofa? Chỉ đủ giấu một phần hai người cô.

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên cô Viên cảm thấy khóc không ra nước mắt vì hình thể của mình. Đáng chết là lúc này tiếng cửa quay bên ngoài phòng giám sát đã vang lên. Viên Mẫn cuống quýt trèo ra ngoài cửa sổ.

May mà ngoài cửa sổ có một tấm bê tông để đặt điều hòa vừa đủ để cô ẩn nấp.

Viên Mãn vừa ngồi xuống, bên tai đã vang lên tiếng giày cao gót lách cách.

Trần tiểu thư đã vào phòng.

Nghe tiếng giày cao gót vẫn vang lên lách cách trong phòng giám sát, Viên Mãn cảm thấy không khách gì tiếng bước chân của ma quỷ. Dù sốt ruột đến mức mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay, Viên Mãn lại không thò đầu lên nhìn. Suy nghĩ một lát, cô lấy điện thoại di động ra mở máy ảnh, dùng máy ảnh thay gương, điều chỉnh góc độ xem cảnh tượng trong phòng.

Trần tiểu thư đi tới trước bàn làm việc, nhìn thoáng qua các loại bao bì đựng đồ ăn vặt trên bàn. Cao Đăng đi theo sau lưng vội vã lên tiếng: “Cô xem, cô Viên thật sự không có đây”.

Không nói còn đỡ, nói ra lại thành nhắc nhở Trần tiểu thư. Thấy Trần tiểu thư đưa tay sờ sờ màn hình máy tính, Viên Mãn thầm than trong lòng: Hồng rồi!

Màn hình máy tính vừa tắt, khẳng định vẫn còn nóng.

Quả nhiên Trần tiểu thư cũng phát hiện điều này, lập tức bật màn hình máy tính lên. Vừa rồi quá vội nên Viên Mãn chỉ tắt màn hình chứ không tắt máy, bây giờ màn hình sáng lên, hình ảnh giám sát từ phòng tư vẫn lập tức hiện rõ.

“Lần trước tôi đến các người cũng theo dõi tôi như vậy à?” Trần tiểu thư cười lạnh quay lại nhìn Cao Đăng.

Viên Mãn không dám xem cảnh tượng tiếp theo nữa, lặng lẽ thu điện thoại lại, yên phận rút đầu làm đà điều trên tấm đỡ điều hòa ngoài cửa sổ.

Đến tận lúc tiếng giày cao gót đã đi xa, căn phòng chìm vào yên tĩnh như chết, Viên Mãn mới vất vả đứng lên.

Một giây sau, Viên Mãn há hốc mồm.

Trần tiểu thư đang đứng bên cửa sổ! Đứng trước mặt cô!

Viên Mãn lập tức cảm thấy mình bị lừa quá đau, quá đau! Trần tiểu thư đúng là quá ranh ma, không ngờ lại giả vờ bỏ đi rồi đứng đây ôm cây đợi thỏ.

“Cô chính là cô Viên?”

“...”

“...”

Đã không thoát được, vậy thì...

“Chào cô”. Viên Mãn cố gắng làm cho nụ cười của mình nhìn tự nhiên một chút.

Bốp!

Có lẽ là tại nụ cười của cô quá xấu, Trần tiểu thư cho cô một cái tát.

Viên Mãn bị đánh chết sững, suýt nữa không nghe rõ những gì Trần tiểu thư nói.

“Chắc chắn là các người đã giả trò, nếu không tại sao Trịnh Diễn Tự lại biết tôi thích anh ta mà điều tôi xuống thẳng dưới phòng?”

Viên Mãn ủ rũ về nhà.

Tìm chìa khóa mở cửa mới phát hiện quên chìa khóa ở công ty. Ôi... Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên cô bị ăn tát, còn không thể đánh trả đối phương nữa, đúng là tiền khó kiếm, xương khó gặm...

Viên Mãn vừa than thở vừa bấm chuông cửa.

Cửa mở ra, Viên Mãn cúi đầu chuẩn bị đi vào thay giày, lại phát hiện...

Đôi dép lê của cô đang được đi dưới chân người trước mặt mình.

Viên Mãn ngẩng đầu lên. Chào đón cô là một gương mặt tươi cười sáng bừng như ánh nắng, sáng mù mắt người quanh quanh: “Viên Mãn!”

Viên Mãn tuyệt đối không ngờ lúc này người đứng đón mình trong cửa lại là cô em họ thân ái của mình.

Viên Mãn còn không phản ứng lại, Lộ Tử Dụ đã đi tới cho cô một cái ôm nồng ấm. Vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn nhiệt tình như vậy, vẫn sẵn sàng áp mặt nóng vào mông lạnh... Viên Mãn thấy rõ trước ngực mình bị ép chặt... Ngực cũng vẫn đầy đặn như vậy.

Viên Mãn cảm thấy đứng đối diện với cô em họ như vậy khiến mình càng tỏ ra thua kém.

Bà Viên đang bận việc trong bếp, nói mà không thò đầu ra: “Tử Dụ vừa đến lúc chiều. Con thu xếp hành lý giúp nó đi”.

Bà Viên đã lên tiếng, mặc dù Viên Mãn vừa ngưỡng mộ vừa đố kị em họ nhưng vẫn phải thể hiện địa vị chủ nhà của mình. Cô cười cười với Lộ Tử Dụ, đang định hỏi han ân cần mấy câu, Lộ Tử Dụ lại kinh ngạc nhú mày.

“Chị Viên Mãn, sau mặt chị lại sừng thế này?”

“...”

“...”

Cô có thể nói mình bị người ta tát sao?

Không thể!

Lúc này bà Viên bưng một bát canh từ phòng bếp đi ra, nghe thấy câu hỏi liền vung dao bổ xuống, nhanh, chính xác, tàn nhẫn: “Đấy là trên mặt nó nhiều thịt thôi, không phải sừng”.

Vụ làm ăn của Trần tiểu thư triệt để đổ vỡ. Có điều tự ý bỏ cuộc, hội phí không trả lại, Viên Mãn cũng coi như khoản tiền đó là tiền bồi dưỡng cho vết thương thể xác và tinh thần của mình sau phát tát đó.

Chuyện Lộ Tử Dụ đến ở nhờ dường như cũng không khó chấp nhận như Viên Mãn tưởng. Mặc dù Lộ Tử Dụ vẫn ôm chí hướng suốt đời là chán hưng công ty rượu phá sản của mình, nhưng bình thường cũng vẫn bận bịu tìm công việc, Viên Mãn cũng cảm thấy bình yên vô sự.

Cuộc sống vẫn giống cuộc đời, từng ngày từng ngày trôi qua. Ứng dụng cũng đã bắt đầu tìm nhà đầu tư, quả thật cũng có công ty cảm thấy hứng thú với phần mềm này. Bạn trai thân yêu cũng sắp sửa về nước. Viên Mãn cảm thấy cuộc đời mình sắp bước sang một chương mới...

Không ngờ chương mới này lại bắt đầu bằng một vấn đề bi thảm.

Hôm đó máy bay của công ty hàng không đưa Bác Yến thân yêu của cô sắp về đến Bắc Kinh, Viên Mãn đương nhiên cực kỳ vui vẻ đi đón. Cao Đăng thì chịu trách nhiệm đi cùng đội ngũ sinh viên lập nghiệp tới gặp công ty đầu tư.

Nhìn dòng thông báo chuyến bay sẽ tới đúng giờ hiện lên trên màn hình, Viên Mãn thấy trong lòng kích động.

Chắc chắn Bác Yến vừa xuống máy bay sẽ gọi điện thoại cho cô. Mang ý nghĩ này trong đầu, đột nhiên nhận được cuộc gọi đến của Cao Đăng, Viên Mãn hiển nhiên không hài lòng cho lắm.

Cô vội vàng nghe máy, nói chuyện không dùng dấu ngắt câu: “Nói ngắn gọn đi chị phải đợi điện thoại của Bác Yến”.

“...”

“...”

Cao Đăng bên kia lại chán nản chưa từng thấy: “Bọn em đã gặp bên đầu tư”.

“...”

“Họ từ chối chúng ta”.

“Sao lại thế được?” Viên Mãn hoàn toàn không thể tin được.

“Khoa Tín đang phát triển một ứng dụng rất giống của chúng ta, họ không thể đầu tư cho chúng ta được”.

Khoa Tín?

Trong nháy mắt đó, Viên Mãn cảm thấy nhận thức của mình bị đè ép ghê gớm.

Hai chữ này Khoa Tín, đương nhiên Viên Mãn hết sức quen thuộc.

Đó là công ty của Trịnh Diễn Tự.

Lúc này Viên Mãn còn chưa biết, nếu như Trịnh Diễn Tự thật sự là ác mộng của cô, vậy thì ác mộng này mới chỉ vừa bắt đầu...

6. Chương 6

Viên Mãn cầm điện thoại di động, đứng bên cạnh lan can ngoài phòng chờ ngẩng đầu nhìn bảng thông tin chuyến bay, vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại. Vốn cô không thông báo với Bác Yến mà cứ thế đến sân bay đón để cho Bác Yến một niềm vui bất ngờ, ai ngờ chính cô lại nhận được một bất ngờ trước?

Hàng chữ màu xanh lá trên bảng thông tin dần dần nhạt nhòa trong mắt Viên Mãn, sau đó tụ lại thành một con rắn lục phun lưỡi phì phì. Hai chân Viên Mãn như đóng đinh tại chỗ, không tránh né kịp, cứ thế trơ mắt nhìn con rắn tà ác vô hình lao thẳng đến chỗ mình.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này, một bóng dáng quen thuộc, ấm áp, quanh người tỏa sáng đi vào trong tầm mắt Viên Mãn.

Bác Yến đã đi ra.

Xuất hiện như cứu tinh, dễ dàng đánh lui con rắn độc đó.

Nhìn con rắn độc tà ác bị đánh tan trong nháy mắt, dần dần hạ xuống thành những hàng chữ xanh lục vô hại trên bảng thông tin chuyến bay, Viên Mãn bất giác nở một nụ cười, giơ tay lên vẫy Bác Yến đang đứng ở cửa tự động.

Bác Yến vẫn đang nở một nụ cười trên môi, nhưng khi nhìn thấy Viên Mãn lại hoàn toàn sững sờ.

Thấy phản ứng này của Bác Yến, Viên Mãn không khỏi dương dương tự đắc. Xem ra điều ngạc nhiên cô mang đến rất ấn tượng! Nhưng một giây sau lại đến lượt Viên Mãn há hốc mồm.

Ngay trước mặt cô, Bác Yến lại không nói một lời lùi về sau cửa tự động. Chuyện gì vậy? Không nhìn thấy cô hay sao? Viên Mãn vội vẫy tay mạnh hơn nhưng vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh cửa tự động khép lại trước mặt mình.

Chúng ta cùng quay trở lại hai mươi phút trước, khi bảng thông tin chuyến bay thông báo chuyến bay từ New York đến Bắc Kinh đã đến đúng giờ; Khi Viên Mãn còn chưa nhận được điện thoại của kẻ phá đám Cao Đăng nọ; Khi Bác Yến còn đang ngồi trên máy bay vừa hạ cánh, mới chỉ kịp tháo dây an toàn.

Sau khi tháo dây an toàn của mình xong, Bác Yến không hề đứng dậy đi lấy hành lý ngay mà dịu dàng vỗ vỗ một cô gái xinh xắn để tóc ngắn đang ngủ say trên vai hắn: “Lâm Giai, dậy đi...”

Người phụ nữ tóc ngắn được gọi là Lâm Giai lúc này mới từ từ mở mắt ra: “Đến rồi à?”

Bác Yến không trả lời, chỉ cúi xuống hôn lên má Lâm Giai rồi tháo dây an toàn giúp cô ta. Hai ông bà tóc đã muối tiêu ngồi phía sau nhìn đôi tình nhân trẻ thân mật với nhau, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười như nhớ lại những hồi ức xưa cũ.

Hai người đều chỉ mang một chiếc va li xách tay, các hành lí khác còn đang trên đường gửi về nước, xuống máy bay cũng không cần đi lấy hành lí mà trực tiếp làm thủ tục nhập cảnh.

Hai người vừa cười vừa nói đi đến lối ra, Lâm Giai hai tay trống trơn, xe hành lí do Bác Yến đẩy. Cô ta chỉ cần đi theo sau lưng Bác Yến, phụ trách việc quy hoạch tương lai tươi đẹp là được: “Nhà anh thuê cách nhà em rất gần, chờ em thuyết phục mẹ cho em chuyển ra ngoài, em sẽ chuyển đến chỗ anh”.

Bác Yến không chần chừ chút nào, trong lòng cũng tràn ngập ước mơ: “Tốt!”

Không ngờ vừa mới dứt lời, một bóng dáng bất kể là bề rộng, chiều cao hay độ dày đều không thể không gây ra sự chú ý cho mọi người đã xuất hiện trong tầm nhìn của Bác Yến.

Không sai, đó chính là Viên Mãn đang chờ ở cửa ra.

Bước chân Bác Yến lập tức khựng lại, vì vậy Lâm Giai phía sau suýt nữa đâm vào lưng hắn. Viên Mãn cách đó không xa hiển nhiên cũng nhìn thấy hắn, đang kích động vẫy tay với hắn.

Sau đó Bác Yến chỉ có thể cảm thán may mà đầu óc mình sáng láng, gần như chỉ mất thời gian nửa giây đã xử lí được tình huống, một tay đẩy xe hành lí, một tay kéo Lâm Giai xoay người tránh ra sau cửa.

“Sao thế?” Thấy mặt hắn đột nhiên tái đi, Lâm Giai không khỏi lo lắng.

“Anh để quên đồng hồ trên máy bay rồi”. Bác Yến nói dối, mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh.

Nghe hắn nói như vậy, Lâm Giai còn sốt ruột hơn hắn: “Chiếc đồng hồ đó mấy chục ngàn đấy, mau quay lại tìm xem!”

Vừa nói cô ta vừa chủ động kéo Bác Yến quay đầu về, rời xa hiện trường suýt nữa đã xảy ra một vụ án mạng này.

Điện thoại di động trong túi quần Bác Yến bắt đầu rung lên, không cần nhìn màn hình cũng có thể đoán được là ai gọi đến. Bác Yến lặng lẽ cho tay vào túi quần từ chối cuộc gọi.

Phải nửa tiếng sau, Bác Yến đẩy chiếc va li duy nhất của mình đi ra sảnh chờ, không hề có biểu hiện gì khác thường.

Trong nửa tiếng này Viên Mãn vô cùng sốt ruột vì thấy những hành khách xa lạ lần lượt đi ra khỏi cửa mà vẫn không thấy bóng dáng Bác Yến đâu, điện thoại của Bác Yến cũng không gọi được.

Viên Mãn bên này nóng lòng như lửa đốt, Bác Yến lại như mới phát hiện ra cô, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc bước nhanh đến chỗ Viên Mãn.

“Sao em lại đến? Tưởng em nói phải đi gặp bên đầu tư cơ mà?”

Viên Mãn tròn mắt. Vừa rồi anh ấy không nhìn thấy mình? Cô không kịp thắc mắc chuyện này, đổi giọng hỏi: “Sao điện thoại của anh không gọi được? Em gọi mười mấy cuộc mà anh đều không nghe máy”.

“Anh để quên chiếc đồng hồ em tặng trên máy bay nên phải quay lại tìm, đang mãi tìm làm sao nghe được điện thoại?”

Thấy món quà mình tặng được Bác Yến quý trọng như thế, ngọn lửa tức giận trong lòng Viên Mãn lập tức bị dập tắt.

Hết giận rồi, Viên Mãn mới có thời gian quan sát kĩ người yêu của mình. Bác Yến mặc một bộ âu phục gọn gàng sạch sẽ như một nhân viên cao cấp trong một công ty lớn. Biết vậy mình đã không mặc áo phông, đi xăng đan tới đón. Đi bên cạnh anh ấy, nhìn mình không khác gì một con bé đốt than...

May mà Bác Yến của cô không phải loại đàn ông nông cạn trông mặt bắt hình dong, lập tức cầm tay Viên Mãn không hề chần chừ chút nào: “Đi thôi!”

Viên Mãn cũng biết mình đứng cạnh Viên Mãn sẽ rất tương phản, nhưng ánh mắt khác thường của những người xung quanh, đặc biệt là ánh mắt gần như là nghi hoặc của một ông lão tóc hoa râm lúc hai người đứng bên đường gọi xe, làm sao có thể so sánh với bàn tay của Bác Yến đang kiên định nắm tay cô?

Một tiếng sau, cô và Bác Yến đã về đến căn hộ nhỏ ngọt ngào của họ. Viên Mãn bồng bồng hào hứng giới thiệu với hẳn những ý tưởng của mình khi hoàn thiện căn hộ, chẳng hạn như nguyên một bức tường in ảnh hai người bọn họ.

“Anh xem, đây là ảnh chúng ta chụp khi đến Lệ Giang. Lần đó thể nhớ bị rơi xuống nước, em tìm mãi mới có chỗ khôi phục lại được”.

Sau lưng vẫn không có tiếng trả lời, Viên Mãn mới ngừng lời, quay lại nhìn.

Không ngờ Bác Yến đã nằm ngủ trên giường.

Mình nói một hồi lâu, anh ấy lại ngủ mất. Viên Mãn cảm thấy hơi mất mát. Nhưng anh ấy quả thật cũng cần ngủ bù để điều chỉnh giờ sinh học, nghĩ như vậy, Viên Mãn cũng không cảm thấy buồn bực bao nhiêu.

Vừa chuyển điều hòa sang chế độ ngủ vừa nhìn gương mặt ngày càng tuấn tú của Bác Yến, Viên Mãn thầm hạ một quyết định trong lòng. Sau khi giải quyết xong vụ phần mềm, cô sẽ triệt để giữa bài với mẹ rồi chuyển đến cùng Bác Yến sống trong thế giới của hai người...

Nhưng hiển nhiên Viên Mãn đã đánh giá thấp mức độ khó khăn của chuyện này.

Rời khỏi tổ ấm tương lai của mình, Viên Mãn trực tiếp về công ty. Buổi chiều, mặt đường nóng bỏng vì nắng gắt, phía đông đã bắt đầu ùn tắc từ sớm, tất cả mọi người đều bận rộn, tích cực vươn lên. Nhưng vừa vào công ty Viên Mãn đã rùng mình vì lạnh, lại phát hiện lúc này Cao Đăng và nhóm lập nghiệp đang chờ cô với vẻ mặt chán nản.

Trước đây Viên Mãn đã gặp các sinh viên mới tốt nghiệp này mấy lần, lần nào họ cũng hăng hái bồng bồng thảo luận về dự án với cô, hừng hực không khác gì thời tiết hôm nay. Viên Mãn và Cao Đăng đã không chỉ một lần cảm thán, trước mặt đám bê non không sợ hổ vừa tốt nghiệp này, hai người họ có vẻ như thật sự già rồi. Nhưng bây giờ tất cả những người này đều đang cúi đầu không nói câu nào.

“Tin tức bên kia nghe được có phải là giả không? Khoa Tín cũng đang làm một ứng dụng tương tự trong cùng thời điểm với chúng ta? Không thể trùng hợp như vậy được”.

Viên Mãn nhìn về phía Cao Đăng, Cao Đăng lại chỉ yên lặng, đưa mắt nhìn Viên Mãn muốn nói lại thôi.

Ngay cả Cao Đăng luôn luôn gặp nguy không loạn cũng trở thành như vậy, lần đầu tiên Viên Mãn thật sự ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề này.

Người đứng đầu nhóm sinh viên là Dương Cảnh Sơ lấy lại tinh thần đầu tiên, kể lại sơ lược ngọn nguồn với Viên Mãn, cuối cùng chỉ có thể thở thật dài: “Trước đây chúng ta đã kí một thỏa thuận hợp tác với nhà đầu tư, bây giờ không hợp tác được, bọn họ có thể còn truy cứu trách nhiệm chúng ta vì vi phạm hợp đồng”.

Cả buổi chiều hôm đó, tất cả mọi người đều nghĩ mãi không ra cách nào. Đến tận lúc đưa chân các sinh viên về, Viên Mãn vẫn càng nghĩ càng không hiểu nổi: “Chị vẫn không tin, tại sao lại trùng hợp như vậy chứ? Tại sao ý tưởng của đội ngũ phát triển Khoa Tín lại giống hệt chúng ta như vậy? Chắc chắn là bên đầu tư không muốn đầu tư nữa nên mới lấy cớ rút lui thôi”.

Cao Đăng lại nhìn cô với vẻ mặt muốn nói mà không dám nói.

Yên lặng một hồi lâu, cuối cùng gã mới buột miệng nói ra: “Chị quên Trần Trình đảm nhiệm chức vụ gì ở Khoa Tín à?”

Viên Mãn sửng sốt. Đang trong giờ phút này, đột nhiên gã lại nhắc tới Trần tiểu thư làm gì?

Viên Mãn nhớ lại: “Không phải cô ta là phó tổng giám đốc sao?”

“Chị quên là thời gian trước cô ta bị Trịnh Diễn Tự giáng chức à?” Cao Đăng lại thở dài một hơi: “Bị Trịnh Diễn Tự đẩy xuống bộ phận nghiên cứu phát triển dự án”.

“ ... ”

“ ... ”

Bốn mắt nhìn nhau, Viên Mãn đột nhiên lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Trong nhân sinh quan của Viên Mãn, trên thế giới này không có vấn đề khó nào không thể giải quyết bằng một bữa đồ nướng. Nếu có? Vậy thì hai bữa!

Nhưng đêm nay Cao Đăng và cô đã ăn đủ ba bữa nướng rồi mà đầu óc cô vẫn không có manh mối gì.

“Ý cậu là Trần tiểu thư đã nhìn thấy lời giới thiệu về ứng dụng của chúng ta ở nhà cậu cho nên đã đánh cắp thuật ngữ khám chữa ung thư FA của chúng ta, dùng đội ngũ của Khoa Tín phát triển ứng dụng này trong thời gian nhanh nhất có thể?”

Cao Đăng vừa rót bia vừa gật đầu nặng nề.

Viên Mãn lập tức đập bàn đứng lên khiến vị đại ca đeo dây chuyền vàng to vật vờ ngồi bên cạnh sợ đến mức đổ bia đầy mũi.

“Đúng là quá tàn nhẫn!” Viên Mãn đứng bên cạnh bàn, tức giận đến mức bàn tay cầm xiên đồ nướng cũng phải run lên: “Chị còn tưởng cô ta tát chị một cái là coi như xong chuyện, không ngờ... Quá tàn nhẫn! Quá tàn nhẫn! Đúng là không gì độc địa bằng lòng dạ đàn bà!”

“Ồ...”

“Chị phải kiện cô ta!”

Đáng tiếc...

Một tuần đã qua, hàm luật sư mà cô gửi đến Khoa Tín vẫn như đá ném ao bèo, không hề gây nên một gợn sóng. Viên Mãn còn tưởng mình gửi nhầm địa chỉ, gọi điện thoại đến ban pháp vụ của Khoa Tín hỏi thăm, đối phương trả lời với giọng động lòng người nhưng lại không thực sự quan tâm: “Xin lỗi, chúng tôi đã nhận được hàm luật sư của cô và đang xem xét kỹ lưỡng”.

Một công ty lớn như Khoa Tín đâu có coi loại công ty tiểu lâu la với tài chính đăng kí vừa đủ ba mươi ngàn như công ty của cô ra gì.

Trần tiểu thư thì không nghe điện thoại, cũng không tìm được người. Viên Mãn còn tìm được cả số điện thoại cá nhân của thư kí của Trần tiểu thư, câu trả lời nhận được lại là: “Xin lỗi, sếp Trần ra nước ngoài công tác rồi, tạm thời không có mặt ở công ty”.

Cuối cùng Viên Mãn nổi giận!

Không biết phải làm thế nào, Viên Mãn về nhà lại gặp Lộ Tử Dụ đang lên mạng gửi hồ sơ xin việc khắp nơi. Cô đảo mắt một vòng, thản nhiên đến gần, làm bộ nói chuyện vu vơ: “Em nộp hồ sơ trên mạng thì có ích lợi gì? Thế này đi, em cho chị một bản hồ sơ của em, chị đi tìm người quen hỏi giúp cho”.

“Chị biết người làm bên ngành rượu à?” Hai mắt Lộ Tử Dụ lập tức phát sáng.

Viên Mãn không nói, chỉ giả vờ cười thần bí.

Mà một tuần sau, hồ sơ của Lộ Tử Dụ thuận lợi lọt qua vòng loại của Khoa Tín.

Chị họ tà ác quả thật đã giúp Lộ Tử Dụ nộp hồ sơ, chỉ có điều vị trí ứng tuyển là chức thư kí tổng giám đốc.

Không nghĩ tới chỉ dựa vào tấm ảnh chân dung xinh đẹp to bằng hai ngón tay, hồ sơ của Lộ Tử Dụ đã vượt qua vô số cửa ải. Khi nhận được thông báo phỏng vấn, Viên Mãn vừa cảm ơn phòng nhân sự Khoa Tín bên kia điện thoại vừa nghĩ bụng: Trịnh Diễn Tự, chúng ta cuối cùng lại phải gặp nhau...

7. Chương 7

Thời gian này Viên Mãn thường xuyên đi đến Khoa Tín, không dễ gì đột nhập được vào hàng ngũ kẻ thù, thám thính được tổng giám đốc Trịnh của Khoa Tín dự định tuyển một trợ lý đời sống. Trợ lý đời sống cũ hình như bị đuổi việc vì bị tra ra là cơ sở ngầm so chủ tịch hội đồng quản trị cài cắm bên người tổng giám đốc Trịnh. Vì vậy tổng giám đốc Trịnh cũng không muốn trực tiếp điều người trong công ty lên thay thế, do đó mới có lần tuyển dụng công khai này. Mặc dù không rõ chủ tịch phái người theo dõi CEO là có ý gì, nhưng căn cứ tinh thần hi sinh không vào hang cọp sao bắt được cọp con, Viên Mãn vẫn phải nghiêng răng xông vào.

Hôm sau là ngày phỏng vấn, đã đến lúc chị họ tà ác nói ra chân tướng với em họ ngây thơ.

Buổi tối, Viên Mãn cố ý mời Lộ Tử Dụ uống bia, ý đồ là chuốc cho Lộ Tử Dụ say xỉn để dễ dàng thuyết phục Lộ Tử Dụ đáp ứng yêu cầu vô lý của cô. Đến tận khi uống đến xách bia thứ tư, Viên Mãn thấy cả người đã nhẹ như bông, nhìn qua một đồng chai bia màu xanh lục trước mặt thấy Lộ Tử Dụ vẫn không đỏ mặt, Viên Mãn mới chợt bừng tỉnh. Lộ Tử Dụ có tiếng ngàn chén không say, từ nhỏ đã lớn lên trong xưởng rượu. Rượu vang, rượu trắng hay bia đều không thể đánh gục được cô gái này.

Viên Mãn chỉ có thể thầm than một câu: Thất sách quá là thất sách!

“Chị này, người xưa có câu rượu thơm không sợ ngõ sâu đúng không? Rượu của công ty em nấu dù nặng cũng không sốc, vừa tinh tế vừa nồng đậm vừa ngọt ngào, tại sao vẫn không bán được?” Lộ Tử Dụ phát âm rõ ràng bày tỏ sự bất đắc chí của mình, Viên Mãn lại không nghe rõ một chữ, trời đất quay tròn, nghiêng đầu ngã gục xuống bàn.

Bất kể Lộ Tử Dụ gọi thế nào, Viên Mãn vẫn ngủ say không tỉnh lại.

Giấc ngủ này rất dài, giấc mơ lại lộn xộn lung tung. Mới đầu trong mơ xuất hiện gương mặt của Lộ Tử Dụ, Lộ Tử Dụ với gương mặt xinh đẹp thay cô đi phỏng vấn, miệng lưỡi lưu loát khiến các quan chức phỏng vấn động loạt đứng dậy vỗ tay khen ngợi. Lộ Tử Dụ không nhận được giờ hai ngón tay tỏ ý thắng lợi với camera trên trần nhà, còn người ở nhà điều khiển tất cả mọi chuyện thì ngẩn mặt cười dài, dư âm vang vọng bên tai ba ngày không dứt. Sau đó khuôn mặt Lộ Tử Dụ lại biến thành khuôn mặt của cô, Viên Mãn. Cô mang khuôn mặt núng nính đi tới một phòng làm việc chiếm trọn một tầng lầu. Một người đàn ông mặc âu phục đứng bên cửa sổ phòng làm việc, cô độc như cao nhân không tìm được đối thủ, để mặc gió thổi vạt áo vệt bay phần phật. Người đàn ông đó quay lại nhìn cô - chính là Trịnh Diễn Tự.

Trịnh Diễn Tự giữ nguyên vẻ lạnh lùng, chậm rãi đến gần cô, đuôi lông mày nhướng lên cao ngạo: “Tại sao lại là cô?”

Viên Mãn không trả lời, chỉ cho tay vào túi lấy hàm luật sư đã chặn bị từ trước ném thẳng xuống trước mặt gã kênh kiệu không ai bì được đó.

Trịnh Diễn Tự nhìn về phía cô, hai mắt xưa nay vẫn quen ăn trên ngồi trước dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ. Viên Mãn đắc ý trong lòng: Hừ, sự rồi chứ?

Viên Mãn đang chờ gã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đúng lúc này Trịnh Diễn Tự đột nhiên nâng mặt cô lên, bắt đầu liếm điên cuồng...

Đúng vậy, không sai, Trịnh Diễn Tự đang điên cuồng liếm mặt cô... Đợi đã! Tại sao lại chuyển cảnh nhanh thế?

Viên Mãn cố gắng hết sức phản kháng, lại thấy trong tay đầy lông lá. Đến tận lúc này cô mới bừng tỉnh, trợn mắt nhìn Bổng Ngô đang ngồi trên giường, thè lưỡi vui sướng nhìn cô...

Thì ra là dịch vụ đánh thức chuyên nghiệp của Bổng Ngô.

Viên Mãn thở phào một hơi, vội vàng xách Bổng Ngô xuống giường trước khi nó tiếp tục liếm. Nghĩ đến cảnh Trịnh Diễn Tự nâng mặt cô liếm điên cuồng trong mơ, Viên Mãn không nhận được rung mình một cái.

Cô vội vàng xoa cánh tay cho ấm hơn một chút, sau đó mới quay lại nhìn bên kia giường.

Lại không thấy bóng dáng Lộ Tử Dụ.

Viên Mãn ôm lấy Bồng Ngô còn đang cố gắng nhảy lên giường, xô dép lê đi ra phòng khách tìm người, nhưng khắp nơi đều không có bóng dáng Lộ Tử Dụ.

Bà Viên đang nhảy trước ti vi theo DVD của Trịnh Đa Yến. Viên Mãn đứng xa xa hỏi một tiếng: “Mẹ! Lộ Tử Dụ đâu?”

“Nó ra ngoài từ sớm rồi. Con cho rằng ai cũng ngủ đến lúc mặt trời lên cao như con chắc?”

Lúc này Viên Mãn mới ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Vậy mà đã 9 rưỡi rồi?

Trên trán Viên Mãn hiện lên ba chữ “Tiêu đời rồi”, vội vã chạy ra khỏi nhà. Gọi điện thoại cho Lộ Tử Dụ mà không sao gọi được, có lẽ con bé này đang ở trên tàu điện ngầm. 10 giờ phỏng vấn, cô Viên vẫn quen tránh mặt người lạ, đứng sau màn chỉ điểm giang sơn lúc này cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết. Chẳng lẽ cô phải đích thân ra chiến trường?

Nửa tiếng sau Viên Mãn đi tới Khoa Tín, mồ hôi đầm đìa. Mặc dù đã đoán được chức vụ trợ lý đời sống của tổng giám đốc này rất nóng nhưng Viên Mãn vẫn không nhịn được oa một tiếng khi nhìn thấy cảnh tượng thực tế lúc này. Bên ngoài phòng phỏng vấn, các ứng viên xếp thành hàng dài, quả thực có thể sánh được với cảnh tượng khi Apple mở bán iPhone mới.

Thế này cô cũng có thêm thời gian, Viên Mãn vừa xếp hàng vừa đoạt mạng liên hoàn call Lộ Tử Dụ, nhưng bên kia vẫn không có tín hiệu. Viên Mãn gấp đến mức đảo quanh chỗ cũ như kiến bò chảo nóng, xung quanh tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ, hình tượng đẹp đẽ, không giống như là đến tìm việc mà như đến tìm bạn đời. Chỉ có một mình cô là không trang điểm, không đi giày cao gót, không làm tóc, thậm chí ngay cả đồ văn phòng cũng không mặc, không giống như là đến phỏng vấn mà giống như đến đưa cơm hộp. Tất cả mọi ứng viên đến phỏng vấn nhìn thấy cô đều tỏ ra nghi hoặc và khinh thường.

Đối với chuyện này, Viên Mãn vừa tự ti vừa khinh thường, thầm nhủ trong lòng: Chờ em họ của tôi tới là các người lóa mù mắt hết! Lần đầu tiên trong đời cô thật tâm mong chờ Lộ Tử Dụ xuất hiện, nhưng hiển nhiên sự mong chờ của cô cũng vô dụng như tín hiệu điện thoại của Lộ Tử Dụ. 11 giờ, đến lượt cô vào phỏng vấn.

“Viên Mãn!”

Ôi...

Viên Mãn triệt để hết hi vọng, lặng lẽ đi vào phòng phỏng vấn trong ánh mắt khinh thường của mọi người.

Tổng cộng có ba người phụ trách phỏng vấn. Ba người đang bận rỉ tai thì thầm, nhưng trong nháy mắt Viên Mãn xuất hiện lại đồng thời cau mày cực kì đều đặn. Người phỏng vấn A quan sát cô từ trên xuống dưới, lại quan sát lần nữa từ dưới lên trên, chỉ vào bức ảnh trong hồ sơ của cô: “Đây là cô à?”

“Vâng”. Viên Mãn cũng phải bội phục độ dày của da mặt mình, mỉm cười nói: “Là ảnh tôi đã chỉnh sửa”.

Thấy cô thẳng thắn như vậy, người phỏng vấn A tạm thời không biết nên nói gì tiếp, sau khi dừng lại một lát mới nói miễn cưỡng: “Kỹ thuật PS tốt lắm”.

Người phỏng vấn B là một phụ nữ lại cảm thán từ đáy lòng: “Quả thật rất tốt...”

Viên Mãn đang chuẩn bị cười khiêm tốn với người phỏng vấn B, lúc này lại thoáng nhìn thấy ánh mắt người phỏng vấn C này giờ vẫn chưa hề lên tiếng chợt lộ vẻ khinh thường mỉa mai như đã nhìn thấu tim đen của cô.

Trước ánh mắt của người này, Viên Mãn lập tức phát hoảng.

Phỏng chừng không có người nào đoán được, cô Viên dạy đời trên mạng tầm tấp đầu ra đấy, trước mặt người quen càng nói như súng liên thanh, lúc này đột nhiên lại biến thành một kẻ nhút nhát chính cống. Đến tận lúc phỏng vấn kết thúc, Viên Mãn mới biết trong suốt quá trình phỏng vấn mình đều ngơ ngác như

đi vào cõi thần tiên. CÔ không thể nhớ được người phỏng vấn đã hỏi những câu hỏi gì, cũng quên luôn mình đã trả lời thế nào.

Chiến dịch lần này còn chưa nổi kèn lệnh đã hoàn toàn thất bại.

Từ Khoa Tín đi ra, Viên Mãn lau mồ hôi lạnh trên đầu. Ôi, tại sao tự nhiên mình lại sợ hãi đến thế?

Viên Mãn lấy điện thoại di động ra theo phản xạ có điều kiện để gọi điện cho Bác Yến.

Vẫn nhớ lần đầu tiên cô đi phỏng vấn xin việc khi vừa mới tốt nghiệp đại học đã gặp khó khăn nghiêm trọng. Ánh mắt người phỏng vấn nhìn cô khi đó rất giống ánh mắt của người phỏng vấn C hôm nay. Vì vậy vừa rồi cô còn đang ứng phó tự nhiên trong phòng phỏng vấn của Khoa Tín, sau khi nhìn thấy ánh mắt của người này lập tức lại rơi vào bóng ma tâm lý của quá khứ.

Mà sau lần phỏng vấn thất bại khi vừa tốt nghiệp đại học, cô cũng đứng bên lề phố người đến người đi như bây giờ, gọi điện thoại cho Bác Yến. Đó cũng là lần đầu tiên Viên Mãn nghe thấy Bác Yến chửi bậy: “Hình tượng khí chất cái con bà nó chứ! Công ty đó tuyển nhân viên hay là tuyển vợ? Dựa vào cái gì mà dám trông mặt bắt hình dong, khinh thường chế giễu em? Lẽ nào bọn chúng đều như Trương Mạn Ngọc, Lương Triều Vĩ hết à?”

Điểm bất đồng duy nhất là bây giờ cô gọi điện cho Bác Yến, vừa mới đổ hai hồi chuông thì cuộc gọi đã bị từ chối. Sau đó Bác Yến gửi tin nhắn QQ cho cô: “Bạn, có việc nói sau”.

Câu chửi bậy của Bác Yến vẫn còn văng vẳng bên tai, lúc này lại chỉ có tiếng tút tút sau khi cuộc gọi bị từ chối và dòng tin nhắn ngắn gọn đến mức không thể ngắn gọn hơn được nữa. Trong lòng Viên Mãn khó tránh khỏi thất vọng. Mày đúng là con rỗng sau lưng, con giun trước mặt người khác, Viên Mãn ạ! Không biết tao phải nói gì với mày nữa!

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, thời gian này Bác Yến cũng đang bận tìm việc, cô quả thật không nên quấy rầy hẳn.

Ôi...

Có điều cô Viên nhanh chóng chấn chỉnh lại đội ngũ tàn quân, gọi một số điện thoại khác. Không đợi đối phương lên tiếng, điện thoại vừa kết nối cô đã hùng hổ ra lệnh: “Cao Đăng! Mời chị đi ăn!”

Mà lúc này trong phòng phỏng vấn của Khoa Tín, ba người đang bận bịu sàng lọc các ứng viên hôm nay.

“Lưu Tinh?”

“Không được”.

“Chung Tử Nam?”

“Không được”.

Hồ sơ của các ứng viên bị loại trực tiếp bị cho vào máy xén giấy. Những cái tên lần lượt được đọc lên, những bộ hồ sơ lần lượt bị xén vụn. Chồng hồ sơ trên bàn cũng càng ngày càng mỏng.

“Viên Mãn?”

“Không được”.

Đồng thời bộ hồ sơ dán ảnh Lộ Tử Dụ của Viên Mãn cũng bị đưa vào máy xén giấy. Đúng lúc này...

“Chờ đã!”

Người phỏng vấn C này giờ không lên tiếng đột nhiên mở miệng nói.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người còn lại, người này giật lại bộ hồ sơ sắp sửa bị xén vụn.

Người phỏng vấn A cho rằng người phỏng vấn C nhìn lầm, đưa tay chỉ bức ảnh trên hồ sơ: “Anh khẳng định?”

“...”

“Anh thật sự khẳng định?”

Người phỏng vấn C lại chỉ nói một câu bí hiểm: “Anh đừng hỏi nhiều”.

Đêm đó bộ hồ sơ có nghi vấn này đã lẳng lặng nằm trên bàn làm việc của tổng giám đốc cùng với một bộ hồ sơ khác.

Tiếng mở cửa vang lên trong văn phòng yên tĩnh. Một bóng người nhìn có vẻ mệt mỏi cất bước đi vào.

2 giờ sáng bay về Bắc Kinh, 9 giờ đã bắt đầu lần đàm phán thứ năm về việc mua lại mảng dịch vụ di động của công ty APM, 1 giờ chiều đi ăn cơm với đối tác, 3 giờ chiều đến dự họp báo ra mắt sản phẩm mới của công ty, 5 giờ triệu tập họp báo về sự kiện để lộ thông tin người sử dụng, 9 giờ thị sát bộ phận nghiên cứu phát triển, dự thính đánh giá nâng cấp hệ thống... Đây là lịch trình ngày hôm nay của CEO Trịnh Diễn Tự của công ty Khoa Tín.

11 giờ 45 phút tối, Trịnh Diễn Tự trở lại công ty. 5 phút sau, anh ta ngồi bên bàn làm việc của mình, đưa tay day trán. Một giây sau, anh ta chú ý tới một trong hai bộ hồ sơ đặt trên bàn.

Mi tâm vốn đã căng thẳng lại không khỏi chau lại thật sâu.

Đó là hồ sơ của Viên Mãn, chỉ có điều bức ảnh Lộ Tử Dụ dán trên đó đã bị người nào đó cố ý đổi thành bức ảnh Viên Mãn được chụp lại từ camera giám sát trong phòng phỏng vấn. Cũng khó trách sếp Trịnh luôn theo đuổi hoàn mỹ lại không nhận được cảm lấy bộ hồ sơ này, trong lòng thầm than: Quá thiếu chuyên nghiệp.

Mà bộ hồ sơ cầu thả này là của...

Ánh mắt Trịnh Diễn Tự chuyển lên phần họ tên.

“Viên Mãn?”

Anh ta nhỏ giọng đọc cái tên này.

Sáng sớm, bà Viên đi chợ sáng mua thức ăn về, lập tức giật nảy mình vì lần đầu tiên nhìn thấy con gái đứng ngoài ban công vào giờ này.

Thứ nhất, tại sao con gái mình lại dậy sớm như vậy? Thứ hai, tại sao con gái mình lại cầm điện thoại, không ngừng nhấc đi nhấc lại như ma gõ cửa?

“Cô khẳng định chứ?”

“...”

“Cô thật sự khẳng định chứ?”

“...”

“Cô thật sự, thật sự khẳng định chứ?”

Đến tận lúc thấy con gái dùng điện thoại, bắt đầu hoa chân múa tay, bà Viên mới lo lắng đi tới: “Viên Mãn?”

Viên Mãn bị sự xuất hiện bất ngờ của mẫu thân đại nhân làm giật nảy, vội chấm dứt hoa chân múa tay.

“Mẹ, mẹ không nói một tiếng đến đứng sau lưng con làm gì? Làm con sợ chết khiếp”.

“Con mới làm mẹ sợ chết khiếp ấy”. Bà Viên nằng nặt Viên Mãn lên xem xét kĩ càng: “Con à, có phải con bị điên không?”

Viên Mãn không nói gì, chỉ ôm chầm lấy mẫu thân đại nhân rồi chạy thẳng vào phòng ngủ. Cô không điên, phòng nhân sự Khoa Tín mới điên, không ngờ... Không ngờ lại cho cô vào vòng phỏng vấn cuối cùng, trực tiếp đến gặp tổng giám đốc?

Người xưa vẫn nói sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rũ hoa cười lại thấy đường. Quả nhiên cổ nhân không lừa ta!

8. Chương 8

Vòng phỏng vấn cuối cùng này đối thủ quá mạnh, theo bản năng, Viên Mãn quyết định phải hết sức thận trọng. Cố ý lục tìm bộ đồ văn phòng mình mua khi vừa tốt nghiệp, lại phát hiện áo khoác và váy ít nhất còn có thể miễn cưỡng mặc được, áo sơ mi lại chật một hai cỡ, không thể nào mặc vào người được nữa.

Viên Mãn chỉ có thể cảm thán, cân nặng vĩnh viễn là nỗi đau lớn nhất của phụ nữ. Ôi...

May mà Bác Yến dù bận vẫn khảng khái cống hiến chiếc áo sơ mi của mình: “Đây chính là chiếc áo may mắn của anh, em mặc vào đảm bảo ngày mai tất cả sẽ thuận lợi”.

Thế là Viên Mãn mặc chiếc áo sơ mi may mắn của Bác Yến đi lên tầng cao nhất của Khoa Tín.

Cùng với một tiếng vang nhỏ, thang máy đi lên đến tầng trên cùng. Một đôi chân ngưng ngừng bước trên giày cao gót ra khỏi cửa thang máy mở rộng, dừng lại một lát rồi mới do dự bước tới.

Viên Mãn ngưng ngáp đi giày cao gót trên mặt sàn bằng đá cẩm thạch sáng loáng. Hình ảnh hiện ra trước mắt quả thực giống hệt những gì cô đã tưởng tượng. Khu làm việc chiếm trọn cả một tầng, làm mọi người liên tưởng đến rất nhiều từ ngữ: Cao cấp, gọn gàng, đơn giản... Chỉ là không có mùi người. Cánh cửa gỗ lim dày nặng chưa cả không gian thành hai phần, phòng thư kí nằm ngay ngoài cửa. Viên Mãn chần chờ đến gần, thư kí ngược mắt nhìn cô, lấy hồ sơ của cô từ trong cặp tài liệu ra, đứng dậy chào hỏi: “Viên tiểu thư?”

Thư kí dẫn Viên Mãn đi qua cửa gỗ lim, bước chân đi giày cao gót vẫn nhanh thoăn thoắt: “Sếp Trịnh đang họp, chị chờ một lát”.

Lời nói và hành động đều nhanh nhẹn gọn gàng, không hề dài dòng, có thể thấy bình thường ông chủ yêu cầu hiệu suất cao thế nào. Viên Mãn ngồi trên sofa dành cho khách, nhận cốc nước thư kí đưa, đột nhiên lại cảm thấy nhụt chí. Hàm luật sư bây giờ đã nằm gọn trong túi, theo tình huống đã dự tính, sau khi nhìn thấy Trịnh Diễn Tự, cô sẽ lạnh lùng bước tới ném hàm luật sư xuống trước mặt hắn làm hắn kinh hãi quỳ liếm. Nhưng tình hình bây giờ... rất cuộc ai sẽ phải quỳ liếm ai?

Viên Mãn cảm cốc nước, cứ thế lặng lẽ chờ đợi.

Chiếc đồng hồ kiểu Anh mua từ công ty đấu giá đặt yên lặng trên bàn, kim đồng hồ chạy một vòng lại một vòng. Nửa tiếng trôi qua, cánh cửa gỗ lim cuối cùng cũng mở ra.

Viên Mãn rùng mình, vội quay mặt lại nhìn, người đi vào lại là thư kí.

“Hội nghị kéo dài một chút, chị chờ lát nữa”.

Lần này Viên Mãn thật sự không ngồi nổi nữa, dứt khoát đi qua đi lại khắp nơi, dù sao cũng không có người khác. Đưa mắt nhìn cả không gian không có một hạt bụi, hơn nữa còn có mùi thuốc sát trùng mơ hồ, ngay cả gạt tàn cũng sáng loáng có thể soi gương được. Sách để trên giá được phân chia nghiêm khắc theo thể loại, nội dung, màu sắc và kích cỡ. Trên bàn làm việc có ba chiếc máy tính, chẳng lẽ khoảng cách giữa các máy tính cũng được tính toán chính xác? Viên Mãn dùng thước điện tử trong điện thoại di động đo thử, quả nhiên là thế! Khoảng cách giữa những chiếc máy tính đều là 3,3 cm, không sai một li. Trịnh Diễn Tự ơi Trịnh Diễn Tự, đúng là anh đã phát huy đặc tính của cung xử nữ đến mức gần như biến thái!

Viên Mãn đang cảm thán như vậy, đột nhiên có tiếng mở cửa vang lên. Viên Mãn bước dài về phía sofa, đúng lúc sắp ngồi xuống sofa thành công, chỉ còn kém 0,1 giây nữa, đột nhiên lại bị sái chân. Viên Mãn lao quá mạnh, hoàn toàn không thể giữ thăng bằng được, cứ thế trơ mắt nhìn chính mình cách sofa càng ngày càng. 0,1 giây sau, cô đã ngã thẳng xuống đất.

Lần đầu tiên trong đời Viên Mãn thấy may mắn vì mình nhiều thịt, ngã như vậy mà chẳng đau chút nào. Đang chuẩn bị bò dậy, một đôi giày da kiểu nam tinh tế lại xuất hiện trước mắt cô.

Trịnh Diễn Tự sao? Không phải vậy chứ?

Viên Mãn không dám ngẩng đầu lên, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra. Đang cân nhắc có nên lựa thế hô một câu “Tiểu nhân cung nghênh tổng giám đốc Trịnh” hay không, đột nhiên lại bị giẫm mạnh lên lưng.

Đúng vậy, không sai, người nào đó lại giẫm thẳng lên người cô.

Viên Mãn kêu một tiếng đau đớn, trong nháy mắt đã chào hỏi một lượt 18 đời tổ tông Trịnh Diễn Tự. Trịnh Diễn Tự, người mù à? Không nhìn thấy một chướng ngại vật kèn còi dưới đất à?

Không ngờ Trịnh Diễn Tự nhìn có vẻ gầy mà giẫm một cái lại khiến cô hộc máu, quả thực không kém gì một người nặng cân. Viên Mãn triệt để không bò dậy nổi nữa, chỉ có thể ngẩng đầu trợn mắt nhìn căm hận, nhưng cô lại lập tức sững sốt...

Trịnh Diễn Tự vẫn còn đứng trước mặt cô, chỉ quan sát cô bằng ánh mắt xem xét sinh vật ngoài trái đất.

Viên Mãn trợn tròn mắt nhìn mặt hắn, ánh mắt trượt xuống đến tận mũi giày. Người đàn ông từ đầu tóc đến mũi giày đều lộ ra đặc tính của cung xử nữ trước mặt quả thật là Trịnh Diễn Tự, không sai. Vậy thì... người mù mắt là một người khác?

Quả nhiên, Viên Mãn không cần ngẩng đầu nhìn lần nữa đã nghe thấy một âm thanh gầm rống đầy căm phẫn: “Trịnh Diễn Tự, mày giỏi lắm! Vậy mà lại vào hùa với các cổ đông khác vạch tội tao?”

Nghe đến đó, Trịnh Diễn Tự mới thu hồi ánh mắt quan sát sinh vật ngoài trái đất, vòng qua “chướng ngại vật” dưới đất, chậm rãi đi vào phía trong: “Chú Tần, nếu chú đi theo tới văn phòng của cháu chỉ vì những tranh chấp vô nghĩa này thì quả thật không cần thiết. Vừa rồi trong hội nghị, các cổ đông đã biểu quyết thông qua, ý kiến của cháu nhất trí với ý kiến của các cổ đông, hi vọng chú có thể về nghỉ ngơi an hưởng tuổi già”.

Giọng nói kiêu căng này đâu giống khuyên người ta an hưởng tuổi già? Rõ ràng là biến tướng đuổi người: “Biến đi cho khuất mắt!”

Người được gọi là chú Tần đó càng không nén được giận: “Nhóc con, mày giỏi lắm! Năm đó khi tao hô phong hoán vũ ở Khoa Tín, con bà nó chứ, mày vẫn còn mặc quần thùng dít!”

Lúc này Viên Mãn đã lặng lẽ bò dậy, trốn sau tán cây cảnh bên cạnh sofa để tránh bị ngộ thương, vừa xem trò vừa thầm chê cười: “Chú Tần này chửi mắng không có một chút sáng tạo nào, từ đầu đến cuối chỉ có một câu Trịnh Diễn Tự mày giỏi lắm. Trịnh Diễn Tự người ta quả thật rất giỏi mà...”

Giới đến mức bất kể chú Tần này nổi giận lôi đình thế nào, hắn ta vẫn tao nhã, ung dung, lạnh lùng như vậy.

Nhưng Trịnh Diễn Tự càng lạnh nhạt, lửa giận của chú Tần lại càng bốc cao: “Mày cho rằng vạch tội tao là mày có thể ngồi yên ổn hả? Tao nói với mày, những kẻ đắc tội tao chưa bao giờ có kết cục tốt!”

Trịnh Diễn Tự hoàn toàn khinh thường trả lời, trực tiếp cầm điện thoại gọi phòng bảo vệ: “Gọi bảo vệ lên...”

Trịnh Diễn Tự còn chưa nói xong, chú Tần đã tức giận vung tay giật điện thoại, xem ra vẫn không được nên phải động võ. Viên Mãn đứng xem mà bùng bùng hưng phấn: Gay cấn hết mức! Giật gân hết cỡ! Đúng là một vở kịch hay!

Trịnh Diễn Tự nhìn gầy gò, sao có thể địch nổi chú Tần thoạt nhìn đã vượt qua một tạ? Viên Mãn quả thực toát mồ hôi lạnh thay Trịnh Diễn Tự.

Nhưng Viên Mãn nhanh chóng nhận ra mình đã sai, gã Trịnh tiên sinh này nhìn có vẻ gầy nhưng lại thoải mái gạt được tay chú Tần mà không hề tổn sức.

Viên Mãn nhìn thấy rõ ràng cổ tay Trịnh tiên sinh lộ ra ngoài cổ tay áo sơ mi đã gồng căng cứng, nhưng trên mặt lại vẫn hời hợt như mây mờ gió nhẹ, một tay ngăn chặn thế công của chú Tần, tay kia tiếp tục cầm điện thoại nói: “Gọi bảo vệ đi lên. Lập tức!”

Giọng nói không giận mà uy, Viên Mãn nghe mà lẳng lẳng đánh trống lui quân: Thôi được, lát nữa mình cũng lẳng lẳng rút lui vậy. Chuyện hàm luật sư cứ đợi kết quả của ban pháp vụ Khoa Tín cũng được...

Trịnh Diễn Tự đặt điện thoại xuống, buông tay chú Tần ta. Chú Tần tự thấy mất mặt, ôm cả chiếc điện thoại đập mạnh xuống đất.

Nhìn cảnh này, Trịnh Diễn Tự chỉ nhếch miệng, cực nhẹ, cực cực kì, cũng cực kì châm chọc. Một nỗi giận lòi đĩnh, một tỉnh như băng giá, cao thấp lập tức hiện rõ.

“Chú cứ từ từ mà đập. Bảo vệ sẽ giải quyết hậu quả cho chú. Cháu còn có việc, không tiếp đón được”. Trịnh Diễn Tự nói xong liền quay đầu đi ra.

Viên Mãn chọn đúng thời cơ, đợi Trịnh Diễn Tự vừa đi ra, cô cũng lẳng lẳng ra theo. Nhưng cô còn chưa tới gần cánh cửa gỗ lim đã nghe thấy tiếng có người đuổi theo sau lưng. Viên Mãn vô thức quay đầu nhìn lại rồi chết sững.

Không ngờ chú lại cầm chiếc gạt tàn sáng bóng có thể soi gương đó, hùng hổ đuổi theo Trịnh Diễn Tự.

Viên Mãn vừa la hét trong lòng: “Chú Tần, chú phải nhìn chuẩn mục tiêu, ngàn vạn lần đừng hại người vô tội”, vừa nhanh chóng tránh sang bên cạnh.

Không biết rốt cuộc là ông trời giúp cô hay hại cô, đúng lúc này cô lại lật cổ chân.

Vốn định tránh sang bên cạnh, Viên Mãn lại lao vào sang lưng Trịnh Diễn Tự với tư thế hi sinh anh dũng, bị chiếc gạt tàn đập trúng.

Choang! Ngã xuống đất!

Sau một thoáng choáng váng, một bóng dáng vội vã lao tới trước mắt Viên Mãn. Viên Mãn neho mắt nhìn kĩ, phát hiện là Trịnh Diễn Tự đang lao tới đỡ cô lên.

Trịnh Diễn Tự nhìn cô, trong ánh mắt như nhìn sinh vật ngoài trái đất lại có một chút kinh ngạc và khó hiểu.

Viên Mãn nước mắt lưng tròng nhìn Trịnh Diễn Tự: Đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn cứu anh, chỉ là tôi không tránh được...

Lại mất dẫm lệ nhìn chú Tần: Đã bảo chú phải đập cho chính xác rồi mà...

Đáng tiếc cô không thể nói được một chữ nào, vừa há miệng ra hai mắt đã tối sầm, ngất xỉu tại chỗ.

Mặc dù Viên Mãn gần như ngày nào cũng oán trách mẫu thân đại nhân ép mình ăn rau dưa, nhưng rất nhiều lúc Viên Mãn lại biết ơn mẫu thân đại nhân đã cho mình một thân thể hết sức khỏe mạnh, muốn bị ốm cũng khó.

Viên Mãn tỉnh lại trong bệnh viện, sớm hơn mấy tiếng so với dự kiến của bác sĩ.

Đương nhiên vẫn đau. Viên Mãn hết sức thận trọng đưa tay sờ sờ sau gáy, chỉ thấy băng gạc quấn dày cộp.

Ngửi mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện, Viên Mãn nhìn trần nhà, không nói gì hỏi trời xanh: Cô đến ném hàm luật sư vào mặt Trịnh Diễn Tự cơ mà? Tại sao lại thành bị đập một chiếc gạt tàn vào gáy? Bác YẾN cho cô mượn chiếc áo sơ mi may mắn cơ mà? Làm sao cô lại may mắn vào bệnh viện? Ồi...

Đang than thở, đột nhiên bên tai lại vang lên tiếng quần áo sột soạt. Viên Mãn liếc nhìn, lập tức kinh hãi nhắm mắt nằm xuống.

Thì ra Trịnh Diễn Tự vẫn ngồi trên sofa trong góc, không biết đã ngồi bao lâu, đã quan sát cô bao lâu...

Viên Mãn chỉ có thể vui mừng vì vừa rồi không nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Tiếng bước chân của Trịnh Diễn Tự vang lên, tiếp theo là âm thanh hần ta ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

“Tỉnh rồi à? Vậy chúng ta vào thẳng việc chính”. Đúng là tiếng cười như vàng, không dài dòng một chút nào.

Việc chính?

Viên Mãn không nhịn được mở mắt ra. Nhìn dáng vẻ nghiêm trang của Trịnh Diễn Tự, Viên Mãn lập tức nghĩ đến một khả năng, trong lòng chợt kích động vô cớ.

Hắn cần cảm ơn cô đã cứu hắn sao? Sẽ cho tiền cô sao? Cho tiền mặt hay là chi phiếu? Cô thật sự không quen biết đám thổ hào nên trong lòng cũng không dám chắc. Có điều xem trên ti vi thì bình thường đều cho chi phiếu, hơn nữa con số còn cho cô tự ghi. Và vấn đề đã xuất hiện...

Cô nên ghi bao nhiêu?

Viên Mãn lại không nhịn được nhìn Trịnh Diễn Tự một cái: Trịnh Diễn Tự, người phải nghĩ cho rõ ràng! Ta không khách sáo như đám con gái trong phim truyền hình đâu, ít nhất sẽ điền đủ 6 con số.

Quả nhiên, trong ánh mắt của cô, Trịnh Diễn Tự chậm rãi cho tay vào trong túi. Viên Mãn quá thích nhìn điệu bộ sắp ném nhân dân tệ vào mặt người khác của đám thổ hào như thế này, tim đập cũng càng ngày càng nhanh.

Trước ánh mắt gấp gáp của cô, Trịnh Diễn Tự lấy ra một... chiếc điện thoại.

Chẳng lẽ bây giờ thổ hào không thịnh hành cho chi phiếu mà thịnh hành chuyển khoản trực tiếp trên điện thoại?

Nhưng mà sao chiếc điện thoại trong tay vị Trịnh tiên sinh này lại nhìn quen mắt như vậy?

Viên Mãn sững sờ, lúc này mới nhận ra đó là điện thoại di động của cô.

Trịnh Diễn Tự giơ điện thoại của Viên Mãn lên trước mặt cô, ra hiệu cho cô nhìn tin nhắn QQ trên màn hình khóa...

Viên Mãn nhìn theo, lập tức hai mắt tối sầm.

Đó là tin nhắn QQ Cao Đăng gửi cho cô: “Thế nào? Chị đã xử lý được tên nhóc họ Trịnh đó chưa?”

Viên Mãn lập tức cảm thấy đầu óc quay cuồng.

“Tên nhóc họ Trịnh?” Trịnh Diễn Tự yên lặng nhìn cô, vẻ mặt không thể đoán được là đang nghĩ gì: “Xin hỏi, đó có phải là tôi không?”

9. Chương 9

Trong suốt cuộc đời mình, Viên Mãn chưa bao giờ hi vọng mình có thể yếu ớt đến mức có thể trực tiếp ngã đi như lúc này.

Chỉ tiếc cô Viên là người luôn luôn khỏe mạnh, ăn ngon ngủ tốt. Viên Mãn đảo mắt một vòng, nảy ra một kế. Cúi đầu nhìn chiếc chăn mỏng đắp trên người mình, cô nhẹ nhàng đưa tay bóp ống truyền dịch thấp thoáng dưới chăn.

Viên Mãn cho rằng tất cả mọi động tác của mình đều thần không biết quỷ không hay, bề ngoài tiếp tục vô tội nhìn Trịnh Diễn Tự. Quả nhiên chỉ số trên máy truyền dịch bắt đầu nhảy lộn xộn, sau đó phát ra tiếng cảnh báo âm ỉ. Viên Mãn đoán Trịnh tiên sinh chắc chắn không thể thấy chết mà không cứu, trong lòng liền hả hê đắc ý.

Bên này, Viên Mãn không quên nhìn về phía Trịnh Diễn Tự như cầu cứu. Bên kia Trịnh Diễn Tự lại không hề cử động, lẳng lặng đứng khoanh tay bên giường bệnh, mí mắt cũng không thèm nhắc lên chút nào.

Sao thế? Chẳng lẽ đã Trịnh Diễn Tự này thật sự máu lạnh đến mức ngay cả sống chết của cô cũng bất chấp?

Viên Mãn đang bận đề lại sự kinh ngạc của mình, Trịnh Diễn Tự bên kia cuối cùng cũng ung dung lên tiếng: “Cô còn tiếp tục bóp ống truyền dịch như vậy, cẩn thận không máu chảy ngược đấy”.

Giọng anh ta nhẹ nhàng, khinh khỉnh, thần kinh của Viên Mãn lại như bị đánh một cú, vội vã buông bàn tay bóp ống truyền dịch ra như phản xạ có điều kiện.

Chẳng lẽ gã Trịnh tiên sinh này thật sự có khả năng nhìn xuyên thấu? Cô làm gì dưới chân, anh ta đều có thể nhìn thấy rõ ràng? Hi vọng có thể nhận được đáp án từ ánh mắt Trịnh Diễn Tự, nhưng Viên Mãn vừa ngẩng đầu lên xem đã muốn quỵ xuống đất cầu xin tha thứ một cách rất không có khí phách. Ánh mắt gã Trịnh Diễn Tự này nhìn cô như có sức xuyên thấu, dường như những tính toán trong lòng cô đã bị gã nhìn thấu từ lâu rồi, chỉ cần cô có một chút phản kháng là sẽ bóp chết cô trên giường bệnh.

Rốt cuộc cô nên giải thích với anh ta thế nào? Ngọn nguồn mọi chuyện đúng là quá dài, cô không thể nói ngắn gọn lại được.

Cô dứt khoát nghiêng răng đập nôi chìm thuyền, bày ra một vẻ mặt ngạo mạn: “Dựa vào cái gì mà không thể gọi anh là tên nhóc? Thành quả của cả đội ngũ chúng tôi bị công ty anh cướp mất...”

Viên Mãn không để gì hạ quyết tâm phải quất thẳng vào bộ mặt vênh vênh vào vào của gã Trịnh Diễn Tự, đột nhiên lại bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Trịnh Diễn Tự giơ tay ra hiệu cho cô im lặng, động tác đơn giản nhưng lại mang phong phạm thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Viên Mãn đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trong khung cảnh yên ắng, Trịnh Diễn Tự lấy điện thoại di động trong túi ra nghe máy. Cả quá trình nghe máy, Trịnh Diễn Tự đều không nói một câu, chỉ để lại cho Viên Mãn nửa bên mặt lạnh lùng đẹp như người mẫu. Trịnh Diễn Tự chỉ yên lặng nghe đối phương nói xong liền cắt điện thoại, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía cô một lần nữa lại có thêm vài phần soi mói.

Lúc Viên Mãn sắp bị ánh mắt Trịnh Diễn Tự làm cho phát hoảng, Trịnh Diễn Tự cuối cùng cũng lên tiếng: “Viên Mãn, nữ, 27 tuổi, năm 2009 tốt nghiệp hệ chính quy chuyên ngành truyền thông đại học X, hiện là pháp nhân công ty hữu hạn tư vấn Tín Viên Đắc Vĩnh Bắc Kinh”.

Viên Mãn: ()

“Công ty đăng kí thành lập tháng 7 năm 2014, vốn đăng kí ba mươi ngàn. Địa chỉ công ty ở phòng 1314 tầng Y nhà Z khu SOHO”.

Viên Mãn:

“Nhà ở phòng 1912 tầng X tiểu khu Y khu Triều Dương. Cha là Viên Thành Châu, làm Phó tổng biên tập tạp chí X từ năm 1991 đến 2007, hiện đã nghỉ hưu. Mẹ là...” Cuối cùng Trịnh Diễn Tự tạm dừng, chỉ nhướn mày nhìn cô: “Có cần tôi nói tiếp không?”

Mặc dù Viên Mãn đã kinh ngạc sắp rơi cằm nhưng vẫn cố gắng lấy lại một tia thần trí, điên cuồng lắc đầu với Trịnh Diễn Tự.

Không ngờ hắn lại tra rõ về bản thân và gia đình cô như vậy? Hơn nữa trí nhớ lại tốt kinh người, đối phương gọi điện thoại nói với hắn những gì, hắn đều có thể thuật lại không sót một chữ?

Viên Mãn cảm thấy mình bị đánh gục không gượng dậy được.

“Tín Viên Đắc Vĩnh?”

Đã hoàn toàn không phải đối thủ của người ta, thôi thì cứ thành thật giải đáp vậy: “Ý là tin Viên Mãn, được vĩnh sinh...”

Nghe người phụ nữ này giải thích nguyên nhân đặt tên không biết xấu hổ như thế, Trịnh Diễn Tự sững sờ một lát. Còn Viên Mãn cũng hơi sững sốt khi thấy người đàn ông trước mặt này lập tức lộ ra vẻ mặt như giầy da đắt tiền giẫm phải cứt chó... Cô Viên đã hoàn toàn hiểu nhầm ý của ông chủ họ Trịnh, rõ ràng người ta chỉ muốn hỏi: “Công ty tư vấn về khoa học kĩ thuật? Cho nên... cô là gián điệp thương mại?”

“ ... ”

“ ... ”

“A... Ha ha...” Viên Mãn cảm thấy đỉnh đầu có quạ đen bay qua... Thật sự là coi trọng mình quá...

Sau khi Viên Mãn một năm một mười kể lại đầu đuôi câu chuyện, đương nhiên phải cắt bớt đoạn mình nhận lời giúp Trần tiểu thư cưới đồ anh ta, cuối cùng Trịnh Diễn Tự cũng tỏ ra kinh ngạc.

Nhìn anh ta khề cau mày suy nghĩ miên man, Viên Mãn chợt thấy nở mày nở mặt: Trịnh Diễn Tự ơi là Trịnh Diễn Tự, mau quỳ liếm ta đi, nếu không ta kiện cho người khuy nh gia bại sản!

Khi Viên Mãn sắp không giấu nổi sự kiêu ngạo dưới đáy mắt, cuối cùng Trịnh Diễn Tự cũng kết thúc sự yên lặng dài đằng đẳng.

“Xuất phát từ góc độ lí trí, tôi không đề nghị cô đi con đường pháp luật”.

Sao? Sợ rồi hả?

Viên Mãn đang đắc ý trong lòng lại bị những lời kế tiếp của gã này làm cho suýt nữa chết ghen.

“Bởi vì chỉ cần đối thủ là Khoa Tín, cô sẽ không thể thắng kiện”.

Trịnh Diễn Tự vẫn rất bình thản, không màng sóng gió. Đúng là quá mức ngạo mạn, quá mức coi thường người khác.

Cô Viên nổi giận, cuối cùng cũng bật ra một lời thoại quen thuộc của nhân vật nữ chính trong các tiểu thuyết tình cảm: “Anh cho rằng anh có tiền là tài giỏi lắm hả?”

Nhưng hiển nhiên cuộc sống không phải tiểu thuyết tình cảm, tạm thời chưa nói đến việc tư chất của cô Viên có thể trở thành một nhân vật nữ chính ngốc nghếch ngây thơ ngọt ngào hay không, chỉ nói đến nhân vật nam chính đang đối mặt với cô... Mỗi một tế bào toàn thân gã đều cho đối phương thấy rõ thể nào là “không hề dao động”, không nổi giận cho cô một cái tát, càng không hôn cô để chặn miệng cô, gã chỉ đứng yên lặng bên giường bệnh, đợi cô nguôi hết cơn giận mới tiếp tục nói không chút hoang mang: “Tôi có thể cho cô hai lựa chọn”.

“ ... ”

“Thứ nhất, đi theo thủ tục pháp lý, kiện tụng kéo dài hai ba năm. Khi đó ứng dụng của Khoa Tín đã được đưa ra lũng đoạn thị trường, còn đám sinh viên mới ra trường của cô vẫn còn đang ăn không khí mà sống”.

“Anh đánh giá mình quá cao rồi đấy”. Lúc này Viên Mãn mới phát hiện quả thật mình đã xem quá nhiều phim tình cảm, lời thoại của nữ chính ngây thơ ngốc nghếch bật ra lưu loát như thật. Đương nhiên, ngoài nói những câu tỏ vẻ kiên cường này, hình như cô cũng không biết làm gì khác.

“Đây không phải đánh giá cao, đây là hiện thực. Không có công ty nào dám dùng người đắc tội Khoa Tín. Đám sinh viên đó sẽ thất nghiệp, không tin có thể thử xem”.

“ ... ”

“ ... ”

“Thế... lựa chọn thứ hai?” Đã chán lời thoại của nữ chính ngốc nghếch, Viên Mãn cho rằng mình nên quỳ liếm là hơn.

Trịnh Diễn Tự cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười nhạt như nhìn “trẻ nhỏ dễ dạy”, nhưng nụ cười này cũng tan biến rất nhanh: “Đội ngũ của cô, đội ngũ của Khoa Tín, hai đội ngũ độc lập nghiên cứu phát triển. Nếu như thành phẩm đội ngũ của cô làm ra tốt hơn đội ngũ Khoa Tín làm ra, vậy tôi không những sẽ đầu tư cho các cô, từ đóng gói sản phẩm, tuyên truyền tạo thế đến đưa lên cửa hàng, mà tất cả mọi tài nguyên của Khoa Tín đều có thể cho các cô sử dụng tùy ý. Nhưng nếu như thành phẩm các cô làm ra không đủ tốt thì tất cả sẽ chấm dứt”.

Đội ngũ nghiên cứu phát triển của Khoa Tín có thể coi là hàng đầu châu Á, cô dẫn theo một đám sinh viên mới ra trường làm sao chống lại được? Viên Mãn không nói gì.

“Sao? Không tự tin à?”

Viên Mãn suy đi tính lại, không khỏi chần chừ: “VẬY... tiêu chuẩn đánh giá là gì?”

“Thị trường”. Trịnh Diễm Tự dường như đã suy nghĩ chu toàn mọi việc trong thời gian ngắn nhất, trả lời mà không hề suy nghĩ thêm: “Lượng tải về, đánh giá của người sử dụng, những tiêu chuẩn này là trực tiếp nhất, cũng tàn nhẫn nhất”.

Mặc dù cực kì không thích vẻ ngạo mạn nắm giữ quyền sinh quyền sát, tất cả không để vào mắt của Trịnh Diễm Tự, nhưng Viên Mãn không thể không thừa nhận gã quả thật là một cao thủ đàm phán, đánh đúng trọng điểm, không lộ sơ hở, cho người khác đủ mê hoặc và cũng đủ sức ép.

Nhưng càng như vậy Viên Mãn lại càng chán chừ.

Hiển nhiên thái độ của cô khiến Trịnh Diễm Tự xưa nay luôn chú ý hiệu suất cảm thấy rất bất mãn, nhưng anh ta cũng chỉ khẽ nhủ mảy, tiếp tục nói: “Đương nhiên, trên đời không có gì miễn phí. Tôi cũng có một điều kiện trao đổi”.

“ ... ”

“ ... ”

Về mặt anh ta bắt đầu khiến Viên Mãn không hiểu được: “Không phải là anh muốn tôi... lấy thân báo đáp đây chứ?”

Trịnh Diễm Tự không nói gì, nhưng chỉ nhìn vẻ mặt như giấy da giẫm phải bãi cứt chó thứ hai của Trịnh Diễm Tự, Viên Mãn đã biết mình nghĩ quá nhiều.

Viên Mãn vội cười xòa: “Nói đùa, nói đùa thôi... Ha ha ha! Ha ha ha! Anh nói đi, điều kiện trao đổi gì?”

“Làm trợ lý đời sống của tôi”.

Viên Mãn cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn không theo kịp nhịp điệu của vị Trịnh tiên sinh này nữa: “Vì vì... vì sao?”

“Cái này thì cô không cần biết”.

Anh ta nhìn cô, ánh mắt lộ vẻ ngạo mạn, dường như đang im lặng bổ sung: Có nói cô cũng không hiểu được...

Đúng là cao thủ đàm phán, không cho cô cơ hội thở dốc đã kéo cô xuống nước rồi. Chỉ số thông minh và chỉ số tình cảm đồng thời bị đè bẹp, Viên Mãn chỉ biết lặng lẽ than thở, hoàn toàn không ngờ từ giờ khắc này mình đã triệt để bị kéo lên thuyền cướp, sắp biểu diễn một bộ huyết lệ sử vui buồn lẫn lộn, từ bị đàn áp đến phản đàn áp...

10. Chương 10

“Chị đồng ý rồi à?”

Cao Đăng mất khống chế đột nhiên đứng lên làm Viên Mãn trên đầu vẫn quán băng ngồi đối diện giật mình. Chiếc đĩa trong tay đang xiên miếng bánh waffle rung lên, cả miếng bánh cứ thế rơi xuống mặt bàn.

Lúc này hai người đang ở một quán cà phê gần bệnh viện. Mặc dù họ ngồi trong góc nhưng Cao Đăng vùng tay kêu thảng thốt vẫn khiến khách khứa xung quanh quay lại nhìn với ánh mắt kinh ngạc.

Viên Mãn không có tam tư lo lắng cho số phận miếng bánh, vội vã kéo Cao Đăng ngồi xuống.

“Chị không đồng ý thì còn có biện pháp nào khác?” Viên Mãn nửa vỗ về, nửa nói thật: “Hắn ta nói quả thật có lí, chúng ta và Khoa Tín kiện tụng chắc hẳn phải kéo dài mấy năm, đối với chúng ta không có một chút lợi ích nào cả”.

“Gã họ Trịnh này đúng là quá giỏi làm ăn, vừa tránh được kiện cáo lại có thể bắt đội ngũ chúng ta làm thuê miễn phí cho hắn, cuối cùng hắn hoàn toàn không cần bỏ nhiều tiền đã có hai ứng dụng, còn có một trợ lý đời sống miễn phí nữa”.

Trợ lý đời sống...

Chỉ thấy Viên Mãn nhướn mày một cái, con ngươi đảo một vòng, sau đó lộ ra nụ cười xấu xa đặc trưng: “Cậu cứ yên tâm đi, cô Viên này tự có diệu kế”.

Thứ hai tuần tiếp theo, sáng sớm Viên Mãn đã mặc giáp ra trận làm bà Viên sợ chết khiếp.

Thấy Viên Mãn dậy sớm đi đánh răng rửa mặt, bà Viên không dám thở mạnh, rón rén đi theo vào phòng vệ sinh: “Con gái này, có phải con bị đập vào đầu thành ra ngớ ngẩn rồi không?”

Viên Mãn vừa ngậm bàn chải đánh răng vừa nghi hoặc nhìn vào gương xem bà Viên đang đứng bên cửa, thấy mẹ mình tỏ vẻ lo lắng...

Một tuần trước cô đột nhiên về nhà với băng gạc quấn đầy đầu, còn một mực khẳng định mình bị bánh bao thịt từ trên trời rơi xuống đập trúng. Từ khi đó trở đi, bà Viên càng nhìn càng cảm thấy con mình ngớ ngẩn. Đặc biệt là hôm nay, đứa con gái yêu giường như mạng, không bao giờ chịu thức dậy trước khi mặt trời lên cao đột nhiên lại dậy sớm khiến bà cảm thấy cực kì khó tin.

Viên Mãn không có thời gian giải thích, đánh răng rửa mặt xong từ nhà vệ sinh đi ra, đưa mắt thoáng nhìn đồng hồ treo tường. Sắp muộn rồi, cô vội vàng vừa cởi áo ngủ vừa chạy đến chỗ tủ quần áo.

Bà Viên nhìn Lộ Tử Dụ vẫn còn đang ngủ tít. Ngay cả Lộ Tử Dụ luôn luôn chịu khó mà giờ này còn chưa dậy, bà càng khẳng định con gái mình bệnh nặng: “Sáng sớm thế này con định đi đâu?”

Lúc này Viên Mãn mới kịp quay lại, nhìn về phía mẫu thân đại nhân với ánh mắt oán trách. Ai khiến mẫu thân đại nhân nuôi cô khỏe mạnh như thế, đầu cứng như thế, bị gạt tàn đập trúng đầu cũng chỉ bị thương ngoài da, một chút chấn thương sọ não dù là nhỏ xíu cũng không có, khiến cô không có lí do gì xin nghỉ, mới thứ hai đã phải đi làm.

May mà Trịnh Diễn Tự ở ngay tiểu khu đất tiền cách đó hai khu phố, Viên Mãn vội vội vàng vàng, cuối cùng cũng chạy tới dưới lầu nhà Trịnh Diễn Tự đúng giờ.

Không dám làm mất thời gian, Viên Mãn lập tức ấn chuông mà không kịp thở dốc.

Chỉ chốc lát sau màn hình điện tử đã sáng lên. Đang nóng đỏ mồ hôi đầy đầu, Viên Mãn lập tức cảm thấy một luồng gió mát ập tới trước mặt.

Không sai, Trịnh Diễn Tự xuất hiện trên màn hình điện tử để trần nửa người trên, đúng là mát lạnh sáng khoái.

Độ phân giải của màn hình điện tử kì thực không cao nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ mờ những múi cơ bụng đường nét rõ ràng. Đúng là đã vô ý dùng bản thân mỗi một đường nét cơ bắp để cắt nghĩa thế nào gọi là mặc quần áo thì gầy, cởi quần áo có da có thịt.

Phúc lợi sáng sớm không tồi, Viên Mãn lập tức cảm thấy không uống chuyển đi này.

Nhưng mười phút sau Viên Mãn đã quyết định rút lại câu nói đó.

Anh ta thích chạy sang thì kệ anh ta, tại sao lại bắt cô chạy cùng?

Viên Mãn thở hồng hộc ôm chai nước khoáng chạy theo được 500 mét đã gần như sập nguồn. Thấy Trịnh Diễn Tự chân dài đã chạy thật xa, chỉ còn có nửa cái mạng, Viên Mãn vội lao đến chiếc ghế đá bên cạnh, uống ngụm nước nghỉ chân một lát. Đúng lúc này, một lời trách móc lạnh lùng lại vang lên bên tai.

“Cô có thể ngồi dịch ra một chút hay không?”

Viên Mãn sững sờ quay sang nhìn người bên cạnh. Người trách móc không phải ai xa lạ mà chính là cô nàng 34D mặc áo thể thao ba lỗ đã lâu không gặp.

Hi! Lâu rồi không gặp, cô nàng 34D!

Viên Mãn suýt nữa đưa tay chào cô ta như ngẫu nhiên gặp lại bạn cũ. Dù sao cô đã quá quen cô ả 34D này, thậm chí còn biết rõ mỗi lần nhìn thấy Trịnh Diễn Tự, cô ta sẽ ép ngực lại hay xịt nước hoa trước. Nhưng hiển nhiên cô ả 34D hoàn toàn không thích nhìn cô thêm cái nào. Thấy Viên Mãn ngồi dịch sang bên cạnh, cô ta lại cúi đầu tiếp tục nghịch điện thoại di động.

Viên Mãn vừa ngồi uống nước vừa nhìn trộm xem cô ả 34D đang nhắn gì, thấy cô ta ghép bức ảnh Trịnh Diễn Tự chạy bộ vừa chụp trộm được vào bên cạnh bức ảnh của cô ta tự chụp đã qua chỉnh sửa - chỉ một bức ảnh nho nhỏ đã ghi lại đủ cả khuôn tai, dây chuyền, đồng hồ, giày thể thao và khe ngực sâu hun hút - rồi đăng lên mạng chia sẻ với bạn bè: “Ghét thật, một mụ béo đòi ngồi bên cạnh mình, mùi mồ hôi làm mình ngạt thở gần chết. Chụp bức nam thần để rửa mắt”.

Viên Mãn thật sự bội phục thị lực của mình, không những nhìn thấy cô ta đăng những gì mà cả bình luận của mọi người bên dưới cũng thấy rõ cả.

“Đẹp!”

“Ăn mặc mát mẻ quá!”

“So với dáng người của em, tất cả phụ nữ trên thế giới đều là người béo hết!”

“Cánh tay bên cạnh đó là của mụ béo đấy à? Đăng thêm mấy bức tự sướng đẹp đẹp cho anh rửa mắt đi!”

Bên dưới bức ảnh, một đám đàn ông tranh nhau quỳ liếm. Cứ thấy một bình luận mới xuất hiện, nét cười trên mặt cô ả 34D tay cầm điện thoại lại sâu thêm một chút.

Sắc mặt Viên Mãn lại càng ngày càng sa sầm. Cuối cùng cô không nhịn được cúi xuống ngửi ngửi trên người mình. Hôi đâu mà hôi? Chỉ là cô không điên cuồng xịt nước hoa mà thôi...

Nước hoa! Đột nhiên nghĩ đến từ này, Viên Mãn lập tức đầy máu sống lại, con người đảo quanh một vòng, ánh mắt nhìn cô ả 34D bất giác mang thêm vài nét gian xảo.

Động não không bằng động thủ, Viên Mãn lập tức đưa mắt nhìn quanh bóng dáng Trịnh Diễn Tự và thấy Trịnh Diễn Tự phía xa xa đang quay đầu chạy về. Viên Mãn quay lại nhìn cô nàng 34D ngồi bên cạnh, lúc này cô ả 34D đã hưởng thụ xong đủ kiểu khen ngợi của bạn bè trên mạng cũng đã cất điện thoại di động, ánh mắt nhìn theo Trịnh Diễn Tự.

Thấy Trịnh Diễn Tự càng ngày càng đến gần, Viên Mãn mừng thầm trong lòng: Cơ hội đến rồi...

Trịnh Diễn Tự chạy đến gần, đương nhiên cũng phát hiện Viên Mãn đang ung dung ngồi nghỉ trên ghế đá, lông mày anh ta khẽ cau lại. Vị trợ lý đời sống mới tuyển của mình đúng là lười đến cùng cực...

Viên Mãn lại không để ý đến vẻ không vui toát ra trong mắt anh ta, vẫn ngồi yên không hề nhúc nhích. Cuối cùng Trịnh Diễn Tự không chịu được nữa, phải đưa tay vẫy Viên Mãn ra hiệu cho cô mang nước đến cho mình.

Viên Mãn khẽ quay đầu liếc nhìn cô nàng 34D, thấy mắt cô ta sáng như sao trên trời. Đối với Viên Mãn mà nói, đây rõ ràng là bình minh của thắng lợi.

Cô nàng 34D đứng dậy, đi đến chỗ Trịnh Diễn Tự với dáng đi đẹp nhất trần đời. Viên Mãn thì cầm chai nước đi theo phía sau cô nàng 34D này.

Trong mắt Trịnh tiên sinh từ đầu đến cuối chỉ có chai nước đó, đến tận đứng lại trước mặt, Trịnh Diễn Tự mới lộ vẻ kinh ngạc. Vừa mới đưa mắt lên quan sát đối phương, hô hấp của anh ta đã ngừng lại theo bản năng.

Lúc này cô ả 34D đã sắp không giấu nổi ý cười trong mắt nữa. Người đàn ông này quá đáng yêu, vốn cho rằng anh ta là nam thần lạnh lùng cao ngạo, không ngờ khi đối mặt với cô ta lại lập tức... đỏ mặt...

Cô nàng 34D nói chậm rãi, dịu dàng: “Chào anh...”

Còn chưa kịp nói xong chữ anh, miệng cô nàng 34D vẫn còn hơi mở, đúng lúc này...

“Hắt xì...”

Trịnh Diễm Tự hắt xì một cái thật mạnh, thẳng vào mặt cô nàng 34D vẫn còn đang hé miệng.

Sắc mặt cô nàng 34D lập tức tái nhợt. Chỉ trong thời gian vài giây ngắn ngủi đã đi xong quá trình từ mở cờ trong bụng đến tâm tàn ý lạnh, cuối cùng là hoàn toàn vỡ mộng.

Viên Mãn vẫn tránh phía sau thì bị sự đa mưu túc trí của mình làm cảm động sâu sắc.

Trịnh tiên sinh thân ái của chúng ta dị ứng nước hoa nghiêm trọng...

Viên Mãn hăng hái đi vào thang máy như tướng lĩnh khải hoàn.

Đương nhiên đến lúc Trịnh Diễm Tự cũng đi vào thang máy, Viên Mãn lập tức thu hồi vẻ đắc ý trên mặt. Gã Trịnh Diễm Tự này mặc một bộ đồ thể thao mà vẫn đầy quyền uy, cô không thể quá đắc ý khiến anh ta phát hiện sơ hở được.

Cứ thế, Viên Mãn nhẫn nhịn đủ mọi tâm tình, bấm nút lên tầng 17. Thang máy đi lên đều đều, để cảm ơn Trịnh Diễm Tự đã giúp mình hả giận - mặc dù Trịnh Diễm Tự hoàn toàn không biết rõ - giọng nói của Viên Mãn cũng trở nên khách sáo hết mức: “Dặn tài xế nửa tiếng sau đón anh dưới lầu được không?”

Anh ta về nhà tắm rửa, thay quần áo xong đại khái mất khoảng nửa tiếng. Dặn tài xế nửa tiếng sau đón anh ta đến công ty là vừa đẹp.

Trịnh Diễm Tự không biểu cảm gì, chỉ khẽ gật đầu.

Nhìn vẻ mặt không ngại sóng gió của anh ta, đột nhiên trong đầu Viên Mãn lại hiện lên hình ảnh lúc anh ta đỏ mặt lên vì ngửi thấy mùi nước hoa. Không chỉ đỏ mặt mà ngay cả hai tai cũng ửng đỏ, so với vẻ lạnh lùng người lạ chớ gần lúc này thì quả thực tưởng như hai người. Viên Mãn không thể không thừa nhận giữa hai loại diện mạo hoàn toàn bất đồng này tồn tại một sự tương phản kì lạ nào đó rất hấp dẫn. Cũng không khó hiểu vì sao khi đó cô ả 34D còn tưởng sức hấp dẫn của cô ta khiến núi băng hóa thành biển lửa, tỏ ra vui vẻ như vậy.

Có điều vừa nghĩ đến thắng lợi giòn giã của mình trong chiến dịch với cô nàng 34D, Viên Mãn cũng không có tâm tình để ý đến sự tương phản gì nữa, không nhận được bật cười khanh khách.

Tiếng cười xảo trá này vang vọng trong không gian kín mít của thang máy, khoe miệng Trịnh Diễm Tự kín đáo cong lên, nhưng một giây sau lại trở lại bình thường.

“Còn không cảm ơn tôi à?” Anh ta không hề ngước mắt lên, lại đột nhiên mở miệng.

Viên Mãn giật mình, ánh mắt nhìn anh ta cũng trở nên hoảng hốt: “Sao?”

“Vừa rồi cô cố ý đúng không?”

Trịnh Diễm Tự vẫn không ngước mắt lên, dường như người nói chuyện căn bản không phải anh ta. Viên Mãn lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát, không nhận được cúi đầu, trái tim đập loạn.

“Vừa rồi” mà anh ta nói... là chỉ việc cô hãm hại cô nàng 34D đó?

Cô chậm rãi quay sang nhìn Trịnh Diễm Tự, trên mặt mang vẻ kinh ngạc không giấu nổi. Trịnh Diễm Tự lại chỉ bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt như cáo già ngàn tuổi nhìn một con cáo con mới lớn.

“...”

“...”

May mà trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, thang máy “tinh” một tiếng. Cuối cùng Trịnh Diễm Tự thu ánh mắt lại, nhìn về phía cửa thang máy đang chậm rãi mở ra.

Viên Mãn bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Diễm Tự im lặng bước ra ngoài, tư thế thanh nhã.

Thấy anh ta không nói đến chuyện vừa rồi nữa, Viên Mãn như được đặc xá, vội vàng xun xoe chạy theo.

Tiếng nước ào ào vang lên trong nhà vệ sinh bên cạnh, Viên Mãn trong phòng chứa quần áo vừa là bộ quần áo lát nữa Trịnh Diễn Tự sẽ mặc vừa suy nghĩ miên man: Gã họ Trịnh này không hiểu đầu óc kiểu gì, chẳng lẽ chuyện gì cũng không thể giấu được pháp nhãn của gã thật sao?

Điều khiến Viên Mãn bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man là mùi khét bay vào chóp mũi.

Mùi khét? Cái gì...

Viên Mãn giật mình nhấc chiếc bàn là trong tay lên.

Nhìn lỗ thủng lớn trên chiếc áo vét, Viên Mãn chết sững đủ năm giây, nhìn bốn chữ từ chân trời khoan thai bay tới: Trời hại ta rồi...

Mà đúng lúc này bên tai Viên Mãn lại vang lên tiếng cánh cửa chuyển động.

Trịnh tiên sinh... tắm... xong... rồi...

Mất thấy Trịnh Diễn Tự mặc áo choàng tắm vừa lau tóc vừa xuất hiện trước cửa phòng chứa quần áo, Viên Mãn khóc không ra nước mắt, nghĩ bụng chắc mình không sống được qua sáng nay...

Trịnh Diễn Tự chuẩn bị thay quần áo, Viên Mãn ôm chặt chiếc áo vét đi ra khỏi phòng, đi vào phòng khách chờ đợi. Đó không phải cô ôm một chiếc áo vét mà là ôm tính mạng của mình.

Chỉ chốc lát sau Trịnh Diễn Tự đã thay quần áo xong đi ra. Nếu là lúc khác, Viên Mãn nhất định phải lao liên quan sát, đánh giá trang phục của Trịnh tiên sinh một lát, nhưng lúc này...

Không nói gì vẫn là tốt hơn.

Trịnh Diễn Tự hất cằm nhìn chiếc áo vét trên tay cô, ra hiệu cho cô đưa áo vét cho anh ta. Nếu là lúc khác, Viên Mãn chắc chắn lại phải thầm trách anh ta ngạo mạn dùng lỗ mũi nhìn người, nhưng lúc này cô lại dùng hết trình độ xun xoe bợ đỡ tích góp hai mươi mấy năm trời, bước dài đi tới, không đợi Trịnh Diễn Tự kịp phản ứng đã tự tay mặc áo giúp anh ta: “Để tôi mặc cho anh”.

“...” Trịnh Diễn Tự hơi cau mày, có vẻ kinh ngạc, nhưng lại không ngăn cản.

Cuối cùng, Trịnh tiên sinh cứ thế mặc chiếc áo vét có lỗ thủng to đùng trên lưng mà không hề hay biết, ngồi vào chiếc xe đã chờ một hồi lâu dưới lầu.

Để lại một mình Viên Mãn đứng ở chỗ cũ, lo lắng đoán già đoán non xem mình có thể sống qua ngày hôm nay không.

11. Chương 11

Kì thực công việc của trợ lý đời sống phải nói là rất nhàn hạ. Việc ở công ty không cần cô tham dự, cũng không cho cô tham dự. Bình thường chỉ chăm sóc chuyện ăn uống đi lại của ông chủ là được, cũng không cần nấu cơm, đến giờ trực tiếp đến nhà họ Trịnh lấy cơm trưa mang đến công ty là xong. Trước đó lúc điều tra Trịnh Diễn Tự, cô và Cao Đăng đã phát hiện cuộc sống hàng ngày của Trịnh Diễn Tự quả thực không khác gì một cán bộ già nghiêm khắc, không hên hò, không xem phim, thậm chí tuyệt đối không ăn cơm bên ngoài trừ khi phải xã giao, đều là đầu bếp của nhà họ Trịnh nấu cơm trưa, anh ta sai trợ lý đi lấy, vừa tốn thời gian vừa tốn công. Hôm nay còn tuyệt hơn nữa, buổi trưa Trịnh tiên sinh có tiệc, cô cũng khỏi phải đến nhà họ Trịnh luôn.

Thế là cả buổi sáng hôm nay, ngoài lo sợ bất an ngồi trong nhà Trịnh Diễn Tự, lo sợ bất an nghĩ đến chiếc áo vét chết tiệt đó, Viên Mãn cơ bản không làm gì cả.

Trong không gian hơn 400 mét vuông chiến trọn một tầng, trên đến trần nhà, dưới đến hầm rượu đều không có một hạt bụi nào, cũng không hề có chút hơi người. Viên Mãn ngồi trong phòng khách rộng đến mức gần như nhìn không thấy điểm cuối, suy nghĩ trên trời dưới biển: Tại sao Trịnh Diễn Tự còn chưa gọi điện thoại về thoả mạ cô một trận?

Có điều gã Trịnh Diễn Tự này bình thường đều không lộ vui buồn, ngay cả lúc cười khoe miệng cũng chỉ cong lên không quá 1,5 độ, Viên Mãn thật sự không thể hình dung được cảnh gã nổi giận đùng đùng, ra oai sấm sét như thế nào.

Theo lịch trình Viên Mãn được biết, hôm nay việc đầu tiên của Trịnh Diễn Tự chính là đàm phán lần tiếp theo về việc mua lại mảng nghiệp vụ di động của công ty APM, và công việc này sẽ kết thúc lúc 10 giờ. Viên Mãn nhìn chiếc đồng hồ đối diện, đã 10 giờ 5 phút rồi, Trịnh Diễn Tự chắc hẳn đã xong việc, có thời gian để trừng trị cô rồi mới đúng. Hay là... đến bây giờ Trịnh Diễn Tự còn chưa phát hiện trên áo vét có một lỗ thủng hình tam giác to đùng?

Chuyện này cũng không phải không thể xảy ra. Với tình tình âm tàn xảo trá của Trịnh tiên sinh, người ngoài dù có nhìn thấy một lỗ thủng thật lớn cũng đâu có ai dám lên tiếng nhắc nhở anh ta?

Viên Mãn chờ đến lúc đói meo. Phải biết từ sáng rời giường cô vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng, tiếng ục phát ra từ bụng cô đồng bộ hoàn mỹ với tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường.

Thôi kê, có chết cũng phải làm con ma no.

Đến lúc câu này xuất hiện hoàn chỉnh trong đầu, cổ Viên đã bấm xong số điện thoại gọi đưa hàng vẫn khắc ghi trong lòng.

Đương nhiên vui một mình không bằng vui hai mình, nhớ hôm nay mẫu thân đại nhân và phụ thân đều không ở nhà, chỉ để lại con chó độc thân Bổng Ngô ở nhà trông nhà, Viên Mãn không an vị nổi nữa, lấy chìa khóa xe đạp điện đi ra ngoài.

Sau thời gian một nén hương, Viên Mãn có tình có nghĩa ôm Bổng Ngô đến nhà Trịnh tiên sinh. Một phần ba nén hương sau, bộ mặt tươi cười đon đả của chàng trai đưa hàng xuất hiện trên màn hình chông cửa. Một phần mười nén hương sau, Viên Mãn đã ôm Bổng Ngô ngồi trên tấm thảm nhung mềm mại diệu kì không biết do quốc gia nào sản xuất, trên bàn uống nước trước mặt bày đầy đồ ăn nhanh.

Từ pizza đến tôm hùm chua cay, các loại đồ ăn trải dài khắp trái đất. Viên Mãn vội bắt đầu ăn, hoàn toàn không quan tâm Bổng Ngô có đến tè vào chậu hoa trị giá sáu mươi con Bổng Ngô hay không.

Cô Viên đang ăn dầu mỡ đầy tay, Bổng Ngô đang tè ngập bồn hoa, đột nhiên tiếng chuông điện lạnh lạnh vang lên trong phòng khách trống trải.

“Leng keng!”

Cô Viên của chúng ta lập tức chết sững.

Không phải là... Trịnh Diễn Tự tạm thời về đấy chứ?

Cô Viên suýt nữa chết ghen vì miếng tôm hùm vừa nuốt vào cổ họng, vội dùng hết sức bình sinh nuốt xuống. Chính bản thân cô Viên cũng không nhận được khen mình phản ứng nhanh, nhanh chóng gạt hết rác rưởi trên bàn vào thùng rác. Nhìn thoáng quá bàn uống nước đã sạch sẽ trở lại, tốt xấu là có thể yên tâm ra mở cửa rồi. Đúng lúc này khoe mắt liếc thấy một sinh vật lông xù... A, Bổng Ngô! Lúc này Viên Mãn mới nhớ tới sự tồn tại của Bổng Ngô. Trong không khí căng thẳng như thế, không ngờ Bổng Ngô vẫn còn đang giơ chân tè vào bồn hoa. Trái tim vừa mới thả lỏng lập tức thắt lại lần nữa, Viên Mãn chạy nhanh tới ôm lấy Bổng Ngô rồi nhét vào trong ba lô của mình.

Bạn nhỏ Bổng Ngô, bạn rất thích chơi trốn tìm đúng không? Lần này ngàn vạn lần đừng thò đầu ra làm hại cô chủ! Viên Mãn vừa quay lại quan sát chiếc ba lô nhúc nhích không ngừng, vừa thăm thỏm đi ra nghe máy.

Xuất hiện trên màn hình lại là một khuôn mặt xa lạ.

“Chào ngài! Cửa hiệu giặt là XX mang quần áo đến cho ngài!”

Viên Mãn còn chưa tiêu hóa được sự thay đổi tâm lí chóng mặt này, ngẩn ra đủ ba giây rồi mới chậm rãi đưa tay lên lau mồ hôi lạnh, nói ảo não như quả bóng xì hơi: “Ồ, lên đi!”

Đưa chân chàng trai từ cửa hiệu giặt là, Viên Mãn vừa cảm thán làm thổ hào thật tốt, không ra khỏi cửa đã có thể hưởng thụ đủ mọi dịch vụ, vừa trở lại bên bàn uống nước, nhìn chỗ tôm hùm còn chưa ăn xong trong thùng rác...

Ài! Thật là xót ruột!

Có điều Viên Mãn nhanh chóng tìm được thứ để giải sầu.

Bồn tắm to đến mức có thể bơi được, giường có thể di chuyển, trần nhà lấp trời sao nhân tạo... Trước cô còn cho rằng Trịnh Diễn Tự là cán bộ già cổ hủ, không ngờ ở nhà cũng rất có phong cách.

Viên Mãn tắm một cái, thoải mái nằm trên ghế nằm, đưa tay bấm điều khiển, rèm cửa sổ liền khép lại kín mít. Trong phòng trở nên tối tăm, đồng thời cửa mái tự động mở ra. Cô đưa mắt nhìn theo, trần nhà đã biến thành trời sao rực rỡ. Tất cả đều hoàn mỹ, trừ việc Bổng Ngô giặt mình nhìn trời sao sửa ỉnh ỏi.

Ngay cả Viên Mãn luôn luôn không có tế bào lãng mạn cũng không nhận được say mê. Căn hồ này của Trịnh Diễn Tự quả thực là thiên đường tiền sử...

Thiên đường làm người ta quên mất ngày đêm, Viên Mãn nhắm mắt lại, bình thần thiếp đi.

Lúc này Trịnh tiên sinh lại phải chịu đựng sự hành hạ ứa máu sôi gan.

Như thường ngày, sau khi chạy sớm, anh ta ra khỏi nhà với tinh thần sáng khoái, chuẩn bị đến cho đối thủ một đòn tấn công trí mạng cuối cùng.

APM ở giữa giở trò với Khoa Tín và một công ty khoa học kỹ thuật khác tên là Hằng Thịnh, không ngừng ép giá nên mới khiến vụ mua lại nghiệp vụ di động lần này của anh ta mãi không xong được. Bây giờ anh ta đã bắt tay được với lãnh đạo của công ty khoa học kỹ thuật Hằng Thịnh, đến lượt APM phải run sợ. Lần đàm phán này cũng sẽ là lần đàm phán cuối cùng của anh ta và APM. Đám người APM đó còn không biết giờ đây APM chỉ còn hai lựa chọn, hoặc là bán cho Khoa Tín, hoặc là tuyên bố phá sản...

Khóe miệng Trịnh Diễn Tự khẽ nhếch lên. Tài xế nhìn thấy qua gương chiếu hậu, biết ông chủ mình lần này lại nắm chắc thắng lợi.

Một điều khiến Trịnh Diễn Tự không nghĩ tới là, anh ta vốn nên đến công ty từng là một công ty đầu ngành APM với tư thế sát phạt quyết đoán của một vương giả, nhưng vì sao... tất cả mọi người... Chỉ cần liếc ánh mắt đến người anh ta đều thống nhất lộ ra bộ mặt méo mó như táo bón?

Ngay cả bầu không khí trên bàn đàm phán cũng trở nên kì lạ. Khi anh ta lạnh lùng ném ra thông cáo chung của Khoa Tín và Hằng Thịnh rồi đi lên bục phát biểu, ánh mắt tất cả mọi người nhìn anh ta chẳng phải hoảng sợ, không phải kinh hãi, mà là...

Thậm chí một trong những lãnh đạo cao cấp của APM còn không nhận được bật cười hề hề...

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự không nhận được lia ánh mắt tới, đối phương lập tức ngậm miệng im lặng, khôi phục bộ mặt táo bón quen thuộc mà Trịnh Diễn Tự đã thấy rất nhiều.

Trợ lý hành chính nhìn một hồi lâu, cuối cùng lấy can đảm bước tới, nhỏ giọng nhắc nhở: “Áo vét của ngài...”

Trịnh Diễn Tự lập tức cúi xuống xem xét áo vét của mình. Rõ ràng không có bất cứ điều gì khác thường.

Trợ lý hành chính chỉ có thể tiếp tục đánh bạo, chỉ chỉ sau lưng Trịnh Diễn Tự. Trịnh Diễn Tự đưa tay sờ sau lưng rồi bình tĩnh. Chỉ sơ ý một chút, tư thế vương giả của anh ta lại trở thành tư thế vương bát...

Cả công ty APM, cao đến tổng giám đốc, thấp đến công nhân vệ sinh đều bị chiếc áo vét tạo hình kì lạ của anh ta đánh bại. Còn người khởi xướng tất cả những chuyện này...

Bốn giờ chiều, Trịnh Diễn Tự bận rộn cả ngày cuối cùng cũng có một tiếng nhàn rỗi. Anh ta ngồi trong văn phòng, vốn nên xử lí nốt những tài liệu xoắn não trên bàn, nhưng chỉ cần khẽ nhắm mắt là lại thấy một bóng người tà ác với hình dáng một bộ âu phục nhếch miệng cười lạnh với anh ta, mà nụ cười này giống hệt hình chiếc bàn là.

Trịnh Diễm Tự đột nhiên bừng tỉnh, không hề nghĩ ngợi cầm lấy điện thoại trên bàn: “Gọi tài xế chuẩn bị xe”.

“Ngài cần đi đâu?”

“Nhà”.

Một nén hương sau, Trịnh Diễm Tự đứng trước cửa căn hộ hết sức quen thuộc của mình, đưa mắt nhìn vào, lại không nhận được cau mày.

Trịnh Diễm Tự còn tưởng mình đi lạc vào cung bơi lội, mực nước đã ngập đến mũi giày anh ta.

Đây... đây chính là nhà mình sao?

Dựa vào khả năng quan sát nhạy bén, Trịnh Diễm Tự nhanh chóng tìm theo hướng nước chảy tới ngọn nguồn tội lỗi: Phòng tắm. Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến nhân sinh quan được Trịnh Diễm Tự xây dựng nhiều năm nay lập tức sụp đổ.

Anh ta nhìn thấy một con chó đang vui sướng bơi trong bồn tắm của anh ta.

Viên Mãn ngủ một giấc hết sức thoải mái.

Trời sao nhân tạo không biết bị tắt đi từ khi nào, chẳng lẽ là tự động kết thúc? Thật là hiện đại... Viên Mãn vừa tặc lưỡi than thở vừa sờ soạn tìm điều khiển mở rèm cửa sổ.

Căn nhà đang tối tăm lập tức sáng ngời, Viên Mãn lóa mắt không nhìn thấy gì. Vô thức tóm tóc quay đầu đi ra cửa, cô lập tức trượt chân, ngã sấp xuống đất.

Viên Mãn đau đớn bò lên, lúc này mới phát hiện tình hình khác thường.

Tại sao sàn nhà lại ướt?

Đầu óc bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, không phải là... Viên Mãn lập tức hoảng hốt chạy ra khỏi phòng ngủ, lao thẳng về phía phòng tắm, giữa đường đột nhiên dừng lại...

Cô nhìn thấy một bóng người ngồi ngay ngắn trên sofa trong phòng khách.

Bóng người quay lưng lại phía cô, thẳng tắp, cao ngạo, lạnh lùng, thậm chí còn thâm lộ ra sự giận dữ.

Viên Mãn không nhận được nuốt nước bọt.

Một phần ba nén hương sau, cuối cùng Viên Mãn dùng hết chút dũng khí bằng hạt đậu nành, chậm rãi đi đến cạnh sofa. Cô không còn đối mặt với một bóng lưng mà là nửa bên mặt còn âm u hơn bóng lưng mấy lần.

Khớp hàm hơi cắn chặt, đôi môi mỏng khẽ mím lại...

Người ngồi trên sofa không phải Trịnh Diễm Tự thì ai?

Chỉ có điều Trịnh Diễm Tự dường như hoàn toàn không phát hiện ra cô, vẫn cúi đầu bấm máy tính trong tay.

“Anh... đang làm gì vậy?”

“Tính sổ”. Anh ta hoàn toàn không bắt ngờ khi thấy Viên Mãn lên tiếng, xem ra đã biết cô đứng sau lưng từ lâu rồi. Nhưng anh ta vẫn không thềm ngẩng đầu lên.

Viên Mãn không hiểu: “Sổ gì?”

Trịnh Diễm Tự không nói gì, chỉ đứng thẳng lên.

Khi đó Viên Mãn thật sự hi vọng mình có thể hóa thành Lỗ Trí Thâm vạm vỡ như núi giống như mẫu thân đại nhân đã nói... Đứng trước mặt gã Trịnh Diễm Tự này, chưa nói chiều cao của Viên Mãn kém người ta một đoạn, khí thế lại càng thua kém rất nhiều.

Anh ta sẽ xé cô thành tám mảnh sao? Nhìn ánh mắt anh ta lúc này thì rất có thể là như vậy. Nhưng... Viên Mãn không nhìn được cúi đầu nhìn chiếc máy tính trong tay anh ta... Lẽ nào anh ta định dùng máy tính chém cô thành tám mảnh?

Trong lúc Viên Mãn đang suy nghĩ vu vơ, không ngờ Trịnh Diễm Tự lại giờ máy táy về phía cô thật.

Viên Mãn hoảng sợ nhắm mắt lại, đến lúc mở ra mới phát hiện anh ta chỉ giờ máy tính lên trước mặt cô mà thôi.

Viên Mãn lại không kịp thở phào, bởi vì cô thấy rõ một dãy số trên màn hình máy tính.

Cuối cùng Trịnh Diễm Tự cũng lên tiếng: “Đây là thiệt hại cô gây ra cho tôi ngày hôm nay”.

Viên Mãn ngơ ngác đếm một dãy số dài trên máy tính: Một số không, hai số không, ba số không... Sáu số không... Viên Mãn không dám đếm tiếp nữa.

“Rồi... sao?” Viên Mãn lắp bắp.

“Cô định bồi thường thế nào?” Trịnh Diễm Tự bình tĩnh.

“Lấy thân trả nợ... Được không?” Viên Mãn đánh liều.

“Không được”. Trịnh Diễm Tự quả quyết từ chối.

Từ chối thật là quyết đoán, ánh mắt còn lộ rõ vẻ chán ghét nữa... Cô Viên khóc thầm, Trịnh tiên sinh, người làm tan nát trái tim pha lê của một thiếu nữ như ta... Người cũng phải... bồi thường cho ta...

12. Chương 12

Trợn một tiếng tiếp theo Viên Mãn phải chịu trách nhiệm dọn dẹp lại căn hộ như cũ. Phải biết đây là căn hộ hơn 400 mét vuông! Viên Mãn mệt đến thừa sông thiếu chết mà còn chưa lau sạch được nước trong phòng khách, chỉ có thể vừa tiếp tục ngồi lau sàn nhà vừa không ngừng chửi thầm trong bụng.

Trịnh Diễm Tự! Nhà tư bản! Trịnh Diễm Tự! Quỷ hút máu! Trịnh Diễm Tự! Tội ác tày trời! Trịnh Diễm Tự! Ăn thịt người không nhả xương! Trịnh Diễm Tự! Yêu ma quỷ quái của xã hội chủ nghĩa!

Mà gã yêu ma quỷ quái tội ác tày trời này bây giờ đang làm hại nhân gian ở đâu?

Viên Mãn lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn về phía quầy bar xa xa.

Những nơi khác đều ngập nước, không tiện đặt chân, chỉ có ghế quầy bar hơi cao, Trịnh Diễm Tự ngồi trên ghế, dù chân dài mét một cũng không chạm xuống sàn nhà ướt đầm. Một người mắc bệnh yêu sạch sẽ nghiêm trọng như thế lại có thể hết lòng sảy lông cho Bồng Ngô? Viên Mãn còn tưởng mình mù mắt nhưng sự thật chính là như thế. Trịnh Diễm Tự một tay cầm máy sảy tóc, tay kia vuốt lông Bồng Ngô. Bồng Ngô thì ngồi ngay ngắn trên mặt quầy bar, neho mắt hưởng thụ.

Quá đáng! Mình ở đây mệt như chó, con chó của mình lại trở thành thượng khách của Trịnh Diễm Tự. Chả trách Viên Mãn lúc này không nhìn được nghiêng rằng tức giận.

Quá đáng hơn nữa là con cẩu Bồng Ngô đó lại nhanh chóng trở mặt, bán chủ cầu vinh, lè lưỡi lấy lòng Trịnh Diễm Tự, tỏ vẻ vô cùng vui sướng, không hề quan tâm người chủ thật sự của nó đang vất vả như chó. Mà thấy Bồng Ngô lấy lòng mình, Trịnh Diễm Tự không ngờ lại... cười! Mặc dù độ cong của khoe miệng không vượt qua 2 độ, nhưng trong số vài lần hiếm hoi Viên Mãn thấy anh ta mỉm cười, lần này là có vẻ thật tâm, phát ra từ phế phủ nhất. Kì thực yêu ma quỷ quái cũng có mặt dịu dàng, chỉ tiếc... đối tượng lại là một con chó.

Ba tiếng sau Viên Mãn mới dọn dẹp sạch sẽ căn hộ, cuối cùng cũng có thể chính khí lẫm liệt đi tới trước mặt Trịnh Diễm Tự: “Xem đi, tất cả như trước, không có bất cứ hư hao nào”.

Ngụ ý rất rõ ràng, anh ta bắt cô bồi thường là rất không hợp lí.

Lúc này Trịnh Diễn Tự đang ngồi trên sofa, xoa bụng Bổng Ngô. Khỏi phải nói Bổng Ngô thích thú thế nào, hoàn toàn xem thường sự tồn tại của chủ nhân.

Lúc này Trịnh Diễn Tự mới chậm rãi đứng dậy kiểm tra xem xét mỗi một góc ngách. Bổng Ngô vội vàng chạy theo sau lưng anh ta, bỏ lại cô chủ Viên ở chỗ cũ. Viên Mãn vừa nghiêng răng đuối theo vừa tức giận nhìn mông Bổng Ngô: Ranh con! Mày bán chủ cầu vinh, tối nay về không cho mày ăn thịt!

Chỉ tiếc là cô Viên bây giờ tự thân còn khó bảo toàn, buổi tối có về được hay không cũng còn là một vấn đề.

Trịnh Diễn Tự nhặt một sợi tóc trong bồn tắm: Làm lại!

Trịnh Diễn Tự lau được một chút bụi trên mặt kính: Làm lại!

Trịnh Diễn Tự hất cằm nhìn sàn nhà không đủ sáng bóng: Làm lại!

Kết quả là...

Cô Viên số khổ lại phải dọn dẹp một lần từ đầu đến cuối. Cuối cùng trời đã tối, nước mắt cũng đã khô, cô mới có thể lê bước chân nặng nề kéo theo Bổng Ngô đi ra khỏi nhà gã họ Trịnh, Bổng Ngô còn không hề muốn theo cô về. Toàn thân trên dưới, từ trong ra ngoài không thể hình dung bằng những từ như thê thảm, thảm thiết nữa rồi: Hỡi các sinh viên! Hỡi những đóa hoa tương lai của tổ quốc! Mau mau làm xong ứng dụng để cứu cô Viên của các bạn ra khỏi biển lửa đi...

Vốn hôm nay cô Viên sẽ có một ngày thoải mái, Bác YẾN không để gì có chút thời gian rảnh rồi hẹn cô đi ăn tối, nào ngờ tất cả đều đổ vỡ. Vốn định sống thế giới của hai người, cô lại phải đi lau sàn nhà cho Trịnh Diễn Tự!

Thừa dịp Trịnh Diễn Tự kiểm tra khắp nơi, cô lén gọi điện thoại cho Bác YẾN. Bên kia điện thoại, nghe có vẻ tâm tình Bác YẾN rất sa sút: “Thế thì anh ở lại công ty làm thêm vậy”.

Giọng nói buồn bã cô đơn khiến Viên Mãn cực kì khó chịu, còn khó chịu hơn bị Trịnh Diễn Tự ức hiếp.

Cũng đúng, đợi mãi mới đến lúc không còn mỗi người một phương, lại thành ra anh rảnh em bận, em rảnh anh bận, dù là người nào cũng sẽ phải bức bối.

Sau khi đưa kẻ phản bội Bổng Ngô về nhà, Viên Mãn ngồi trong nhà mà như ngồi bàn chông, điều này khiến bà Viên càng khẳng định con gái mình bị chiếc gậy tàn đập vào đầu làm cho ngớ ngẩn rồi: Không tìm đồ ăn vặt, không tìm đồ uống, không mè nheo bắt mẩu thân đại nhân gọt trái cây cho ăn. Lộ Tử Dụ ngồi bên cạnh cô xem phim thần tượng không có não, cô cũng không ăm ỉ đòi chuyển kênh. Bổng Ngô lăn lộn dưới chân cô, cô cũng mặc kệ, cứ thế ngồi trên sofa nhìn đồng hồ treo tường, vẻ mặt như đang suy nghĩ đăm chiêu.

Đúng lúc bà Viên cực kì lo lắng, xách một túi đồ ăn vặt Viên Mãn mua trước đó đi đến bên cạnh sofa, Viên Mãn lại như bị nhập hồn, đứng bật dậy khỏi ghế.

“Mẹ, con ra ngoài một lát!” Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, nói xong câu này thì Viên Mãn đã chạy như điên ra đến cửa, thay giày rồi xách chiếc túi vải bạt to dùng đẩy cửa lao ra ngoài.

Nửa tiếng sau, cô đã đi tới nhà Bác YẾN, dùng chìa khóa dự phòng mở cửa.

Trong nhà u ám và oi bức. Bác YẾN vất vả đi sớm về khuya, Viên Mãn cho rằng mình phải khen thưởng hẳn một chút, thế là mở túi cho tay vào lấy ra một... bộ đồ ngủ... gọi cảm!

Viên Mãn cảm mớ vải vóc ít ỏi đến đáng thương, giờ lên trước mặt xem xét.

Bộ đồ ngủ này vốn cô chuẩn bị cho hoạt động vận động sau bữa ăn tối nay, mặc dù bữa tối bị lỡ nhưng vẫn có thể vận động như thường mà! Viên Mãn nhìn chính mình trong gương, tưởng tượng ra những điều tốt đẹp.

Đương nhiên, chỉ có áo ngủ là không đủ, trong chiếc túi cô mang đến đây còn có rất nhiều thứ hay ho khác...

Viên Mãn lục túi, theo thứ tự lấy ra đủ thứ khác nhau. Nến, tinh dầu, bật lửa, cánh hoa hồng.

Cắm nến lên, vẩy một chút tinh dầu, xả đầy nước vào bồn tắm rồi rải cánh hoa lên. Đại công cáo thành! Nhìn những thành quả đáng ngưỡng mộ của mình trước mặt, Viên Mãn hài lòng cảm thán: Những món đồ nghề cô đã chuẩn bị từ lâu cuối cùng cũng có đất dụng võ...

Còn việc duy nhất cô phải làm bây giờ chính là thay áo ngủ gợi cảm, lẳng lẽ chờ tình lang về nhà...

Nhưng, mười phút sau.

Viên Mãn thả người đổ vật xuống giường, vẻ mặt chán nản.

Cô loay hoay đau hết cả người mà vẫn không thể mặc được áo ngủ. Cô lại tăng cân nữa sao? Cỡ L mà vẫn không vừa?

Được rồi, vậy thì tìm một chiếc sơ mi của Bác Yến mặc vào. Đàn ông luôn thích bạn gái mặc áo sơ mi của mình mà.

Thế là cô vừa gọi điện thoại cho Bác Yến vừa đi đến chỗ tủ quần áo.

Bên kia nghe máy rất nhanh, Viên Mãn dịu dàng hỏi: “Vẫn đang tăng ca à?”

Cô tìm chiếc áo sơ mi may mắn trên giá áo san sát, giọng Bác Yến bên kia điện thoại lại có vẻ cứng nhắc: “Không. Đang về nhà rồi”.

Bác Yến có vẻ khó chịu, có lẽ còn đang trách cô. Đến lúc nhìn thấy niềm vui bất ngờ mà cô chuẩn bị, chắc hẳn Bác Yến sẽ vui lắm. Viên Mãn che giấu sự vui sướng trong lòng, cũng ra vẻ chán nản: “Hôm nào anh cũng bận như vậy, bao giờ mình mới đi ăn tối cùng nhau được?”

“Anh đang lái xe, lát nữa về nhà anh gọi lại cho em”.

“Vâng ạ”.

Cô vừa dứt lời, Bác Yến đã chấm dứt cuộc gọi. Viên Mãn sững sờ một lát, nhưng nhanh chóng bị chuyện khác át mất.

Chiếc sơ mi may mắn đó rốt cuộc ở đâu? Sao tìm mãi mà vẫn không thấy? A, là cái này đúng không?

Viên Mãn lấy chiếc áo sơ mi nhìn quen mắt này xuống khỏi giá áo, đồng thời lại nghe thấy bên ngoài có tiếng chìa khóa mở cửa.

Không thể thế được!

Viên Mãn ngẩn ra một lát, đến tận lúc có tiếng mở cửa vang lên, cô mới khẳng định là mình không nghe nhầm. Nhưng nhưng... nhưng trên người cô lúc này vẫn là áo phong và quần thể thao...

Viên Mãn ôm chiếc sơ mi chui thẳng vào trong tủ.

May mà tủ quần áo rất rộng, cô chui vào không có vấn đề gì. Viên Mãn vừa đóng tai lên vừa luống cuống tay chân cởi cúc áo sơ mi.

Đúng lúc này lại nghe thấy rầm một tiếng, hình như có người đập lưng vào cánh cửa.

Gì thế? Bác Yến say rượu à?

Viên Mãn vô thức dừng tay lại, đang định nhìn ra ngoài qua khe cửa tủ, đúng lúc này cô lại nghe thấy...

Tiếng giày cao gót lách cách...

Tiếng giày cao gót hỗn loạn.

Lại một tiếng đập lưng vào cánh cửa.

Tiếng quần áo ma sát loạt soạt.

Tiếng hôn nhau nồng nhiệt.

Cùng với vô số âm thanh hỗn tạp này, trên bức tường đối diện với khe cửa tủ, hai bóng người vẫn quần lầy nhau. Cuối cùng một bóng người trong đó ôm bóng người còn lại lên rồi ném lên giường.

Tiếng chăn đệm bị ép xuống...

Sau đó Viên Mãn không nghe thấy gì nữa, cũng không nhìn thấy gì nữa. Bởi vì cô đã khóc đến ù tai, hai mắt cũng nhạt nhòa.

Đến tận một lúc nào đó.

Cửa tủ bị mở rộng ra.

Viên Mãn vô thức ngẩng đầu lên, mắt nhắm lệ nhạt nhòa, lơ mơ nhìn thấy hai người đứng ngoài cửa, cả hai đều nhìn cô với sắc mặt trắng bệch.

Viên Mãn chặt vật bỏ ra khỏi tủ quần áo.

Lần đầu tiên trong đời cô hận mình quá mức vụng về, đặc biệt là trong tình huống con bé đó đang nhìn cô chằm chằm.

Cô ta là ai?

Viên Mãn mấp máy môi, không nói thành tiếng.

Chẳng phải anh nói anh không thích phụ nữ quá gầy sao? Cô ta... cô ta sắp gầy như que củi rồi...

Viên Mãn mấp máy môi, vẫn không nói thành tiếng được.

Cô đã nhiều lần xem cảnh này trong các bộ phim truyền hình lê thê, một khi nhân vật nữ chính có biểu hiện hèn nhát, cô đều muốn chửi bới ầm ĩ. Nhưng, thì ra...

Khi chuyện này thật sự xảy ra với cô, cô cũng hèn nhát như những người đó.

Không, cô hèn nhát hơn... Sau này nhiều lần nhớ lại giờ khắc đó, cô vẫn cảm thấy mình chính là một kẻ bất lực. Rõ ràng lúc nhìn Bác Yến chỉ hận không thể xông tới cho hai cái tát, rõ ràng rất muốn chỉ thẳng vào bộ mặt tỏ ra vô tội của con bé đó, làm cho con bé đó bỏ ngay cái bộ mặt bị phản bội đó đó: Người bị phản bội là cô! Hiểu chưa? Nhưng cô chỉ có thể đứng sững sờ tại chỗ, ôm chiếc áo sơ mi may mắn, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Từng có lần cô đăng một câu hỏi trên weibo và nhận được lượng bình luận cũng như chia sẻ rất kinh người: “Mở thót nào. Lí do chia tay củ chuối nhất mà các bạn đã từng nghe là gì?”

Có người trả lời: “Tháng trước nói với tôi tháng sau hẳn phải đi du học, không muốn liên lụy tôi. Kết quả là tháng này đã thấy hẳn dắt tay nữ sinh khác đi vào khách sạn”.

Cũng có người nói: “Sau khi yêu nhau nửa năm, hẳn nói với tôi hẳn đã tra gia phả, nói họ của tôi không hợp với họ của hẳn. Hẳn họ Hạng, còn tôi họ Lưu”.

Còn có người nói: “Chê ngực tôi quá lép làm hẳn không phân biệt được trước ngực sau lưng”.

Thậm chí còn có người nói thế này: “Cô ấy nói tôi không thể cho cô ấy hạnh phúc cô ấy muốn, kết quả là sau đó cô ấy lấy cha tôi”.

Khi đó cô vừa xem những bình luận hấp dẫn vừa chat video với Bác Yến xa tận bờ bên kia đại dương nên nhân tiện hỏi hẳn: “Nếu sau này chúng ta cũng chia tay, anh sẽ đưa ra lí do gì?”

Khi đó Bác Yến cười một cái bất đắc dĩ, nói như chém đinh chặt sắt: “Không đâu”.

Khi đó Viên Mãn cho rằng hẳn nói là : Chúng ta sẽ không chia tay đâu...

Bây giờ cô mới biết, ý của hẳn khi đó thực ra là: Anh sẽ không đưa ra bất cứ lí do gì đâu!

Mà Bác Yến quả thật cũng làm như vậy, đối mặt với những chỉ trích của cô mà không nói câu nào, chỉ cúi đầu.

Trong không gian yên tĩnh, cô nàng Bác Yến dẫn về vừa xấu hổ vừa tức giận quay người đi ra. Đến tận lúc này Bác Yến mới lần đầu tiên lên tiếng: “Dừng đi...”

Đúng vậy. Người hần giữ không phải Viên Mãn.

Người hần muốn giữ lại cũng không phải Viên Mãn...

Đường phố Bắc Kinh, đèn hoa rực rỡ.

Có người già đang hóng mát, có trẻ con vui đùa ầm ĩ, có những cặp tình nhân đi xe đạp điện chạy vèo qua phố, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười. Duy chỉ có một người cô đơn chiếc bóng/

Viên Mãn cúi đầu, đã khóc ù tai hoa mắt, nhưng nước mắt vẫn rơi tí tách không sao ngừng lại được.

Trước kia cô xem phim truyền hình, sau khi bị phản bội, nhân vật nữ chính sống không bằng chết, đứt từng khúc ruột, khi đó cô còn ngồi trước ti vi chế nhạo biên kịch quá giả tạo. Phụ nữ thời đại này vẫn còn chết lên chết xuống vì một người đàn ông hay sao? Đúng là vớ vẩn...

Kết quả thế sự đổi dời, bây giờ đến phiên cô vừa đi vừa khóc trên phố, cả người run lên, không ngừng lại được. Trong ánh mắt khác thường của mọi người, Viên Mãn cảm thấy mình chính là một con bé ngu ngốc.

Đến tận lúc điện thoại di động của cô rung lên.

Viên Mãn cảm nhận được rung động trong túi, cuối cùng dừng bước.

Cô do dự rất lâu, lâu đến mức đối phương sắp cúp máy mới đột nhiên lấy điện thoại ra.

“Tôi không nghe, tôi không nghe! Bất kể anh giải thích thế nào cũng vô dụng!”

Trả lời cô chỉ có sự yên lặng như chết.

“ ... ”

“ ... ”

Có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng cô là con điên, bao gồm những người qua đường cau mày nhìn cô, bao gồm cả người yên lặng bên kia điện thoại.

“Tôi chỉ muốn hỏi một chút, cô tưới cái gì vào bồn hoa của tôi mà trong vòng một ngày nó đã héo rũ rồi...”
Cuối cùng đối phương cũng lên tiếng.

“ ... ”

“ ... ”

Viên Mãn cầm điện thoại, đứng ngẩn ra không biết bao lâu. Nước mắt vẫn còn đọng trên mặt, đột nhiên cô lại cười.

Cô vẫn còn trông chờ người nào đó gọi điện thoại giải thích hay sao?

Thật là ngu xuẩn...

13. Chương 13

Ngày 14 tháng 2 năm 2014, Valentine, “Cô Viên hôm nay không làm thêm giờ” đăng một trạng thái tiêu cực hoàn toàn không hợp thời nhưng lại nhận được rất nhiều phản hồi.

“Hôm nay mở thớt, bạn làm thế nào phát hiện mình bị phản bội?”

Kết quả những người bình luận toàn là thám tử siêu hạng.

“Giả vờ lấy điện thoại di động của hần chơi trò chơi, thấy hần giặt lại điện thoại với vẻ mặt hoảng hốt”.

“Yêu xa. Phát hiện một lọ nước hoa phụ nữ trong ảnh tự sướng hần chụp trước gương trong nhà vệ sinh”.

“Đi vệ sinh ở nhà hần, phát hiện trong thùng rác có giấy vệ sinh gấp không giống kiểu gấp của hần”.

“Vốn không bao giờ đăng mấy thể loại như kiểu hạt giống tâm hồn, đột nhiên có một thời gian đăng toàn những câu của Lục Kỳ”.

“Có một lần đến nhà hần phát hiện hần mang ga trải giường đi giặt. Phải biết bình thường hần lười đến mức tắt cũng chắt chắt cả tháng chờ tôi đến giặt giúp”.

“Ông xã nói buổi tối phải đi tiếp khách, rất muộn mới về. Khi về tôi phát hiện anh ta không đi tắt, mà buổi sáng hôm đó rõ ràng anh ta có đi tắt”.

“Hần cầm điện thoại di động, tôi nhìn trộm lịch sử cuộc gọi thấy có mấy cuộc gọi đến 10086, số tổng đài của China Mobile. Khi đó tôi biết ngay là hần ăn vụng rồi, bởi vì hần dùng mạng của China United, số tổng đài 10010”.

Có hôm tôi phát hiện ghế phụ lái trên xe hần được đẩy hết cỡ về phía trước. Khi đó tôi đã sục đổ, không ngừng vắn hỏi hần, cuối cùng hần thừa nhận hôm đó quả thật đã cùng bồ nhí chơi trên xe”.

Thời gian trôi đến ngày 14 tháng 7 năm 2014, chủ nhân của trang “Cô Viên hôm nay không làm thêm giờ” lại khóc nức nở trên phố vì bị phản bội mà không phòng bị kịp.

Rốt cuộc vấn đề bắt đầu xuất hiện từ khi nào?

Bắt đầu từ khi cô vừa nhắc tới chuyện sống chung là hần đã áp ứng không dám trả lời? Bắt đầu từ sau khi hần về nước, càng ngày càng ít gọi điện thoại cho cô? Hay là bắt đầu ngay từ khi hần cố gắng giảm cân, trong khi cô lại để mặc cho mình tăng cân không hề khống chế?

Bây giờ đầu óc Viên Mãn bị nước vào nghiêm trọng, hỗn độn đến mức hoàn toàn không thể suy nghĩ những vấn đề này. Trong thế giới của cô chỉ có tiếng khóc của chính mình và tiếng thở khe khẽ của người nào đó bên kia điện thoại.

“Hu hu hu...”

“...”

“Hu hu hu hu...”

“...”

“Hu hu hu hu hu hu...”

Cuối cùng đối phương cũng chịu mở miệng: “Đã khóc đủ chưa?”

“Chưa đủ!” Viên Mãn gào lên với đối phương bằng giọng mũi, dường như phải trút hết tất cả giận dữ lên người kẻ ngoài cuộc này: “Tôi... tôi bị phản bội rồi.. Hu hu hu... Anh còn... Anh còn... Hu hu hu... chỉ biết quan tâm đến cái bồn hoa rách nát của anh!”

“...”

“Hu hu hu hu hu hu...”

Cuối cùng người bên kia điện thoại có cứng rắn đến mấy cũng không nhịn được thở thật dài: “Bây giờ cô có hai lựa chọn. Thứ nhất, khóc, khóc thoải mái, khóc chán rồi thì bắt taxi về nhà, tắm rửa, ngủ một giấc. Hôm sau tỉnh lại cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nên tìm tình yêu mới thì cứ tìm, nên tập trung làm việc thì cứ làm”.

Viên Mãn khịt mũi một cái: “Còn lựa chọn thứ hai?”

Hiển nhiên lựa chọn đầu tiên này cô không làm được.

“Đến siêu thị mua một cái kéo, quay lại cắt công cụ gây án của thằng cha đó. Tôi có thể đến bảo lãnh cho cô. Yên tâm, cô bóc lịch mấy năm đi ra rồi lại là một hảo hán”.

“ ... ”

“ ... ”

Đội thêm một lát không thấy có phản ứng gì, Trịnh Diễn Tự chủ động chấm dứt cuộc gọi. Người không có triển vọng thì không xứng để anh ta phải lãng phí thời gian.

Chỉ thương bồn hoa của anh ta...

Trịnh Diễn Tự rút tay túi quần đi đến cạnh bồn hoa. Đó là một cây bình an được anh ta lấy từ vườn hoa bệnh viện sau đợt nằm viện kéo dài hai năm, kì thực không hề đáng giá, nhưng đối với anh ta thì lại là loài cây quý giá nhất trên đời.

Anh ta vừa làm việc xong, máy tính còn chưa tắt, trên màn hình còn hiển thị ba bản thảo thư xin lỗi về sự kiện để lộ thông tin người sử dụng trước đó do bộ phận quan hệ xã hội gửi cho anh ta. Đương nhiên đây chỉ là bước đầu tiên, trọng điểm là các công việc tiếp theo như bồi thường thiệt hại, hoàn thiện kĩ thuật điện toán đám mây và gây dựng lại lòng tin của người sử dụng.

Trước đó anh ta đã giận dữ sa thải kĩ sư trưởng phụ trách điện toán đám mây của Khoa Tín, khiến giờ đây đội ngũ kĩ thuật của Khoa Tín như rắn mất đầu, cuống quýt tìm kiếm kĩ sư trưởng mới.

Khoa Tín bề ngoài vẫn yên ổn như thường, kì thực lại loạn trong giặc ngoài. Bây giờ việc anh ta nên làm là ngồi trước máy tính xem xét mấy phương án giải quyết khủng hoảng do bộ phận quan hệ xã hội đưa ra, nhưng anh ta mới đọc được hai dòng lại bắt đầu phân tâm, nhìn về phía cây bình an đang hấp hối ở góc nhà.

Trịnh Diễn Tự khê cau mày rồi đứng bật dậy, cầm ví tiền, điện thoại di động và chìa khóa rồi mở cửa ra ngoài.

Thế là mười một giờ đêm, trên phố Bắc Kinh xuất hiện một cảnh tượng kì lạ.

Một người đàn ông lái xe sang, tướng mạo tuấn tú, ăn mặc lịch sự ôm một bồn hoa héo rũ giá trị chưa đến trăm tệ đi khắp nơi tìm cửa hàng bán hoa còn mở cửa.

Chỉ tiếc đã muộn thế này thì làm gì còn cửa hàng hoa nào mở cửa?

Sau khi đến một cửa hàng hoa theo chỉ dẫn của GPS và một lần nữa nhìn thấy trên cửa treo tấm biển “Nghỉ bán hàng”, Trịnh Diễn Tự lại thất thểu ngồi vào xe.

Chẳng qua chỉ là muốn mua một chai dung dịch dinh dưỡng mà thôi, nhưng dường như cả thế giới đều đã đóng cửa. Trịnh Diễn Tự ngồi trong xe đã tắt máy, nhìn bồn hoa đặt bên ghế phụ lái, dường như nhìn thấy chính mình khi còn tứ cổ vô thân nhiều năm trước.

Lúc này lại có người gọi điện thoại đến quấy rầy anh ta.

Anh ta gạt phím nhận cuộc gọi nhưng lại không nói gì. Im lặng là cách thức thể hiện sự giận dữ của anh ta. Người bên kia điện thoại có lẽ cho rằng còn chưa kết nối nên chần chờ một hồi lâu rồi mới thử gọi một tiếng.

“A lô!”

“ ... ”

“A lô?”

“Nói”.

Một chữ trầm trầm, lời ít mà ý nhiều. Đối phương ngỡ ngác một lát rồi mới hắng giọng hỏi nghiêm túc: “Xin hỏi có phải người thân của Viên Mãn không?”

“ ... ”

“Đây là đồn công an XX”.

Trịnh Diễn Tự không chỉ một lần tự hỏi chính mình, tại sao mình lại tuyển một trợ lý đời sống như vậy.

Nếu không phải ông cụ thao túng việc tuyển dụng trợ lý đời sống, chỉ cho phép hai người vào vòng phỏng vấn cuối cùng là cơ sở ngầm của cụ và Viên Mãn, anh ta cũng không cần chọn một trong hai, đành phải chọn Viên Mãn. Suy nghĩ của anh ta khi đó rất đơn giản: Thay vì cả ngày bị cơ sở ngầm của ông cụ theo dõi, chẳng thà tuyển một người tư chất bình thường làm trợ lý còn hơn.

Nhưng anh ta nhanh chóng phát hiện mình đã tính sai, vị Viên tiểu thư này đâu có gì gọi là bình thường? Cô ta quả thực chỉ làm mọi chuyện rắc rối thêm, phiền phức thêm chứ không giúp được gì, không làm được gì hết.

Mà lúc này Trịnh Diễn Tự lại phát hiện mình tính sai một lần nữa: Anh ta tưởng Viên Mãn không có gan cắt gã rác rưởi đó...

Một chiếc xe nhanh chóng băng qua đêm đen đến cổng đồn công an, khéo léo quay đầu trong khoảng trống nhỏ hẹp, dừng xe, tắt máy rất nhịp nhàng.

Một bóng người cao ráo xuống xe đi thẳng vào cổng đồn công an.

Nhìn người đàn ông tuyên bố là đến bảo lãnh bạn này, sĩ quan cảnh sát phụ trách đăng kí vào cửa nhảy cảm phát hiện tình hình khác thường.

Đầu tiên, tất cả những người tới bảo lãnh cho bạn bè đều tỏ vẻ nôn nóng, không có ngoại lệ, chỉ mong đăng kí cho nhanh để còn vào trong. Người này hoàn toàn trái ngược, vẻ mặt thờ ơ đứng ngoài cửa sổ như chuyện không liên quan đến mình. Dáng đứng nghênh ngang giống như đến thị sát công việc.

Tiếp theo, vì sao trong tay gã còn ôm một bồn hoa?

Sĩ quan cảnh sát nửa tin nửa ngờ làm xong thủ tục đăng kí rồi cho phép người này vào.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Diễn Tự đến đồn công an, không nghĩ rằng đồn công an lúc nửa đêm còn náo nhiệt hơn ngoài phố rộng rãi, cảnh sát trực ban ngủ gật, còn đồ đánh nhau đang xem xét thương tích, hai vợ chồng đều lên án đối phương bạo hành gia đình... Đi một mạch qua trước mặt những người này, cuối cùng Trịnh Diễn Tự nhìn thấy Viên Mãn ngồi trong góc.

Người phụ nữ này không lộ vẻ khác thường, không nói câu nào, giống hệt một tội phạm lạnh lùng tỉnh táo.

Còn sĩ quan cảnh sát nữ đối diện với Viên Mãn thì cầm công cụ gây án trong tay: Một chiếc kéo được đựng trong túi bóng trong suốt.

“Cô dùng chiếc kéo này đúng không?”

Viên Mãn ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đỏ bừng ánh lên vẻ quật cường: “Trước khi luật sư của tôi đến, tôi có quyền im lặng”.

Nữ cảnh sát không nhịn được cười: “Ôi trời ơi! Cô xem nhiều phim Hồng Kông quá rồi đấy. Lại còn quyền im lặng nữa!”

Trịnh Diễn Tự vẫn đứng cách đó không gần không xa nghe vậy liền khẽ cau mày, Một vụ án gây thương tích nghiêm trọng như thế mà nữ cảnh sát lại không hề tỏ ra nghiêm túc?

Có lẽ ánh mắt anh ta quá sắc bén, Viên Mãn và nữ cảnh sát đều dừng lại, gần như đồng thời quay sang nhìn về phía Trịnh Diễn Tự.

Viên Mãn sững sốt, ánh mắt nhìn anh ta lập tức mờ rõ như giữa tuyết cảnh lại thấy đường sống.

Nữ cảnh sát cũng sững sốt, ánh mắt lóe lên một vẻ choáng ngợp, nhưng ánh mắt không chuyên nghiệp này nhanh chóng bị dập tắt, chuyển thành một vẻ mặt nghiêm khắc: “Anh là luật sư của cô ấy?”

Trịnh Diễn Tự không trả lời, hỏi ngược lại: “Người bị hại đâu?”

Luật sư của anh ta đang trên đường tới đây. Trước đó luật sư cũng đã trao đổi với anh ta qua điện thoại, thương thế của người bị hại thế nào sẽ quyết định đêm nay Viên Mãn có thể được bảo lãnh hay không.

“Người bị hại?” Nữ cảnh sát chột ló vẻ kinh ngạc.

Sau khi suy nghĩ một lát. Cuối cùng nữ cảnh sát cũng bàng hoàng tỉnh ngộ, không nhận được bật cười: “Anh gọi là người bị hại à? Đúng là kì lạ...” Sau một hồi cảm thán mới nghiêm mặt nói: “Trên khu đất trống bên ngoài”.

Lần này đến lượt Trịnh Diễn Tự sững sốt.

Để trên khu đất trống bên ngoài?

Được nữ cảnh sát dẫn đường, Trịnh Diễn Tự nhanh chóng đi tới bên cạnh một... chiếc xe SUV bị phá hoại rất nghiêm trọng.

Nữ cảnh sát hất cằm về phía chiếc xe, dường như đang nói với Trịnh Diễn Tự: nhìn đi, đây chính là người bị hại mà anh nói...

Trong thời gian một giây đồng hồ ngắn ngủi, Trịnh Diễn Tự trải qua rất nhiều tâm tình phức tạp.

Nghĩa là người bị hại không phải là người mà là xe?

Xe của ai? Của gã đàn ông phản bội rác rưởi đó?

Nghĩa là cô ta hoàn toàn không cắt gã rác rưởi đó mà chỉ phá xe?

Thế tại sao anh ta phải tắt bật chạy đến đây?

Bận rộn trăm công nghìn việc, một phút đáng giá mấy trăm ngàn, vì sao anh ta phải chạy đến nơi quý quái này vì một chiếc xe rách nát?

Trịnh Diễn Tự cứng nhắc quay lại nhìn Viên tiểu thư với vẻ mặt buồn bực đang trốn phía sau nữ cảnh sát. Nghĩa là người ngu ngốc nhất trong toàn bộ chuyện này kì thực không phải Viên tiểu thư mà là anh ta?

Trịnh Diễn Tự cảm thấy thế giới quan của mình lại sụp đổ...

Nữ cảnh sát nhớ tới câu nói của Viên Mãn trước đó - trước khi luật sư của tôi đến, tôi có quyền im lặng - không khỏi lắc đầu bật cười: “Cô phá xe của người ta, đây là việc nhỏ, chỉ cần đến tiền là được, cần gì phải nói như phim Hồng Kông chứ?”

Không ngờ câu này lại đâm đúng nỗi đau của Viên Mãn. Viên Mãn lập tức vênh mặt lên: “Vì sao tôi phải đền? Đây là xe tôi mua! Tiền vay mua xe đến giờ tôi vẫn đang phải trả!”

Nữ cảnh sát không biết nên làm thế nào. Cô ta cũng chỉ là một cảnh sát nho nhỏ, cả ngày giải quyết việc tranh chấp gia đình đã đủ đau đầu rồi, những vụ khó khăn hơn tốt nhất là giao cho người cao tay hơn giải quyết. Cô ta không khỏi nhìn về phía người đàn ông có vẻ rất thần nhiên bên cạnh. Đây rồi, đây chính là người cao tay mà mình cần tìm.

“Luật sư, anh khuyên bảo thân chủ của anh đi”.

Trịnh Diễn Tự chậm rãi nhìn về phía cô nàng bánh bèo thoát nhìn có vẻ ương bướng nhưng thực ra lại chỉ dám trút giận lên chiếc xe.

Thấy anh ta nhìn mình, Viên Mãn hoàn toàn có thể đoán được anh ta sẽ nói gì.

Chế nhạo cô chỉ dám trút giận lên chiếc xe?

Trách cô hại anh ta đi một chuyến vô ích?

Hay chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái rồi quay đầu đi, không nói một lời nào, ngày mai sẽ cho cô nghỉ việc?

Căn cứ những kinh nghiệm trước đây, khả năng thứ ba là phù hợp nhất với tính tình nhỏ nhen của Trịnh tiên sinh...

Viên Mãn đang chờ xem phỏng đoán của mình trở thành hiện thực, không ngờ lúc này Trịnh Diễn Tự lại... bật cười.

Trong ánh mắt nhìn cô còn mang vài phần tán thưởng: “Dựa vào sức một người đã tháo được bốn bánh xe, còn đập kính chắn gió tan tành thế này, cô cũng giỏi đấy chứ?”

Bốn mắt nhìn nhau, Viên Mãn cũng bật cười.

Nữ cảnh sát hoàn toàn không hiểu hai người này đang làm trò gì, chỉ có thể im lặng lắc đầu: Thôi xong, hôm nay gặp phải một đôi dở hơi rồi.

Đúng lúc này...

“Viên Mãn?”

Một tiếng gọi quen thuộc khiến nụ cười của Viên Mãn đông cứng trên mặt. Cô chậm rãi, chậm rãi quay lại như robot, nhìn về phía phát ra tiếng gọi...

Nữ cảnh sát đương nhiên cũng nhìn thấy Bác Yến, thấy Viên Mãn không nói gì nên đành phải đi tới: “Anh là chủ xe à?”

Ánh mắt Bác Yến di chuyển qua lại giữa xe và bạn gái của mình, cuối cùng dừng lại trên người một người đàn ông xa lạ.

Ánh mắt hắn bắt gặp dừng lại trên người một kẻ ngoài cuộc không chỉ bởi vì khí trường của người ngoài cuộc này quá mạnh mẽ, cực kì không ăn nhập với khung cảnh xung quanh, mà còn vì...

Sau khi liếc qua mặt hắn, ánh mắt của người đàn ông này lia về phía đống quần hắn, chính xác mà lạnh lẽo...

Dường như đang nói...

Thứ đáng lẽ đã bị cắt mất, vì sao lại vẫn bình yên vô sự ở đó?

Trước ánh mắt lạnh như dao, chỉ bị liếc qua cũng thấy đau của người đàn ông này, Bác Yến không nhận được rung mình một cái.

Lời tác giả: Chọn 1 trong 3, tiếp theo các bạn mong muốn:

- A. Trịnh tiên sinh giúp cô giáo Viên cắt công cụ gây án của kẻ phản bội.
- B. Trịnh tiên sinh thiện chí đóng vai người thứ ba để cô giáo Viên vênh váo trước mặt gã phản bội?
- C. Hảo hán báo thù mười năm không muộn, Trịnh tiên sinh giúp cô giáo Viên vạch đường phản kích.

14. Chương 14

Bác Yến cân nhắc tình thế hiện nay. Ngoài hắn thì ở đây có ba người, bạn gái vừa bị chính mình phản bội, một phần tử tiềm ẩn nguy hiểm xa lạ, một nữ cảnh sát thoát nhìn hoàn toàn vô hại.

Sau khi cân nhắc, Bác Yến cúi đầu tránh ánh mắt Trịnh Diễm Tự, đi thẳng đến chỗ nữ cảnh sát.

“Tôi là chủ xe, chuyện này tôi không có ý định truy cứu, để cô ấy đi thôi”.

Nữ cảnh sát nhìn chiếc SUV đã hoàn toàn biến dạng. Bình thường khi phát hiện xe của mình bị đánh cắp, lại còn bị phá hoại như vậy, chủ xe nào cũng sẽ nổi giận lôi đình. Phản ứng của chủ xe này không khỏi quá mức khác thường, cô ta không khỏi kinh ngạc: “Anh khẳng định chứ?”

Bác Yến lạnh nhạt gật đầu.

Nữ cảnh sát lại quan sát Bác Yến bằng ánh mắt hồ nghi, sau đó nhún vai chán nản: “Nhưng trộm cắp tài sản là án hình sự, dù anh không truy cứu trách nhiệm, chúng tôi cũng không thể thả cô ấy đi”.

Bác Yến đóng vai người tốt: “Cô ấy là bạn gái tôi của cũng có chìa khóa chiếc xe này. Cô ấy chỉ đánh xe từ ga ra ra ngoài, sợ ý làm xe biến thành như vậy, thế thôi”.

Sợ ý? Về mặt nữ cảnh sát giống hệt như vừa nuốt phải một con ruồi.

Kì thực toàn bộ sự kiện trộm cắp và cố ý phá hoại tài sản của người khác này như sau: Một bảo vệ bãi đỗ xe của một khu nhà báo cảnh sát có một chiếc xe trong bãi bị đánh cắp. Vì sao bảo vệ có thể khẳng định như vậy? Bởi vì bảo vệ có thể không nhớ chủ xe là một người đàn ông đẹp trai thế nào, nhưng lại có thể khẳng định trăm phần trăm rằng bạn gái của chủ xe là một mỹ nữ đáng người hoàn hảo, nụ cười mê người. Mà khi đó chiếc xe này chạy đến lối ra, dừng lại chuẩn bị quẹt thẻ gửi xe, qua cửa kính xe hạ xuống, anh ta không nhìn thấy đại mỹ nữ khiến anh ta có ấn tượng sâu sắc đó mà lại là một cô nàng mập mập với vẻ mặt điên loạn. Sau khi cô nàng mập mập này lái xe ra ngoài, anh ta do dự nhiều lần rồi quyết định báo cảnh sát.

Đương nhiên cảnh sát khu vực hoàn toàn không coi trọng phán đoán của nhân viên bảo vệ này, chỉ dặn anh ta gọi điện thoại lên nhà chủ xe để xác nhận lại. Dựa vào thông tin biển số xe, bảo vệ tìm được chủ xe - Bác tiên sinh. Bác tiên sinh một mực khẳng định xe của mình không bị đánh cắp. Bảo vệ cũng đành bỏ qua chuyện này. Không ngờ chẳng bao lâu sau nhân viên bảo vệ đó lại gọi điện báo cảnh sát lần nữa. Anh ta cho biết mình hết ca trực chuẩn bị về nhà, trên đường lại gặp tên trộm đó. Tên trộm lái xe đến cách khu nhà đó không xa, đang phá xe, và anh ta đã chụp ảnh làm chứng. Cảnh sát chạy tới bắt tại chỗ nghi phạm Viên Mãn. Nhân viên bảo vệ bị nghi ngờ cố ý báo động giả cũng rửa sạch được oan khiên.

Còn tên trộm này vì sao lại ngu xuẩn đến thế, vì sao không đánh xe đi xa một chút rồi mới phá xe, để đến nỗi dễ dàng sa lưới? Trước câu hỏi này, cô Viên quả thật khóc không ra nước mắt.

Cô cũng muốn đánh xe đi xa một chút! Cô cũng không muốn bị bắt quả tang tại trận! Nhưng cô vừa lái xe ra khỏi khu nhà đã gặp một con dốc. Đối với một người thi bằng lái xe nhiều năm không đổ như cô, con dốc này quả thực chính là một lạch trời không bao giờ vượt qua được...

Thấy Bác Yến có vẻ rất chân thành, còn Viên Mãn thì cúi đầu, có vẻ vừa xấu hổ vừa giận dữ, nữ cảnh sát đoán hai người này có lẽ thật sự là tình nhân đang giận dữ nhau, không nhịn được thở dài một hơi, hắt cằm với Viên Mãn và Bác Yến: “Thôi được rồi... Hai người... Cùng tôi vào phòng làm thủ tục”.

Nói xong xoay người bước đi.

Bác Yến lập tức đuổi theo nữ cảnh sát, đi được vài bước mới quay lại nhìn, thấy Viên Mãn vẫn đứng yên tại chỗ.

Bác Yến há miệng, do dự một lát rồi lại ngậm miệng, không dám lên tiếng gọi cô đi theo.

Nữ cảnh sát quay lại, thấy mấy người này vẫn đứng như mọc rễ ở chỗ cũ liền tỏ vẻ sốt ruột: “Còn lẽ mề gì nữa? Không định xóa án à?”

Trong lúc bên này đang giằng co với nhau, mấy bóng người từ tòa nhà xa xa bên trong đi ra và đi thẳng đến chỗ bọn họ.

Toàn bộ ánh sáng ở khu vực bãi đất trống này đều đến từ một ngọn đèn đường. Trong khung cảnh lơ mơ này, người đi đầu trong đám người đó vẫn nhìn chăm chăm Trịnh Diễn Tự, vừa giơ tay chào vừa bước tới nhanh hơn: “Tiểu Tự Tự!”

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc. Tiểu Tự Tự? Ở đây có người tên như vậy sao? Chỉ có Trịnh Diễn Tự là hơi sẫm mặt, chỉ lẳng lặng thở dài.

Người đi đầu đó nhanh chóng đi tới trước mặt Trịnh Diễn Tự, vẫy tay rất ẻo lả: “Này!”

Trịnh Diễn Tự quay đầu đi chỗ khác, hoàn toàn coi thường hắn.

Kẻ chen ngang ẻo lả này cũng không để ý, chỉ đưa mắt nhìn quanh một lượt, nhanh chóng dừng lại trên người Viên Mãn. Khi nói chuyện với Viên Mãn, hắn lại tỏ ra đứng đắn hơn nhiều: “Tôi là luật sư của Trịnh tiên sinh, Chung Dĩ Mặc”.

Chung Dĩ Mặc vừa nói vừa đưa tay về phía Viên Mãn. Viên Mãn cho rằng hắn định bắt tay mình nên cũng đưa tay ra, không ngờ luật sư Chung lại chuyển hướng, phẩy tay cố gắng đuổi đám muỗi xung quanh.

Thì ra không phải muốn bắt tay Viên Mãn mà chỉ là chê ngoài này nhiều muỗi mà thôi...

“Mấy người cứ đứng mãi ngoài này mà không ngại nhiều muỗi à?”

Trịnh Diễn Tự rất không muốn thừa nhận vị luật sư ẻo lả này là luật sư riêng của anh ta, đồng thời cũng là luật sư tuổi trẻ tài cao nhất trong đoàn luật sư của Khoa Tín. Mà lúc này đám người đi theo sau lưng Chung Dĩ Mặc...

Chẳng phải là đám du côn anh ta đã gặp trong đồn công an hay sao?

Còn vì sao đám du côn này lại đi theo Chung Dĩ Mặc? Đáp án chỉ có Chung Dĩ Mặc biết.

Có điều bây giờ Chung Dĩ Mặc đang bận đuổi muỗi, không có thời gian trả lời vấn đề này: “Tiểu Tự Tự, cậu có nước xua muỗi không?”

Chung Dĩ Mặc nhìn về phía Trịnh Diễn Tự như cầu cứu. Cuối cùng Trịnh Diễn Tự không nhịn được trừng mắt nhìn hắn với vẻ chán ghét. Đã chơi với Trịnh Diễn Tự vài chục năm, Chung Dĩ Mặc hiểu rõ ý nghĩa của ánh mắt này hơn ai hết, đành phải lập tức thu hồi vẻ cợt nhả, làm bộ ho một tiếng: “Được rồi, nói chuyện công việc đã”.

Nói xong, Chung Dĩ Mặc đi đến chỗ nữ cảnh sát đã bị bỏ rơi rất lâu: “Chuyện là thế này. Thân chủ của tôi, cũng chính là Viên nữ sĩ, cô ấy đã phá hoại chiếc xe này. Mặc dù chủ xe là vị Bác Yển tiên sinh này, nhưng chiếc xe này đến nay vẫn trong tình trạng vay tiền mua chưa trả hết nợ. Mà số tiền vay mua xe là do thân chủ của tôi, Viên nữ sĩ trả góp. Cũng có nghĩa chiếc xe này là tài sản còn nghi vấn về vấn đề quyền sở hữu. Cũng là nói...”

Nữ cảnh sát bị Chung Dĩ Mặc quay cho chóng mặt. Bác Yển cũng không nghe được nữa, giọng nói không khỏi nâng cao hơn: “Các vị đừng làm mọi chuyện rối lên được không? Tôi đã nói rồi, cô ấy là bạn gái tôi, cô ấy hoàn toàn có quyền phá xe, được chưa?”

“...”

Bác Yển lộ vẻ cực kì mệt mỏi: “Giải tán hết đi...”

“...”

“Viên Mãn, chúng ta đi thôi”.

Bác Yển vô thức đưa tay định kéo Viên Mãn.

Nhưng bị gạt ra.

“Bác tiên sinh, cần sửa lại một điểm. Tôi không còn là bạn gái anh nữa”. Trong không khí tĩnh lặng Viên Mãn cuối cùng cũng lên tiếng: “Mời anh gọi tôi là Viên nữ sĩ giống như những người khác”.

Hai mắt Bác Yển tối đi.

Trịnh Diễn Tự nhướng mày.

Chung Dĩ Mặc nhỏ giọng thán phục một tiếng: “Oa!”

“Anh đã không truy cứu trách nhiệm của tôi, vậy chuyện phá xe lần này coi như xong”. Giọng Viên Mãn rất lạnh, ánh mắt nhìn Bác Yển còn lạnh hơn: “Nhân tiện hôm nay chúng ta đang ở đồn công an, vấn đề tài chính giữa chúng ta cũng giải quyết luôn cho xong”.

“...”

“Ý em là gì?” Sắc mặt Bác Yển tái đi.

Quả thật đã quá lâu hắn không thấy Viên Mãn nổi giận, lâu đến mức suýt nữa quên mất khi người phụ nữ này nổi giận cũng cực kì đáng sợ...

Khóe miệng Viên Mãn mang nụ cười hai mắt lại đỏ lên. Cô nói với Bác Yến, như cười mà không phải cười, như khóc mà không phải khóc: “Nếu tôi nhớ không lầm, chiếc áo trên người anh này là tôi mua, anh trả lại cho tôi”.

Chuyện gì vậy?

Công khai đòi quà trước mặt mọi người?

Chung Dĩ Mặc lập tức phẩn chấn. Ngay cả Bác Yến còn chưa phản ứng kịp, Chung Dĩ Mặc đã nhanh chóng liếc mắt ra hiệu đám du côn đi theo mình: Làm việc đi!

Đám du côn lập tức hiểu ý đi tới, nhanh chóng giữ chặt hai tay Bác Yến.

Bác Yến sợ hãi trợn ngược mắt: “Anh là luật sư hay là trùm du côn?”

Chung Dĩ Mặc nhún vai, ý là chú làm gì được anh?

Nữ cảnh sát đang định đi tới giúp Bác Yến, lại kéo cô ta sang bên cạnh thì thầm một hồi. Mọi người hoàn toàn không nghe thấy hai người bọn họ nói gì, nhưng khi Trịnh Diễn Tự và nữ cảnh sát quay lại thì hai mắt nữ cảnh sát đã hơi đỏ.

Nữ cảnh sát tức giận nhìn Bác Yến, hất tay mặc kệ, quay đầu đi thẳng. Bác Yến sợ hãi kêu to: “Cô là cảnh sát!”

Nữ cảnh sát quay lại: “Tôi là cảnh sát, không sai, nhưng trước hết tôi là một phụ nữ”.

Giờ khắc này, đối mặt với một Viên nữ sĩ hoàn toàn xa lạ, trời hanh vật khô, cuối cùng Bác Yến cũng biết thế nào là cảm giác bất lực khi bị người khác xâu xé mà không thể nào chống lại...

15. Chương 15

Bác Yến lúc này đối mặt với ba người. Một lạnh mặt, một vẻ mặt khó lường, một cười gian chờ xem trò hay.

Tương quan lực lượng địch ta chênh lệch quá xa, Bác Yến chỉ có thể trông chờ thông cảm: “Viên Mãn, có chuyện gì chúng ta giải quyết riêng tư được không? Trước mặt bàn dân thiên hạ...”

Ánh mắt Bác Yến vừa gấp gáp vừa hối hận, dù người ngoài đều có thể thấy rõ ràng vẻ hối hận này là thật hay giả nhưng khi đó Viên Mãn suýt nữa đã động lòng. Từ 17 đến 27 tuổi, tình cảm kéo dài mười năm trời, cô lại không tàn nhẫn như hắn, không thể lập tức rũ sạch mọi chuyện.

Bốn mắt nhìn nhau, Bác Yến thấy Viên Mãn sắp động lòng, vừa mới lộ vẻ mừng rỡ thì một bàn tay lại đưa tới phá ngang, trực tiếp che mắt Viên Mãn lại.

Đột nhiên bị che mắt, Viên Mãn cũng giật mình, bên tai lập tức nóng lên: “Cô nhân đạo với hắn chính là tàn nhẫn với chính mình”.

Đó là âm thanh của Trịnh Diễn Tự.

Giọng anh ta vẫn trầm thấp, du dương như tiếng đàn xen lô, lại có một sức mạnh không tên đóng đinh Viên Mãn tại chỗ.

Đối với loại người không dưng chen vào việc của người khác như thế này, Bác Yến triệt để nổi giận: “Đây là chuyện riêng của tao và cô ấy, đám người ngoài chúng mày xen vào làm gì?”

“...”

Hiển nhiên Trịnh Diễn Tự khinh thường không muốn trao đổi với sinh vật nhân cách bậc thấp.

Trịnh Diễn Tự im lặng không nói, Chung Dĩ Mặc bên cạnh lại vui vẻ tiếp lời: “Bác tiên sinh, đừng diễn nữa. Tự cởi hay để chúng tôi giúp?”

Bác Yển thử giầy giữa nhưng hai tay bị hai gã du côn giữ chặt không sao thoát được, chỉ có thể nhìn về phía Viên Mãn cầu may: “Viên Mãn...”

Giọng điệu van lơn đậm hơn lúc trước mấy phần.

Cuối cùng Viên Mãn cũng lên tiếng. Nhưng không phải “Tha cho hắn đi”, mà là...

“Chiếc áo vét này là tôi mua cho anh khi bay sang Mỹ thăm anh lần đầu tiên...”

Lời này vừa dứt, Bác Yển đã triệt để nhụt chí.

Chung Dĩ Mặc càng phần chấn hơn, nhưng mảy ra hiệu cho đám du côn buông Bác Yển ra.

Cả thế giới đều lắng lặng nhìn Bác Yển. Sắc mặt xanh mét, Bác Yển ngượng nghịu một hồi lâu, cuối cùng vẫn cắn răng cởi chiếc áo vét trên người rồi ném xuống đất: “Các người hài lòng chưa? Tôi đi được rồi chứ?”

Có thể thôi à? Chung Dĩ Mặc lập tức cảm thấy cụt hứng. Bác Yển trợn mắt nhìn những người xung quanh rồi quay đầu đi.

Chung Dĩ Mặc nhìn theo Bác Yển, rõ ràng vẫn còn muốn chơi tiếp. Một giây sau, Bác Yển lại bị một câu nói của Viên Mãn ngáng chân.

“Chiếc cà vạt này là quà tôi tặng anh nhân dịp quen nhau bảy năm”.

“...”

“Chiếc sơ mi này là tôi mua cho anh trước khi anh đến nhà gặp cha mẹ tôi lần đầu tiên”.

“...”

“Chiếc quần này là tôi tặng anh khi anh lần đầu tiên tìm được công việc”.

“...”

“Đôi giày này, có một lần anh chờ tôi trong siêu thị, tôi thấy anh ở đó thử giày nhưng không nỡ mua. Sau khi anh về, tôi mới vào siêu thị mua tặng anh”.

“...”

Cuối cùng Bác Yển chỉ còn lại một chiếc quần lót trên người.

Ánh mắt căm hận đến mức gần như rỉ máu, không khác nào những người này đã đào mộ tổ nhà hắn. Viên Mãn lại không hề thay đổi sắc mặt, giọng nói vẫn đều đều như cũ.

Chỉ có người vừa che mắt cô mới biết cô gái này rốt cuộc thấm chảy bao nhiêu nước mắt trong lòng.

Ba người Viên Mãn, Trịnh Diễn Tự và Chung Dĩ Mặc lên xe.

Chung Dĩ Mặc cướp ghế phụ lái vốn thuộc về bồn hoa bảo bối của Trịnh Diễn Tự nên đành phải ngồi ôm bồn hoa, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe tạm biệt đám du côn vừa mới kết giao hôm nay.

“Luật sư Chung, cảm ơn anh. Nếu anh không trình bày mấy câu với cảnh sát, tối nay chắc chắn tôi đã phải ngủ trong đồn”.

“Không sao không sao, chuyện nhỏ thôi...”

Còn một chữ “mà” chưa kịp nói ra miệng, gã tài xế chết tiệt đã đột nhiên nhấn ga. Chung Dĩ Mặc đập gáy vào lưng ghế, lập tức bị ép ngậm miệng lại.

Chung Dĩ Mặc xoa gáy vì đau, quay sang ghế lái chỉ trích tài xế: “Tiểu Tự Tự, ba ngày không gặp, cậu lại âm hiểm hơn nhiều rồi đấy”.

Trịnh Diễn Tự liếc nhìn bồn hoa của mình. Rất tốt, không có bất cứ tổn thương nào. Sau đó mới chịu phân chia ánh mắt cho Chung Dĩ Mặc: “Luật sư Chung, ba ngày không gặp, cậu vẫn thích xen vào việc của người khác như vậy”.

Trịnh Diễn Tự vừa giữ tốc độ xe vừa nhìn bóng dáng đám du côn trong gương chiếu hậu.

Chung Dĩ Mặc nhếch miệng, chẳng qua gặp chuyện bất bình nên phải can thiệp thôi mà. Mấy tên du côn đó giúp bà lão bán trái cây, nào ngờ bị bà lão mắt kém hiểu lầm, cuối cùng phải vào đồn công an... Chung Dĩ Mặc thầm than, xưa nay mấy ai hiểu được anh hùng, ánh mắt lại vô tình nhìn thấy cô gái mập mạp ngồi trên ghế sau.

“Ba ngày không gặp, cậu cũng trở nên thích lo chuyện không đâu như tôi”. Chung Dĩ Mặc nói, liếc mắt đầy ẩn ý về phía ghế sau.

Quả thật tất cả những việc làm của Trịnh Diễn Tự tối nay đã vượt ra khỏi những gì Chung Dĩ Mặc biết hai mươi năm qua. Ba chữ Trịnh Diễn Tự xưa nay luôn được coi là đồng nghĩa với những cụm từ “Chuyện không liên quan đến mình thì tránh cho thật xa”, “Chuyện của người thì liên quan quái gì đến ta”, “Ta lạnh lùng cho nên ta tồn tại”, hôm nay không hiểu uống nhầm thuốc gì mà lại chịu giúp cô bé mập này xử lý bạn trai cũ.

Còn cô bé mập này...

Chung Dĩ Mặc quay đầu nhìn ghế sau, quả nhiên cô bé mập đang ngăn người nhìn gương chiếu hậu. Mà bóng dáng kẻ chỉ còn một chiếc quần lót trên người trong gương chiếu hậu lúc này đã nhỏ bé đến mức gần như không nhìn thấy được nữa.

Chung Dĩ Mặc không nhận được khuyên một câu: “Ai da! Em gái này, đừng nhìn nữa! Có nhìn cũng không quay lại được đâu”.

Nghe tiếng khuyên bảo, Viên Mãn chậm rãi thu ánh mắt lại. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Chung Dĩ Mặc rồi lại nhìn tài xế tiên sinh lạnh lùng bên cạnh, sống mũi chột cay cay, Viên Mãn đột nhiên òa khóc.

0,1 giây sau, xe đột nhiên phanh gấp không hề có dấu hiệu báo trước. Tiếng khóc đầu tiên của Viên Mãn vừa ra khỏi miệng, cả người đã lao về phía trước theo quán tính, đầu kẹp vào khoảng trống giữa ghế lái và ghế phụ lái, tiếng khóc cũng lập tức tắc nghẽn.

Người gây ra tất cả mọi chuyện này âm hiểm quay đầu lại nhìn Viên Mãn đang dùng cả tay lẫn chân để rút đầu ra: “Còn khóc nữa thì xuống xe cho tôi”.

Nói xong liền đạp ga đi tiếp.

Thấy anh ta mặc kệ mình bị kẹp như không có chuyện gì xảy ra, nước mắt Viên Mãn bị ép quay lại, nước mũi lại bị ép chảy ra: “Này này này! Giúp tôi gỡ đầu ra!”

Trịnh Diễn Tự không quay đầu lại: “Cô cứ để thế đi”.

Viên Mãn đành phải nhìn về phía Chung Dĩ Mặc. Chung Dĩ Mặc đương nhiên nhận được ánh mắt cầu cứu của cô, đang chuẩn bị giúp một tay thì bên tai lại vang lên một âm thanh lạnh lẽo: “Cậu dùng tay nào giúp cô ta, tôi đánh gãy tay đó của cậu”.

Thấy sứ giả chính nghĩa bị gã tài xế độc ác dọa cho rút tay lại, Viên Mãn cuống cuống hét lên: “Đừng tin hắn! Hắn không dám đâu!”

Chung Dĩ Mặc lại chỉ có thể lực bất tòng tâm nhìn cô Viên bị kẹp đầu, tiếng như muỗi kêu: “Hắn dám...”

Tháng trước luyện kiếm đạo, cánh tay hắn đã bị tên bạn thân nhiều năm này đánh trật khớp. Cuối tuần này hắn không muốn lại bị trật khớp lần nữa...

Trong xe cuối cùng cũng yên tĩnh.

Đầu Viên Mãn vẫn bị kẹp như cũ, hai mắt tròn tròn tức giận nhìn hai người phía trước, lại không có ai để ý đến cô.

Viên Mãn đành phải trở mắt nhìn hai kẻ vô nhân tính chuyện trò vui vẻ: “Biết ở đâu có cửa hàng hoa mở cửa hai tư tiếng không?”

“Làm gì?”

Trịnh Diễn Tự hất cằm về phía bồn hoa trong lòng Chung Dĩ Mặc: “Nó bị người ta làm cho gần chết, tôi phải đi mua dung dịch dinh dưỡng”.

Chung Dĩ Mặc nhìn đồng hồ với vẻ khó tin: “Đã hơn một giờ rồi, đi đâu tìm cửa hàng hoa bây giờ?”

Đúng lúc này một giọng nói yếu ớt vang lên phía sau: “Tôi biết...”

Trịnh Diễn Tự sửng sốt, lúc này mới quay lại nhìn. Viên Mãn này giờ vẫn im lặng, anh ta suýt nữa quên mất còn có một người đang bị kẹp giữa khe ghế.

Viên Mãn nói bằng giọng mũi, không chỉ Trịnh Diễn Tự mà Chung Dĩ Mặc cũng không nghe rõ: “Cô nói cái gì?”

Viên Mãn chỉ có thể nhắc lại lần nữa: “Tôi nói tôi biết ở đâu có dung dịch dinh dưỡng”.

“Ở đâu?” Hai mắt Trịnh tiên sinh sáng lên.

Lần này đến phiên Viên Mãn đặc ý: “Anh giúp tôi gỡ đầu ra rồi nói tiếp”.

“Tôi ghét nhất là người khác ra điều kiện với tôi”. Trịnh Diễn Tự không hề cử động: “Có nói không?”

Viên Mãn nhếch miệng. Không nói. Để thi gan xem ai hơn ai.

Trịnh Diễn Tự suy nghĩ một lát rồi đưa tay về phía Viên Mãn.

Viên Mãn thấy thế không khỏi cười đắc ý, nhưng một giây sau nụ cười lại động cứng trên mặt.

Không phải gã này giúp cô gỡ đầu ra mà là đưa tay thu hẹp khoảng cách giữa hai chiếc ghế. Cô bị ép kêu cha gọi mẹ: “Anh định lạm dụng cực hình hả?”

Không nói đúng không? Tiếp tục thu nhỏ hơn nữa!

Thấy gã Trịnh Diễn Tự này hoàn toàn không có ý định dừng lại, Viên Mãn cuối cùng không nhịn được giờ tay đầu hàng: “Được được được! Tôi nói! Tôi nói!”

“...”

“Nhà tôi... Khụ khụ... Nhà tôi có dung dịch dinh dưỡng”.

“...”

“...”

Trịnh Diễn Tự và Chung Dĩ Mặc không khỏi liếc nhau, dường như đều tin rằng đây là cô nàng này bí quá nên phải bịa chuyện.

Ngày đầu tiên bị đá đã dẫn đàn ông xa lạ về nhà giữa đêm khuya, Viên Mãn cảm thấy mình cũng hết sức có triển vọng.

Viên Mãn vừa khom lưng hí hoáy mở khóa vừa nhỏ giọng nhắc nhở Trịnh tiên sinh phía sau: “Mẹ tôi là người làm vườn, nhà tôi cái gì cũng thiếu, chỉ mỗi hoa cỏ là không thiếu. Nhưng đồng thời mẹ tôi cũng là một người làm vườn tàn bạo, bà ấy mà thấy tôi dẫn đàn ông xa lạ về nhà thì tối nay không phải anh chết chính là tôi chết. Cho nên cố gắng nhỏ giọng, thật nhỏ giọng...”

Thấy cô căng thẳng đến dựng cả tóc lên, Trịnh Diễn Tự gạt đầu, lần đầu tiên quyết định phối hợp.

Sau khi dạo dò Chung Dĩ Mặc đứng sau cùng một lần nữa, Viên Mãn mới nhẹ nhàng mở cửa.

Giờ tay vẫy người phía sau, cô Viên dẫn tổ ba người đột nhập vào nhà.

Không dám bật đèn, chỉ có thể sử dụng điện thoại di động soi đường, ba người gần như phải sờ soạng đi ra ban công.

Trong lúc tất cả đều diễn ra thuận lợi, đột nhiên Chung Dĩ Mặc sợ hãi giậm chân: “Mẹ nó! Cái quái gì thế?”

Viên Mãn đi phía trước kinh hãi, vội quay lại bịt miệng Chung Dĩ Mặc.

Chung Dĩ Mặc vội dùng điện thoại di động soi xuống dưới chân mình.

Thì ra là một con chó đang liếm chân hắn.

Thấy con chó này nhanh chóng bỏ qua hắn đi đến chỗ khác, Chung Dĩ Mặc thở phào nhẹ nhõm. Nhưng một lát sau hắn lại hoảng sợ trợn tròn mắt.

Không ngờ con chó này lại chạy đến... liếm chân Trịnh Diễm Tự.

Phải biết tử huyết duy nhất của Trịnh Diễm Tự chính là... Sợ nhột!

Chung Dĩ Mặc thầm nghĩ: Toi rồi!

Quả nhiên một giây sau, Trịnh Diễm Tự đột nhiên bị liếm chân, toàn thân cứng ngắc. Sau đó anh ta nghiêng người. Sau đó nữa ngã thẳng xuống đất.

Chung Dĩ Mặc đưa tay che mắt không dám nhìn tiếp.

Nhìn thấy cảnh này, Viên Mãn lập tức sợ toát mồ hôi, không hề do dự lao tới ôm lấy Trịnh Diễm Tự.

Thà làm đê mê thịt cho gã này còn hơn để mẫu thân đại nhân tỉnh giấc...

Thà bị gã này đè bẹp còn hơn bị mẫu thân đại nhân nổi giận đập dến vào tường không bóc ra được...

Nhưng trên đời này luôn có một số chuyện không diễn ra theo ý nguyện của con người...

Trong tình thế cấp bách, không biết người nào vướng chân người nào, cả hai người đồng thời ngã rầm xuống đất.

Một giây sau, đèn phòng khách đột nhiên sáng bừng.

Một tiếng gầm giận dữ vang vọng trong phòng: “Mấy đứa đang làm trò gì?”

Quả thực... không kém gì tuyệt chiêu sư tử hồng...

Chung Dĩ Mặc cảm thấy ba hồn bảy vía đều bị đánh bay, chậm rãi quay lại về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một quý bà đứng cạnh cửa phòng ngủ đang trợn tròn hai mắt, khiếp sợ nhìn con gái mình vừa ngã xuống đất.

Và cả gã trai xa lạ đang bị con gái mình đè lên người...

Lời tác giả: Cô Viên – người sắp bị mẫu thân đại nhân đập dến vào tường không bóc ra được - và Trịnh tiên Trịnh – gã sợ nhột - đã tiếp xúc thân mật lần đầu tiên, mọi người có hài lòng không?

Hỏi một câu quái ác nhé, tiếp theo các bạn chờ mong điều gì?

A. Trịnh tiên sinh bị bà Viên dùng vũ lực đe dọa, buộc trở thành con rể tương lai nhà họ Viên.

B. Trịnh tiên sinh không đành lòng nhìn thấy Viên Mãn bị đập dến vào tường không bóc ra được, miễn cưỡng đồng ý đóng kịch trước mặt bà Viên, nhận Viên Mãn là bạn gái mình.

C. Trịnh tiên sinh thà chết không chịu khuất phục, cùng Viên Mãn bị bà Viên đập dến vào tường không bóc ra được.

16. Chương 16

Trong nháy mắt Viên Mãn ngã đè lên người Trịnh Diễn Tự, Trịnh Diễn Tự cảm thấy không khác gì có một quả núi lớn đổ ập xuống người. Hự... Suýt nữa học máu.

Chung Dĩ Mặc bên cạnh phản ứng lại đầu tiên, vừa đi đến chỗ Viên Mãn kéo cô dậy vừa gượng cười giải thích với bà Viên: “Cô hiểu lầm rồi...”

Không ngờ cô bé mập này còn nặng hơn hân tưởng, Chung Dĩ Mặc không thể kéo Viên Mãn dậy được mà còn bị kéo ngược lại trượt chân, lão đảo ngã xuống đè lên người Viên Mãn.

Trịnh Diễn Tự bị đè dưới cùng lập tức xanh mặt. Hự... Hai quả núi lớn.

Mà lúc này nhìn hai nam một nữ trước mặt, con gái mình, cùng với... hai người đàn ông, thế giới quan của bà Viên lập tức vỡ vụn như pha lê.

Ba người này không dễ gì bỏ dậy được, bà Viên đã bình tĩnh đứng chờ với chiếc roi ông Viên dùng để đánh quay trong tay.

Nhìn chiếc roi trong tay mẫu thân đại nhân, Viên Mãn lập tức đổ mồ hôi lạnh: “Mẹ nghe con giải...”

Cô còn chưa nói xong, bà Viên đã vung roi đánh tới. Mức độ hung hãn không thể chỉ diễn tả bằng một câu “Giờ càng già càng cay” được.

Thấy bà chủ nhà dễ dàng vung chiếc roi to bằng cổ tay mà không hề thở gấp, ngay cả Trịnh tiên sinh luôn mang trên người khí thế bá vương cũng phải kinh hãi lần đầu tiên trong đời, còn Chung Dĩ Mặc đã chuẩn ra ngoài ban công thì càng khỏi phải nói.

Ngay cả Lộ Tử Dụ vừa bị đánh thức thò đầu ra xem nhìn thấy cảnh này cũng sợ đến mức vội vàng thụt đầu vào, không dám bước ra khỏi cửa nửa bước.

Lúc này người duy nhất còn phản kháng được đàn áp lại là cô Viên, người mà mọi ngày chỉ treo vài bậc thang đã thở hổn hển. Đừng thấy Viên Mãn to béo mà lầm, lúc tránh đòn roi lại thoăn thoắt không kém gì Lưu Tường, thoắt cái nhảy lên sofa, thoắt cái nhảy xuống sofa, thoắt cái đã trốn vào phòng bếp, thoắt cái đã chạy vào nhà vệ sinh. Xem thân thủ cũng biết cô thường xuyên chơi trò tránh roi này.

Trịnh Diễn Tự nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt với vẻ mặt phức tạp. Lấy anh ta làm trung tâm, Viên Mãn chạy khắp phòng, bà già đuổi khắp phòng, phía sau bà già còn con chó Bồng Ngô hào hứng đuổi theo bà chủ và cô chủ khắp phòng.

Hai chủ nhân còn vừa chạy vừa đối đáp: “Bố con đâu?”

“Bố mày ngủ như lợn, không động đất thì còn lâu mới tỉnh. Mày đừng nghĩ kéo ông ấy ra đỡ đòn”.

Đồng hồ treo tường vẫn miệt mài tích tắc. Cuối cùng bà Viên lại là người kiệt sức trước, đặt mông ngồi phịch xuống sofa.

Viên Mãn chạy trốn đến xù cả tóc lúc này mới thò đầu ra khỏi bình phong chắn cửa ra vào. Thấy mẫu thân đại nhân thở hồng hộc ném roi xuống đất, Viên Mãn mới thở phào một hơi, quang minh chính đại bước ra khỏi bình phong.

Viên Mãn vừa đi vừa thở dốc, lúc đi qua bên cạnh hai gã trai lại trợn mắt nhìn hai cái: Đồ nhát chết! Chỉ biết diều võ dương oai trước mặt tôi!

Cuối cùng cô đặt mông ngồi xuống đầu kia sofa: “Bây giờ mẹ nghe con giải thích được chưa?”

Bà Viên quay sang nhìn con gái mình. Nếu còn có sức thở dài, nhất định bây giờ bà phải thở dài một hơi mới được. Thời gian này con gái có biểu hiện khác thường, bà Viên suy đi tính lại, cuối cùng kết luận tất cả mọi chuyện này là trò làm mình làm mẩy của đứa con gái đầu óc toàn là tối kiến: “Được rồi! Mẹ đồng ý cho con ra ngoài ở. Con cũng đừng gây chuyện như thời gian vừa rồi nữa”.

Viên Mãn sững sờ, một lát sau mới hiểu tại sao mẹ lại nói vậy.

Trong thời gian sau khi Bác Yến về nước, cô đã bóng gió bao nhiêu lần mà mẫu thân đại nhân vẫn không đồng ý cho cô chuyển ra ngoài. Không ngờ lần này lại dễ dàng đáp ứng như vậy? Nếu là mấy tiếng trước, chắc chắn Viên Mãn sẽ vui vẻ nhảy cao ba thước, nhưng lúc này...

Viên Mãn thật sự biết ơn mẫu thân đại nhân đã đuổi đánh mình một hồi lâu, nếu không cô cũng không mồ hôi đầm đìa như bây giờ. Nước trong người đều hóa thành mồ hôi, cũng không còn nước mắt để chảy nữa.

“Con và Bác Yến chia tay rồi”.

Bà Viên đứng bật dậy, dùng nốt chút sức lực cuối cùng để nhìn con gái và hai nam thanh niên xa lạ. Nghĩa là con gái mình chia tay người yêu, trong lúc đau khổ đã cùng hai chàng trai này... Ôi không...

Vừa thấy vẻ đau lòng của mẫu thân đại nhân, Viên Mãn đã biết bà lại hiểu lầm, vội vàng chỉ Trịnh Diễn Tự: “Cây anh ta trông sắp chết nên đến nhà mình xin dung dịch dinh dưỡng thôi”.

Trịnh Diễn Tự phối hợp gật đầu.

Bà Viên nhìn Trịnh Diễn Tự rồi lại nhìn Viên Mãn, lại nhìn Trịnh Diễn Tự, lại nhìn Viên Mãn, cuối cùng đặt mông ngồi xuống sofa.

Cậu thanh niên này thoát nhìn tuần tú lịch sự, cũng không bị mù, quả thật khó có thể coi trọng con gái nhà mình. Kết luận này làm trái tim người mẹ quá chua xót.

Thôi thì nói chuyện cây cối vậy, ít nhất cây cối sẽ không làm mẹ đau lòng: “Cây gì? Dung dịch dinh dưỡng cũng có nhiều loại, không thể dùng bừa được”.

Chung Dĩ Mặc phản ứng rất nhanh, lúc này đã ôm bồn hoa đặt ngoài cửa vào chỗ bà Viên.

Bà Viên quan sát tỉ mỉ cây bình an này, giơ tay lên vai như bác sĩ phẫu thuật khoa ngoại. Viên Mãn lập tức hiểu ý, chạy ra ban công mang xêng vào đưa cho mẹ.

Bà Viên xới một lớp đất lên nhìn, lắc đầu: “Tưới nước nhiều quá đúng không? Rễ cây thối hết rồi, bỏ đi mua cây mới, loại cây này không đất”.

Nói rồi ra lệnh cho Viên Mãn: “Nhỏ lên vứt đi thôi!”

Viên Mãn vâng dạ, định nhổ cây cho vào thùng rác. Trịnh Diễn Tự này giờ vẫn yên lặng cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói lại rất căng thẳng: “Có thể cứu sống được không?”

Bà Viên khựng lại, không nhận được nhìn cậu thanh niên này một lần nữa. Nhìn cũng không giống một kẻ keo kiệt không nỡ bỏ ra hai trăm tệ mua một cây khác...

Thấy Trịnh Diễn Tự kiên trì như thế, bà Viên đành nói: “Để thử xem sao. Để ở đây một tuần cô xem thế nào. Không đảm bảo có thể sống được”.

Một đêm hỗn loạn đã kết thúc như vậy.

Thang máy từ từ đi xuống, ba người trong thang máy mỗi người một suy nghĩ khác nhau. Trịnh Diễn Tự đứng phía trước, Viên Mãn và Chung Dĩ Mặc đứng phía sau, đang nháy mắt trao đổi với nhau.

Vì sao gã Trịnh Diễn Tự này lại quý cây bình an đó như vậy? Có bí ẩn gì không?

Vì đó là tình cảm của hắn, là đồng đội của hắn, là người yêu của hắn, là ngọn nguồn dưỡng khí của hắn trong cuộc đời này.

Ý anh là... Trịnh Diễn Tự là một người mắc chứng yêu đồ vật?

Viên Mãn lập tức lộ vẻ bàng hoàng tỉnh ngộ. Thảo nào Trịnh Diễn Tự không gần nữ sắc, cũng không gần nam sắc, thì ra hắn yêu không phải người!

Viên Mãn nuốt nước bọt, không khỏi nhìn bóng lưng Trịnh Diễn Tự. Ôi, tiếc thật...

Bất kể là yêu đồ vật hay yêu cái gì cũng được, đêm nay đã nhận được không ít ơn huệ của hai người này, Viên Mãn vẫn gạt bỏ thành kiến, đích thân tiễn hai người này lên xe.

Thậm chí trước khi Trịnh Diễn Tự lên xe, Viên Mãn còn không quên cầm tay anh ta. Nhìn vẻ mặt khó hiểu và ánh mắt kháng cự của Trịnh Diễn Tự, Viên Mãn vẫn bình tĩnh vỗ vỗ mu bàn tay anh ta như thăm hỏi cán bộ cấp dưới đã về hưu, vẻ mặt mang đầy trách nhiệm: “Anh yên tâm! Tôi nhất định sẽ cố gắng cứu sống nó!”

Đồng thời Viên Mãn cũng cảm thấy áp lực to lớn thay cho mẫu thân đại nhân, lần này mẫu thân đại nhân cứu không phải một cây bình an thông thường mà là người yêu của nam thanh niên này...

Chung Dĩ Mặc nhếch miệng một cái đầy khinh thường: “Hắn làm sao dám xem thường cô? Hồi nhỏ hắn còn mập hơn cô...”

Chung Dĩ Mặc vừa nói đến chữ cuối cùng, ánh mắt sắc như dao của Trịnh Diễn Tự đã lia đến cổ họng hắn: “Câm miệng”.

Chung Dĩ Mặc sợ hãi, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Viên Mãn đưa mắt nhìn Trịnh Diễn Tự lái xe đi, đang chuẩn bị xoay người đi lên nhà thì điện thoại di động trong túi rung lên.

Lấy điện thoại ra, đập vào mắt cô là tên người gửi “Bác Yến”. Khi đó Viên Mãn chỉ muốn tự đâm mù mắt mình.

Đêm đã sâu.

Gió đêm cũng không biết đã dừng từ khi nào.

Xe của Trịnh Diễn Tự đã chạy xa vô tung vô ảnh.

Viên Mãn đứng bên lề phố tĩnh mịch, không biết đã ngẩn ra bao lâu, ngón tay cứng nhắc bấm mở tin nhắn này.

“Tất cả lỗi lầm trong chuyện này là do anh. Lâm Giai cô ấy hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của em. Hi vọng em đừng trách cô ấy... Cũng hi vọng sau này chúng ta còn có thể là bạn”.

Tin nhắn bệnh vực và bảo vệ một cô gái khác này đã đặt một dấu chấm hết hoàn hảo cho một mối quen biết kéo dài 10 năm và một tình yêu kéo dài 8 năm. Từng chữ rõ ràng, không thể sửa chữa.

Khi đó Viên Mãn đột nhiên thấy nhớ một bàn tay xa lạ mà ấm áp. Như mấy tiếng trước, che mắt cô lại trước khi cô không kìm được rơi lệ, che thật kín, không mang đến ánh sáng cho cô nhưng lại mang đau buồn đi giúp cô, cho dù là che được nhất thời cũng tốt.

Ngày đầu tiên trở thành độc thân cầu của chuyên gia tình yêu Viên Mãn đã đến trong yên lặng.

Mất ngủ đến 7 giờ, mới 7 rưỡi cô Viên đã bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Nhìn đồng hồ báo thức một cái, lại buông người đổ vật xuống giường... Ngủ thêm một lát, bây giờ chỉ còn có ổ chăn là có thể sưởi ấm cho mình...

Nhưng một khi đã mở mắt ra là Viên Mãn không thể ngủ tiếp được nữa. Lật qua lật lại trên giường như lật bánh rán, đột nhiên cô lại nhìn thấy một đôi mắt to đầy nghi hoặc đang nhìn mình.

Lộ Tử Dụ trốn trong chăn chỉ lộ ra đôi mắt, Viên Mãn cũng không biết cô em họ đã nhìn mình như vậy bao lâu.

“Chị Viên Mãn, chị không sao chứ?” Lộ Tử Dụ thận trọng hỏi.

“...” Viên Mãn có thể nói với em họ là mình mắc hội chứng thất tình tổng hợp? Không thể! Chết cũng phải chết kiên cường: “Chị đang tập thể dục trước khi dậy. Ha ha... Ha ha ha ha...”

Viên Mãn gượng cười, lại lật người mấy lần trên giường rồi bò dậy, đánh răng rửa mặt thay quần áo đi ra ngoài: “Chị đi làm đây. Em cứ ngủ tiếp đi”.

Thay quần áo xong cô đi thẳng vào bếp, định vào bếp lấy mấy lát bánh mì mang đi như hôm qua, không ngờ chào đón cô là nguyên một bàn ăn thịnh soạn.

Hôm nay quả thực là ngày Viên Mãn nhận được đãi ngộ tốt nhất từ khi ra đời tới nay.

Mì xào, xào phở, bánh rán, bánh ngọt kiểu Bắc Kinh.

Sủi cảo tôm, bánh nướng kiểu Quảng Đông.

Bánh bao kiểu Chiết Giang, mì khô kiểu Vũ Hán...

Các món ăn sáng trên toàn quốc đều chạm mặt trên bàn ăn nho nhỏ này.

Viên Mãn ngồi xuống bên bàn ăn, mới ăn được một miếng lại thấy sống mũi cay cay, suýt nữa òa khóc. Cô mạnh mẽ khịt mũi một cái, cuối cùng cũng kìm được nước mắt: Ăn nhiều một chút! Chỉ có mỡ trên người là không ai có thể cướp đi được...

Viên Mãn ăn đến no căng bụng, ngồi lên xe đạp điện chuẩn bị đi đến chỗ nhà tư bản.

Vừa ra đến đường đã nghe thấy tiếng còi ô tô cực kì chói tai, Viên Mãn lập tức bị ép dừng lại. Cô xoa xoa tai, nhìn về phía phát ra tiếng còi, thấy một chiếc xe xa lạ đang đỗ cách đó không xa.

Cô nhìn qua kính chắn gió...

Một phụ nữ không coi là xa lạ đang ngồi trên ghế lái.

Chẳng phải con bé tối qua bị cô bắt quả tang... Không đúng, chẳng phải là đoá sen trắng vô tội đó hay sao?

Viên Mãn suy nghĩ một lát, dắt xe đạp điện đến gần chiếc xe đó.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, vẻ mặt đoá sen trắng rõ ràng không có thiện ý.

“Lâm Giai?”

“Tôi và cô không thân quen đến mức có thể trực tiếp lược bớt dòng họ”. Đoá sen trắng nói khinh khỉnh: “Gọi tôi là Tống Lâm Giai”.

Viên Mãn nhếch miệng. Cút đi! Ai thèm ra vẻ thân quen với mày? Chẳng qua tại gã rác rưởi nọ cứ luôn mồm Lâm Giai trong tin nhắn nên cô mới tưởng con bé này họ Lâm tên Giai.

Có điều nhìn vị Tống tiểu thư ngồi trong xe, từ chân trời bay tới hai chữ: Nữ thần.

Lại cúi xuống nhìn chính mình, chân trời bay đến hai chữ khác: Thất bại.

Viên Mãn tức giận: “Tìm tôi làm gì?”

“...”

“Cô yêu hấn trong tình trạng không biết hấn đã có bạn gái, tất cả là lỗi của hấn, tôi không trách cô, cô không cần đến xin lỗi”. Khi nói lời này, Viên Mãn đã dùng đến tất cả sự ngạo mạn của mình: “Muốn trách chỉ có thể trách khi đó tôi còn quá trẻ, không thấy rõ là người hay chó”.

Tống Lâm Giai bị những lời của Viên Mãn làm cho tái mặt, nghiêng rằng một hồi lâu mới nhớ tới việc phản kích: “Ai nói tôi đến xin lỗi cô?”

“...”

“Bác Yến đã nói với tôi tất cả những chuyện giữa anh ấy với cô. Anh ấy vẫn không ngừng tiến lên, còn cô thì giậm chân tại chỗ. Cô chỉ là gánh nặng kéo chân anh ấy”.

“...”

“Hi vọng lần này hai người có thể chấm dứt sạch sẽ, đừng dây dưa”.

Tưởng tượng Bác Yến đã nói xấu như thế nào về tình cảm suốt mười năm với cô trước mặt cô gái này, trái tim Viên Mãn dần dần thất bại, không làm sao giải thoát được.

Chuyện duy nhất cô có thể làm là dùng miệng lưỡi tấn công: “Gian phu sẽ gặp thâm phụ. Yên tâm, tôi sẽ không lợi xuống vùng nước đục này”.

“...” Lâm Giai tức giận hai mắt bốc lửa. Nhưng không biết vì sao Viên Mãn lại không cảm thấy vui sướng chút nào. Ngược lại, vòng dây trong lòng càng ngày càng siết chặt gần như muốn làm cô ngạt thở.

Sau khi yên lặng rất lâu, cuối cùng Tống Lâm Giai cũng ép được chính mình cười lạnh: “Loại người như cô có muốn lợi cũng không có tư cách...”

“...”

“...”

Đối mặt với ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới và nụ cười lạnh lùng khinh thường của Tống Lâm Giai, Viên Mãn đột nhiên cứng đờ. Đó là ánh mắt cô sợ nhất...

Cô đã thấy ánh mắt này khi đi phỏng vấn, đã thấy trong mắt vô số người. Những lúc đó đều có Bác Yến khuyến bảo, an ủi.

Giờ đây Bác Yến đã chạy theo người ta rồi...

Chỉ còn lại cô.

Chỉ còn một mình cô...

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Viên Mãn.

Viên Mãn sửng sốt, còn chưa kịp quay lại nhìn, Tống Lâm Giai đã trừng mắt nhìn tới: “Anh là ai?”

“...”

Còn có thể là ai ngoài Trịnh Diễn Tự?

Viên Mãn tự nhiên trở thành người ngoài cuộc, nhìn Trịnh Diễn Tự và Tống Lâm Giai triển khai một cuộc đấu khẩu.

“Anh là ai?”

“Cô nói xem”.

Tống Lâm Giai nhìn bàn tay Trịnh Diễn Tự đặt trên vai cô nàng mập mạp, rất kiên định, rất quả quyết, lập tức hiểu ra, ngay sau đó lại cười gằn: “Mất anh mù à?”

Trịnh Diễn Tự không tự ti, không kiêu ngạo, không tức giận, không cau kỉnh, chỉ hất cằm về phía bức ảnh của Bác Yến và Tống Lâm Giai trên xe cô ta: “Không, là tìm hắc mù”.

17. Chương 17

Quá tuyệt! Vô tay!

Thấy Tống Lâm Giai vội vã đánh xe đi như trốn chạy, Viên Mãn chỉ hận không thể ôm Trịnh Diễn Tự lên xoay tròn một vòng.

“Nói hay quá. Đàn ông nông cạn mới xem mặt...” Cô xum xoe cười với Trịnh Diễn Tự, nụ cười rục rờ.

Trịnh Diễn Tự lạnh lùng nhìn cô, không ăm ắp hơn nhìn Tống Lâm Giai bao nhiêu: “Đàn ông ai cũng xem mặt. Cô cũng không có gì để đặc ý”.

Một chậu nước lạnh hắt tới, Viên Mãn không khỏi sầm mặt, trong lòng oán thầm, gã này không phải tới cứu giá mà là tới phá đám.

Trịnh Diễn Tự cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đi thẳng về phía nhà cô: “Cây bình an của tôi thế nào rồi?”

Phía sau không có âm thanh nào.

Một hồi lâu sau, Trịnh Diễn Tự đã đi tới dưới lầu, phía sau đột nhiên có người hô to.

“Tôi quyết định rồi!!!”

Trịnh Diễn Tự dừng lại, quay người, thấy Viên Mãn vẫn đứng ở chỗ cũ. Không biết là ảo giác hay là thật sự, Trịnh Diễn Tự cảm thấy trên đỉnh đầu cô nàng này có một ngọn lửa vô danh đang bốc cháy hừng hực.

“Tôi phải giảm béo!”

Viên Mãn gơ tay hô to, Trịnh Diễn Tự nhướng mày.

“Tôi phải giảm béo!”

Ánh nắng sớm chiếu lên gương mặt cô Viên, làm gương mặt kiên định của cô càng thêm rạng rỡ.

Có điều vừa mới chuyển cảnh, Viên Mãn đã một tay cánh gà nướng, một tay nước ngọt ngồi trong phòng khách nhà Cao Đăng, miệng đầy dầu mỡ, thỏa mãn cực kì.

Cao Đăng kinh ngạc méo miệng: “Đại ca, đã bảo là phải giảm béo cơ mà?”

Viên Mãn liếm dầu mỡ quanh miệng, ơ, vấn đề này nên trả lời thế nào? Chỉ tại cô quá mạnh miệng, bây giờ cả thế giới đều biết cô quyết định giảm béo, cô biết phải giải quyết thế nào?

Viên Mãn đặt xuống bộ xương cánh đã bị gặm sạch, lại cầm lấy một chiếc cánh khác: “Không ăn no thì làm gì có sức giảm béo?”

Cao Đăng lộ vẻ “biết ngay mà”, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Viên Mãn: “Chị đừng giảm béo, cứ để tể đi. Kiếm nhiều tiền, ăn cho béo, tận thế cũng vẫn phong tao”.

“Không! Phải giảm...” Nói xong một câu kiên cường, Viên Mãn lại ủ rũ: “Nghỉ vài ngày rồi giảm béo sau”.

Viên Mãn vừa tiếp tục ngấu nghiến vừa thương cảm cho bản thân mình, nếu Cao Đăng biết hai ngày nay cô đã trải qua những chuyện gì, gã nhất định sẽ thông cảm cho cô...

“Tôi phải giảm béo!”

Khi Viên Mãn hô lên câu này trong nắng sớm, cô hoàn toàn không biết chờ đón mình sẽ là tình cảnh thảm thiết kinh hồn, đau khổ chồng chất thế nào.

Thấy Trịnh Diễn Tự đã đi tới hành lang lại quay về trước mặt mình, Viên Mãn chợt thấy khí thế trào dâng, chủ động đề nghị: “Tôi phải cùng anh chạy sớm”.

Trịnh Diễn Tự lại vẫn lạnh lùng như thường: “Hôm nay có việc, không chạy sớm nữa. Cùng tôi đến công ty”.

“Anh không đến nhà tôi thăm cây bình an bảo bối của anh à?”

Trịnh Diễn Tự cúi đầu nhìn đồng hồ: “Không kịp rồi”. Nói xong đi đến chỗ anh ta đỗ xe.

Mặc dù không rõ tại sao gã này lại đột nhiên vội vàng như vậy, Viên Mãn vẫn nhanh chóng khóa xe đạp rồi đi theo anh ta.

Trịnh Diễn Tự nhanh chóng lên xe, tài xế cũng chuẩn bị nổ máy, Viên Mãn đang chuẩn bị ngồi vào xe thì Trịnh Diễn Tự lại đóng sập cửa xe ngay trước mặt cô.

Sao thế?

Không cho ngồi ghế sau, bắt cô ngồi ghế phụ lái? Ôi... Thở hào thật là lắm quy củ! Viên Mãn vừa nghĩ thầm vừa đi lên mở cửa ghế phụ lái.

Không ngờ cô vừa chạm tay vào tay nắm, tách, cửa xe đã khóa chặt lại.

Cửa kính ghế sau từ từ hạ xuống. Trịnh Diễn Tự trong xe vẫn ngạo mạn đáng ghét: “Phương tiện giao thông của cô trong cốp xe”.

“Cái gì?” Viên Mãn cảm giác đầu óc mình không theo kịp suy nghĩ của vị Trịnh tiên sinh này.

Đáp lại cô chỉ có vẻ kiêu ngạo trên mặt hằn ta.

Trước mặt nhà tư bản lạnh lùng kiêu ngạo, Viên Mãn lại nhụt chí đi ra phía sau mở cốp xe.

Trong cốp xe có một chiếc xe đạp.

Cô cô cô... Mặc dù cô quả thật đã nói phải giảm béo, nhưng nhưng nhưng... nhưng hần ta thực hiện nhanh đến thế sao?

Trịnh Diễn Tự bắt cô đạp xe đến Khoa Tín? Ôi... Xem ra chỉ có thể tạm đạp xe, thừa dịp hần không chú ý sẽ bắt taxi đến Khoa Tín vậy. Viên Mãn nghĩ như vậy, tạm thời ngoan ngoãn lấy xe từ trong cốp ra.

Không ngờ...

“Xe đạp bị buộc vào trong cốp xe, không có chìa khóa không tháo ra được”. Viên Mãn nhìn sợi dây buộc một đầu trong cốp, một đầu trên xe.

Nhưng hiển nhiên đây chính là biện pháp mà người nào đó nghĩ ra.

“Bắt đầu”. Trả lời cô lại chỉ có hai chữ mơ hồ.

Tôi phải giảm béo! Lời nói vắn vẳng văng bên tai, Viên Mãn rỉ máu trong lòng, im lặng ngồi lên xe đạp.

Cứ thế, tài xế duy trì tốc độ phù hợp lái xe đến công ty.

Trong quá trình này, phẩm chất tốt đẹp của cô giáo Viên được thể hiện đầy đủ: Kiên nhẫn tìm lí do kết thúc chương trình thể dục buổi sáng này.

Cây số đầu tiên, Viên Mãn gào: “Này này này... Đi thế này không đúng luật giao thông! Gặp cảnh sát giao thông sẽ bị phạt”.

Kính xe hạ xuống, Trịnh Diễn Tự bắt đầu lộ vẻ suy tư.

Viên Mãn vui.

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự mở miệng, lại không phải nói “Thôi nghỉ”, mà là...

“Yên tâm, không lên đường cao tốc, đi đường bình thường.

Viên Mãn sợ.

Đi đường bình thường có nghĩa phải đi đường vòng. Lộ trình vốn đạp xe nửa tiếng có thể đến đích bị kéo dài thành một tiếng... Mình chủ động nhắc tới chuyện cảnh sát giao thông quả thực là tự đào hố nhảy xuống...

Viên Mãn hận.

Cây số thứ năm, Viên Mãn mệt chết mệt sống, đầy máu sống lại: “Không được không được! Thật là mất mặt! Mọi người đi đường đều nhìn tôi như nhìn một con dõ!”

Lần này cuối cùng xe cũng dừng lại.

Viên Mãn không kịp thở dốc, hai mắt phát sáng nhìn về phía cửa kính xe chậm rãi hạ xuống trước mặt mình. Trịnh Diễn Tự trong xe mặc dù vẫn ung dung như cũ nhưng lại từ từ đưa tay về phía cửa xe. Xem ra gã này cuối cùng cũng chịu để cô lên xe.

Viên Mãn vui.

Nhưng một giây sau, Trịnh Diễn Tự lại không mở cửa xe mà chỉ đưa tay trùm một chiếc mũ kín đầu được gấp bằng một tờ báo lên đầu cô. Trên tờ báo còn đục ba lỗ, lộ ra mắt mũi.

Viên Mãn hãi.

Nhìn qua hai lỗ nhỏ, thấy Trịnh Diễn Tự trong xe thản nhiên ném ra hai chữ: “Tiếp tục”.

Viên Mãn hận.

Cuối cùng Viên Mãn cũng đi tới Khoa Tín, tay chân đã nhão như bùn, gần như bò vào cao ốc.

Trợ lý hành chính chờ trong đại sảnh, thấy một bệnh nhân đi theo phía sau tổng giám đốc, sững sờ một hồi lâu mới phản ứng lại: “Trợ lý Viên?”

Mặt Viên Mãn trắng bệch như người chết, môi mấp máy nói không thành tiếng: “Nơ...”

Trợ lý hành chính giật mình. Mặc dù ông chủ nhà mình có tiếng máu lạnh tuyệt tình, nhưng trừ tính tình lạnh lùng và bộ mặt đáng ghét thì vẫn khá tốt với nhân viên. Mà tình hình hôm nay... Trợ lý Viên đã ốm nặng như vậy, ông chủ lại vẫn bắt cô ấy đi làm?

Mà trợ lý Viên đã sắp đứt hơi rồi, ông chủ nhà mình lại vẫn không hề để ý, vẫn đi thẳng đến thang máy không quay đầu lại. Trợ lý hành chính đành phải quan tâm hỏi han thay ông chủ: “Cô nói gì cơ? Có phải cô cần đến bệnh viện không? Cô...”

Miệng Viên Mãn run run, cuối cùng cũng dùng hết chút sức lực còn lại để nói ra một câu: “Tôi... cần... uống... nước...”

Sau khi đã thấy ý chí sắt đá của tổng giám đốc Trịnh như thế nào, Viên Mãn càng thêm xúc động trước sự ân cần của trợ lý hành chính.

Sau khi được biết tình cảnh người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ của cô sáng nay, trợ lý hành chính tốt bụng gợi ý: “Một tiếng sau công ty có trà giữa buổi, cô chuẩn vào ăn một chút bổ sung năng lượng”.

Trà giữa buổi?

Viên Mãn cảm thấy mình sắp bình phục đến nơi...

Chờ một tiếng mà đứng ngồi không yên, Viên Mãn quên bống sáng nay đã thề gì, nhanh chóng chuẩn vào hội trường thừa dịp tất cả mọi người còn chưa ai vào.

Mà cô vừa chui xuống dưới gầm bàn thì Trịnh Diễn Tự và một nhóm người cũng đi vào hội trường.

Bữa trà giữa buổi này được tổ chức để chào đón các nhân viên chi nhánh nghiệp vụ di động đến từ APM. Trịnh Diễn Tự vào hội trường chưa được bao lâu, phó tổng giám đốc APM cũng dẫn toàn bộ bộ phận di động của APM đến.

Sau khi vào hội trường, phó tổng giám đốc Lý nhanh chóng nhìn thấy Trịnh Diễn Tự, nhiệt tình đi tới: “Chào sếp Trịnh”.

Trịnh Diễn Tự chào hỏi đối phương không được nhiệt tình cho lắm. Công việc chính đã bàn bạc xong trên bàn đàm phán, bữa trà trưa này anh ta cũng chỉ đến trình diện cho hợp lễ nghi, tiếp đón một lát rồi đi.

Ánh mắt vốn định lướt vội vã qua đội ngũ của APM, nhưng khi nhìn thấy một bóng người trong đó lại lập tức khóa chết.

Còn người bị Trịnh Diễn Tự nhìn chằm chằm đó cũng không phải ai xa lạ, chính là Bác Yến đang trốn trong đội ngũ APM.

Sắc mặt Bác Yến tái nhợt, rõ ràng đã phát hiện Trịnh Diễn Tự trước khi Trịnh Diễn Tự nhìn thấy hắn.

Trịnh Diễn Tự cau mày: “Bác...?”

Những người xung quanh kinh ngạc há hốc miệng. CEO Trịnh Diễn Tự của Khoa Tín không ngờ lại gọi được tên một nhân viên quen trong APM?

Nhưng Trịnh Diễn Tự chỉ gọi được đúng họ rồi khẽ nhún mày, rõ ràng như nói với mọi người, đã là nhân viên quen thì anh ta có nhớ tên cũng không nhớ hết...

Trong tất cả mọi người ở đây có lẽ chỉ có Bác Yến nhận thức được sự khinh thường của Trịnh Diễn Tự. Bác Yến cười gượng đưa tay ra bổ sung giúp Trịnh Diễn Tự: “Chào sếp Trịnh, tôi là Bác Yến ở bộ phận di

động APM”.

18. Chương 18

Bên này sắp nhón cùng nhân viên quèn bình tĩnh đối mặt người ngoài lại ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc.

Bên kia, trên bàn ăn dài, từ cua hoàng đế Alaska đến hàu sống Tasmania, từ bít tết rib-eye Angus đến tôm hùm Boston, Khoa Tín đặt từ nhà hàng làm brunch (breakfast+lunch) tốt nhất Bắc Kinh. Các nhân viên Khoa Tín vừa cảm thấy hôm nay được đổi ngộ quá tốt vừa đi quanh bàn ăn, nói chuyện vui vẻ, cùng hưởng mỹ vị. Một nhân viên đi tới bên bàn ăn, đang chuẩn bị gấp một con tôm hùm, lại có một bàn tay từ dưới gầm bàn im lặng thò lên bên kia bàn, hiên ngang kéo con tôm hùm này xuống dưới gầm bàn trong ánh mắt khiếp sợ của nhân viên đó.

Cái cái cái cái... cái quái gì thế?

Cơn khiếp sợ này còn chưa trôi qua, bàn tay tà ác đó lại thò lên trên bàn ăn, một lần nữa lấy mất li sâm panh trước mặt nhân viên này.

Nhân viên chết sững ba giây rồi vội vã chạy mất.

Lúc này dưới gầm bàn, bên cạnh Viên Mãn đã xếp một chồng đĩa không cao đến gần nửa mét. Trà giữa buổi mới bắt đầu chưa được 15 phút, thành quả chiến đấu của cô đã bao trùm ba giới hải lục không quân. Cá chình hun khói, thịt bò Tatar, bò câu non om tiêu, vân vân. Cô giải quyết con tôm hùm vừa lấy được bằng tốc độ nhanh nhất, lại uống thêm một ngụm sâm panh. Ôi... Cuộc đời mới đẹp làm sao!

Đúng lúc này lại có điện thoại gọi đến quấy rầy.

Viên Mãn lưu luyến đặt bộ vỏ tôm hùm đã bị khoét sạch sẽ xuống đất, cho tay vào túi lấy điện thoại di động ra xem, số gọi đến là một số lạ.

Vừa nghe máy, sự nhiệt tình của đối phương đã suýt nữa hất tung chiếc bàn ăn cô Viên đang ẩn nấp: “Viên tiểu thư thân ái, còn nhớ tôi không? Tôi là người của nhà xuất bản XX, lần trước chúng ta đã trao đổi về việc xuất bản sách của tiểu thư, tiểu thư suy nghĩ thế nào rồi?”

Đối phương hết sức nhiệt tình, hoàn toàn không biết Viên tiểu thư thân ái của hắn lúc này đang ngồi xếp bằng dưới gầm bàn không hề có hình tượng. Viên Mãn nghiêng đầu ngồi suy nghĩ rất lâu, quả thật trước kia từng có một nhà xuất bản bàn với cô về việc viết sách về tình yêu của cô và Bác Yến. Nhưng Viên Mãn nhớ rõ khi đó mình đã nhờ trợ lý kiêm bạn thân kiêm đối tác hợp tác Cao Đăng từ chối vụ này. Nhà xuất bản này muốn đưa hình ảnh của cô và Bác Yến lên sách? Lượng fan của cô trên weibo sẽ lập tức giảm từ mấy triệu xuống thành số âm.

Tại sao bây giờ lại gọi điện tới?

“Tôi nhớ tôi đã từ chối các anh rồi. Tôi không bán chuyện riêng tư”.

“Ai da! Sao lại là bán chuyện riêng tư? Tiểu thư nói vậy thì nghiêm trọng quá. Nội dung chủ yếu trong sách là những mẫu chuyện kể trước khi đi ngủ với nhân vật chính là các bệnh nhân FA nghiêm trọng mà tiểu thư đăng trên weibo. Để tăng lượng tiêu thụ, nhân tiện nhờ tiểu thư chia sẻ về chuyện tình yêu của tiểu thư và Bác tiên sinh, nếu hai người có thể xuất hiện công khai thì càng tốt. Bên nhà xuất bản sẽ bỏ tiền cho tiểu thư và Bác tiên sinh đi du lịch châu Âu một chuyến, có thợ ảnh đi cùng, sau đó đưa ảnh vào trong sách là nhất định sẽ có một cuốn best seller. Tên sách tôi cũng đã nghĩ giúp tiểu thư rồi, gọi là “Bệnh án khám chữa FA di căn”, thế nào?”

“Bên chỗ Bác tiên sinh... Sợ rằng không được”.

“Anh ấy không tiện xuất hiện công khai à?”

Hắn đã hiểu lầm ý mình, Viên Mãn cũng dứt khoát đâm lao theo lao: “Đúng vậy”.

“Vì sao?”

Viên Mãn dùng đĩa đâm con tôm hùm trước mặt: “Bởi vì anh ấy chết rồi!”

“...”

“...”

Đối phương kinh ngạc yên lặng một hồi lâu, cuối cùng mới chuyển từ tràn ngập vui mừng sang đau buồn ảo não, mỗi một từ đều tràn ngập đau thương: “Ồi! Xin lỗi tiểu thư! Viên tiểu thư, tiểu thư nhất định phải nén bi thương!”

Viên Mãn cũng sụt sùi không kém: “Vâng, tôi biết. Tôi sẽ cố nén bi thương!”

Nói xong lập tức dừng điện thoại.

Nhìn bộ vỏ tôm hùm bị mình đâm tan nát, Viên Mãn thấy mũi cay cay, vừa xót xa lại vừa hả giận.

Thế là cô quyết định...

Ăn một miếng bít tết nữa để an ủi tâm hồn.

Mà cô không biết thế giới bên ngoài bàn ăn đã xảy ra một thay đổi nghiêng trời lệch đất...

Phó tổng giám đốc Lý của APM thấy Trịnh Diễn Tự lại biết một nhân viên mới nhận của mình, không khỏi coi trọng cậu thanh niên tên là Bác Yến này: “Sao sếp Trịnh lại biết cậu ấy?”

Trịnh Diễn Tự cười cười không đáp.

Mấy năm trước APM có thể nói là công ty đứng đầu ngành điện tử trong nước, bây giờ lại suy yếu đến mức phải bán mảng nghiệp vụ di động mới có thể tiếp tục sinh tồn, đương nhiên phải hạ thấp tư thế một chút. Dù Trịnh Diễn Tự không đáp nhưng phó tổng giám đốc Lý vẫn phải tiếp tục giới thiệu: “Nhóm của Bác Yến vẫn phụ trách phần kĩ thuật cho mảng nghiệp vụ di động của APM. Bác Yến, cố gắng thể hiện thật tốt, sau khi nghiệp vụ di động của Khoa Tín đi vào quỹ đạo, không biết chừng tổng giám đốc Trịnh sẽ trực tiếp đề bạt cậu đấy”.

Một miếng bánh từ trên trời rơi xuống trúng người nhưng Bác Yến lại chỉ cười lúng túng. Phó tổng giám đốc Lý coi như cậu thanh niên này đang ra vẻ khiêm tốn nên cũng không nghĩ nhiều.

Trịnh Diễn Tự vẫn im lặng không nói, chỉ liếc trợ lí hành chính một cái. Trợ lí hành chính lập tức hiểu ý, thoáng nhìn lịch trình trên điện thoại di động rồi vờ thúc giục: “Tổng giám đốc Trịnh, 11 giờ ngài phải đến chỗ bộ phận khai thác phần mềm, bây giờ đã...”

Không cần trợ lí hành chính phải báo giờ, phó tổng giám đốc Lý của APM đã vội vàng xem đồng hồ: “A, đã 10 giờ 50 phút rồi, tổng giám đốc Trịnh bận việc thì cứ đi trước đi!”

Trịnh Diễn Tự gật đầu khách sáo coi như cáo từ.

Chỉ xem tình hình vừa rồi, mọi người đều đã rõ ràng tôn ti cao thấp ra sao, ai là người phải nịnh nọt ai. Mọi người trong mảng nghiệp vụ di động của APM trước kia đều không nhìn được nhìn nhau, cảm thấy mừng vì đã tìm được ông chủ mới. Ngoại trừ Bác Yến. Nhìn bóng lưng Trịnh Diễn Tự nhanh chóng rời đi, hắn thấy mình không khác gì một kẻ xấu số lỡ chọc phải tổ ong vô vè, đàn ong đen kịt sắp lao vào người hắn đến nơi.

Trịnh Diễn Tự đi thẳng một mạch ra cửa hội trường.

Trợ lí hành chính bên cạnh báo cáo rất nhanh: “Trưởng phòng Trần của phòng khai thác phần mềm đang đợi ngài. Cô ấy muốn tìm ngài để trao đổi về chuyện ứng dụng khám chữa FA di căn”.

Trần Trình trước đây bị điều chuyển từ phó tổng giám đốc xuống làm trưởng phòng khai thác phần mềm mà không rõ nguyên nhân, bây giờ đang phát triển một phần mềm ứng dụng có tầm nhìn xa, phần mềm cũng đã thông qua thử nghiệm nội bộ nhưng ông chủ vẫn chưa cho phép thử nghiệm beta, trưởng phòng Trần đương nhiên rất oán trách.

Còn ông chủ nhà mình - trợ lý hành chính không nhận được liếc nhìn Trịnh Diễn Tự - hoàn toàn không hiểu ông chủ nhà mình rốt cuộc đang định làm trò gì.

Trong lúc trợ lý hành chính không nhận được oán thăm, Trịnh Diễn Tự đột nhiên dừng bước, ánh mắt sắc như dao lia thẳng tới một chiếc bàn ăn trong góc. Trợ lý hành chính suýt nữa đâm vào sau lưng Trịnh Diễn Tự, cố gắng lăm mới phanh lại được, vội vàng trấn an trái tim non nớt đang đập thình thịch.

Phù! Suýt nữa sợ đến tè ra quần!

Trợ lý hành chính thở ngắn than dài rồi mới ngược mắt lên. Ở? Ông chủ đâu rồi?

Lúc này Viên Mãn vẫn ngồi khoanh chân dưới gầm bàn ăn, bấm đốt ngón tay tính toán. Món khai vị đã ăn rồi, món chính cũng ăn rồi, cô cũng đã no được năm phần. Dù sao cô cũng đang giảm béo, nhớ phải ăn ít một chút. Vậy thì thêm hai miếng bánh tráng miệng, ăn no được sáu phần là được rồi.

Như hòa thượng ngồi thiền, vẻ mặt trịnh trọng, Viên Mãn nhắm mắt lại bắt đầu tỉ mỉ hồi tưởng. Khu bày bánh ngọt ở chỗ nào? Trước khi chui xuống dưới gầm bàn, cô đã quan sát hội trường kĩ càng và ghi nhớ trong lòng. Phải ghi nhớ vị trí chính xác của hơn bốn mươi loại đồ ăn trong thời gian ngắn nhất, có thể thấy muốn làm một kẻ tham ăn đạt tiêu chuẩn cũng không phải một chuyện dễ dàng. Viên Mãn cũng cảm thấy bội phục chính mình.

Sau khi đặt chồng đĩa cao nửa người lên trên bàn, Viên Mãn bắt đầu hành động.

Cô khom lưng đi dưới gầm bàn, vị trí đặt bánh ngọt cách chỗ cô hơi xa, phải đi qua hai chiếc bàn ăn dài mới có thể ăn được bánh phô mai, mousse, pudding, chocolate, macaron...

Dưới gầm bàn, người nào đó đang di động về phía mục tiêu, tưởng rằng thần không biết quỷ không hay.

Bên ngoài bàn ăn lúc này ánh mắt của mọi người tất cả đều nhìn về một phía. Tổng giám đốc đại nhân khả kính khả ái của họ đang cau mày chấp tay sau lưng đi vòng quanh bàn ăn.

Trịnh Diễn Tự còn không biết mình đã trở thành tiêu điểm của mọi người, bởi vì còn đang phải chăm chú cúi đầu nhìn xuống dưới gầm bàn. Qua khe hở giữa khăn trải bàn và nền nhà có thể thấy lơ mơ một bóng người đang di chuyển chậm rãi mà kiên định.

Bóng người này thoát nhìn rất lớn, có thể thấy chủ nhân của bóng người có trọng tải không nhẹ.

Cuối cùng bóng người này dừng lại. Trịnh Diễn Tự nhìn lại vị trí này - ngay bên dưới một tòa tháp được xếp bằng đủ loại bánh ngọt tinh xảo - trong đầu đã hiện lên một câu: Quả nhiên...

Một bàn tay mũm mĩm nhanh chóng và chính xác vươn lên từ dưới khăn trải bàn, nhắm thẳng đến một chiếc bánh mousse.

Lại không sờ thấy gì.

Viên Mãn dưới gầm bàn không khỏi buồn bực, chẳng lẽ mình nhớ nhầm vị trí bày đồ ngọt?

Cô vươn tay dài hơn một chút, sờ một vòng xung quanh với bán kính nửa mét nhưng vẫn không thấy một chiếc bánh nào.

Viên Mãn cau mày chặt hơn.

Không chịu bỏ cuộc, Viên Mãn tiếp tục tìm kiếm trong phạm vi rộng hơn. Trời không phụ lòng người, cuối cùng Viên Mãn cũng mò được...

Viên Mãn cười đắc ý, một giây sau nụ cười lại đông cứng trên khóe miệng.

Thứ cô sờ thấy tại sao lại có vẻ là lạ? Hơi âm ẩm, cảm giác trơn mịn, tại sao lại giống... tay người?

Viên Mãn rung mình hoảng sợ, lập tức rút tay về.

Không biết là ảo giác hay là chuyện gì, cô Viên lại lơ mơ cảm thấy thế giới bên ngoài gần bàn đột nhiên yên tĩnh, cũng không có người nào nói chuyện, không có người nào cười đùa nữa.

Một dự cảm chẳng lành thúc giục cô cúi thấp người xuống, nhìn ra ngoài qua khe hở của khăn trải bàn.

Trước mặt cô là một đôi giày da kiểu nam.

Mùi giày bóng loáng, kiểu cách cầu kì. Viên Mãn lập tức nhận ra, sợ đến mức suýt nữa đứng lên đội lặt bàn ăn.

“Đi ra”. Một âm thanh lạnh lùng vang lên bên ngoài: “Lập tức”.

“...”

Viên Mãn thê chết chổng cựa hai giây rưỡi, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn cúi đầu chui ra khỏi gầm bàn.

Trước mặt cô là Trịnh Diễn Tự vẫn không hề có biểu cảm và ánh mắt khiếp sợ của cả hội trường.

Lúc này mỗi người ôm một suy nghĩ khác nhau.

Viên Mãn () : Lần đầu tiên trở thành tiêu điểm của mọi người trong cuộc sống hiện thực, ngại quá. Mình có nên giơ tay chào mọi người không nhỉ?

Bác Yến (-) : Không ngờ người đi ra từ dưới gầm bàn lại là... bạn gái cũ...

Trịnh Diễn Tự (_) : Ngoan cố khó dạy. Kế hoạch A thất bại. Kế hoạch B bắt đầu...

19. Chương 19

Lúc này Cao Đăng ngồi trên sofa nhà mình, nghe Viên Mãn thuật lại những chuyện cô trải qua trong ba ngày vừa rồi, mức độ đặc sắc không thua gì một chương trình truyền hình thực tế.

Đương nhiên chương trình truyền hình thực tế đặc sắc đến mấy cũng không hấp dẫn bằng cảnh “Người yêu cũ gặp nhau hết sức đồ mắt”. Viên Mãn còn đang thuật lại sinh động như thật về hành động làm người ta phần nộ của Trịnh Diễn Tự, sau khi hết giờ làm Trịnh Diễn Tự sai người tắt tất cả thang máy trong tòa nhà Khoa Tín, bắt cô đi bộ xuống 17 tầng cầu thang, cuối cùng Cao Đăng không nhịn được ngắt lời cô.

“Chị nói chị gặp Bác Yến trong hội trường brunch, sau đó thế nào?”

Viên Mãn dừng lại, lườm Cao Đăng một cái. Người ta đã cố tình không nói mà vẫn cứ hỏi.

“Không có sau đó”. Viên Mãn nhún vai: “Hắn làm bộ không biết chị, chị cũng giả vờ không biết hắn”.

Nói thì rất đơn giản, nhưng nhớ tới ánh mắt Bác Yến nhìn mình khi đó, Viên Mãn vẫn thấy nhói trong lòng. Về mặt “may mà tôi đã chia tay cô ả này rồi” của Bác Yến có thể dễ dàng đánh người khác rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Viên Mãn lắc đầu thật mạnh để xóa hình ảnh đó ra khỏi đầu. Thấy tâm tình cô đột nhiên sa sút, tình bạn cuối cùng vẫn chiến thắng sự tò mò, Cao Đăng không hỏi tiếp nữa, chỉ vỗ vai Viên Mãn: “Thôi được rồi, không nhắc tới những chuyện không vui đó nữa, nói sang chuyện vui vẻ đi. Hôm nay em gọi chị đến đây thực ra là vì...”

Cao Đăng vừa nói vừa lấy máy tính đặt trên sofa đơn bên cạnh, khởi động máy, biểu diễn cho Viên Mãn xem.

Viên Mãn ngơ ngàng nhìn một dãy mật mã hiện lên trên màn hình máy tính: “Cái quái gì thế?”

Cao Đăng đã quá quen người bạn thân kiêm đối tác không được nước gì ngoài mồm mép lợi hại này nên vẫn kiên nhẫn giải thích: “Phiên bản máy xét nghiệm FA đầu tiên đã được hoàn thành”.

Cùng với những lời giới thiệu của Cao Đăng, hai mắt Viên Mãn từ u ám ngơ ngàng trở nên càng ngày càng sáng. Thấy những ý tưởng của mình được thực hiện hoàn hảo, Viên Mãn lập tức gạt phắt chuyện bạn trai cũ: “Được lắm! Hiệu suất của đám sinh viên cao thật!”

“Mọi người đều trông chờ cơ hội đổi đời sau trận chiến này, đương nhiên phải liều mạng làm việc”. Cao Đăng không nhịn được đắc ý, nhưng không biết nghĩ đến chuyện gì mà vẻ đắc ý vừa thoáng hiện lên đã bị thay

thể bởi nét âu sầu: “Có điều còn không biết có hơn được phiên bản do đội ngũ của Trần Trình làm ra hay không”.

Viên Mãn cho rằng gã lo lắng cho đội ngũ sinh viên nên không nghĩ nhiều: “Sau khi phần mềm này của chúng ta đi vào quỹ đạo sẽ có thể hợp tác với rất nhiều ngành nghề, nào là giảm béo, làm đẹp, tổ chức hôn lễ... Đến lúc đó cả thị trường cũng là của chúng ta, ha ha ha ha ha!”

Bên này, Viên Mãn vui vẻ chỉ còn thiếu nước lăn lộn trên sofa, bên kia Cao Đăng lại chỉ cười nhăn nhó, vẻ lo lắng trên gương mặt gã không phải là lo lắng vì tiền đồ mờ mịt mà lại như là... lo lắng khi mới biết yêu.

Cao Đăng còn đang bận lo lắng, Viên Mãn đã bắt đầu lăn lộn trên sofa, lăn được một vòng chợt thấy đau nhói.

Một thứ gì đó kẹt giữa khe hở của các tấm nệm Sofa đã móc vào tóc cô.

Viên Mãn bị vướng tóc, cau mày vì đau, lùa tay vào khe hở tìm kiếm.

Một giây sau, Viên Mãn chết sững.

Cao Đăng cũng chết sững.

Thứ Viên Mãn móc ra từ khe hở không phải gì khác, mà là một chiếc áo lót nữ.

Thì ra... đầu sỏ làm cô Viên bị vướng tóc là móc khóa của chiếc áo lót này.

Viên Mãn dùng ngón tay móc chiếc áo lót nhẹ như bông này lên, ánh mắt chuyển sang Cao Đăng. Cao Đăng thì lộ vẻ bối rối.

Có thể chính Cao Đăng cũng không biết trong nhà mình lại có một chiếc áo lót nữ nên mới trở tay không kịp. Gã đưa tay định giật lại chiếc áo lót, Viên Mãn vội tránh ra: “Cậu... cậu... cậu... mất rồi?”

“...”

“Ai ai ai? Đứa nào đã phá cậu?”

“Không có”. Cao Đăng cố gắng nghiêm mặt, cướp đoạt chiếc áo lót trong tay Viên Mãn. Lúc này Viên Mãn lại hết sức nhanh nhẹn, dễ dàng tránh được thế công của Cao Đăng.

Vội vã liếc nhìn nhãn mác trên áo lót, miệng Viên Mãn lập tức há to hơn: “OMG! 34C! Cao Đăng, cậu được đấy!”

Trước quyết tâm được ăn cả ngã về không của Cao Đăng, chiều cao và thể trọng đều không chiếm ưu thế, Viên Mãn chống cự hơn một phút rồi vẫn bị Cao Đăng cướp mất chiếc áo.

Sắc mặt Cao Đăng đỏ không ra đỏ, trắng không ra trắng, xoay người về phòng - cất chiếc áo lót vào trong phòng ngủ chứ không phải ném vào thùng rác. Viên Mãn nhìn thấy cảnh này, trong lòng tính toán. Xem ra bạn học Cao Đăng và vị tiểu thư vô danh nọ không đơn giản là tình một đêm. Cất giữ chiếc áo lót cẩn thận mới có thể tái tục tiền duyên mà!

Chiều cao và cân nặng đều không có lợi thế, nhưng chỉ số thông minh của Viên Mãn thì tạm được. Cô lập tức loại trừ những người khả nghi xung quanh Cao Đăng. Khi Cao Đăng từ phòng ngủ quay về phòng khách, Viên Mãn đã ngồi ngay ngắn trên sofa, đếm ngón tay tính toán.

“Không phải là tiểu A trong đội ngũ sinh viên chứ?”

“...”

Rồi cô lại lắc đầu: “Không đúng, tiểu A chỉ cỡ 34A, loại!”

Cao Đăng đứng yên, vẻ mặt chán nản nhìn cô bạn thân tiếp tục lăm bằm.

Năm phút trôi qua, Viên Mãn vẫn còn ngồi đoán già đoán non. Cao Đăng thở dài một tiếng, cuối cùng quyết định bỏ lại cô đi vào phòng sách: “Chị cứ từ từ mà đoán. Em đi lấy tư liệu về khách hàng mới đây. Một ông chú 40 tuổi mà chưa yêu bao giờ, rất khó khăn. Lát nữa chị nhớ nghiên cứu cho kĩ. Thời gian này

chị bận qua lại với Trịnh Diễm Tự, công việc của công ty và tìm kiếm khách hàng mới đều chỉ có một mình em lo...”

“Trần Trình!” Viên Mãn đột nhiên kêu lên.

Bước chân Cao Đăng khựng lại.

Viên Mãn hoàn toàn không biết một tiếng gầm của mình lại có cả công hiệu như thuật định thân. Cô còn đang mải nhìn điện thoại di động của Cao Đăng để trên bàn uống nước.

Trên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi đến là hai chữ Trần Trình.

Mà khi Viên Mãn cầm điện thoại của Cao Đăng quay lại tìm bóng dáng gã thì lại phát hiện Cao Đăng đã hóa thành một hòn núi đá.

Viên Mãn sửng sốt.

Trần Trình gọi đến...

Cao Đăng chết sững...

Nữ...

34C...

Rầm rầm! Thế giới quan của Viên Mãn sụp đổ.

Cao Đăng cứng ngắc quay đầu lại nhìn Viên Mãn, vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

Nếu vừa rồi tất cả chỉ là suy đoán, thì lúc này vẻ mặt của Cao Đăng đã xác nhận tất cả.

“Cậu... thật sự... cùng với Trần tiểu thư?” Viên Mãn kinh ngạc há hốc miệng không nói tiếp được nữa.

Cao Đăng nuốt nước bọt theo bản năng.

Cao Đăng... Trần tiểu thư một đêm trăng mờ gió nhẹ, trên chiếc sofa lúc này cô đang ngồi... Viên Mãn không nhận được rung mình một cái, hình ảnh đó đẹp đến mức cô không dám tưởng tượng.

Viên Mãn vội rời khỏi chiếc sofa đã chứng kiến quá nhiều sự tình và bí mật này, đi đến chỗ Cao Đăng.

“Đồng chí Cao Đăng, không ngờ đồng chí lại hi sinh bản thân vì công ty như vậy. Đúng là xúc động lòng người, cảm động trời đất”. Viên Mãn giơ ngón cái lên khen ngợi tinh thần dũng cảm hi sinh bản thân vì tập thể của Cao Đăng: “Tôi trịnh trọng thay mặt cho đội ngũ sinh viên và cá nhân tôi, bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc nhất đối với đồng chí”.

Như tại đại hội thi đua khen thưởng trung ương.

Cao Đăng dở khóc dở cười.

Đương nhiên cười chỉ chiếm 3 phần, còn khóc phải chiếm đến 7 phần: “Chuyện này có gì mà khen ngợi? Em bị người ta cướp mất đời trai rồi, OK?”

Viên Mãn nhướn mày, giọng điệu ai oán này đâu giống tác phong của Cao tiên sinh hào hiệp?

Viên Mãn thật sự rất muốn hỏi xem hai người này làm thế nào lén lút qua lại dưới mí mắt cô, nhưng hiển nhiên món hàng dùng một lần mang tên Cao Đăng không có ý định tiếp tục chủ đề này: “Thôi không nói chuyện này nữa, dù sao sau khi ứng dụng của chúng ta nhận được đánh giá của Khoa Tín, chúng ta sẽ có thể triệt để bye bye người của Khoa Tín, chị cũng có thể triệt để thoát khỏi bể khổ của Trịnh Diễm Tự. Không có ai ép chị giảm béo, hẳn chị sẽ vui lắm”.

Viên Mãn sửng sốt.

Thoát khỏi bể khổ của Trịnh Diễm Tự...

Tại sao cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này?

Một tháng sau, bất kể là đội ngũ sinh viên thắng hay là đội ngũ của Trần Trình thắng, trong thế giới của cô đều sẽ không còn có ba chữ Trịnh Diễn Tự này nữa...

Triệt để nói bye bye?

Không biết vì sao khi nhắc lại mấy chữ này Viên Mãn lại thấy trong lòng khẽ nhói lên.

20. Chương 20

Nhưng Viên Mãn nhanh chóng dập nổi đèn thuyền, phát tay một cái xua tan hết mọi phiền muộn: “Mặc kệ nó, nên ăn cứ ăn, nên ngủ cứ ngủ, yêu ai cứ yêu”.

Kết quả là chiếc áo lót khiến Cao Đăng không được yên bình và ba chữ Trịnh Diễn Tự khiến trong lòng Viên Mãn gợn sóng đều trở thành bí mật không thể nói ra trong buổi chiều hôm đó. Một ngày mới đã đến, cô Viên vẫn tiếp tục làm trợ lý quen, Cao tiểu đệ tiếp tục bận rộn ứng phó vị khách hàng xử nam 40 tuổi.

Sáng sớm, Viên Mãn vẫn bị Trịnh Diễn Tự ép cùng chạy bộ đến bờ hơi tai, chỉ có điều trên tuyến đường chạy không còn có bóng dáng của cô nàng 34D nữa. Xem ra một cái hắt hơi của ông chủ Trịnh khi đó đã khiến giai nhân hoàn toàn sụp đổ.

Sau khi chạy xong, Viên Mãn biết rõ tiếp theo phải làm gì: Về nhà anh ta tắm, sau khi thay quần áo thì đứng lên cân.

Lần đầu tiên Trịnh Diễn Tự dặn cô sáng sớm mang quần áo để thay đến cùng chạy bộ với anh ta, Viên Mãn còn không hiểu lắm. Còn sau khi chạy xong, anh ta ra lệnh cho cô đến nhà anh ta tắm rửa, thay quần áo, ăn sáng, vừa nghe đã thấy hết sức mờ ám, dù thần kinh vững vàng như Viên Mãn cũng không nhìn được kinh ngạc há hốc miệng.

“Làm thế... không được thuận tiện cho lắm”.

“Lần trước cô chưa được tôi cho phép đã tắm trong bồn tắm nhà tôi, nhân tiện còn làm ngập nước luôn cả nhà, tại sao khi đó cô không thấy bất tiện?”

Gã Trịnh tiên sinh này quả thực là không nói thì thôi, đã nói là làm mọi người muốn đập đầu vào tường chết quách. Viên Mãn không thể phản bác được nữa.

Mà Viên Mãn cũng nhanh chóng hiểu ra, anh ta đương nhiên sẽ không cảm thấy bất tiện, bởi vì anh ta hoàn toàn không coi cô là phụ nữ.

Cách ngôn nói rất hay, đã quen thì mọi chuyện đều sẽ trở nên bình thường. Giờ này ngày này, Viên Mãn dùng sữa tắm dầu gội đã mang đến từ trước, tắm một cái trong nhà tắm dành cho khách rồi sấy khô tóc đi ra, Trịnh Diễn Tự trong phòng bếp đã sắp làm xong bữa sáng.

Cảnh tượng này nếu xuất hiện trong phim tình cảm Hollywood thì sẽ lãng mạn đến mức nào? Một chàng trai cời trần đứng quay lưng về phía bạn, ốp trứng gà, nướng bánh mì, pha cà phê cho bạn. Sau đó nụ cười trên mặt và sáu múi cơ bụng đường nét tuyệt vời cùng đi tới trước mặt, hỏi bạn: “Coffee? Tea? Or me?”

Chỉ tiếc tất cả những hình ảnh nói trên đều chỉ xuất hiện trong tưởng tượng của cô Viên.

Trên thực tế, Trịnh Diễn Tự ăn mặc phải nói là kín cổng cao tường, lúc đi đến chỗ cô thì mặt không biểu cảm, bữa sáng bừng tới cũng vô cùng thâm trầm: Nửa bát yến mạch, nửa quả dưa chuột, nửa cốc sữa nóng.

Viên Mãn khóc không ra nước mắt, chỉ có thể tự an ủi mình: Ít nhất cũng tốt hơn hôm qua. Hôm qua... anh ta chỉ cho cô ăn một thìa mật ong.

Đúng vậy, các bạn không nhìn lầm đâu, quả thật là mật ong, một thìa.

Bây giờ nhớ lại cô vẫn còn sợ hãi: Cô không có dung mạo của Tiểu Long Nữ nhưng lại có dải ngọc giống Tiểu Long Nữ. Bữa sáng một thìa mật ong, quả thật khắc cốt ghi tâm.

Hôm nay ít nhất cũng có yến mạch mà ăn, cô Viên không tìm được cảm động rơi lệ trong lòng.

Trịnh Diễn Tự ngồi đối diện với cô cũng không quá mức nhất bên trọng nhất bên khinh, bữa sáng của chính anh ta cũng chỉ hơn Viên Mãn một quả trứng gà và một trái táo.

Bữa sáng ít ỏi, Viên Mãn hai phút đã ăn xong, bát đĩa sạch bóng không cần phải rửa. Trịnh Diễn Tự điềm đạm uống sữa, không thèm ngẩng đầu lên, chỉ ném tới một câu: “Lên cân”.

Viên Mãn đành phải ngoan ngoãn lên cân.

Vừa thấy con số hiện lên trên cân, tai Viên Mãn đã ù đi.

Đương nhiên, chiếc cân điện tử không có ý định buông tha cho cô, âm thanh máy móc thông báo: “Bảy mươi phẩy tám sáu kí lô gam”.

Kì thực nếu mấy ngày nay không bị ép buộc đứng lên cân, cô Viên vẫn còn tin chắc mình chỉ có hơn 65 kg, đó là số liệu khi khám sức khỏe năm ngoái.

Ồi... Hiện thực rất tàn khốc, vì sao không thể để cô sống trong kí ức 65 cân tốt đẹp mà cứ nhất định phải đánh thức cô?

Trịnh Diễn Tự cau mày: “Hôm qua cân mới có 70,48?”

Sắc mặt Viên Mãn đông cứng.

Cô chỉ không nhịn được nuốt nước bọt mà đã bị Trịnh đại nhân mắt lửa người vàng phát hiện sơ hở: “Ăn vụng giấu tôi à?”

Viên Mãn gượng cười. Đánh chết cũng không thừa nhận hôm qua mình đến nhà Cao Đăng, bằng sức một người giải quyết suất ăn của một gia đình cộng thêm một suất cánh rán nữa.

Trịnh Diễn Tự yên lặng ba giây rồi đứng dậy đi đến chỗ Viên Mãn.

Viên Mãn kinh hãi. Điều bộ của người đàn ông này... Chẳng lẽ là định ném cô xuống tầng?”

Thấy anh ta đưa tay về phía mình, Viên Mãn rụt cổ lại theo bản năng.

“Vị tiền”.

Anh ta lại chỉ bình thản nói hai chữ.

Viên Mãn ngẩn ra một lát, chần chừ lấy ví tiền từ trong túi ra.

“Tịch thu ví”. Trịnh Diễn Tự vừa nói như vậy vừa cất ví của cô rồi quay đầu về bàn ăn.

Làm thế mà đòi ngăn không cho cô mua đồ ăn sao? Ha ha, không khỏi quá coi thường cô Viên này rồi đấy... Bây giờ không ít cửa hàng ăn uống đều có thể quét điện thoại di động trả tiền, thế mới nói là khoa học kĩ thuật thay đổi vận mệnh. Ông chủ một công ty khoa học kĩ thuật mà lại quên mất chuyện này.

Viên Mãn sờ sờ điện thoại di động trong túi quần, cảm thấy yên tâm.

Đúng lúc này Viên Mãn liếc thấy Trịnh Diễn Tự đột ngột dừng bước. Lập tức, một dự cảm cực xấu bao trùm Viên Mãn. Cô còn chưa kịp giấu vế đắc ý bên khóe miệng, Trịnh Diễn Tự đã quay lại bắt sống: “A đúng rồi...”

“...”

“Điện thoại di động cũng tịch thu”.

Nhìn bàn tay Trịnh Diễn Tự đưa ra trước mặt mình, Viên Mãn lảo lảo hết sức bi thảm: Con khỉ họ Tôn còn vĩnh viễn không thoát được lòng bàn tay Như Lai, huống hồ là một con khỉ nặng 70,86 cân...

Kết quả là buổi trưa hôm đó, trên người không có một xu, Viên Mãn đội trời nắng gắt, đói đến mức trước ngực dính sát sau lưng, đi xe đạp điện đến nhà họ Trịnh lấy cơm trưa cho Trịnh Như Lai.

Trước cô cũng đã tới nhà họ Trịnh mấy lần, nghe nói dạ dày Trịnh Diễn Tự không tốt, các nhà hàng bên ngoài lại dùng quá nhiều dầu mỡ, cho nên hôm nào buổi trưa không có tiệc là bữa trưa của Trịnh Diễn Tự đều do cô Từ đầu bếp nhà họ Trịnh phụ trách.

Một khu biệt thự đắt tiền cũng không có gì đặc biệt, nhưng mỗi lần xe đạp điện dừng lại ngoài cổng nhà họ Trịnh, Viên Mãn lại không nén được cảm xúc cuộn cuộn. Nhà họ Trịnh ăn cơm tương đối sớm, lần nào cô Từ cũng rất khách khí mời cô ăn cơm rồi mới đi. Trong danh sách các đầu bếp tư mà Viên Mãn từng biết, tay nghề nấu ăn của cô Từ tuyệt đối nằm trong top 3.

Nhưng lần này Viên Mãn đi theo cô Từ vào bếp, chờ đợi cô lại không phải những món ăn do đầu bếp top 3 làm, mà là...

“Buổi sáng Diễn Tự gọi điện thoại cho cô, nói công ty cháu buổi trưa có tiệc, dặn cô đừng giữ cháu lại ăn trưa. Ôi, đúng là đáng tiếc, hôm nay cô còn định làm món bào ngư nấu chao”.

Bào... ngư... nấu... chao...

Món bào ngư nấu chao cứ thế mọc cánh bay mất. Nhìn bàn ăn trống trơn trước mặt mình, Viên Mãn cảm thấy thế giới này tràn ngập ác ý.

Nhưng bị đánh gãy răng cũng phải nuốt xuống bụng, Viên Mãn cố giữ nụ cười, cầm hộp đồ ăn chuẩn bị cáo từ.

Cô Từ lại gọi Viên Mãn: “Đúng rồi, tiểu Viên, trong phòng Diễn Tự có món quà sinh nhật bạn nó gửi đến. Đã mấy tuần nó không tới đây, cháu mang quà đến cho nó giúp cô nhé”.

Sinh nhật?

Viên Mãn bấm ngón tay tính toán, thì ra thời gian đã lặng lẽ trôi đến tháng xử nữ. Sinh nhật của Trịnh tiên sinh cung xử nữ đương nhiên cũng đã đến gần.

“Vâng, vâng ạ”.

Một lát sau Viên Mãn đã cùng cô Từ đi lên tầng hai. Ngoài phòng bếp, phòng Trịnh Diễn Tự là nơi đầu tiên Viên Mãn bước vào trong nhà họ Trịnh. Phòng thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt, chỉ là phong cách sang trọng thông thường, cũng hết sức vắng lạnh, không hề có hơi người đứng kiểu của Trịnh Diễn Tự.

Món quà đóng gói tinh xảo được đặt trên bàn làm việc. Viên Mãn cầm hộp quà chuẩn bị cáo từ, lại bị một khung ảnh trên bàn làm việc giữ chân lại.

Cậu bé trong ảnh còn béo hơn Bác Yến khi béo nhất, còn cô bé bên cạnh cậu ta quả thực gầy không khác gì que củi.

Trong phòng Trịnh Diễn Tự bày ảnh của một cậu bé mập mạp làm gì?

Viên Mãn không nghe được cô Từ dặn dò mình những gì, chỉ chăm chú nhìn bức ảnh này. Mặc dù hai mắt cậu bé trong ảnh sắp bị hai má núng nính ép cho không mở ra được, nhưng nếu tưởng tượng bức ảnh này là bức tranh của một họa sĩ trường phái trừu tượng, khuôn mặt cậu bé mập mạp này lại khá giống...

Trịnh Diễn Tự???

Viên Mãn nghe thấy rắc một tiếng, thế giới quan của cô vỡ vụn.

21. Chương 21

Cứ thế, Viên Mãn mang theo món quà này cùng thế giới quan đã sụp đổ lên xe đạp điện đi về.

Cuối cùng khi đặt cả cặp lồng thức ăn và gói quà lên bàn làm việc của Trịnh Diễn Tự, Viên Mãn không nhận được ngẩng đầu lên nhìn bức ảnh trên tường. Bức ảnh Trịnh Diễn Tự chụp khi dự hội nghị nhà doanh

nghiệp trẻ cực kì bắt mắt, nhưng bức ảnh đã khá cũ trong nhà họ Trịnh lại đột nhiên hiện lên trong đầu Viên Mãn.

Một bên là Trịnh tiên sinh phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, một bên là cậu bé mập mạp cao hơn mét rưỡi, nặng gần tám chục cân, mặt tròn như cái đĩa...

Ánh mắt Viên Mãn còn chưa kịp rời khỏi bức ảnh trên tường, tiếng mở cửa đã vang lên bên tai. Viên Mãn vô thức quay đầu nhìn lại, thấy Trịnh Diễn Tự đang đi tới chỗ mình.

Đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay...

Viên Mãn nhất thời khó có thể điều chỉnh được tâm tình, Trịnh Diễn Tự đã bận cả buổi sáng nên cũng không rảnh quan tâm đến ánh mắt kì dị của cô Viên, chỉ đi thẳng đến bàn làm việc, cầm lấy một tài liệu trên bàn rồi quay đầu đi.

Viên Mãn vội gọi anh ta lại: “Cơm trưa của anh!”

Trịnh Diễn Tự chỉ liếc qua hộp cơm trên bàn, bước chân không dừng lại: “Đợi một lát về...”

Âm thanh kẹt cứng, đồng thời bước chân cũng đột nhiên dừng lại.

Viên Mãn kinh ngạc tại sao gã này nói đi mà lại không đi. Cô nhìn về phía bàn làm việc theo ánh mắt Trịnh Diễn Tự và phát hiện thứ Trịnh Diễn Tự đang nhìn, đồng thời cũng là thứ khiến bước chân anh ta dừng lại chính là hộp quà sinh nhật đặt bên cạnh cặp lồng đựng bữa trưa.

Bề ngoài hộp quà đó không có bất cứ điểm gì đặc biệt, hộp của công ty chuyển phát nhanh quốc tế, thông tin chuyển phát nhanh toàn bộ viết bằng tiếng nước ngoài, kiểu chữ hoa rất đẹp. Viên Mãn cũng không biết đó là tiếng Pháp hay tiếng Ý.

Trịnh Diễn Tự đặt tài liệu xuống, về mặt Viên Mãn nhìn không rõ là bình tĩnh hay mất bình tĩnh. Anh ta cầm hộp quà lên mở ra, dường như đã quên mất sự tồn tại của Viên Mãn.

Đó là một cặp cúc cổ tay áo làm thủ công.

Viên Mãn nhìn món quà này rồi lại nhìn mặt Trịnh Diễn Tự. Nhãn hiệu cô chưa bao giờ nghe, về mặt cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Nhưng lúc Viên Mãn sắp nhìn ra một chút manh mối, Trịnh Diễn Tự lại khôi phục vẻ lạnh lùng nhất quán, đưa hộp quà màu tím đậm có khắc hoa văn màu tối này cho Viên Mãn: “Thay cúc tay áo chiếc sơ mi có ghim cài cổ của tôi bằng cặp cúc này”.

Viên Mãn còn chưa kịp trả lời, Trịnh Diễn Tự lại lập tức hất cầm chỉ cặp lồng cơm đặt trên bàn: “Ngăn dưới cùng trong cặp lồng là bữa trưa của cô. Dám ăn nhiều hơn, tối nay tiếp tục tắt thang máy cho cô bò xuống 70 tầng”.

Khóe miệng Viên Mãn giật giật.

Sau khi Trịnh Diễn Tự biến mất khỏi văn phòng với thế sét đánh không kịp bưng tai, Viên Mãn nhìn khung cửa đã không còn bóng dáng một ai, lần đầu tiên rơi vào suy nghĩ sâu xa. Người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong thế giới của cô này rốt cuộc là một người như thế nào?

Anh ta từ một cậu bé mập mạp trở thành một chàng trai có thân hình chuẩn mực, chính mình thì mỗi năm lại phá một kỉ lục cân nặng mới. Có lẽ trong mắt anh ta, cô chỉ là một kẻ yếu ớt với chỉ số sức chiến đấu không quá 5.

Mà kẻ yếu đuối với sức chiến đấu bằng 5 này không những không có giáo dục mà còn không có nội hàm, không những không có nội hàm mà còn lười, không những lười mà còn béo, không những béo mà còn nhất quyết không chịu giảm béo...

Viên Mãn cảm thấy thế giới này tràn ngập ác ý với bản thân mình.

Mở ngăn dưới cùng của hộp đồ ăn ra: Hai miếng súp lơ, một miếng thịt gà, bốn lá rau diếp, ba quả thánh nữ.

Lần đầu tiên nhìn thấy suất ăn ít ỏi đến mức đáng thương này, trong lòng Viên Mãn không cảm thấy bất mãn, không oán thâm, chỉ có cảm giác bất lực “Người so với người tức chết người”.

Đến tận lúc Viên Mãn cầm cặp cúc tay áo đi đến một hiệu may cao cấp ở Tân Thiên Địa, cảm giác bất lực này vẫn bao trùm trên người cô.

Nhìn cặp cúc áo, nhân viên hiệu may nhướng mày: Hàng cao cấp quá...

Lại nhìn Viên Mãn, lông mày không khỏi nhướng cao hơn: Cúc áo là của người này hả? Chuyện này có vẻ không đúng lắm...

Thấy Viên Mãn đưa chiếc áo sơ mi ra, lông mày của nhân viên hiệu may mới hạ xuống vị trí cũ: Thì ra là người giúp việc của nhà nào đó đến thay cúc áo cho chủ, như thế mới đúng chứ...

Chỉ nhìn lông mày của đối phương đã đọc được nhiều tin tức như thế, Viên Mãn đương nhiên cũng không muốn nói gì.

Dịch vụ khách hàng ở đây rất khá. Chỉ trong thời gian Viên Mãn ngồi trong phòng nghỉ chờ thay cúc áo, nhân viên đã bưng đủ cà phê, trà trái cây và tháp bánh ngọt ba tầng đến trước mặt cô. Mặc dù vừa nghĩ đến hai hàng lông mày linh hoạt đến dọa người của nhân viên đó, Viên Mãn đã không còn hứng thú gì, nhưng sức tấn công của tháp bánh ngọt ba tầng trước mặt thật sự quá mạnh: Black Forest, macaron, brownie, tiramisu, crepe, tất cả đều hết sức vồn vã liếc mắt đưa tình với Viên Mãn: Nào, ăn một miếng đi... Một miếng thôi, không ai phát hiện đâu...

Viên Mãn chống cự 0,1 giây rồi gơ cờ trắng xin hàng.

Lúc bàn tay tội lỗi sắp chạm vào chiếc bánh brownie, điện thoại di động trong túi Viên Mãn chợt rung bần bật.

Viên Mãn giật mình.

Nhân buổi trưa đến đưa cơm cho Trịnh Diễn Tự, cô đã lấy trộm điện thoại của mình trong ngăn kéo, chẳng lẽ lại bị phát hiện nhanh như vậy?

Viên Mãn thấp thỏm chờ đến lúc điện thoại ngừng rung mới đánh liều lấy điện thoại từ trong túi ra. Cuộc gọi lẽ ra không phải của Trịnh Diễn Tự mà là của một người bạn học cũ.

Viên Mãn không nhận được buông lỏng hai vai, lại nhìn tháp bánh ba tầng trước mặt, cảm thấy mình giống như Đường Tam Tạng suýt nữa bị đám tiểu yêu tinh mê hoặc. Còn chưa kịp cảm thán vì đại nạn không chết, điện thoại di động lại đột nhiên rung lên.

Viên Mãn kinh hãi liếc nhìn màn hình điện thoại, thì ra là là một tin nhắn QQ.

Thấy cô không nghe điện thoại, người bạn học cũ đó nhắn tin tới hỏi: “Viên đầu to, thứ bảy tuần này họp lớp, tớ không tìm được số của Bác Yến, cậu nhớ thông báo cho cậu ấy nhé!”

Bác Yến... Họp lớp...

Mới tránh được tiểu yêu tinh lại gặp ngay đại yêu quái. Viên Mãn nhìn màn hình điện thoại, thầm than cuộc sống này quá mức gian nan.

Viên Mãn còn đang cân nhắc nên trả lời thế nào lại liên tục nhận được thông báo từ một nhóm QQ cô tham gia.

Bạn học A: Thông báo đủ hết rồi!

Bạn học B: Sao cậu bảo không phương thức liên lạc của Bác Yến cơ mà? Tớ đang định cho bạn số QQ của cậu ấy mà cậu đã thông báo cho cậu ấy rồi à?

Bạn học A: Tớ nhờ Viên đầu to chuyển lời giúp.

Đột nhiên cả nhóm rơi vào yên tĩnh.

Sau đó các bạn học B, C, D, E tới tập đăng biểu tượng khiếp sợ học máu.

Bạn học A bị cả trang biểu tượng học máu làm kinh hãi: Chuyện gì thế? Làm người ta sợ chết khiếp.

Bạn học B: Bác YẾN người ta đã khoe bạn gái mới trên mạng từ lâu rồi, vậy mà cậu lại còn nhờ Viên đầu to thông báo cho Bác YẾN...

Bạn học A kinh hoàng: Ặc ặc! Tớ không biết! Tin QQ đã gửi thì hủy thế nào?

Trả lời bạn học A là một loạt biểu tượng châm nấn cực kì ăn ý.

Và tất cả mọi người trong nhóm cũng hết sức ăn ý ở chỗ không ai nhớ ra Viên đầu to cũng là một thành viên của nhóm này.

Viên Mẫn nhìn một loạt ngọn nến trên màn hình, cảm thấy mình đã bị đốt thành tro. Cô lặng lẽ chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

Buổi họp lớp lần này mình đừng đi là hơn...

Còn bốn ngày là đến thứ bảy, Viên Mẫn định ra một mục tiêu cho chính mình: Giảm xuống 67,5 cân sẽ đi họp lớp.

Còn ba ngày là đến thứ bảy, mục tiêu của Viên Mẫn biến thành giảm xuống 69 cân sẽ đi họp lớp.

Còn hai ngày là đến thứ bảy, Viên Mẫn cho rằng mình không thể quá tham, giảm xuống 69,5 cân là được rồi...

Còn một ngày nữa là đến , xã hội tàn khốc này nói với Viên Mẫn, cô không giảm được một lạng nào...

Xe chạy đều đều, điện thoại di động của Viên Mẫn rung lên lần thứ năm, Viên Mẫn từ chối lần thứ năm.

Mấy ngày nay cô giáo Viên rất ngoan ngoãn ăn kiêng và vận động, Trịnh Diễn Tự cũng không khỏi khách khí với cô vài phần. Thấy cô từ chối không nghe điện thoại, Trịnh Diễn Tự thậm chí còn có thời gian tạm thời đặt kẹp tài liệu trong tay xuống, liếc mắt nhìn Viên Mẫn trên ghế phụ lái: “Tại sao không nghe máy?”

Viên Mẫn nhún vai: “Gọi tôi đi họp lớp”.

“Tại sao không đi?”

Anh ta hỏi rất thoải mái, Viên Mẫn lại cực kì ỉu dột: “Tạo sao tôi phải đi? Đi cũng không có gì để khoe mẽ với người ta”.

Trịnh Diễn Tự suy nghĩ một lát, không nói tiếp nữa. Viên Mẫn đương nhiên cũng tiếp tục chơi trò từ chối nghe máy của mình.

Đến tận lúc xe dừng lại.

Viên Mẫn đang chuẩn bị xuống xe chợt sững sốt.

Xe dừng lại trước hiệu may Tân Thiên Địa mấy ngày hôm trước cô vừa ghé qua.

Viên Mẫn quay sang với vẻ mặt thắc mắc, chỉ thấy Trịnh Diễn Tự ngồi trên ghế sau ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu trong tay: “Cô không có gì khoe thì tôi đi cùng cho cô có cái mà khoe...”

Về mặt anh ta...

Rất nguy hiểm, đây âm mưu, cực kì đắc ý.

Viên Mẫn sững sốt, sau đó một tâm tình lạ lùng lan khắp toàn thân.

Mà tâm tình này là gì?

Có lẽ chính là tâm tình phức tạp của bá tánh bị ức hiếp đã lâu cuối cùng cũng gặp được Bao đại nhân chủ trì công bằng...

22. Chương 22

Nhưng sự thật chứng minh, cho dù có sẵn một hoàng tử ở trước mặt, bạn cũng phải đủ gầy để xỏ chân vừa giày pha lê mới được...

“Thật sự xin lỗi, mẫu này cả Bắc Kinh chỉ có ba chiếc, cỡ XL vừa mới bán nửa tiếng trước, nếu anh muốn đặt hàng... Để tôi thử xem Paris còn có hay không. Có lẽ phải đợi ba đến năm ngày”.

“Thế còn cỡ X?”

Nghe Trịnh Diễn Tự nói như vậy, khoe miệng Viên Mãn lại giật giật: Gã này đánh giá đáng người mình cao quá...

Nhân viên quan sát Viên Mãn một lát rồi cười khó xử: “Cỡ X có thể không thích hợp với vị tiểu thư này”.

Chiếc váy đầm màu trắng muốt dài quá gối này là Trịnh Diễn Tự vừa vào cửa hiệu đã thấy ấn tượng. Mặc dù Viên Mãn cũng rất yêu thích chiếc váy cắt may gọn gàng, không hề diêm dúa này, nhưng vì không có cỡ vừa người nên đành phải chê nhỏ chưa, mặc màu trắng sẽ mập, thôi thì chọn một chiếc khác.

Viên Mãn cầm lấy một chiếc váy khác mà cô nhìn vừa mắt, nhân viên phục vụ lập tức vui vẻ ra mặt: “Kiểu này cỡ chị mặc vừa, đây cũng là một xuân hè năm nay, rất hợp với...”

Còn chưa nói xong đã bị Trịnh Diễn Tự ngắt lời: “Xấu. Đi”.

Cả cửa hiệu chỉ nhìn trúng đúng một chiếc váy đầm, đúng là khó tính, không bao giờ chịu tạm bợ. Thấy Trịnh Diễn Tự quay đầu đi ra cửa, Viên Mãn đành phải hậm hực đuổi theo.

Nhưng đến một mạch năm cửa hàng liền...

“Xin lỗi, cửa hàng chúng tôi không có cỡ hợp với chị”.

Viên Mãn đã nghe câu này đến phát chán, chân cũng đã mỏi nhừ, cuối cùng đành phải trắng tay ngồi trong quán cà phê ở tầng một siêu thị, uống nước lọc nhìn khách hàng bàn khác gọi bánh ngọt.

Ô hô thương thay! Chỉ đành than thầm: “Ôi, sao mua váy áo mà cũng khó như vậy...”

Ánh đao trước mặt lại bổ xuống, Viên Mãn cúi đầu, tiếp tục uống cốc nước lọc vô vị của mình.

Ánh mắt Trịnh Diễn Tự đột nhiên ngẩn ra.

Viên Mãn ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy hai mắt Trịnh Diễn Tự phát sáng. Chẳng lẽ là phát hiện một châu lục mới? Hay là phát hiện một đại mỹ nữ vô song? Viên Mãn quay lại nhìn theo ánh mắt anh ta, không phải một châu lục mới, càng không phải một đại mỹ nữ vô song, mà là một cô bé mập mập đáng người na ná như Viên Mãn nhưng khí chất rõ ràng cao hơn một cấp bậc.

Phép màu nào khiến cô bé mập mập đó có khí chất cao hơn cô nàng mập mập đang uống nước lọc này một cấp bậc?

Đáp án, đó là chiếc váy xòe trắng muốt trên người cô bé đó.

Vừa nhận ra chiếc váy đầm trên người cô bé đó, Viên Mãn còn chưa kịp quay đầu lại đã cảm thấy có một cơn gió nhẹ thổi qua bên tóc mai. Trịnh Diễn Tự đứng dậy đi qua bên cạnh người cô, tiến thẳng đến chỗ nhân vật mục tiêu.

Thấy bước chân vội vã khác hẳn bình thường của , Viên Mãn không khỏi trầm nhủ trong lòng: Không phải là...

Tiếp theo một hình ảnh độ phân giải cao hiện ra trước mặt Viên Mãn.

Trịnh Diễn Tự ăn nói bình thản, vẻ mặt thành khẩn. Viên Mãn thấy anh ta mấp má môi trò chuyện với cô bé đó một lát, cô bé đó vui vẻ đồng ý, sau đó phấn khởi đi theo Trịnh Diễn Tự... Đi theo... đi mất...

Cái gì thế? Nhìn hai người đó đồng thời biến mất khỏi đại sảnh tầng trệt, trong đầu Viên Mãn lập tức hiện lên vô số ảo tưởng: Trịnh tiên sinh sẽ không bán rẻ chính mình vì chiếc váy đầm đó chứ?

Khi giai điệu của chương trình “giao dịch tình yêu” đó vang lên lần thứ N trong đầu Viên Mãn thì bị một người cắt ngang: “Ai gọi bánh ngọt?”

Ngữ điệu âm u, âm cuối giá lạnh.

Viên Mãn kinh hãi lấy lại tinh thần. Trịnh Diễm Tự đứng bình yên vô sự trước mặt cô, trên người không hề áo quần xộc xệch, vẻ mặt không hề thỏa mãn hưng phấn, trái tim treo mãi trên cao của Viên Mãn cuối cùng cũng hạ xuống đúng vị trí.

Nhìn thấy đối tượng bị Trịnh Diễm Tự chỉ trích, chiếc soufflé trên bàn, trái tim cô lại treo cao một lần nữa: “Cái gì thế? Tôi gọi cái này bao giờ?”

Trịnh Diễm Tự lườm một cái rồi ngồi xuống, khoanh tay nhìn cô: Cứ tiếp tục giả bộ đi!

Viên Mãn chỉ trời thề: “Vừa rồi tôi vẫn đang suy nghĩ miên man, tôi cũng không biết tại sao tôi lại gọi thứ này, chắc là... chắc là...”

Chắc là trong lúc linh hồn bản tôn đang xuất khiếu hát bài “giao dịch tình yêu”, một phần thân tham ăn khác trong người cô đã thay thế bản tôn gọi đồ lung tung hết cả...

Lí do này ngay cả chính bản thân Viên Mãn cũng không tin. Cô nhìn Trịnh Diễm Tự, không nói tiếp mà chỉ cúi đầu nhận tội chờ hình phạt.

Nhân viên phục vụ đang bận rộn ở khu lễ tân không nhận được quay lại nhìn bàn ăn mà lúc này cậu ta đã mang một chiếc bánh soufflé lên. Không ngờ lúc này bàn ăn đó đang bị bao phủ trong một vùng áp thấp cực đoan. Lúc trước cậu ta vẫn chú ý đến bàn đó, nguyên nhân là vì nữ khách bàn đó không ngừng nuốt nước miếng nhìn chiếc soufflé bên bàn bên cạnh, mỗi một động tác nuốt nước miếng đều khắc họa rõ nét sự đau khổ và kìm nén của một kẻ háu ăn. Nhưng có lẽ vì e dè ánh mắt bắn phá của bạn trai nên nữ khách vẫn không dám gọi đồ. Sau đó nhân viên phục vụ này đi qua bên bàn, nữ khách này vẫn ngẩn người nhìn sang bàn bên cạnh, còn bạn trai cô ta thì đã đi. Cậu ta hết sức thông cảm với cô nàng háu ăn đáng thương này nên chủ động hỏi cô ta có muốn một chiếc soufflé hay không. Thấy cô ta gật đầu gần như vô thức, cậu nhân viên lập tức dùng tốc độ nhanh nhất mang chiếc soufflé này lên, đúng là tận chức tận trách với công việc.

Lúc này cậu nhân viên tận chức tận trách lại liếc về phía đó.

Chiếc soufflé trên bàn không ngờ vẫn còn nguyên không ai động vào?

Lại nhìn tiếp...

Không ngờ gã bạn trai đã đi bấy giờ lại quay lại.

Mặt gã bạn trai nhìn không khác gì chó Husky, cậu nhân viên chỉ có thể thâm biểu thị lực bất tòng tâm...

Trịnh Diễm Tự nhắm mắt nhìn chiếc soufflé và người phụ nữ thiếu ý chí chiến đấu trước mặt: “Cô không mua được quần áo là đáng đời”.

Viên Mãn không khỏi cúi đầu thấp hơn.

Nói là nói vậy, Trịnh Diễm Tự vẫn đặt chiếc túi giấy trong tay lên bàn.

Viên Mãn thoáng liếc thấy liền ngẩng đầu lên xem. Logo in trên túi giấy chẳng phải là logo của hiệu may cô ghé thăm lần trước hay sao?

Tiếp tục nhìn vào trong túi. Váy xòe màu trắng! Cỡ XL của cô!

Viên Mãn ngược mắt lên nhìn, thấy Trịnh Diễm Tự vẫn bình thản, cao ngạo, vẻ mặt như muốn nói “Cho các người xem thể nào mới là tận chức tận trách với công việc”.

Viên Mãn rốt cuộc cũng hiểu ra: “Cô gái vừa rồi...”

“Tôi tặng cô ta một chiếc khác để đổi lấy chiếc này”.

Không dễ gì tìm được chiến bào, Viên Mãn mặt mày hớn hở: “Tôi biết là anh khẩu xà tâm...”

Trịnh tiên sinh đối diện sầm mặt. Cô giáo Viên lập tức đổi giọng: “À không, tôi biết anh khẩu phật tâm còn phật hơn mà!”

Có thể thấy một khi đã chấp nhận xu nịnh, bất kì ai cũng sẽ hoàn toàn coi thường chân tướng sự thật...

Buổi tối, một salon làm tóc cao cấp, thanh nhã, tĩnh mịch trên phố Tam Lí Truân chợt bị tiếng hét làm chấn động suýt tung mái nhà.

“Tôi không cắt! Tôi không cắt!”

Cô giáo Viên đã bị đè lên ghế cắt tóc đang chống cự trong tuyệt vọng: “Tôi không cắt!”

Trên chiếc sofa trong gương cách đó không xa, Trịnh Diễn Tự đang ngồi xem ca ta lô, nhanh chóng lựa chọn một kiểu tóc, nói mà không thèm ngẩng đầu lên: “Cắt!”

Trịnh Diễn Tự lạnh lùng ra lệnh một tiếng, chuyên gia tạo mẫu tóc cắt một nhát rất vững vàng. Tiếng phản kháng của Viên Mãn nhẹ nhàng rơi xuống đất cùng một lọn tóc, để mặc cho người ta chà đạp.

Tiếng kéo lách cách, Viên Mãn nhắm hai mắt thật chặt. Vẫn nghe tóc dài ngang lưng, thực nữ yếu điệu, quân tử hảo cầu, giờ cắt ngắn thế này thì mấy năm nữa cô mới lấy được chồng?

Nửa tiếng sau...

“Viên tiểu thư?”

“Viên tiểu thư?”

“Viên...”

Làm gì mà ồn ào thế? Tôi mở mắt ra đối mặt với hiện thực là được chứ gì? Viên Mãn cau mày mở mắt ra. Cô giáo Viên với kiểu tóc mới trong gương...

Có vẻ như... cũng được đấy chứ...

Chuyên gia tạo mẫu tóc lộ vẻ đắc ý cao thâm, thợ học việc bên cạnh lập tức bắt đầu khoe khoang: “Đây là kiểu tóc đang thịnh hành nhất năm nay, chỉnh hình khuôn mặt top 1, dễ chăm sóc top 1, sang trọng top 1”. Cuối cùng còn không quên nhìn Trịnh Diễn Tự đang ngồi trên sofa dùng điện thoại di động xử lí công việc trong gương: “Bắt mắt top 1”.

Lúc này Trịnh Diễn Tự mới đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu lên.

Lúc này cô giáo Viên đã không nhận được bắt đầu tạo dáng trước gương, gạt đuôi tóc, vén tóc mai... Nhìn cằm cô đã nhọn hơn, dù thế nào cũng không giống 70 cân... Đúng là hài lòng hết sức.

Trịnh Diễn Tự cũng đồng cảm: “Không tồi, chỉ nhìn mặt thì sẽ cho rằng cô chỉ có 67,5 cân”.

Đây rốt cuộc là khen cô hay là tấn công cô?

Viên Mãn nhếch miệng. Đúng là những lời có hay đến mấy mà được nói ra từ miệng Trịnh Diễn Tự đều sẽ có mùi...

Từ khi có chiến bào, dường như hết thấy đều trở nên thuận buồm xuôi gió.

Viên Mãn xách túi lớn túi nhỏ đi theo Trịnh Diễn Tự ra khỏi salon, cảm thấy mình trở nên cực kì tự tin, cả người lâng lâng.

Trịnh Diễn Tự không dừng bước, vừa đi vừa nói: “Ngày mai tôi đến đón cô”.

Viên Mãn bước nhanh theo, cười xun xoe: “Vâng”.

“Tốt nhất là đi sớm một tiếng, tìm người trang điểm cho cô”.

“Vâng”.

Tất cả đã đầu vào đó, chỉ chờ đến ngày mai, nghĩ đến điều này cô lại cảm thấy hơi kích động...

Đang kích động thì lại bị dội một gáo nước lạnh.

“Tất cả hóa đơn hôm nay”.

“Sao?”

Viên Mãn dừng chân, đưa tay cầm lấy một xấp giấy tờ Trịnh Diễn Tự đưa ra phía sau cho cô mà không quay đầu lại.

“Không phải anh thanh toán à?”

“Trừ vào tiền lương của trợ lý Viên”. Trịnh Diễn Tự vẫn không ngừng bước chân, tay rút túi quần, ngạo mạn, lạnh lùng, đi mất.

Viên Mãn đứng sững tại chỗ, lật xem từng tờ hóa đơn một, trong lòng đau xót.

Thôi được rồi, dù sao bây giờ hàng tháng không cần trả tiền vay mua xe, có thừa tiền, phóng khoáng một hồi thì đã làm sao?

Hất tóc! Đi!

23. Chương 23

Đêm hôm đó, gần như cả đêm nhà họ Viên đều chìm trong một nhịp điệu lặp đi lặp lại.

“Cạch cạch cạch... Rầm!”

“Cạch cạch cạch... Rầm!”

“Cạch cạch cạch... Rầm!”

Khi nhịp điệu này vang lên lần thứ N, ông bà Viên và Lộ Tử Dụ đang ngồi xem ti vi trong phòng khách đều không nhận được lén đến trước cửa phòng ngủ, hé cửa nhìn vào xem trong phòng đang diễn ra trò gì.

Cô giáo Viên mặc áo ngủ đang khắc khổ trước gương luyện tập đi giày cao gót.

Đi vài bước “Cạch cạch cạch”. Ngã xuống “Rầm!”

Nhìn cô giáo Viên nặng nề ngã xuống, ba người đứng xem đều không nhận được đưa tay lên che mắt.

Cứ thế, vừa qua 12 giờ trưa ngày hôm sau, Viên Mãn đã mặc vào người bộ trang bị chính mình cắt thịt đổi lấy, dù sốt ruột vẫn ung dung ngồi trong phòng khách.

Đến giờ ăn trưa, mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn, thấy Viên Mãn vẫn ngồi không hề nhúc nhích trên sofa như tượng đá nên đành phải lên tiếng gọi: “Đi ăn cơm đi!”

Viên Mãn trả lời hết sức kiên định: “Không ăn”.

“Có món sườn chua ngọt con thích ăn nhất”.

Viên Mãn nuốt nước bọt: “Không... ăn...”

“Có cả thăn bò sốt cay!”

Viên Mãn tuyệt vọng nhắm mắt lại: “Không! Ăn!”

Thời khắc quan trọng, dù món ngon nức mũi cũng phải kiên định! Kiên định!

Cuối cùng tin nhắn của Trịnh Diễn Tự cũng đến: “Xuống lầu”.

Viên Mãn lập tức cầm túi xách, đi chân đất chạy ra cửa.

Ông Viên đang ăn trái cây trong phòng khách quay ra nhìn khung cửa thoáng cái đã không còn bóng người: “Con gái bà đạo này sao cứ có gì đó khác thường?”

Bà Viên nhếch miệng tỏ ý không biết.

Lúc này Viên Mãn đã chạy vội vào thang máy. Thang máy từ từ đi xuống, Viên Mãn mới bỏ đôi giày cao gót trong tay xuống đi vào chân.

Thang máy dừng lại ở tầng một, Viên Mãn bước ra khỏi thang máy. May mà đã tập đi giày cao gót cả đêm qua, cuối cùng đến giờ cũng có thể kiểm soát được đôi giày 10 phân. Viên Mãn thận trọng đi được một đoạn rồi bắt đầu đắc ý, bắt chước các nhân vật nữ thời thượng trong phim, bước đi như gió, tà váy tung bay.

Lúc ra khỏi đại sảnh, bước xuống bậc thềm, Viên Mãn lại bị trượt chân ngã bệt xuống đất, tiếp tục trượt thêm ba bậc thang mới dừng lại được. Thấy có mấy người hàng xóm đi qua cau mày quan sát, Viên Mãn đang nhe răng trợn mắt xoa mắt cá chân lập tức nghiêng người ra vẻ thoải mái ung dung, tạo dáng điệu đà ngồi trên bậc thềm, nín thở nhin đau tưởng tượng mình là Audrey Hepburn trong phim “Kỳ nghỉ hè ở Rome”.

Mấy người hàng xóm không nhìn nữa, tiếp tục làm việc của mình. Viên Mãn thấy họ đã đi mới ủ rũ như quả bóng xì hơi: May mà mình nhanh trí, nếu không...

“Cô làm gì đấy?”

Một giọng nam vang lên, mang âm sắc xen lẫn quen thuộc. Viên Mãn sững sốt ngược mắt lên, nhìn thấy một chiếc xe đang đỗ trước mặt. Trịnh Diễn Tự đang ngồi trong xe, hạ cửa kính cau mày nhìn cô.

Viên Mãn vội vàng đứng dậy, phải mông bước tới.

Trịnh Diễn Tự lại xuống xe, quan sát cô từ trên xuống dưới.

Mặc dù anh ta hoàn toàn không lộ ra vẻ mặt choáng ngợp nên có lúc này, nhưng vì trước giờ luôn thích diễn trò nên Viên Mãn vẫn phải làm theo thông lệ, dương dương tự đắc xoay người một vòng trước mặt anh ta, sau đó khẽ nâng tà váy lên ra hiệu cho anh ta nhìn đôi giày cao gót dưới chân mình: “Nguyên mẫu trong My love from the Star”.

Trịnh Diễn Tự cau mày. My love from the Star? Là cái quái gì?

Tỏ ra chán ghét: “Đổi đôi đế bằng”.

“Đế bằng làm sao có khí thế?” Giày cao gót là phụ kiện cần có của nữ ma đầu thời thượng, có hiểu không?

Quả nhiên gã này không hiểu thật: “Thứ nhất, cô biết đi giày cao gót không? Trẹo chân tôi cũng không công cô đâu”.

Viên Mãn nhếch miệng, có cần phải làm người ta mất hứng như vậy không? Không ngờ anh ta lại hạ giọng: “Thứ hai...”

Còn có thứ hai?

Trịnh Diễn Tự không nói nữa, chỉ dùng hành động thực tế để diễn đạt, lấy điện thoại di động ra chụp ảnh cô từ vị trí thấp hơn, sau đó gơ ảnh lên trước mắt Viên Mãn.

Viên Mãn nhìn xem, vô cùng thê thảm. Hai cằm, cổ to... Ý anh ta là cô đi giày cao gót sẽ cao hơn đại bộ phận đàn ông, hình ảnh cô trong mắt những người đàn ông này sẽ giống như trong ảnh...

Thành phố Bắc Kinh vừa mới lên đèn.

Cô giáo Viên trang điểm hoàn toàn mới.

Ngay cả tài xế cũng không nhin được khen: “Cô Viên hôm nay nhìn khác quá, suýt nữa tôi không nhận ra...”

Thật sao? Viên Mãn nghi hoặc, lại nhìn sang vị Trịnh tiên sinh bên cạnh. Về mặt anh ta vẫn không khác gì trước kia, rõ ràng là không buồn nhìn cô lấy một cái, khiến Viên Mãn không hề cảm thấy tự tin với hình tượng giả tạo của mình lúc này.

Buổi họp lớp hôm nay là buổi đầy đủ nhất từ trước đến giờ, còn chọn địa điểm tại một nhà hàng có mức giá làm người ta phần nộ. Xe dừng lại ngoài cửa nhà hàng, nhân viên nhà hàng đã đi đến mở cửa, Viên Mãn cũng chuẩn bị xuống xe, nhưng Trịnh Diễn Tự lại nhìn đồng hồ rồi giữ cô lại: “Đợi năm phút”.

“Giờ còn không lên thì muộn mất!”

Trịnh Diễn Tự liếc cô một cái, dường như cô Viên với vẻ mặt đầy băn khoăn trước mắt là một người đầu óc trì trệ không hiểu sự đời, cuối cùng mới bật ra một câu: “Người quan trọng”.

Người quan trọng luôn luôn đến sau cùng. Viên Mãn tỉnh ngộ nhìn lại Trịnh Diễn Tự, trong lòng thầm nhắc nhở chính mình: Cao thủ diễn xuất đang ở đây, phải cố gắng học hỏi mới được...

Cuối cùng, nhân viên nhà hàng mở cửa phòng, cô giáo Viên dẫn người mẫu nam với bộ mặt Husky kiêu ngạo bước vào. Tất cả các bạn học đang trò chuyện vui vẻ đồng loạt im bật, quay mặt ra nhìn, bao gồm cả Bác Yến đã uống rượu và cô bạn gái kiêu kỳ bên cạnh hẳn.

Không có tố chất tâm lí vững vàng, chẳng hạn như Viên Mãn, thì tốt nhất đừng làm yếu nhân. Viên Mãn lập tức cảm thấy cổ họng khô khốc, không biết nên bước chân trái trước hay là chân phải trước.

Trịnh Diễn Tự bước tới một bước, thấy Viên Mãn còn đứng tại chỗ không đi theo liền biết ngay là chứng nhát gan của cô lại tái phát. Anh ta suy nghĩ một lát rồi động viên: “Hôm nay cô thoát nhìn chỉ có 60 cân”.

Cô thoát nhìn...

Chỉ có...

Sáu mươi cân...

Giống như gió xuân lướt nhẹ qua mặt, Viên Mãn lập tức sống lại.

Đối với đại đa số phụ nữ, đây là một câu nói cực kì khó nghe, nhưng Viên Mãn lại thấy yên tâm hơn cả khi khen cô quyến rũ hơn Angelina Julie, đẹp hơn Annie Hathaway...

Viên Mãn nhìn Trịnh Diễn Tự, nở nụ cười.

Bác Yến cách đó không xa lại sa sầm mặt.

Mới đầu lớp trưởng còn chưa nhận ra Viên Mãn, lúc này nhìn thấy nụ cười với hai lúm đồng tiền đặc trưng của Viên đầu to mới tươi cười bước ra chào đón: “Viên Mãn? Vào đi vào đi! Ngồi xuống ngồi xuống!”

Viên Mãn theo lớp trưởng đi tới hai chỗ trống cuối cùng trong phòng, lập tức thấy có đàn quạ bay qua trên đầu. Ai sắp xếp chỗ ngồi vậy? Cố ý chơi khó cô sao? Đối diện chính là Bác Yến và Tống Lâm Giai...

Cách nhau một chiếc bàn ăn dài kiểu tây, khoảng cách giữa cô giáo Viên và bạn trai cũ chỉ có một mét. Viên Mãn nắm chặt lưng ghế, không thể nào kéo ghế ra ngồi xuống được.

Một bàn tay từ bên cạnh đưa tới kéo ghế ra cho cô, sau đó đặt lên vai ấn cô ngồi xuống.

Ngước nhìn lên theo cánh tay này, người Viên Mãn nhìn thấy đương nhiên là Trịnh Diễn Tự.

Trịnh Diễn Tự không hề kiêng kị, còn hai người đối diện thì...

Mặt Tống Lâm Giai phát ra ánh sáng lạnh lẽo như con dao ăn trên bàn.

May mà có Husky mặt thộn nên mọi người xung quanh tạm thời quên mất ở đây còn có một cặp tình nhân cũ rơi vào tình cảnh khó xử, tất cả mọi người đều lữ lượt đưa mắt nhìn Trịnh Diễn Tự...

“Vị này là...”

“Bạn tôi, nhân tiện chiều nay ở cùng nhau nên mời đi ăn luôn thể”.

Đường như phát hiện có gì đó mờ ám trong câu trả lời của Viên Mãn, mọi người luân phiên kính Trịnh Diễm Tự. Viên Mãn cho rằng mình không hề bịa đặt, quả thật cô và Trịnh Diễm Tự ở cùng một chỗ cả buổi chiều, đương nhiên không có gì phải đổ mắt.

Không ngờ Tổng Lâm Giai ngồi đối diện lúc này đột nhiên lên tiếng: “Xưng hô thế nào?”

Nghe thấy Tổng Lâm Giai hỏi, những người khác lại yên tĩnh.

Tổng Lâm Giai đến đây với tư cách bạn gái hiện tại của Bác Yến, còn Viên Mãn là bạn gái cũ của Bác Yến. Hai bạn gái bây giờ đang ngồi đối diện với nhau... Đúng là một vở kịch hay...

Viên Mãn cũng ngẩn ra một lát rồi đưa mắt nhìn Trịnh Diễm Tự. Trịnh Diễm Tự im lặng, tiếc chữ như vàng, Viên Mãn chỉ có thể than thở: Quả nhiên là cao thủ diễn xuất. Cô đành phải trở thành người phát ngôn của anh ta, lên tiếng trả lời giúp: “Anh ấy họ Trịnh...”

Viên Mãn còn chưa kịp nói tiếp, một bạn học ngồi cách đó một đoạn cuối cùng không nhịn được ngắt lời, trực tiếp hỏi: “Anh không phải là... Trịnh Diễm Tự đấy chứ?”

Trịnh Diễm Tự gật đầu.

Người vừa hỏi lập tức ghen lời.

Đương nhiên ba chữ Trịnh Diễm Tự vẫn là một cái tên xa lạ đối với những người không làm trong lĩnh vực điện tử. Chẳng hạn như lớp trưởng: “Cậu Tôn, cậu đúng là tính toán như thần, lần đầu tiên gặp mặt lại đoán được người ta tên là gì”.

Tất cả mọi người đều bật cười, chỉ trừ Bác Yến và Tổng Lâm Giai, hai người làm việc trong lĩnh vực điện tử.

Nam người mẫu Husky mặt thộn mang đến buổi họp lớp một cơn sóng ngầm. Mọi người vẫn nói chuyện vui vẻ như thường, như vừa rời khỏi bàn ăn đã lập tức hành động.

Trịnh Diễm Tự vừa đứng dậy đi vệ sinh, Viên Mãn đã lập tức bị bao vây.

“Viên đầu to, khai mau, quan hệ giữa hai người là gì?”

“Hai người làm sao biết nhau?”

Viên Mãn đang nghĩ cách chuyển đề tài, đúng lúc điện thoại di động Trịnh Diễm Tự để trên bàn đổ chuông, cô lập tức kiểm soát định tạm thời chuyển mắt: “Ồ, anh ấy có điện thoại! Tôi phải đi đưa điện thoại cho anh ấy!”

Nhưng Viên Mãn còn chưa đứng dậy đã bị ấn xuống ghế.

Không cạy được miệng Viên Mãn, mọi người chuyển sang hỏi người họ Tôn: “Anh Tôn, sao anh biết anh ta tên là Trịnh Diễm Tự?”

Anh Tôn cười thần bí, nhưng trong lúc còn đang chuẩn bị ba hoa chích chòe, một trận áp thấp lại tràn vào trong phòng. Mọi người tới tập quay ra nhìn: Trịnh Diễm Tự đã quay lại.

Viên Mãn còn cầm điện thoại của anh ta trong tay. Thấy anh ta đi đến gần, mắt nhìn chăm chăm chiếc điện thoại di động trong tay cô, Viên Mãn vội đưa cho anh ta: “Vừa rồi anh có điện thoại, em đang định đi đưa cho anh”.

Trịnh Diễm Tự không có biểu hiện gì khác thường, nhưng vừa nhìn thấy cuộc gọi lỡ trên điện thoại, lông mày lập tức đã trĩu xuống.

“Anh ra ngoài gọi điện thoại”.

Mọi người cứ thế đưa mắt nhìn anh ta vào ra vội vã. Cửa phòng vừa đóng lại, trong phòng đang yên tĩnh lại tiếp tục ồn ào.

“Anh Tôn! Nói mau! Đừng úp mở nữa!”

Cô giáo Viên ngồi bên cạnh xem anh Tôn một lần nữa bị bao vây.

Không biết vì sao Viên Mãn cứ thấy đứng ngồi không yên khi không có khuôn mặt Husky bên cạnh. Có lẽ là bạn trai cũ đang ở đây, cô không có người chống lưng nên chứng nhát chết lại lộ ra. Vì thế Viên Mãn dứt khoát ra ngoài đi tìm Trịnh Diễn Tự.

Nhưng gần như đã tìm khắp nhà hàng mà vẫn không thấy tung tích Trịnh Diễn Tự.

Cuối cùng cô vô tình nhìn ra ngoài qua cửa sổ cuối hành lang, không ngờ Trịnh Diễn Tự lại ở ngoài cổng nhà hàng.

Thở hồng hộc chạy ra ngoài cổng nhà hàng, khi nhìn thấy bóng lưng anh ta cách mình một quãng không xa không gần, Viên Mãn lại đột nhiên dừng bước không dám tới gần nữa.

Cô dừng lại một lát rồi mới tiếp tục cất bước. Càng đi càng tới gần, xung quanh trở nên yên tĩnh, ngoài tiếng tim đập dần dần chậm lại của Viên Mãn thì chỉ có âm thanh loáng thoáng phát ra từ điện thoại của anh ta.

“Tôi không chịu được nữa...” Âm thanh của phụ nữ: “Tôi muốn...”

Viên Mãn chỉ nghe trộm được có vậy, Trịnh Diễn Tự vừa nghe điện thoại vừa đi đến một chỗ tĩnh lặng bên lề phố.

Nơi Trịnh Diễn Tự dừng bước cách cột đèn đường 5 mét. Ánh sáng màu vàng u ám in bóng Trịnh Diễn Tự kéo dài dưới đất như một sợi dây, đầu bên kia sợi dây chính là dưới chân Viên Mãn.

Không biết là bởi vì rượu vang vừa uống đã ngấm hay là gió đêm mơn man khiến cho đầu óc ngây ngất, Viên Mãn nhìn Trịnh Diễn Tự ở đầu bên kia “sợi dây”, gần như cho rằng đó chính là ngọn nguồn ánh sáng của cô.

Cô cũng không tính toán Trịnh Diễn Tự gọi điện thoại bao lâu, chỉ biết khi Trịnh Diễn Tự cất điện thoại đi về trước mặt cô, khuôn mặt anh ta như thấm đẫm ánh đèn đường, tỏ ra rất ấm áp, rất... khác thường.

Trịnh Diễn Tự nhìn cô một cái.

Dường như còn chưa kịp hỏi xem tại sao cô lại xuất hiện ở đây, anh ta đã bị một tâm tình khác xâm chiếm. Đột nhiên, Trịnh Diễn Tự dang rộng hai tay ôm chặt lấy Viên Mãn.

Toàn thân Viên Mãn cứng đờ.

Dần dần mới cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh ta truyền đến. Đường như anh ta muốn dùng cách này để chia sẻ một niềm vui không thể diễn tả nào đó...

Một niềm vui nào đó không hề liên quan đến cô.

Trịnh Diễn Tự nhanh chóng buông Viên Mãn ra, nhưng Viên Mãn vẫn cứng đờ như cũ.

Một cái ôm cùng lắm chỉ kéo dài 5 giây. Nhưng nụ cười trên môi Trịnh Diễn Tự lúc này lại khắc sâu vào trong mắt Viên Mãn không thể xóa nhòa.

24. Chương 24

Điều Viên Mãn cần nhất bây giờ chỉ có hai chữ: Tỉnh táo!

Bị một cái ôm tầm thường làm cho đầu óc đảo lộn, đây không phải phong cách của cô Viên có cả triệu fan trên mạng! Chứ sao nữa, trên đường về phòng Viên Mãn vẫn suy nghĩ xem nên tìm chỗ nào ngồi một lát cho tĩnh tâm. Ngẩng đầu nhìn thấy biển chỉ dẫn đến nhà vệ sinh, Viên Mãn vội vàng gọi Trịnh Diễn Tự đang cầm đầu đi phía trước: “Tôi... tôi vào nhà vệ sinh một lát”.

Trịnh Diễn Tự luôn luôn phản ứng nhanh nhạy lúc này lại như có tâm sự trong lòng, chậm mắt nửa nhịp mới quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng Viên Mãn thoáng cái đã biến mất sau chỗ ngoặt.

Trên đường đi vào nhà vệ sinh, Viên Mãn vẫn mãi miết tìm cho chính mình một lời giải thích hợp lý, vì sao đến bây giờ mà tim cô vẫn đập nhanh hơn bình thường? Hiển nhiên là bởi vì đã lâu lắm không có người đàn ông nào tốt với mình, đột nhiên lại xuất hiện một người đàn ông giúp đỡ cô vô điều kiện, hơn nữa người này lại có điều kiện mọi mặt đều khá, rất khá! Kết quả là vai trò của tâm lý khiến não cô bắt đầu điên cuồng tiết ra dopamine.

Dừng lại! Không được tiết ra nữa! Viên Mãn thầm hét lên trong lòng. Nhưng hiển nhiên ý chí của cô giáo Viên còn chưa mạnh đến mức có thể khống chế được điều này, đến tận lúc...

“Làm sao tôi biết được? Sau khi chia tay, tôi và cô ta không hề có liên lạc gì nữa”.

Một âm thanh quen thuộc đột nhiên lọt vào tai, lúc này Viên Mãn mới dừng lại.

Vô thức ngẩng đầu nhìn lên, thì ra cô đã đi tới trước cửa nhà vệ sinh. Trong phòng VIP không cho phép hút thuốc, bên cạnh nhà vệ sinh là khu hút thuốc chuyên dụng. Âm thanh quen thuộc đó vọng ra từ khu hút thuốc này.

Trước đó Viên Mãn không hề biết âm thanh của Bác Yển lại có ma lực đến mức có thể làm cho nhịp tim không chịu khống chế của mình lập tức gần như ngừng đập.

Viên Mãn còn chưa kịp phản ứng gì, một âm thanh khác lại vọng ra từ khu hút thuốc, đó là giọng nói của lớp trưởng: “VẬY theo cậu tại sao Viên đầu to lại câu được thằng cha đó?”

Viên Mãn đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười, không phải vì lớp trưởng vừa rồi còn nhiệt tình chào đón mình mà bây giờ lại nói xấu sau lưng mình, mà là bởi vì...

Từ khi cô mập lên tới giờ, cô không bao giờ nghĩ rằng mình còn có ngày trở thành tiêu điểm thảo luận của đám đàn ông. Cô nên cảm thấy đáng buồn hay là đáng giận?

Lớp trưởng vừa dứt lời lại có một âm thanh khác xen vào: “Chuyện này thì cậu phải hỏi Bác Yển. Viên Mãn có gì hấp dẫn, Bác Yển của chúng ta là người rõ ràng nhất, đúng không?”

Giọng nói mang đầy vẻ chế nhạo và giễu cợt. Khi nghe thấy câu này, trong đầu Viên Mãn không còn một suy nghĩ gì khác, cô chỉ muốn biết về mặt của Bác Yển lúc này như thế nào.

Có một cô bạn gái cũ làm hấn mất mặt, mà cô bạn gái cũ này còn bị người ngoài vô cớ chế giễu, hấn sẽ thế nào? Lúng túng? Hay là khó xử? Không muốn nhắc tới? Hay là cười trừ cho qua? Hấn có nghĩ tới chuyện nói đỡ cho cô một câu?

Đáng tiếc Viên Mãn không nghe thấy âm thanh của Bác Yển vọng ra từ khu hút thuốc nữa, chỉ có tiếng lớp trưởng và A Quân trò chuyện sôi nổi.

“Không phải là Viên đầu to mang đến dọa ma chứ? Biết đâu là trai bao thì sao nhỉ?”

“Cậu đừng có suy nghĩ tầm tới thế. Vừa rồi tôi đã soi kỹ lắm, chỉ riêng cặp cúc tay áo người đó đã mấy chục ngàn rồi, làm gì có loại trai bao cao cấp như thế? Lúc này tôi còn thấy Viên đầu to và gã đó ôm nhau bên ngoài nhà hàng đấy”.

A Quân không hề biết câu này của mình vô hình trung trở thành một sợi dây thừng kéo người đang nghe trộm bên ngoài phòng hút thuốc từ dưới vực sâu lạnh như băng lên mặt đất. Nhưng Viên Mãn vừa được kéo lên bờ lại bị câu tiếp theo của A Quân đẩy xuống vực sâu.

“Không ngờ khẩu vị của gã đó nặng thật, thích BBW cơ đấy, ha ha ha...” Tiếng cười của A Quân gần như vang vọng ba ngày không dứt.

Có thể thấy một khi đã tọc mạch, đàn ông còn tọc mạch hơn bất cứ một phụ nữ nào.

Có thể thấy một khi đã bậy bạ, đàn ông còn bậy bạ hơn bất cứ một phụ nữ nào.

Nếu mọi chuyện chỉ dừng lại ở đây, Viên Mãn cho rằng mình sẽ chỉ sống sót một lát, sau khi thấy rõ lòng người liền cười trừ cho qua. Dù sao mức độ chanh chua của đám bạn học cũ này còn chưa bằng một phần mười mẫu thân đại nhân của cô. Nhưng rồi một âm thanh khác lại vang lên trong phòng hút thuốc: “Ha ha...”

Tiếng cười nhạt gần như là âm mũi, Viên Mãn vẫn lập tức nhận ra đó là tiếng cười của Bác Yến.

Chỉ với hai tiếng “Ha ha” này, cô giáo Viên của chúng ta đã bị đánh bại.

Trước khi tới họp lớp, Viên Mãn còn tưởng kẻ thù lớn nhất của mình chính là cô ả Tống Lâm Giai kiêu sa xinh đẹp, vì thế cô đã nghĩ hết mọi cách, dùng hết khả năng, thậm chí còn kéo cả Trịnh Diễn Tự đến phối hợp diễn trò. Nào ngờ...

Người cô yêu trọn tám năm chỉ cười nhạt đúng hai tiếng đã cho cô một nhát dao tàn nhẫn.

Gần như là nhất kiếm phong hầu.

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên như một chậu nước dội thẳng vào đầu, mạnh mẽ kéo Viên Mãn ra khỏi mũi kiếm đang đâm xuyên qua người cô.

“Viên Mãn?”

Âm thanh này...

Viên Mãn quay đầu lại.

Trịnh Diễn Tự đang đứng cách đó không xa.

Viên Mãn vừa định cười với Trịnh Diễn Tự lại phát hiện có gì đó không đúng. Cô vô thức đưa tay sờ khóe mắt rồi mới yên tâm hơn một chút. Rõ ràng mình không chảy nước mắt, vì sao ánh mắt anh ta nhìn mình lại có vẻ căng thẳng?

Câu hỏi này hiển nhiên không có đáp án. Lúc này ánh mắt Trịnh Diễn Tự đã trở lại bình thường, bước chân nhẹ nhàng đi tới chỗ cô.

“Rút thôi. Gã bạn học họ Tôn của cô nhìn tôi mà mắt cứ sáng rực. Chúng ta không thể ở lại được nữa”. Trịnh Diễn Tự nói, còn không quên liếc đồng hồ.

“...”

“...”

Viên Mãn cố gắng kiềm chế không quay lại nhìn khu hút thuốc, chỉ gạt đầu thật mạnh với Trịnh Diễn Tự.

Thấy Viên Mãn đi thẳng đến thang máy, Trịnh Diễn Tự không khỏi thắc mắc: “Cô không quay lại chào các bạn học của cô à?”

“Thôi khỏi”.

Cứ để những sỉ nhục tối nay cô phải nhận vĩnh viễn ở lại sau cánh cửa này.

Thấy rõ lòng người là thu hoạch lớn nhất của cô hôm nay.

Trên đường về, Viên Mãn không nhận được hỏi: “Tôi thật sự rất béo đúng không?”

Trịnh Diễn Tự nhìn cô một cái.

Có lẽ bởi vì vẻ trầm tĩnh trên mặt cô quá mức khác thường, ngay cả Trịnh tiên sinh không bao giờ nói lời hay cũng không khỏi uống lười vài lần trước khi nói: “Trong chữ Hán, phần lớn những chữ dùng để chỉ các khí quan trên cơ thể người đều có bộ nguyệt (月) bên cạnh, chẳng hạn như gan, tỳ, phổi (肺 , 脾 , 肝), cho nên béo (肥) là bình thường. Còn những chữ thể hiện sự không khỏe mạnh phần lớn đều có chữ bệnh (疒), chẳng hạn như bệnh, lao, ung thư (癌 , 瘤 , 癆), cho nên gầy... Cô hiểu mà”.

Viên Mãn cười cười.

Mặc dù câu trả lời của Trịnh Diễn Tự rất đặc sắc nhưng lí do cô cười lại không phải vì điều này, mà vì cô đột nhiên nhớ lại, trước kia cô cũng đã từng hỏi Bác Yến một câu hỏi tương tự. Khi đó Bác Yến nói với cô, béo một chút mới tốt, hần không thích phụ nữ gầy như que củi.

Sự thật là hần đã đá cô để đến với Tống Lâm Giai, một phụ nữ gầy như que củi.

Cho nên...

Lời Trịnh Diễn Tự nói chỉ để nghe cho vui. Mặc dù Trịnh Diễn Tự là một người rất có tiếng nói, là một người không nói một đằng làm một nẻo như Bác Yển.

Vừa rồi cô không lao vào phòng hút thuốc cầu xé, bởi vì làm như vậy là hoàn toàn, hoàn toàn vô nghĩa. Người hóng chuyện vẫn sẽ tiếp tục hóng chuyện, người khinh thường cô sẽ chỉ khinh thường cô hơn. Cô muốn, rất rất muốn báo thù bằng một cách khác.

Viên Mãn quay ra nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ xe.

Bóng đêm say lòng người.

(Chương này tác giả viết hơi lủng củng).

25. Chương 25

Cao Đăng về đến nhà, vị khách không mời mà đến đã ngồi chễm chệ trên sofa. Gã đã quá quen với chuyện này, mí mắt cũng không thèm động một chút. Nhưng khi nhìn thấy bàn uống nước trống trơn, gã lại kinh ngạc suýt nữa rơi cằm.

Khiến Cao Đăng kinh ngạc hơn nữa là lúc này vị khách không mời lại đang gặm một quả dưa chuột.

Sự kinh ngạc trong lòng khiến giọng nói của Cao Đăng cũng run run: “Chị Viên, chị... chị... chị... ồm rồi à?”

“Không”. Gặm quả dưa chuột nhặt thếch, sắc mặt Viên Mãn quả thật không được tốt lắm, nhưng cũng lắm cũng chỉ thộn mặt ra thôi, làm gì đến mức tỏ ra bệnh hoạn chứ: “Sao lại hỏi thế?”

“Lần nào chị đến nhà em chẳng vợ hết toàn bộ đồ ăn vặt trong phạm vi một cây số xung quanh?”

Viên Mãn cảm hận cắn dưa chuột, cố tìm cách tưởng tượng mình đang ăn thịt nhưng cuối cùng thất bại nên càng khó chịu hơn: “Chị phải giảm béo”.

Cao Đăng đã nghe câu này quá nhiều lần nên chỉ coi như chuyện cười. Gã cười ha ha, hoàn toàn không muốn tiếp lời Viên Mãn: “Chị đột nhiên đến tìm em làm gì?”

“Nhớ cậu thôi mà, Tiểu Đăng Đăng”.

“Dừng dừng dừng! Dừng lại!” Cao Đăng kinh hoàng. Chị Viên ăn dưa chuột hồng não rồi hay sao mà ăn nói buồn nôn như thế?

Viên Mãn suy nghĩ một lát, ngại không vào thẳng vấn đề nên vẫn tiếp tục vòng vo tam quốc: “Cậu và Trần Trình thế nào rồi?”

Vừa nhắc tới cái tên này, vẻ mặt Cao Đăng đã đông cứng, một hồi lâu sau mới rã đông: “Chỉ thế thôi”.

Từ khi biết yêu là gì, bề ngoài Cao Đăng vẫn hoàn toàn vô hại. Thực ra gã từng cặp với vô số bạn gái nhưng vẫn tuyên bố mình vẫn còn nguyên tem. Mỗi một lần đến với tình yêu mới đều là một Cao Đăng mới tinh, đương nhiên mỗi lần đều là “lần đầu tiên”. Đây cũng không phải Cao Đăng khoe khoang, trên thực tế ngay cả Viên Mãn cũng không biết rốt cuộc Cao Đăng có ma lực gì, dù là tình một đêm cuối cùng cũng đều cam tâm tình nguyện làm bạn với gã. Vì vậy mấy năm nay dù Cao Đăng có vô số bạn gái nhưng danh tiếng vẫn không tồi. Sau khi chia tay không bao giờ nói xấu người cũ, cũng không bao giờ bị người cũ nói xấu. Theo nguyên văn lời của Cao Đăng, gã phải giữ gìn tấm lòng son của mình để mang đến tình yêu và sự ấm áp cho nhiều đồng bào nữ tính hơn nữa.

Đây cũng là nguyên nhân Viên Mãn kêu gã bị phá tem khi phát hiện chiếc áo lót ở nhà gã lần trước...

Viên Mãn từng phân tích, Cao Đăng đã yêu rất nhiều lần mà vẫn có thể toàn thân lùi lại, nguyên nhân chỉ có một: Gã không bao giờ cặp với bạn gái phiền phức. Đều là hợp thì đến với nhau, không hợp thì giải tán, quả thực có thể nói là tình yêu kiểu mẫu trong xã hội hiện đại.

“Không định qua lại à?” Viên Mãn thăm dò.

Cao Đăng lắc đầu.

“Vậy nghĩa là chỉ đơn giản là 419?” (for one night)

Cao Đăng lại lắc đầu.

Lần này Viên Mãn thật sự không hiểu.

Cao Đăng nhìn Viên Mãn một cái thật sâu, cảm thấy khó mà mở miệng, nhưng không nói lại không chịu được: “Cô ấy bóc bánh trả tiền”.

“...” Viên Mãn trợn mắt há mồm.

“Hôm đó... lúc em tỉnh lại...” Cao Đăng dở khóc dở cười: “Thấy cô ấy đã biến mất, để lại cho em hai ngàn tệ”.

Lạnh lùng!

Cá tính!

Thời thượng!

Viên Mãn lập tức sùng bái Trần tiểu thư cuộn cuộn như sông như biển, sự sùng bái này suýt nữa nhấn chìm mục đích chính cô đến tìm Cao Đăng.

Thấy thế, Cao Đăng lại chán nản lắc đầu, ngán ngẩm bóp trán: “Có cười trên nỗi đau của người khác cũng không cần phải rõ ràng như thế!”

Viên Mãn vội xoa mặt, tỉnh táo điều chỉnh lại dòng suy nghĩ. Nhưng lúc này cô lại trở nên ấp úng: “Chị... Thực ra lần này tới tìm cậu... là muốn nhờ cậu phân tích giúp chị... E hèm... Nói thế này nhé, bây giờ chị đang rối loạn tiết dopamine...”

Cao Đăng không rõ cô định làm trò gì: “Nói tiếng người đi”.

Viên Mãn bị Cao Đăng làm nghẹn họng, lại ngáp ngừng nhìn Cao Đăng một hồi, cuối cùng nghiêng rằng nói một mạch không ngắt câu, không cho phép mình do dự: “Cuối tuần trước họp lớp chị dẫn Trịnh Diễm Tự cùng đi và sau khi xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn...”

Nhưng chỉ nói được đến đây, cô giáo Viên vẫn hụt hơi vào thời khắc mấu chốt, lại bắt đầu ấp a ấp úng: “Anh ta... Chị...”

Lòng hiếu kỳ của Cao Đăng bị treo lơ lửng cực kỳ tàn nhẫn. Gã vô cùng khó chịu, chỉ muốn tóm hai vai Viên Mãn gầm lên giận dữ: Đứng dài dòng nữa! Nói thẳng trọng điểm đi!

Nhưng một khi cô giáo Viên đã nhát gan thì có làm thế nào cũng không thể cạy miệng cô ra được. Cao Đăng chỉ có thể dần lòng, dùng một chút kiên nhẫn cuối cùng hỏi: “Hắn ăn chị rồi à?”

Viên Mãn lắc đầu.

“Chị ăn hắn rồi à?”

Viên Mãn vẫn lắc đầu.

“Hắn ăn Bác Yến rồi à?”

“Sao lại thế được?”

“Thế tóm lại là chuyện gì?” Cao Đăng đã phát điên.

Lúc này Viên Mãn mới chần chừ, chậm rãi nói rõ vấn đề: “Anh ta ôm chị một cái”.

Trong mắt Cao Đăng hiện lên một thoáng kinh ngạc, giọng nói cũng không khỏi căng thẳng: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó... Không thể nào cả”.

Khóe miệng Cao Đăng giật giật, vẻ mặt đông cứng.

Viên Mãn nhìn Cao Đăng đầy chờ mong, chờ mong câu trả lời của gã, lại thấy Cao Đăng hoàn toàn yên lặng như đồng hồ quên lên dây cót. Mình không còn vòng vo nữa, bắt đầu nói tiếng người rồi, tại sao gã này lại vẫn nghe không hiểu?

Khi Viên Mãn xua tay lần thứ ba trước đôi mắt đờ đẫn của Cao Đăng, Cao Đăng mới đột nhiên nắm chặt hai vai Viên Mãn, để mặc sự uất ức trong lòng điều khiển chính mình: “Chị đang sống ở thế kỉ 17 đúng không? Ôm một cái mà đến mức này à?”

Viên Mãn cân nhắc một hồi lâu rồi chỉ nói: “Cậu không hiểu...”

Cao Đăng cố gắng hiểu. Trước gã cũng nghe Viên Mãn nói về một số chuyện của cô thời gian này, hiển nhiên gã cho rằng cô bạn thân này của mình đã bị ma ám, không thể không cứu: “Đây là chị gặp phải di chứng sau khi chia tay! Mỗi một lần chị bị Bác Yến đâm dao, Trịnh Diễn Tự đều trùng hợp ở bên cạnh chị, vì thế chị cho rằng hẳn là Chúa cứu thế của chị. Kì thực có khi người ta chỉ là người qua đường thôi...”

“...”

“Chị đừng tưởng bở. Trịnh Diễn Tự là ai? Chị có thể hạ gục được hắn sao?”

Vấn đề này hoàn toàn không cần suy nghĩ, Viên Mãn lắc đầu theo bản năng.

Cao Đăng nhún vai: “Thế còn gì phải nghĩ nữa?”

Thấy Cao Đăng kết luận một cách chắc chắn như thế, điều duy nhất Viên Mãn có thể làm lúc này dường như chỉ có yên lặng. Hiển nhiên lần này cô đến tìm Cao Đăng để gỡ rối tơ lòng là một quyết định sai lầm.

“Lát nữa em tìm một quán ăn ngon, ăn no là chị sẽ không suy nghĩ lung tung nữa”. Với những gì Cao Đăng hiểu về Viên Mãn, lúc này Viên Mãn nghĩ ngợi lung tung chắc chắn là vì dạ dày trống rỗng, tất cả máu vốn dùng để tiêu hóa đồ ăn trong dạ dày đều tràn hết lên não rồi.

Ăn no là mọi chuyện sẽ yên ổn...

Không ngờ lần này Viên Mãn lại không bị mê hoặc mà kiên quyết lắc đầu: “Không! Chị phải giảm béo”.

“...”

“Chị về đây...”

Viên Mãn nói rồi đứng dậy đi ra cửa thật.

“Chắc không phải chị đi tìm Trịnh Diễn Tự đấy chứ?” Bây giờ cứ nhắc tới ba chữ Trịnh Diễn Tự là Cao Đăng lại đau đầu.

Có một Trần Trình si mê hắn đã quá đủ rồi, chị Viên, chị tỉnh lại đi...

Hôm nay lần đầu tiên anh ta cho chính mình nghỉ một ngày, cũng cho chị nghỉ một ngày”. Hiển nhiên Viên Mãn đã bị một sức mạnh tà ác bịt kín hai tai, hoàn toàn không nhận ra sự lo lắng của Cao Đăng: “Chị đã đăng kí một lớp yoga. Chị đi tập đây”.

Cánh cửa đóng sầm lại trước mặt Cao Đăng.

Chị Viên điên rồi...

Điên rồi điên rồi điên rồi...

Để cứu rồi chị Viên đã phát điên, gã phải thúc giục đội ngũ sinh viên đẩy nhanh tiến độ, ứng dụng được hoàn thành sớm ngày nào, chị Viên sẽ thoát khỏi tên họ Trịnh sớm ngày đó...

Cô giáo Viên đang tràn ngập lòng tin tập luyện trong lớp yoga, điện thoại của Cao Đăng vẫn không ngừng gọi tới.

Có lẽ là muốn tiếp tục khuyên bảo cô để cô quay lại khi lạc đường.

Con đường cô đi lạc này quả thật cực kì nguy hiểm, con đường này tên là Trịnh Diễn Tự. Dù Cao Đăng đã nói, cô cho rằng Trịnh Diễn Tự là Chúa cứu thế, biết đâu anh ta lại chỉ là người qua đường, nhưng cô muốn giảm béo không phải hoàn toàn chỉ vì Trịnh Diễn Tự.

Viên Mãn từ chối cuộc gọi, tiếp tục tập luyện mệt mỏi.

Lúc kết thúc tiết đầu tiên, Viên Mãn mới xem điện thoại di động và giật nảy mình.

172 cuộc gọi lỡ?

Cô uể oải gọi lại.

Bên kia vừa nghe máy, Viên Mãn đã chủ động xin tha: “Yên tâm, chị sẽ khống chế được lượng dopamine tiết ra...”

Bên kia điện thoại lại yên tĩnh như chết, một lát sau Cao Đăng mới nói cứng nhắc: “Chị mau lên weibo đi!”
“Sao?”

“Mau lên!”

Viên Mãn ngỡ ngàng lên weibo.

Cô không hề biết rằng chỉ mới một ngày không lên weibo mà thế giới đã hoàn toàn khác.

Mặc dù weibo của cô rất náo nhiệt, lượng phản hồi cũng kinh người, nhưng mới có một ngày mà lượng bình luận đã vượt qua sáu con số, Viên Mãn vẫn rùng mình một cái rồi ngồi bật dậy.

“Lật tẩy cái gọi là danh nhân mạng”

Người đầu tiên bị lật tẩy là “Cô Viên hôm nay không làm thêm giờ”.

Nhìn thấy tên mình bị phóng đại, đặt ở vị trí đầu tiên trên bài viết, tay Viên Mãn khẽ run lên, vô tình vuốt màn hình điện thoại xuống dưới. Xuất hiện trên màn hình là bức ảnh của cô.

Một bức ảnh cô chưa bao giờ công khai.

Những lời bình luận như gai nhọn đâm vào mắt...

“Thì ra cô và BO đã chia tay từ lâu rồi, vậy mà còn viết sách kiếm tiền. Hủy đặt hàng, hủy đặt hàng!”

“Xấu thế...”

“Trai không ra trai, gái không ra gái, lại còn tự sướng tưởng mình là chuyên gia tư vấn tình yêu, làm hư các bạn nhỏ...”

26. Chương 26

“Chị Viên? Chị Viên?”

Điện thoại di động mở loa ngoài, Cao Đăng vẫn đang gọi tên cô, mọi người trong phòng học yoga tới tập liếc nhìn về phía ghế nghỉ ngơi vì nghe thấy âm thanh mang đầy lo lắng này. Viên Mãn đã trở thành tiêu điểm của mọi người lại hoàn toàn không biết, vẫn ngồi ngơ ngẩn trên ghế trong trạng thái gần như mất hết tri giác.

Thì ra cô ta và BO đã chia tay lâu rồi, thế mà còn ra sách khoe khoang tình yêu kiếm tiền?

Xấu thế...

Hóa ra nam không ra nam nữ không ra nữ, còn ảo tưởng mình là chuyên gia tình ái, ha ha ha...

Đầu óc Viên Mãn dường như trở thành một kho dữ liệu với dung lượng kinh người, những bình luận gần như cô chỉ đọc lướt qua một lượt lại đã đan xen, vụn xoắn trong kho dữ liệu này, cuối cùng vụn thành một sợi dây thừng, thắt chặt lấy cổ họng cô.

Không thể hô hấp...

Cao Đăng bên kia điện thoại chờ mãi không thấy cô trả lời, nôn nóng đến mức âm thanh gần như rít qua kẽ răng: “Chị Viên!!!”

Viên Mãn giật mình bừng tỉnh, tay run run thoát ra khỏi weibo. Sợ bây giờ giọng nói của mình cũng run rẩy, cô nuốt nước miếng một cách vô dụng: “Chị nên... nên... làm thế nào?”

Người luôn luôn có rất nhiều ý tưởng lúc này cũng hoảng loạn không biết phải làm gì, Cao Đăng vốn chỉ phụ trách việc thực thi sao có thể đông não nhanh hơn cô được? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng gã vẫn chỉ nói: “Chị đang ở đâu? Em đến chỗ chị”.

Phòng khách sạn yên tĩnh như chết.

Điều hòa trung tâm vẫn chạy đều đều, không khí lạnh lan tỏa khắp phòng.

Viên Mãn ngồi co ro trong góc giường, chỉ cúi đầu, nửa tiếng không hề di động. Ngứa tay là một loại bệnh không có thuốc chữa, biết là không được xem nhưng lại càng muốn xem. Viên Mãn cầm chiếc điện thoại di động đã nóng bỏng, từng bình luận mới tới tấp hiện lên, cô trơ mắt nhìn chính mình bị dư luận nhấn chìm.

Đột nhiên Viên Mãn rất muốn cười. Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì? Bởi vì cô béo sao? Cô chia sẻ tư tưởng trên mạng chứ đâu phải chia sẻ nhan sắc của mình?

Khóc không nổi, cười cũng không xong, trong số các bình luận mới có người lên tiếng phản bác: “Người ta béo thì làm sao? Có ăn cơm ăn gạo nhà bạn không? Làm sao phải nhảy dựng lên như thế? Lắm chuyện...”

Nhưng âm thanh ủng hộ cô chỉ nháy mắt đã chìm ngập dưới một loạt bình luận phản kích: “A! Thánh mẫu đến rồi này! Mọi người mau tới xem thánh mẫu đi!”

“Chúng tôi chờ cô ta không phải vì chuyện này, mà là vì cô ta rõ ràng đã chia tay mà vẫn còn lôi BO-kun vào để lăng xê cho bản thân mình, còn xuất bản sách nữa! Đây là cô ta lợi dụng sự tín nhiệm của chúng tôi đối với cô ta. Chúng tôi lên án về vấn đề thành thực của cô ta”.

“Đúng vậy, không lăng xê thì chết à? Tôi vừa đặt sách của cô ta trên mạng xong, không biết có thể hủy đơn hàng hay không nữa”.

Điện thoại di động lại rung lên vù vù, đó là tin nhắn QQ Cao Đăng gửi đến, nhưng Viên Mãn không mở ra xem. Cô không đi tìm Cao Đăng, cũng không muốn để Cao Đăng tìm được mình. Cô thật sự rất sợ mình sẽ giận cá chém thớt khi nhìn thấy Cao Đăng.

Nhưng cô không trả lời tin nhắn, Cao Đăng lại càng nhắn tin nhiều hơn: “Xin lỗi... Nếu không phải vì quyển sách của chị bây giờ đang chuẩn bị được bán ra thì chị cũng không bị tấn công thảm như vậy...”

“...”

“Chị đánh em một trận đi, đánh thế nào cũng được, nhưng chị đừng mất tích, được không? Chị không muốn nhận hợp đồng xuất bản của nhà xuất bản đó mà em lại tự ý nhận thay cho chị. Em biết chị không muốn lợi dụng bạn trai cũ, nhưng khi đó em nghĩ... nghĩ hần đã có lỗi với chị như vậy, chị lợi dụng hần để kiếm ít tiền nhuận bút thì đã sao? Không ngờ...”

“...”

“Chị Viên, chị kêu một tiếng đi! Chỉ một tiếng thôi”.

Kì thực trong lòng Viên Mãn vẫn hiểu rất rõ. Trước đây quả thật đã từ chối nhà xuất bản, nhưng khi Cao Đăng tự ý nhận hợp đồng rồi mang đến trước mặt cô, gã hoàn toàn không hề ép cô kí. Chính cô đã chủ động kí tên sau khi do dự rất lâu.

Suy cho cùng thì vẫn phải trách chính mình...

Cuối cùng cô cũng chịu thoát khỏi weibo, đang chuẩn bị tắt nguồn điện thoại thì Cao Đăng lại nhắn tin đến. Viên Mãn thoáng nhìn thấy nội dung...

“Chị Viên, chị ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn!”

Viên Mãn không thể nào trả lời được, bởi vì một giây sau điện thoại đã tự tắt nguồn.

Nhìn khuôn mặt chính mình phản xạ trên màn hình điện thoại tối đen, cô thấy đủ mọi sắc thái, chán nản, hối hận, đầu mày cuối mắt đều lộ rõ vẻ suy sụp. Cao Đăng sợ cô nghĩ quẩn làm chuyện điên rồ? Tự sát đau lắm, cô không dám đâu...

Bây giờ cô chỉ rất muốn...

Rất muốn...

Rất muốn ăn thoải mái một bữa.

Gọi một suất cả nhà, nếu ăn xong tâm tình còn không tốt thì gọi tiếp một suất tôm hùm, ăn xong vẫn không tốt lại làm một xiên cánh gà... Phương pháp này lần nào cũng hiệu nghiệm, kể cả thời gian chia tay Bác Yến cô cũng yên ổn vượt qua được nhờ vào chiêu này.

Nhưng vừa mới hiện lên trong đầu Viên Mãn, dãy số điện thoại vẫn khắc trong tâm khảm lập tức lại bị một loạt hình ảnh khác át mất.

Bộ mặt Bác Yến.

Bộ mặt các bạn học cũ trong buổi họp lớp.

Cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt Trịnh Diễn Tự.

Viên Mãn thử kéo khóe miệng lên, cuối cùng cũng có thể nở một nụ cười. Cô đã hứa với chính mình phải giảm béo, bây giờ cô không muốn nuốt lời.

Tòa nhà Khoa Tín.

Trong trung tâm nghiên cứu phát triển điện thoại, mọi người đang bận rộn tấp nập. Sau khi sáp nhập mảng nghiệp vụ điện thoại di động của APM, Khoa Tín đã bán lại hệ thống phân phối của APM cho một công ty khác trong lĩnh vực khoa học kĩ thuật. Khoa Tín sẽ không tiếp tục tham gia khai thác và hỗ trợ công nghệ cho hệ thống vốn có mà sẽ hợp tác với An Trắc, đây cũng là xu thế tất yếu hiện nay. Sau khi mảng nghiệp vụ điện thoại di động của Khoa Tín đi vào quỹ đạo sẽ kết hợp cùng các sản phẩm đầu cuối di động vốn có của Khoa Tín tạo thành một hệ thống đồng bộ không thể phá vỡ.

Nhưng quá trình này thật sự gian khổ, chỉ riêng thiết kế kiểu dáng chiếc điện thoại di động mới đã bác bỏ đến 3 mẫu. Bác Yến đã ba ngày không chợp mắt, ngày ngày ở lì trong trung tâm nghiên cứu phát triển, bây giờ gần như vừa ngủ gà ngủ gật vừa nghe người phụ trách trung tâm nghiên cứu phát triển thuật lại ý kiến của CEO.

“Tổng giám đốc Trịnh hết sức thất vọng trước tiến triển của chúng ta. Kiểu dáng là một phần rất quan trọng, vậy mà thiết kế chúng ta đưa ra lại hoàn toàn không có gì nổi bật. Mua lại mảng nghiệp vụ điện thoại di động APM không phải để nối tiếp những gì APM đang làm!”

Người phụ trách ngán ngẩm vung tập bản thảo thiết kế bị bác bỏ đang cầm trong tay, mọi người đều sợ hãi cúi đầu thấp hơn nữa, chỉ sợ bị điểm mặt chỉ tên phê bình.

Nhưng tin dữ vẫn tiếp tục tràn tới...

“Hôm nay ở lại làm thêm”.

Sếp vừa nói xong, các nhân viên người thì cổ nén tiếng kêu rên, người thì ủ rũ. Nhìn một lượt các nhân viên thuộc quyền không hề có sức sống, sếp cũng cực kì chán ngán: “Tất cả đều lấy lại tinh thần cho tôi! Hôm nay tổng giám đốc Trịnh vốn sẽ đến chỗ chúng ta nhưng có việc đột xuất nên buổi tối mới đến được. Phải để tổng giám đốc nhìn thấy hai mắt thâm quầng vì thức đêm, mọi người mới giữ được bát cơm của mình. Giải tán!”

Cuộc họp đã giải tán nhưng sự lo lắng của mọi người lại không sao giải tán được. Lúc này đã gần đến giờ tan tầm chiều muộn mà tất cả mọi người mới chỉ ăn sáng. Nhìn hộp cơm đã nguội ngắt trên bàn làm việc, đã ăn thứ này trọn ba ngày liên tiếp nên đương nhiên không có hứng thú gì, Bác Yến ném thẳng hộp cơm vào thùng rác, đến phòng uống nước rót một cốc nước.

Vừa đi vừa gọi điện thoại cho Tống Lâm Giai, công việc bận đến mức không có thời gian quan tâm đến bạn gái, Bác Yến chỉ nghĩ tối nay lại lỡ hẹn một lần nữa, không biết về mặt bạn gái sẽ như thế nào.

Tống Lâm Giai còn chưa nghe máy, Bác Yến đã đi tới bên ngoài phòng uống nước. Gần hết giờ làm, mấy người làm hành chính đang trò chuyện vui vẻ trong phòng uống nước. Bác Yến đứng ngoài cửa nghe mấy câu, chỉ có thể than thở đám phụ nữ này quá nhàn hạ, vừa hết giờ là về nhà, một tháng mua tuốc xách hai lần, không có chí tiến thủ sẽ không phải mệt như chó. Ngay cả nội dung tán gẫu cũng hoàn toàn nhắm nhĩ không dính dáng gì đến cuộc sống.

Ai đó lại làm bồ nhí.

Ai đó lại bị đào mỏ.

Ai đó lại bị đâm sau lưng.

Đã bước nửa bàn chân vào phòng, Bác Yến lại rút chân về, quay đầu đi.

Mới đi được nửa bước, đột nhiên hấn khựng lại.

“Ồ, thật không? Vốn tớ cũng theo dõi ‘Cô Viên hôm nay không làm thêm giờ’, có một lần cô ta quảng cáo cho công ty đối thủ của chúng ta, tớ nói cô ta thiếu tiền thế à? Quảng cáo ăn tiền, đúng là khó coi. Kết quả còn bị fan của cô ta chửi không thương tiếc. Tại sao mới bỏ theo dõi chẳng bao lâu mà cô ta đã bị chìm hàng trăm như vậy rồi?”

“Trên mạng nói nhiều lắm, nào là béo như lợn còn đóng giả nữ thần, suốt ngày khoe tình yêu với BO, đã chia tay rồi còn ra sách kiểm tiền...”

Bác Yến cũng không biết mình trở lại bàn làm việc của mình kiểu gì. Rõ ràng đã về đến khu làm việc yên tĩnh, trong đầu lại vẫn vang vọng âm thanh ồn ào của đám phụ nữ trong phòng uống nước.

Cuối cùng không nhịn được nữa, hấn vào trang weibo đã bỏ theo dõi từ lâu.

Hấn cũng không biết mình xem bao lâu, đến tận lúc bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Bác Yến nhìn màn hình gọi đến, do dự một lát, cuối cùng vẫn nghe máy.

Giọng Tống Lâm Giai bên kia điện thoại vẫn êm ái trước sau như một: “Anh vừa gọi cho em à?”

“...”

“...”

“Em làm đúng không?” Bác Yến cảm thấy giọng mình không giống như thường ngày mà trở nên khàn khàn, sần sật.

Tống Lâm Giai bên kia hoàn toàn không hiểu ra sao: “Cái gì?”

“Bức ảnh bị đăng lên mạng của cô ấy là ảnh anh đã xóa trong máy tính của anh. Em khôi phục lại lúc nào?”

“...”

“...”

Im lặng rất lâu, Tống Lâm Giai vẫn không nói được câu nào.

Đúng lúc Bác Yến định dừng cuộc gọi vì quá mức thất vọng, Tống Lâm Giai lại gào lên, giọng run run dường như sắp khóc nhưng lại cố gắng kiềm chế: “Chính tôi khoe ra đấy, làm sao? Cô ta viết về bạn trai tôi trong sách, khiến toàn thế giới đều cho rằng bạn trai tôi còn ân ái với cô ta, tôi nhắn nhin được sao? Tại sao anh không suy nghĩ cho tôi?”

“ ... ”

“ ... ”

Thoáng chốc đã đến đêm khuya.

Viên Mãn cũng không đếm được mình đã lật qua lật lại trên giường khách sạn bao nhiêu lần, cuối cùng không nhin được nữa, cầm lấy điện thoại bật nguồn lên.

Không thể ngồi chờ chết được, cô phải tìm một nhóm quan hệ xã hội để tẩy trắng cho mình!

Điện thoại vừa có sóng, Viên Mãn đã vội vã xem danh bạ xem có người nào nhờ giúp đỡ được không. Còn chưa tìm thấy số của Chúa cứu thế đã có vô số thông báo cuộc gọi lỡ và tin nhắn tràn tới. Viên Mãn bị bắn phá điên cuồng một hồi, gắng gượng xem lại, phát hiện cơ bản là Cao Đăng gọi và nhắn tới, chỉ có tin nhắn cuối cùng là đến từ một số xa lạ.

Kì thực cũng không phải là số xa lạ, mà là số điện thoại của bạn trai cũ đã bị cô xóa mất.

Nhưng cô không bao giờ quên được dãy số cuối của số điện thoại này. Trước khi Bác Yến về nước, cô đã bỏ công tìm cho hắn một số điện thoại có dãy số cuối này.

Đó là những số được ghép lại từ ngày sinh của hai người họ.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản: “Em ở đâu?”

Viên Mãn cầm điện thoại, tất cả Chúa cứu thế, nhóm quan hệ xã hội, tẩy trắng gì đó tạm thời đều bay tuốt lên mây, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Tìm cô làm gì? Sau khi tung ảnh lại tìm cô để sám hối à?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Viên Mãn, tiếng chuông cửa lại vang lên bên ngoài.

Viên Mãn run tay, điện thoại rơi thẳng xuống giường. Không lẽ lại ảo diệu như vậy?

Viên Mãn do dự rất lâu, tiếng chuông cửa lại chỉ vang lên một lần rồi hoàn toàn im lặng. Chẳng lẽ là ảo giác của mình? Viên Mãn mang theo một dấu hỏi to đùng trên đầu, đứng dậy đi ra cửa.

Nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo.

Không phải Bác Yến.

Nhưng sự thật là...

Hình ảnh trước mắt còn ảo diệu hơn cả phỏng đoán của cô vừa rồi.

Người cô nhìn thấy qua lỗ mắt mèo là... Trịnh Diễn Tự.

27. Chương 27

Tình tiết dành riêng cho nữ nhân vật chính trong phim thần tượng lại rơi xuống đầu cô không hề có dấu hiệu báo trước, Viên Mãn cũng hoảng sợ vì được đạo diễn ưu ái như vậy.

Đang chuẩn bị mở cửa lại nhìn thấy chính mình trong tấm gương trên cánh cửa. Vết vẩy trên giường quá lâu, đầu tóc bù xù như Kim Mao sư vương Tạ Tốn. Xem điện thoại di động quá lâu, đuôi mắt còn có vật thể không xác định. Viên Mãn vội vã chỉnh lại đầu tóc, đưa tay dụi mắt rồi mới ưỡn ngực mở cửa gặp người.

Đã là tình tiết dành cho nhân vật nữ chính thì cũng không thể thiếu lời thoại của nhân vật nữ chính: “Tại sao anh lại đến đây?”

Trịnh Diễm Tự nhìn Viên Mãn: Trạng thái tạm ổn. Khóe môi vẫn mím chặt mới buông lỏng ra: “Tuồng cô tự tử rồi, đến nhật xác”.

Quả nhiên, Trịnh tiên sinh không bao giờ xem phim thần tượng, muốn anh ta làm người chia sẻ tâm sự, gỡ rối tơ lòng ư? Xin lỗi, không có cửa...

Nhìn Trịnh Diễm Tự ung dung đi vào phòng, Viên Mãn không khỏi oán thầm. Vậy mới nói cô giáo Viên này sao có thể bị dư luận trên mạng đánh ngã được? Người trước mặt này ăn nói còn khó nghe hơn trên mạng nhiều, thế mà mình vẫn chỉ nhếch miệng cười ruồi rồi mở cửa cho hắn vào nhà đấy thôi...

Nhưng thấy Trịnh Diễm Tự điềm nhiên ngồi xuống sofa, quả thật không hề an ủi lấy một câu, Viên Mãn chung quy vẫn không nhin được âm ức: “Anh trăm cay nghìn đắng tìm được tôi chỉ để ngồi đây trợn mắt nhìn nhau à?”

“Phải đính chính lại, không có trăm cay nghìn đắng”. Trịnh Diễm Tự nói mà không thèm quay đầu lại: “Chẳng qua tôi tình cờ được biết cô đang ở đây, lúc ăn tối xong lại đi qua chỗ này nên tiện thể ghé vào xem”.

Được rồi được rồi, ngài thần thông quảng đại, hết thấy khó khăn trước mặt ngài đều là chuyện nhỏ, làm tôi cũng chẳng muốn cảm kích anh nữa. Viên Mãn thầm nghĩ trong lòng, vốn đến bàn uống nước lấy cho anh ta cốc nước nhưng bây giờ lại đổi ý đổ thẳng vào miệng mình ừng ực, việc gì phải hời cho hắn chứ?

Nhưng Trịnh tiên sinh luôn luôn thành thật, lần này tất cả những gì anh ta nói cũng đều là thật sự.

Chuyện còn phải nói lại từ lúc Bác Yến gọi điện thoại.

“Chính tôi khoe ra đấy, làm sao? Cô ta viết về bạn trai tôi trong sách, khiến toàn thể giới đều cho rằng bạn trai tôi còn ân ái với cô ta, tôi nhần nhin được sao? Tại sao anh không suy nghĩ cho tôi?”

Bị cô bạn gái vẫn nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa quát cho một trận, Bác Yến cảm thấy cực kỳ khó xử. Hai bên điện thoại yên tĩnh khoảng chừng một thế kỷ, cuối cùng Bác Yến hạ mình trước, giọng nói tỏ ra uể oải: “Em đưa ảnh cho ai? Có thể bảo người đó xóa bài đã đăng không?”

“Anh giúp con bé đó như vậy làm gì? Vẫn còn nhớ nó à?”

“Phụ nữ bọn em có thể dừng tư duy phân tán như thế không? Anh chỉ không muốn nợ cô ấy nữa thôi”.

Thực tế chứng minh khi cãi nhau với phụ nữ nhất quyết không được nói tới logic. Chứ sao nữa, Bác Yến còn chưa nói dứt lời, Tống Lâm Giai đã không thèm nghe nữa. Nghe tiếng tút tút vang lên, Bác Yến đứng như trời trồng bên bàn làm việc, không biết phải làm gì nữa.

Tìm một lượt trong danh bạ mới nhớ ra mình đã xóa số bạn gái cũ từ lâu. Lúc xóa không hề do dự, bây giờ chỉ có thể cố hết sức lục lọi trong đầu. Viên Mãn và hắn cùng đổi SIM tình nhân sau khi hắn về nước... 186... 1075? Hay là 1074?

Lúc này chính bản thân Bác Yến cũng cảm thấy nực cười, hai người đã yêu nhau tám năm, vậy mà hắn thậm chí còn không nhớ được số của Viên Mãn.

Các đồng nghiệp đã ăn xong bữa tối tạm bợ, tất cả đều bắt đầu bận rộn, chỉ có góc này là Bác Yến vẫn không ngừng gọi điện, lần lượt thử tất cả những số có thể.

“Nhầm số à?”

“Anh gọi nhầm số rồi”.

“Viên Mãn? Ai?”

“...”

Đã thử không dưới mười số, người nghe vẫn không phải người hấn cần tìm. Lòng bàn tay nóng ướt mồ hôi dần dần lạnh đi.

Lúc vốn nên áy náy, hấn đã quyết đoán xóa bỏ tất cả, bao gồm số điện thoại, bao gồm bộ đồ ăn tình lữ, bao gồm ảnh chụp chung, bao gồm việc chuyển ra khỏi căn hộ Viên Mãn thuê. Nhưng lúc này hoàn toàn không cần phải áy náy, Bác Yến lại gần như sắp bị cảm giác chán chường nhấn chìm không thể phản kháng.

Thử đến lần cuối cùng, Bác Yến gần như đã không còn hi vọng, ngón tay bấm số một cách máy móc, chờ nghe tiếng chuông báo vô hồn nhưng lại nghe thấy một âm thanh máy móc lạnh như băng.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách liên lạc hiện đang tắt máy”.

Bác Yến chán nản buông thông tay xuống, đang định tắt máy lại sững sờ khi nhìn thấy dãy số mình vừa gọi. Số đuôi trên màn hình vừa khéo ngược lại với số đuôi điện thoại của hấn. 1704 và 0417.

“Số này được đây anh, ngày sinh của hai đứa mình...”

Âm thanh vui vẻ của Viên Mãn vang lên trong đầu, cuối cùng Bác Yến cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng...

Số thì đã mò ra rồi, điện thoại lại vẫn tắt máy. Bác Yến gọi liền ba lần, cả ba lần đều là “Thuê bao quý khách liên lạc hiện đang tắt máy”.

Khu vực hấn đang đứng bị những tâm tình tiêu cực bao trùm, Bác Yến hoàn toàn không phát hiện đồng nghiệp đã ôm tài liệu vội vã đi đến chỗ hấn: “Bác Yến, kết quả đánh giá pin đã có rồi, trong điều kiện không thay đổi dung lượng, pin có thể mỏng hơn ban đầu 2 mi li mét. Phương án thiết kế kiểu dáng của chúng ta lại phải thay đổi, nếu không sẽ không thể phối hợp được với pin mới”.

“...”

“Bác Yến?”

Bác Yến lúc này mới bình tĩnh, không kịp nhìn qua tài liệu đồng nghiệp vừa giơ lên trước mắt đã cầm lấy đồ đạc tùy thân đi thẳng ra ngoài, chỉ bỏ lại một câu: “Tôi ra ngoài một lát, có việc gì gọi điện thoại cho tôi”.

Lái chiếc xe vừa sửa chữa lại, Bác Yến đi vòng vòng khắp nơi trong thành phố, nôn nóng mà không có mục đích.

Một số kí ức sớm đã bị thời gian xóa nhòa, bây giờ Bác Yến phải vắt hết óc nhớ lại mới miễn cưỡng nhớ ra được vài chi tiết. Cô ấy thích đi đâu nhất? Khi đau khổ thường đến chỗ nào? Khi chán chường thường đi ăn ở đâu? Khi buồn sẽ tìm ai để tâm sự?

Dựa vào những mảnh trí nhớ vụn vặt, Bác Yến đi đến nhà họ Viên, đến trường học cũ, đến những con phố bán hàng ăn vặt Viên Mãn thường xuyên thăm viếng, đến tất cả những nơi hấn có thể nghĩ ra.

Kết quả...

Bác Yến ngồi ủ rũ nơi cuối ngõ, sau lưng là con ngõ Nam La Cổ náo nhiệt. Các cửa hàng ăn vặt buôn bán tấp nập, người xe chen nhau rộn rã, từng đôi từng cặp đi qua bên cạnh Bác Yến. Bác Yến cúi đầu nhìn những túi đồ ăn vặt hấn vừa mua để lấy cớ hỏi thăm các chủ quán, cười buồn bã, tâm tình ứ đọng lan rộng ra xung quanh.

Những túi đồ ăn không ai động vào đã bị ném thẳng vào thùng rác, nhưng sự sầu muộn lại theo sát như bóng với hình, muốn ném cũng không ném được. Bác Yến vốn không mang theo nhiều tiền mặt, mua từ đầu ngõ đến cuối ngõ, số tiền còn lại còn không đủ để gửi xe, đành phải tìm địa điểm rút tiền.

Lấy ví ra tìm thẻ ATM, vô tình nhìn thấy một tấm thẻ đã rất lâu không dùng đến, Bác Yến lại một lần nữa sững sờ.

Bởi vì cuối cùng hấn đã nhớ ra, tấm thẻ này của hấn vẫn đứng tên bạn gái cũ. Đây cũng là thứ duy nhất có liên quan đến Viên Mãn mà hấn còn chưa kịp xóa sạch...

Bác Yến tuyệt đối không ngờ có ngày mình lại lén lút đăng nhập tài khoản ngân hàng online của bạn gái cũ để kiểm tra lịch sử giao dịch của cô. Rõ ràng quan hệ đã kết thúc mà bây giờ lại sinh ra sóng gió, Bác Yến không dám nghĩ đến chuyện Tống Lâm Giai sẽ giận dữ cái cớ thế nào nếu biết chuyện này, chỉ tập trung lái xe đến khách sạn hiển thị cuối cùng trong lịch sử giao dịch của Viên Mãn.

Nóng lòng như lửa đốt, trên đường lại nhận được điện thoại của đồng nghiệp: “Tổng giám đốc Trịnh sắp đến, tại sao anh còn chưa về?”

“Tôi có việc gấp, tạm thời không thể về được...”

Hắn không quan tâm đến công việc, đồng nghiệp cũng không biết phải làm sao: “Đại ca! Mọi người đều đang cố hết sức làm việc mà anh lại ra ngoài vì việc riêng, không sợ vỡ mất bát cơm à?”

“...”

“...”

Cuối cùng Bác Yến đành thỏa hiệp. Về công ty, đối phó với ông chủ xong tính tiếp.

Trong thành phố tấp nập xô bồ này, con người phải liều mạng chỉ vì một cuộc sống đủ cơm áo gạo tiền, liều mạng giữ được công việc, liều mạng lấy lòng thủ trưởng, liều mạng tìm kiếm cơ hội thăng tiến. Hắn cho rằng đây cũng chính là lý do hắn bỏ Viên Mãn: Viên Mãn quá ngẫu hứng, quá đại lãn, không thể mang đến bất cứ động lực nào cho hắn.

Mà cuộc đời hắn lại phải không ngừng bôn ba như trên đường chạy về Khoa Tín lúc này.

Bác Yến vào thang máy, mồ hôi đầm đìa. Thang máy đi lên, hắn đang vội điều chỉnh lại hô hấp, đồng nghiệp lại nhắn tin đến: “Anh tự lo nhé, sếp Trịnh đến rồi”.

Cửa thang máy vừa mở, Bác Yến đã cắm đầu chạy tới. Không hiểu sao đã tăng ca bao nhiêu ngày mà ông chủ lại đến kiểm tra đúng lúc hắn ra ngoài có việc, những nỗ lực của hắn rất có thể sẽ tan thành bọt nước trong nháy mắt.

Cảm giác không cam lòng tràn ngập đầu óc, đến tận khi đâm sầm vào một người đang đi đến, Bác Yến mới vội vã dừng lại.

Điện thoại di động của hắn và tài liệu của đối phương đều bị văng ra. Bác Yến cúi xuống nhặt tài liệu dưới chân mình: “Xin lỗi xin lỗi...”

Bác Yến đang định trả lại đối phương những tài liệu mình vừa nhặt lên, vừa ngẩng đầu lại há mồm trợn mắt.

Người hắn va vào là trợ lý hành chính của Trịnh Diễn Tự.

Còn Trịnh Diễn Tự...

Thì đang đứng không xa sau lưng trợ lý hành chính, vừa nhặt lên chiếc điện thoại di động của hắn văng đến dưới chân mình.

Màn hình điện thoại còn hiển thị thông tin khách sạn hắn vừa tra lúc trước.

Cứ thế, Trịnh Diễn Tự đứng trên vai tên xấu số, nửa tiếng sau đã chễm chệ ngồi đối diện với cô giáo Viên.

“Không ngờ cô còn là một chuyên gia trên mạng”.

Có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng sở trường duy nhất của cô là ăn, Trịnh Diễn Tự cũng không phải ngoại lệ...

Đương nhiên cô dựa vào ba tắc lưỡi mà hành tẩu giang hồ, không dễ gì gây dựng được chút danh tiếng trên thế giới mạng, sách còn chưa chính thức bán ra một quyển, tương lai của phần mềm cũng sống chết chưa biết, vậy mà bây giờ đã bị thiên hạ lột da, tính ra cũng không phải chuyện gì quang vinh cho lắm. Đương nhiên cô hết sức nghi ngờ cái danh hiệu “chuyên gia” trong miệng Trịnh tiên sinh, đành phải khẩu thị tâm phi, khách khí đáp lễ một câu: “Quá khen quá khen”.

“Bây giờ cô cần một đội ngũ quan hệ xã hội tẩy trắng giúp cô”.

Tưởng thế nào... Cô đã nghĩ đến chiều này từ lâu rồi. Thế là Viên Mãn lại khách khí cảm ơn: “Đa tạ các hạ đã nhắc nhở”.

Trịnh Diễn Tự không tiếp lời cô mà bắt đầu gọi điện thoại ngay trước mặt Viên Mãn.

Viên Mãn bị bỏ rơi, chán nản ngồi xem Trịnh tiên sinh gọi điện thoại.

“Đến chưa?”

Đối phương trả lời cũng rất ngắn gọn, Trịnh Diễn Tự nhanh chóng dừng điện thoại. Viên Mãn chu mỏ về phía điện thoại di động của Trịnh Diễn Tự: “Ai đấy?”

“Chúa cứu thế của cô”.

Có Chúa cứu thế thật à?

Viên Mãn nhướn mày, trong mắt toàn là không tin tưởng.

Nhưng quả thật chỉ chốc lát sau chuông cửa đã vang lên.

Thấy Viên Mãn không động, Trịnh Diễn Tự đành đứng dậy ra mở cửa.

Từ nghi hoặc chuyển sang kinh ngạc, Viên Mãn trơ mắt nhìn Trịnh Diễn Tự đi ra rồi quay lại, còn dẫn theo một người phụ nữ.

Đây chính là Chúa cứu thế của cô sao?

Viên Mãn quan sát người phụ nữ này từ trên xuống dưới, một phụ nữ Trung Quốc mang vài nét phong cách Pháp, ánh mắt dò xét lại chuyển sang người Trịnh Diễn Tự rồi dừng lại.

Thấy Viên Mãn nhìn mình chằm chằm, Trịnh Diễn Tự cũng không nói gì, người lên tiếng trước lại là phụ nữ đó: “Hơ lầu!”

Viên Mãn cười nhạt, cũng giơ tay lên chào hỏi người đẹp.

“Cô ấy chắc có thể giúp được cô”. Trịnh Diễn Tự tổng kết ngắn gọn rõ ràng.

Người đẹp quay sang mỉm cười nhìn Trịnh Diễn Tự.

Có câu khách quý tới chơi, nhà tranh bừng sáng, đại khái suy nghĩ trong lòng Viên Mãn lúc này chính là như vậy. Rõ ràng chỉ là một gian phòng khách sạn đơn sơ mấy trăm tệ một ngày đêm, người đẹp chỉ cười một cái, Viên Mãn lại có cảm giác như đang ở khách sạn 5 sao...

Viên Mãn ngơ ngác ngồi trong phòng khách sạn vừa mới thăng cấp lên 5 sao.

Còn vẻ mặt của Trịnh Diễn Tự...

Dưới bề ngoài lãnh đạm cả năm không thay đổi lại có thêm một nét dịu dàng chưa bao giờ xuất hiện.

Viên Mãn quả thật chưa bao giờ thấy anh ta như vậy.

Không ngờ một kẻ cao ngạo như núi tuyết lại vẫn có một mặt dịu dàng thế này, như gió ấm hây hây mơn trớn lòng người.

Những gì mắt thấy tai nghe nói với Viên Mãn, quan hệ giữa cặp nam nữ trước mặt mình có lẽ chỉ là bạn bè... Nhưng, từ cổ chí kim, từ trong nước đến nước ngoài, từ phim tình cảm máu chó hạng bét đến những bộ phim kinh điển hạng nhất, trai cao giàu đẹp và gái ngọt trắng xinh đều nhất định phải trải qua đau khổ đi đến với nhau, đúng không?

Trái lại chính mình thì đầu tóc rối bù, mặt mỡ bóng loáng... Phải chăng đái ngộ dành cho nữ chính cũng không thay đổi được số phận nữ phụ?

Nhất thời trong đầu Viên Mãn tràn ngập tiếng cười như của đám dân mạng lúc động loạt tấn công cô: Ha ha...

28. Chương 28

Có lẽ những người có phong cách sẽ không bao giờ bàn công chuyện trong một phòng khách sạn rẻ tiền, vì thế Viên Mãn phải đi theo đến một quán cà phê rất có phong cách.

Cùng với mùi mộc hương thấm vào ruột gan, Hướng Mông đã chọn xong đồ uống, đưa menu cho Viên Mãn. Viên Mãn đang định gọi đồ uống thì lại bị Trịnh Diễn Tự ngồi đối diện tịch thu mất menu.

“Cho cô ấy một cốc nước lọc”.

Trịnh Diễn Tự vừa nói vừa trả lại menu cho nhân viên phục vụ đứng bên cạnh.

Viên Mãn nhìn cốc nước lọc trước mặt mình, lại nhìn li cà phê tinh tế của Hướng Mông đặt trước mặt... Cái này gọi là chênh lệch.

Điểm duy nhất có thể chê ở cô bé này có lẽ là tiếng phở thông không được chuẩn cho lắm. Nhưng mà! Tiếng phở thông của người ta không chuẩn là bởi vì lơ lớ giọng Tây, rõ ràng là phải cộng điểm! Bao nhiêu người còn đang cố gắng bắt chước khẩu âm này đây!

“Đừng nghe Diễn Tự khoa trương, trước tôi vẫn làm quan hệ xã hội cho các thương hiệu, vừa mới về nước gia nhập một công ty quan hệ xã hội, còn đang trong giai đoạn làm quen với công việc”.

Hướng Mông đưa cho Viên Mãn một tấm danh thiếp. Viên Mãn chỉ thoáng nhìn qua rồi đặt xuống bên cạnh. Danh thiếp làm sao đáng nhìn bằng người đẹp. Đương nhiên, đáng nhìn hơn nữa có lẽ là Trịnh Diễn Tự ngồi bên cạnh người đẹp.

Ngoài lúc gọi cho cô một cốc nước lọc, Trịnh Diễn Tự hoàn toàn không nói câu nào, mặt không biểu cảm, chỉ cúi đầu gạt điện thoại di động, có lẽ lại dùng điện thoại xử lý công việc. Viên Mãn đột nhiên tò mò, hôm nay là lần đầu tiên Trịnh Diễn Tự nghỉ việc, chẳng lẽ là vì...

Viên Mãn lại không khỏi lia ánh mắt về phía Hướng Mông. Hướng Mông đâu biết cô đang nghĩ gì, chỉ nhấp một ngụm cà phê rồi bắt đầu phân tích: “Ngọn nguồn của cả sự kiện này chính là bài đăng đó. Tôi đã xem xét sơ qua, bài viết đó không chỉ nhằm vào một mình cô mà còn nhằm vào một số người nổi tiếng trên mạng khác. Nhưng điều này hoàn toàn không có nghĩa những người đó có thể san sẻ mức độ bị chú ý với cô, ngược lại, để tự bảo vệ mình, họ sẽ cố gắng hướng sự chú ý của dư luận về phía cô. Cho nên tình cảnh của cô hiện nay tương đối nguy hiểm, không chỉ có dân mạng chỉ trích cô mà những nạn nhân khác cũng sẽ tát nước theo mưa”.

Dường như không muốn làm cô lo lắng, sau khi Trịnh trọng nói xong, Hướng Mông không quên mỉm cười với cô, hai lúm đồng tiền như chứa mặt. Trước đây Viên Mãn vẫn cảm thấy lúm đồng tiền của mình rất xấu, hóa ra... chỉ vì nó mọc trên gương mặt cô.

Thật tình là... tự ti ngập tràn.

May mà lúc này điện thoại của Viên Mãn vang lên. Thấy là Cao Đăng gọi đến, Viên Mãn vội tránh ra chỗ yên tĩnh nghe máy.

Vừa nghe máy, Cao Đăng bên kia gần như có thể ăn tươi nuốt sống cô: “Ôn chúa, cuối cùng chị cũng chịu bật máy”.

Sau mấy tiếng ăn năn hối hận, Viên Mãn cũng đã lấy lại được tinh thần, có điều giọng cô dù sao cũng không thể vui vẻ được: “Chị đang thảo luận phương án với người của công ty quan hệ xã hội”.

“Công ty nào?”

Không đợi Viên Mãn trả lời, Cao Đăng đã vội vã nói tiếp: “Trong thời gian chị biến mất, em cũng đã liên lạc với mấy công ty am hiểu việc tẩy trắng trên mạng, em đã gửi thông tin về các công này cho chị qua tin nhắn, chị xem trước đi. Em còn chưa nói với chị, không biết thằng nào đã tìm cách đưa bài viết này vào danh sách đề tài chú ý, em phải liên lạc với SINA (công ty chủ quản của weibo) xem muốn bỏ chú ý thì phải làm thế nào”.

Cao Đăng nói xong liền dùng điện thoại.

Viên Mãn vừa đọc tin nhắn của Cao Đăng vừa đi về. Trong mấy công ty này có một công ty tên là “Tín Đạt truyền bá”, hồ sơ cực kì hoành tráng. Bây giờ đọc tin Viên Mãn mới biết rất nhiều vụ việc đình đám trên mạng mấy năm gần đây đều là do công ty này xử lí.

Lúc này Viên Mãn đã về đến bàn, cất điện thoại, còn đang cảm thán thế giới mạng quá phức tạp, nước quá sâu, không biết lần này mình có bị chết đuối hay không, đột nhiên lại nhìn thấy tấm danh thiếp của Hướng Mông đặt bên cạnh cốc nước lọc của mình.

Tín Đạt truyền bá?

Bốn chữ Tín Đạt truyền bá trên đỉnh tấm danh thiếp, Viên Mãn nhìn đủ năm giây, sau khi khẳng định mình không nhìn lầm, ánh mắt phức tạp liền tự động chuyển đến chỗ Hướng Mông đang cúi đầu thì thầm với Trịnh Diễn Tự...

Thì ra đây đúng là Chúa cứu thế của cô?

“Thực ra trên mạng hoàn toàn không có hai chữ chân tướng. Nguyên tắc xử lí khủng hoảng của quan hệ xã hội luôn luôn là: Nếu có thể không nhận, phải phủ nhận sạch trơn. Nếu không thể phủ nhận, cần tìm lí do hợp lí nhất. Nếu đối phương đã có bằng chứng xác thực, chỉ còn cách thừa nhận, thành khẩn xin lỗi. Bình thường có thể thông qua các hoạt động công ích, hoạt động từ thiện để văn hồi danh dự”.

Viên Mãn cố gắng phân tích theo lời Hướng Mông chỉ dẫn. Lên án ứng dụng của cô có thể là ăn cắp ý tưởng, điều này hoàn toàn là bịa đặt. Còn tìm lí do hợp lí à? Cứ nói lúc cô nộp bản thảo sách thì vẫn chưa chia tay?

Còn bằng chứng xác thực... Có lẽ chỉ còn một điểm, đó là cô béo.

Cuộc thương lượng ngắn gọn nhưng có hiệu quả rõ ràng cuối cùng đã kết thúc. Bây giờ chuyện duy nhất cô cần làm chính là chờ công ty Tín Đạt truyền bá vạ năng chuẩn bị lời thanh minh cho mình.

Mọi vấn đề có thể giải quyết bằng tiền đều không phải là vấn đề.

“Chúng ta cần giữ liên lạc để liên hệ bất cứ lúc nào”. Ba người cùng rời quán cà phê, ngay cả khi chào tạm biệt, Hướng Mông vẫn mỉm cười thoải mái: “Tôi vẫn chưa hết di chứng lệch múi giờ, bây giờ buồn ngủ lắm rồi”.

Đầu óc Trịnh Diễn Tự hình như hoàn toàn không đặt ở đây, vẫn đứng ở đó không nói câu nào, đến tận lúc Hướng Mông nói với anh ta: “Anh đưa cô ấy về nhà nhé”.

Trịnh Diễn Tự gật đầu, không có ý kiến gì khác, quay đầu đi thẳng đến chỗ đỗ xe cách đó không xa.

Viên Mãn đứng ở chỗ cũ nhìn Hướng Mông và Trịnh Diễn Tự mỗi người đi một ngã. Xe của Hướng Mông đỗ ở phía khác, ngược hướng với xe của Trịnh Diễn Tự. Viên Mãn chần chừ rất lâu, đến lúc thấy Trịnh Diễn Tự đứng lại bên cạnh xe, quay lại nhìn cô một cái không mặn không nhạt, cô mới cất bước đuổi theo Trịnh Diễn Tự.

Tài xế yên lặng lái xe, Trịnh Diễn Tự yên lặng làm việc trên điện thoại, Viên Mãn có muốn mở miệng nói chuyện cũng không tiện. Cô thử viết một lời thanh minh, xóa rồi sửa, sửa rồi xóa, cuối cùng vẫn không hài lòng, dứt khoát cất điện thoại di động vào túi, đưa mắt nhìn Trịnh Diễn Tự trong gương chiếu hậu.

Anh ta rõ ràng không phải một người nghiện điện thoại, tại sao đêm nay lúc nào cũng thấy vuốt vuốt gạt gạt màn hình mãi?

Yên lặng đến nửa đường, Viên Mãn không nhịn được nữa, lên tiếng phá vỡ sự yên lặng: “À này... Cô ấy là gì của anh?”

Trịnh Diễn Tự nghe vậy mới rời mắt khỏi màn hình điện thoại, chỉ nhìn cô một cái, không nói một câu, lại tiếp tục cúi đầu gạt điện thoại.

Viên Mãn bực bội nhếch miệng: “Anh đang xem cái gì vậy? Hay ho lắm à?”

Gần như đã đến mức quên ăn quên ngủ.

Trịnh Diễn Tự hờ hững nhìn cô một cái rồi vừa xem điện thoại vừa nói: “Tôi có một người bạn, chưa đến 30, công việc rất tốt, đi du học về, ba vòng đúng chuẩn 34, 24, 34... Tất cả mọi điều kiện đều rất hoàn mỹ đúng không?”

Viên Mãn sững sốt. Câu này sao nghe cứ quen quen?

Trịnh Diễn Tự lạnh nhạt quan sát phản ứng của cô rồi mới đọc tiếp bằng giọng điệu hờ hững như xưa nay vẫn thế: “Lại vẫn không chịu yêu ai, hơn nữa luôn luôn giữ ý trong lời ăn tiếng nói, thể hiện mình là người theo chủ nghĩa độc thân. Nhưng thực ra cô ấy đã yêu đơn phương sếp mình đủ 3 năm. Phụ nữ yêu đơn phương thông thường đều phạm một sai lầm giống nhau, đó là trong lòng tự động mỹ hóa đối phương. Càng không dám mở miệng càng cảm thấy đối phương tốt, càng cảm thấy đối phương tốt lại càng không dám mở miệng. Cứ thế luẩn quẩn, tuần hoàn ác tính, tự hạ thấp chính mình xuống tận bùn đen thì ai có thể giúp mình được nữa? Cô bạn này của tôi cũng không phải ngoại lệ, thực ra sếp của cô ấy cũng có rất nhiều khuyết điểm...”

Đọc đến đây, Trịnh Diễn Tự dừng lại lần nữa.

Còn cô giáo Viên của chúng ta lúc này...

Thì đang muốn nhảy xuống xe.

Đáng tiếc là xe vẫn chạy đều đều về phía trước, âm thanh của Trịnh Diễn Tự cũng đều đều vang lên: “Nhưng cô ấy không dám tiếp cận sếp mình, không những không phát hiện được những khuyết điểm của anh ta mà ngược lại còn mỹ hóa mọi mặt của anh ta. Cho nên vẫn nói, phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề yêu đơn phương chính là tỏ tình. Chỉ rồi không gỡ được, một nhát dao là xong, phương pháp này tuyệt đối hữu hiệu. Như trường hợp của cô bạn tôi, tôi thay cô ấy ngửa bài với sếp, mặc dù cô ấy tức giận nhưng cũng chỉ tức giận nhất thời, dù sao cũng tốt hơn ở dưới bùn đen cả đời. Còn sau khi dao sắc cắt chỉ rồi, đối phương sẽ từ chối bạn, hay nhận lời bạn, hay tìm kế hoãn binh, lưỡng lự con cá vàng để bạn cam tâm tình nguyện trở thành lựa chọn dự phòng của anh ta... Đây chính là vấn đề cô giáo Viên sẽ giảng cho các bạn trong giờ học tiếp theo. Tạm biệt...”

Trịnh Diễn Tự đọc xong, cuối cùng cũng chịu cắt điện thoại đi.

Viên Mãn nhìn anh ta trong gương chiếu hậu, vẻ mặt chỉ toàn là kinh ngạc: “Anh anh anh... anh đọc weibo của tôi làm gì?”

Trịnh Diễn Tự nhướn mày: “Tôi có bao nhiêu khuyết điểm?”

“...”

“...”

Viên Mãn chẳng muốn vùng vẫy trong tuyệt vọng nữa, nhắm mắt lại gằm lên: “Anh rõ ràng có cả rồi khuyết điểm! Tôi chỉ nói ra sự thật, anh muốn làm gì tôi thì làm”.

Trịnh Diễn Tự lại không tiếp tục truy cứu, chỉ từ từ hạ lông mày xuống: “Tôi đã đọc ngược đến weibo cô viết năm 2012”.

“Anh yêu tôi đến mức đọc lại một lượt toàn bộ weibo của tôi cơ à?” Viên Mãn mỉa mai.

Bàn tay tài xế run lên một cái. Có người dám nói chuyện với Trịnh Diễn Tự như vậy sao? Có! Hiển nhiên cô giáo Viên này là người duy nhất.

Trịnh Diễn Tự lại không trả lời, đột nhiên nghĩ đến những thông tin anh ta điều tra về Viên Mãn khi gặp mặt lần đầu tiên, lập tức bằng hoàng tỉnh ngộ: “Thì ra cái gọi là công ty tư vấn của cô nói thẳng ra chính là giúp phụ nữ tán đàn ông?”

Viên Mãn rướn cổ lên, thoát nhìn rất đặc ý: “Cũng giúp đàn ông tán phụ nữ. Sao? Anh cũng cần hỗ trợ à?”

Câu cuối cùng rõ ràng là cố ý chọc tức Trịnh Diễn Tự, nhưng cô vừa nói xong lại thấy Trịnh Diễn Tự sáng mắt lên.

Cái gì thế?

“Không phải anh định...” Ý nghĩ này quá đáng sợ, Viên Mãn chỉ hỏi được một nửa rồi lập tức ngậm miệng lại vì quá kinh hãi.

29. Chương 29

Hiển nhiên, dù cô giáo Viên có đoán trúng tâm tư của Trịnh tiên sinh, với mức độ làm lì của mình, Trịnh tiên sinh cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Viên Mãn trốn mắt nhìn anh ta rất lâu mà cũng không thể ép anh ta trả lời. Khi Viên Mãn cho rằng anh ta sắp bị khí thế bá vương của mình cho làm khiếp sợ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thừa nhận anh ta có ý đồ với Hướng Mông, xe lại phanh kết rồi dừng lại.

“Viên tiểu thư, đến rồi”. Tài xế nhỏ giọng nhắc nhở.

Viên Mãn nhìn ra ngoài cửa kính, sao về đến nhà nhanh thế?

Đúng là mất hứng...

Lần này chuyển thành cô ảo não xuống xe vì khiếp sợ khí thế bá vương của Trịnh Diễn Tự.

Xe lại lập tức lăn bánh, không có một chút lưu luyến nào.

Viên Mãn nhìn hai vệt đèn hậu nhanh chóng đi xa, Viên Mãn lại một lần nữa không nhận được xin thẻ với các bạn mở trên người mình: Ngàn vạn, ngàn vạn, ngàn vạn lần đừng có tà niệm gì với Hướng Mông...

Nhất định, nhất định, nhất định phải làm bạn tốt, làm bạn thân với Hướng Mông cả đời...

Viên Mãn về đến nhà, bà Viên đang chăm sóc cây bình an Trịnh Diễn Tự gửi, nghe thấy tiếng mở cửa mới thò nửa người từ ban công vào: “Về muộn thế con?”

Cây bình an bị Bồng Ngô tè suýt chết đang dần dần tìm về màu xanh. Thực vật còn ngoan cường như thế, huống hồ là người?

Thừa dịp bà Viên không chú ý, ông Viên mở tủ lạnh ăn vụng sườn chua ngọt còn lại sau bữa tối, đang hết sức thận trọng nhai ngấu nghiến, thấy Viên Mãn đi đến chỗ mình liền vội ra dấu im lặng với con gái.

Viên Mãn gật đầu với cha, nhân tiện chuồn vào phòng không một tiếng động. Đóng cửa phòng lại, cô thở phào nhẹ nhõm. Vẫn còn khổ sở không biết nên giải thích với cha mẹ về những tin đồn trên mạng thế nào, bây giờ cô mới phát hiện là mình lo bỏ trống rỗng. Trên mạng có ào ào vũ bão thì hiện thực vẫn gió êm sóng lặng như thường.

Lấy điện thoại di động ra, Viên Mãn lên weibo xem. Mới một tiếng không vào đã có thêm mấy chục ngàn bình luận. Từng tha thiết ước mơ có ngày lượng bình luận vượt qua một trăm ngàn, bây giờ mơ ước thành hiện thực mà Viên Mãn lại không thể nào vui vẻ được. Đúng lúc Viên Mãn ngứa tay không nhận được định bấm vào mục bình luận thì có điện thoại gọi tới kịp thời ngăn chặn tội ác.

Vừa nhìn thấy ba chữ Lộ Tử Dụ hiện lên trên màn hình gọi đến, Viên Mãn không khỏi thầm nghĩ bụng: Không phải chứ? Ngay cả cô em họ đang đi công tác cũng biết được tình hình của cô bây giờ sao?

Do dự nghe máy, giọng Lộ Tử Dụ bên kia điện thoại quả thật rất sốt ruột, nhưng lại không phải như Viên Mãn lo lắng: “Chị Viên Mãn, chị có thể... cho em vay ít tiền không?”

“Vay bao nhiêu?”

“Ba... ba bốn mươi ngàn gì đó”.

“Em làm gì mà vay nhiều tiền như vậy?” Lộ Tử Dụ vừa tìm được công việc, về lí mà nói thì không thiếu tiền tiêu mới đúng, chẳng lẽ lại gây ra chuyện gì?

“Em...” Lộ Tử Dụ lại ấp úng, xem ra rất khó mở miệng: “Em...”

“Đừng giấu chị. Giấu là chị không cho em vay đâu”.

Cô em họ này đúng là thành thật, không ngờ vừa bị cô dọa như vậy đã ậm ờ một lát rồi ngoan ngoãn khai thật: “Em... em... xử một người đàn ông rồi...”

Xử là cái gì? Là chém là giết hay là đánh đập hành hạ? Lộ Tử Dụ úp úp mở mở làm Viên Mãn cực kì khó chịu, nhất thời quên mất chính mình lúc này cũng đang gặp rắc rối lớn: “Ôi tổ tông ơi! Làm chị sốt ruột chết đi được, tóm lại là em làm gì người ta rồi?”

“Em ngủ với người ta rồi”.

Ngủ rồi? Mặc dù không nghiêm trọng như Viên Mãn nghĩ, nhưng mức độ giật gân lại cao gấp nhiều lần. Viên Mãn phải cố gắng hết sức mới kìm nén được tiếng kêu sợ hãi, yên lặng nghe Lộ Tử Dụ suy sụp bên kia điện thoại: “Em phải bồi thường anh ta. Nhưng em không có nhiều tiền như vậy nên chỉ có thể trả góp”.

Phản ứng đầu tiên của Viên Mãn...

Át chủ bài của hàng vịt à? Đắt thế sao? (Tiếng lóng, gái bán dâm là gà, trai là vịt - Người dịch)

Phản ứng tiếp theo mới là...

“Không đúng, chẳng phải em đang đi công tác với sếp em sao? Tại sao có thời gian rảnh dạo hàng...” Hai tiếng “hàng vịt” quá khiếm nhã, Viên Mãn dừng lại rồi đổi giọng: “Dạo đến chỗ thị phi đó?”

Lộ Tử Dụ yên lặng.

Thấy cô em họ yên lặng, Viên Mãn dường như hiểu ra gì đó, lập tức tưởng tượng ra nhiều thứ: “Không phải là em ngủ với sếp đấy chứ?”

Bên này Viên Mãn còn chưa kịp tiêu hóa nỗi khiếp sợ, bên kia điện thoại Lộ Tử Dụ gần như đã sắp khóc: “Chị Viên Mãn, chị cho em vay ít tiền đi, nếu không thật sự không dàn xếp...”

Phản ứng này của Lộ Tử Dụ khác nào chứng thực suy đoán của Viên Mãn?

Viên Mãn đã không nghe thấy tiếng van lơn của Lộ Tử Dụ nữa, trong đầu chỉ còn một âm thanh: Trời ạ...

Quả nhiên cô giáo Viên của chúng ta vẫn không thể phá vỡ lời nguyên “con nhà người ta”. Từ nhỏ đến lớn, Lộ Tử Dụ làm gì cũng tốt hơn cô một nấc. Mỗi khi bà Viên dùng Lộ Tử Dụ làm tấm gương để trách mắng Viên Mãn, Viên Mãn đều rất không phục. Nhưng lần này cô không - thể - không - phục!

Lộ Tử Dụ đã giành trước một bước ngủ với ông chủ của mình, còn cô? Bao giờ cô cũng có thể ngủ với ông chủ của cô?

Trong đầu Viên Mãn không khỏi hiện lên dáng vẻ cao ngạo như hoa trên vách núi của Trịnh Diễn Tự khi ngồi trên xe tối nay, dường như đang trả lời Viên Mãn: Đường còn dài lắm, đến kiếp sau nhé...

Lần đầu tiên Viên Mãn sùng bái Lộ Tử Dụ từ đáy lòng.

Mặc dù rất hi vọng Lộ Tử Dụ có thể truyền lại kinh nghiệm, nhưng Viên Mãn rất nhanh nhận ra mình bây giờ là ốc không mang nổi mình ốc, sau khi giải quyết được nguy cơ trước mắt mới tính đến chuyện này cũng không muộn.

Tiền đương nhiên phải cho vay, cứ coi như học phí. Viên Mãn nhanh chóng chuyển khoản, lời thanh minh do Tín Đạt truyền bá soạn thảo cho cô cũng đã được gửi đến hộp thư.

Lời ít mà ý nhiều, có căn cứ, có đạo lý, không kể khổ cũng không trốn tránh trách nhiệm, ngay cả Viên Mãn cũng cho rằng hoàn toàn không cần chỉnh sửa, có thể trực tiếp đăng lên weibo.

Tín Đạt truyền bá nhắc thêm hai điểm: Tốt nhất không được khóa bình luận, như vậy sẽ chỉ làm xuất hiện nhiều kênh bôi đen hơn. Nếu cô thật sự không nhịn được vào xem thì tạm thời đóng cửa cả trang.

Chúng tôi đã tìm được một tài khoản weibo, tình hình gần giống như cô, cũng là một cô gái mập bị bạn trai phản bội, thời gian cũng phù hợp. Chúng tôi đang tìm cách mua lại tài khoản đó, nếu như mua được

chúng tôi biết kí thỏa thuận bảo mật với chủ tài khoản. Chúng tôi sẽ biến tài khoản này thành tài khoản phụ của cô. Tài khoản chính không hề nhắc tới chuyện chia tay không phải là để lừa gạt người hâm mộ, ngược lại chia tay còn không thể nói ra, thực ra cô còn đau khổ hơn nhiều.

Công ty quan hệ xã hội này quả thực quá tuyệt...

Đã không cho cô xem weibo của mình, Viên Mãn dứt khoát lên tìm cái gọi là tài khoản phụ này. Cô nàng đồng bệnh tương liên với cô này đã làm thế nào vượt qua thời khắc gian nan nhất sau khi chia tay?

Lật được hai trang, sự tò mò ban đầu dần dần nhạt đi. Một cảm giác đau âm ỉ lại dần dần chiếm lĩnh Viên Mãn. Nỗi đau đồng cảm yên lặng lan tràn khắp toàn thân. Những chuyện người này trải qua quả thật rất giống chuyện của cô.

Ngày 15 tháng 6 năm 2014:

“Anh rất yêu cô ấy, cho nên... Anh xin lỗi”.

Khi anh ấy nói với tôi câu này, tôi đã biết không thể cứu vãn được nữa.

Tình cảm bao nhiêu năm, thoáng chốc đã không còn. Lúc đó tôi rất hi vọng có một người che mắt tôi, bịt tai tôi, không cho tôi nhìn, không cho tôi nghe. Nhưng không có...”

Ngày 19 tháng 6 năm 2014:

Tôi từ nhà anh ấy đi ra, hành lí đã dọn dẹp xong. Tôi không gọi được xe, kéo va li đi trên đường. Anh ấy gọi điện thoại cho tôi. Tôi thật ngốc, còn tưởng anh ấy muốn níu kéo, kết quả là anh ấy chỉ nói sẽ chuyển phát nhanh chìa khóa nhà tôi cho tôi. Tôi nói không cần, vứt đi. Khi đó tôi đã khóc, tôi mừng là anh ấy không nhìn thấy tôi khóc, bởi vì tôi sợ kể cả có nhìn thấy tôi khóc thế nào, anh ấy vẫn cứ chọn người kia”.

Ngày 1 tháng 7 năm 2014:

“Chia sẻ phim ‘33 ngày thất tình’, năm sao. Hôm nay xem lại một lần, khóc như con ngốc. Năm đó khi công chiếu anh ấy và tôi cùng đi xem, Hoàng Tiểu Tiên trong phim nói, nếu chia tay phải một tháng mới có thể không còn đau đớn từng cơn, không còn suốt ngày muốn cầu xin người ta quay lại, lúc nghĩ đến tên người ta không còn hoảng hốt run tay. Vậy tôi đã thành công đi được một phần ba đoạn đường. 15 ngày đã qua, tự chúc mừng chính mình đã thành công đi được một phần ba chặng đường...”

“ ... ”

“ ... ”

Viên Mãn không đọc được nữa, mũi đã cay đến giá trị tới hạn. Cô gần như là bối rối tắt trang weibo đi.

Thở phào một hơi, cố gắng làm cho mũi hết cay, cô mới bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Mình thì sao? Nếu chia tay một lần phải một tháng mới có thể không còn đau từng cơn, không còn suốt ngày muốn cầu xin hẳn quay lại, nghĩ đến tên hẳn không còn hoảng hốt run tay, vậy cô đã đi được đến đoạn nào?

Nếu như không có Trịnh Diễn Tự, rất có khả năng cô còn... chưa bước đi được bước nào.

Cô không hề biết cô gái này, nhưng hai người lại trải qua những chuyện giông ghet. So với cô gái đó, may mắn duy nhất của Viên Mãn có lẽ chính là cô đã có một người giúp mình che mắt, giúp mình bịt tai.

Mặc dù người đó không phải cố ý giúp đỡ, chỉ là tình cờ đi ngang qua...

Đến lúc bình tĩnh lại, Viên Mãn mới phát hiện đã vô thức tìm đến số điện thoại của Trịnh Diễn Tự, ngón tay đặt trên phím gọi, không biết nên tìm cớ gì để ấn xuống.

Trong đầu nảy ra một ý, Viên Mãn vội mở cửa ra khỏi phòng. Chiếc cân điện tử trong nhà đặt ở phòng khách, Trịnh Diễn Tự vẫn yêu cầu cô mỗi đêm trước khi ngủ cân một lần và báo cáo đúng sự thật với anh ta, tăng thêm nữa cân sẽ chịu thêm một biện pháp trừng phạt.

Thấy cân điện tử cho thấy mình gầy đi được 3 lạng, cuối cùng Viên Mãn cũng tìm được lí do hợp lí, vừa gọi điện thoại vừa đi thẳng về phòng.

Đi qua phòng cha mẹ, cô lại dừng chân theo phản xạ có điều kiện.

Đã nửa đêm rồi, không ngờ phòng cha mẹ lại vẫn sáng đèn?

Nói đúng ra là ánh sáng từ màn hình máy tính len ra ngoài qua cánh cửa phòng khép hờ.

Ông Viên dạo này đang theo dõi một bộ phim truyền hình về thời kì kháng Nhật, gần như đến mức quên ăn quên ngủ. Bà Viên sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của chồng, có dạo tịch thu chiếc máy tính Viên Mẫn mua cho chồng. Ông Viên đành phải chờ đến nửa đêm mới bò dậy xem trộm mấy tập, nhưng lần nào cũng xem đến lúc ngủ mất, quên tắt máy tính, sáng hôm sau dậy lại bị bà Viên thóa mạ một trận.

Tiếng chuông chờ máy móc lạnh như băng vãn vang lên bên tai Viên Mẫn, điện thoại vẫn chưa thông, Viên Mẫn đang do dự có nên tạm dừng gọi điện để tắt máy tính giúp cha hay không, trong phòng lại có tiếng cha cô nói.

“Bây giờ những người trên mạng tại sao toàn ăn nói thiếu đạo đức như vậy? Không được, tôi phải mắng bọn họ một trận!”

Viên Mẫn thót tim.

Âm thanh của mẫu thân đại nhân cũng lộ vẻ mệt mỏi: “Chúng ta cứ tiếp tục làm như không biết, nhớ chưa? Đừng để con gái khó xử”.

Thì ra...

Tối nay hai vị phụ huynh vẫn làm bộ làm tịch trước mặt cô...

Chính là vì sợ cô khó xử...

Cảm giác cay sè trong mũi vừa mới xua tan lúc này lại lập tức tràn tới.

Cô bị thiên hạ chửi rửa trên mạng, người khó chịu nhất có lẽ không phải chính cô mà là cha mẹ cô...

Mà lúc này không ngờ điện thoại lại kết nối vào đúng thời khắc cuối cùng.

“A lô!” Âm thanh bên kia điện thoại vẫn lạnh nhạt như mọi ngày.

Không biết là vì tâm tư còn đang ở trong phòng cha mẹ hay là vì điện thoại có vấn đề, Viên Mẫn lại lơ mơ cảm thấy trong âm thanh của Trịnh Diễn Tự có mùi rượu.

Đây là Trịnh Diễn Tự xưa nay một giọt rượu cũng không uống sao?

“A lô?”

Trịnh Diễn Tự lại hỏi một tiếng.

Còn Viên Mẫn thì bỏ điện thoại xuống khỏi tai, nhìn lại xem mình có gọi nhầm số hay không.

Không thấy bên này nói gì, Trịnh Diễn Tự bên kia đang định dừng cuộc gọi, Viên Mẫn mới vội vàng gọi giật lại: “Chờ đã!”

“...”

“Anh uống rượu à?”

Đêm nay nhất định là một đêm không tầm thường...

30. Chương 30

Sáng sớm một ngày thứ năm hết sức bình thường.

Thành phố dần dần thức tỉnh, trời đẹp, sương sớm tan dần, bừng bừng sức sống.

Viên Mẫn tỉnh dậy trên giường.

Vừa mở mắt ra đã đau đầu như búa bổ, không nhìn được đưa tay day huyệt thái dương như bất cứ một kẻ say rượu nào khác.

Bồng Ngô đang nằm bò bên giường, vui sướng cắn một vật thể không xác định nho nhỏ, vừa nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên nhìn. Viên Mãn còn đang cố gắng nâng mí mắt lên, Bồng Ngô đã tung người nhảy lên giường, lập tức liếm Viên Mãn ướt hết mặt.

Viên Mãn vội ngồi dậy đẩy Bồng Ngô ra. Lúc này trước mắt cô là bộ mặt chó hớn hở, cái đuôi vẫy như muốn gãy, và cảnh tượng xa lạ trong phòng...

Thực ra cũng không thể coi là hoàn toàn xa lạ.

Viên Mãn vừa ném Bồng Ngô xuống giường vừa cố gắng ngưng tụ ánh mắt. Giường lạnh lẽo, tủ đầu giường lạnh lẽo, tường phòng lạnh lẽo, rèm cửa sổ lạnh lẽo... Đây đây đây... đây không phải phòng ngủ nho nhỏ, ấm áp và bữa bộn của cô?

Đây đây đây... đây rõ ràng là nhà của Trịnh Diễn Tự...

Kết luận này trong nháy mắt khiến Viên Mãn hóa đá.

Nhưng vì sao cô lại ở đây?

Bồng Ngô... Vì sao cũng ở đây?

Viên Mãn còn chưa kịp sắp xếp lại ý nghĩ thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Không hề do dự co lại trên giường, trùm kín chăn giả bộ lờn chết.

Cô nghe thấy tiếng bước chân, đi dép lê, không nhanh không chậm, rõ ràng chính là khí trường đặc trưng của Trịnh Diễn Tự... Chân tay luống cuống, Viên Mãn chỉ có thể cắn móng tay, tràn ngập đầu óc là: Mình nên làm thế nào? Mình nên làm thế nào? Mình nên làm thế nào?

Cạch! Một tiếng động nhỏ vang lên, có thứ gì đó được đặt lên trên chiếc tủ đầu giường.

Chẳng lẽ là bữa sáng?

Một đêm say rượu, sáng hôm sau tỉnh lại, nào là ngủ giường lạ, nào là có người mang bữa sáng tới. Với kinh nghiệm sách truyện phong phú của Viên Mãn, đây rõ ràng là một tình tiết điển hình kiểu “chủ tịch bá đạo vs thiếu nữ”...

Nghĩ lại hôm qua cô giáo Viên còn đang ngưỡng mộ và đổ kị em họ nhà mình ngủ được với ông chủ, nào ngờ chưa đến 24 tiếng, cô đã...

Trong chăn, cô giáo Viên xấu hổ che mặt. Một giây sau lại bỏ tay ra khỏi mặt, vẻ mặt trở nên rất ân hận. Chết tiệt! Nếu không say rượu thì thật là tốt. Ngón tay anh ta thon dài thế nào? Cơ bụng anh ta dẻo dai thế nào? Cánh tay anh ta rắn chắc thế nào? Cô thật sự không thể nào nhớ nổi.

Trong lúc Viên Mãn đang hối hận đến tím tái ruột gan, ngoài chăn vang lên một tiếng ho.

“Khụ khụ”.

Giả vờ ho, rõ ràng là khó xử không biết nên đánh thức cô thế nào. Vừa nghĩ đến cảnh người nào đó đang đỏ mặt tía tai đứng bên giường, Viên Mãn đã kích động như thể có một son sống cuộn cuộn chảy trong lồng ngực.

Theo đuổi ngàn năm mới được ngủ với nữ thần chắc cũng chỉ đến thế...

Ai da! Ho làm gì chứ? Trực tiếp lật chăn ra cưỡng hôn là được mà! Tôi không ngại đâu! Nào! Tới đi!

Viên Mãn trốn trong chăn đã lấy đà xong chỉ chờ xuất phát, cuối cùng một âm thanh quen thuộc cũng vang lên bên ngoài.

“Trợ lý Viên!”

Rất rụt rè, rất ngại ngùng.

Đây rõ ràng là giọng của... trợ lý hành chính Tiểu Trương!

Viên Mãn sững sờ.

Bao nhiêu mơ mộng trong đầu lập tức vỡ tan rơi xuống như tro tàn, không làm bay lên một hạt bụi.

“Trợ lí Viên?”

Tiểu Trương lại gọi một tiếng nữa.

Viên Mãn còn chưa nghĩ ra nên ứng đối thế nào, quyết định cứ tạm thời ngoan ngoãn trốn trong chăn, nhưng mọi chuyện lại thường phát triển theo chiều hướng không như ý. Viên Mãn đang định giả vờ ngủ đến cùng, lại không biết Bổng Ngô đã đứng ở cuối giường từ khi nào, bắt đầu hớn hở liếm gan bàn chân Viên Mãn.

Cảm giác nhột như cơn sóng tràn khắp toàn thân, cả người Viên Mãn lập tức cứng đờ.

Sau đó thân thể hoàn toàn không chịu đầu óc điều khiển, ngồi bật dậy từ trên giường: “Bổng Ngô!”

Bị cô chủ quát mà Bổng Ngô vẫn vô tâm thè lưỡi với Viên Mãn, trợ lí Tiểu Trương vô tội tại sợ tái mặt đứng chết sững.

Cảnh tượng vô cùng kì dị.

Viên Mãn hít sâu mấy hơi mới có dũng khí quay lại nhìn về phía Tiểu Trương.

Sắc mặt Tiểu Trương tái mét như gặp ma.

Viên Mãn chẳng lẽ lại không giống gặp ma?

“Khụ khụ...” Viên Mãn liếc trái liếc phải: “E hèm... Tổng giám đốc Trịnh đâu?”

“...”

“...”

“Tổng giám đốc Trịnh đến khoa tiết niệu khám rồi”.

“...”

“...”

Viên Mãn còn đang chìm ngập trong khó xử, hoàn toàn không nhận ra tính nghiêm trọng của ba chữ “khoa tiết niệu”, buột miệng hỏi một câu: “Anh ấy tự nhiên đến khoa tiết niệu làm gì? Không phải chỗ đó bị gãy xương chứ?”

Một giây sau khi buột miệng nói câu này, Viên Mãn mới kịp sử dụng tế bào não suy nghĩ một chút: Súng... có xương để gãy không?

Còn mặt Tiểu Trương thì đã xanh lè.

Thấy vẻ mặt Tiểu Trương thay đổi, đến tận lúc này Viên Mãn mới triệt để tìm lại được thần trí, sắc mặt từ ngỡ ngàng biến thành hoảng sợ.

Về mặt Tiểu Trương như muốn nói “chuyện này mà cô cũng đoán được?”, vì vậy Viên Mãn cũng kinh ngạc theo.

Sao lại thế được?

Súng mà cũng bị gãy xương thật à?

Thấy Viên Mãn kinh hãi trợn tròn hai mắt, trợ lí Tiểu Trương tỏ ý một lời khó nói hết được: “Không nghiêm trọng như vậy, có điều... cũng không kém mấy...”

Viên Mãn nhìn Tiểu Trương, ánh mắt gần như cầu khẩn... Ngàn vạn, ngàn vạn, ngàn vạn lần đừng liên quan tới tôi! Nhưng ánh mắt Tiểu Trương nhìn lại cô lại nói rõ, đầu sỏ gây ra mọi chuyện chính là cô.

Viên Mãn ngẩn ra ba giây, ngửa đầu nằm vật xuống giường, triệt để suy sụp.

Rốt cuộc cô đã làm gì khiến quý ngài Trịnh Diễn Tự gãy súng?

Với kinh nghiệm không lấy gì làm phong phú của Viên Mãn trong lĩnh vực này, khả năng duy nhất đại khái chỉ có... Cô điên cuồng lao tới, người nào đó thề chết không nghe, cuối cùng hai bên giằng co khiến súng của Trịnh Diễn Tự... gãy mất?

Thành Bắc Kinh hiem khi có trời xanh mây trắng như hôm nay.

Trong bệnh viện vẫn náo nhiệt hơn chợ như thường lệ.

Một người đàn ông mặt lạnh mang theo một vòng áp thấp phạm vi năm mét quanh người đi qua đại sảnh bệnh viện ồn ào tấp nập, đi thẳng ra ngoài cổng.

Bước chân anh ta rất chậm, nhưng hiển nhiên không phải để thể hiện uy quyền mà là vì sợ... đau trứng.

Không quan sát kĩ còn cho rằng là một gã trai lạnh lùng, quan sát kĩ mới phát hiện sắc mặt anh ta không hẳn là lạnh lùng mà nên gọi là nhợt nhạt.

Bên ngoài đại sảnh bệnh viện là một bậc thềm cao. Anh ta vô thức dừng lại, nhìn bậc thềm kéo dài mấy chục mét, thời tiết khô hanh mà vẫn chảy mồ hôi lạnh.

Đúng lúc anh ta chuẩn bị bước xuống bước đầu tiên gian nan, đột nhiên một bóng người mập mạp chạy thoăn thoắt như thỏ từ xa đến, lao nhanh lên bậc thềm, đang định lao vào cửa đại sảnh thì nhìn thấy anh ta...

Thế là Viên Mãn xuất hiện trước mặt Trịnh Diễn Tự.

Trịnh Diễn Tự nhìn Viên Mãn một cái, không nói gì.

Viên Mãn lộ vẻ sợ hãi.

Phân tích qua vẻ mặt của Trịnh Diễn Tự, hành vi của cô giáo Viên tối qua có thể hình dung bằng bốn chữ, đó chính là...

Tội ác tày trời.

Những gì Trịnh tiên sinh trải qua đêm hôm trước cũng có thể khái quát bằng bốn chữ, đó chính là...

Không dám nhớ lại.

31. Chương 31

Để thể hiện quyết tâm sám hối của mình, Viên Mãn cúi đầu đi theo Trịnh Diễn Tự, còn cố ý đi thật chậm để phối hợp với anh ta. Mọi người xung quanh đều lạ qua vội vã, chỉ có hai người là đi như cảnh quay chậm trong phim, gần như là lê đến bãi đỗ xe.

Trịnh Diễn Tự ngồi vào xe, Viên Mãn đang định lên xe theo, khi nhìn lên đỉnh đầu anh ta lại không khỏi dừng hình, hết sức thận trọng quan sát đầu anh ta.

Trịnh Diễn Tự vẫn im lặng bị cô nhìn đến mức nổi da gà, cuối cùng lạnh lùng lên tiếng: “Làm gì?”

Viên Mãn nuốt nước miếng, không thật sự tình nguyện lấy ra một thứ từ trong túi xách, đưa đến trước mặt Trịnh Diễn Tự.

Đó là một nắm tóc. Một nắm tóc to.

Không biết người phụ nữ này suy nghĩ thế nào mà từ nhiên lại lôi một nắm tóc người từ trong túi ra? Nhìn về mặt Trịnh Diễn Tự là biết anh ta đã bị cô làm buồn nôn.

“Cái này... Buổi sáng lúc tôi tỉnh lại, phát hiện trong túi xách có nắm tóc này. Là... của anh à?”

Nhìn độ dài của nắm tóc này thì rõ ràng là tóc đàn ông, Trịnh Diễm Tự cảm thấy da đầu bắt đầu ngứa ngáy, giọng nói lạnh hơn: “Không phải”.

“Ồ...” Viên Mãn yên tâm, đang định cúi người ngồi vào xe, Trịnh Diễm Tự lại đóng sập cửa vào.

Viên Mãn đập dỉnh mặt vào cửa kính xe không bóc ra được.

Trịnh Diễm Tự nhìn khuôn mặt dỉnh trên cửa kính xe trước mặt mình, hạ cửa kính xuống một chút: “Hôm nay tôi không muốn nhìn thấy cô”.

Nói xong liền... sai tài xế... lái xe đi mất...

Viên Mãn trở mặt nhìn xe của Trịnh Diễm Tự nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ, sau đó không thấy bóng dáng nữa. Xoa mặt cho bớt đau, ầm ỨC tràn lên trong lòng, Viên Mãn không nhịn được gào lên: “Rốt cuộc hôm qua tôi làm gì anh mà anh đối xử với tôi như vậy? Uống công tôi còn uống với anh một trận say quá! Lòng lang dạ sói!”

Trong lúc gào lên cho hả giận, cô giáo Viên của chúng ta đã nhắc tới trọng điểm của cả sự kiện này.

Mọi chuyện phải kể lại từ trận rượu đó...

23 giờ 59 phút ngày 11 tháng 9 năm 2014, khi một ngày sắp trôi qua trong bình yên, Viên Mãn đã làm một việc sai lầm, đó là gọi điện thoại cho Trịnh Diễm Tự.

Đương nhiên sau đó khi hồi tưởng mọi chuyện, Trịnh Diễm Tự cho rằng anh ta mới là người đưa ra quyết định sai lầm, đó là nghe cuộc điện thoại này.

Thế nào là sai một li đi một dặm? Chính là anh ta không những nghe cuộc điện thoại này mà khi Viên Mãn hỏi anh ta ở đâu, không biết trong đầu nghĩ gì mà anh ta lại nói thật với cô: “Tôi đang ở khách sạn XX”.

Khi Viên Mãn thần không biết quỷ không hay chuồn ra khỏi nhà, trăm cay nghìn đắng tìm được Trịnh Diễm Tự, cô mới biết gã này hoàn toàn không ở trong khách sạn mà là ở bên ngoài khách sạn, ngồi trong xe đã tắt máy, đang uống bia.

Viên Mãn đi xe đạp điện tìm một vòng xung quanh khách sạn, lúc này đã khát khô cổ. Chiếc xe đạp điện yên lặng dừng lại bên cạnh xe của Trịnh Diễm Tự, Trịnh Diễm Tự còn chưa phát hiện ra Viên Mãn, cô đã tự ý cầm một lon bia lên uống cho đỡ khát.

“Ừc... Hà...” Bọt khí lạnh buốt thâm vào lục phủ ngũ tạng, Viên Mãn khẽ nhắm mắt hưởng thụ cảm giác mát mẻ này, không phát hiện Trịnh Diễm Tự liếc cô một cái rồi cười.

Đúng là một người dễ thỏa mãn.

Lúc Viên Mãn mở mắt ra, Trịnh Diễm Tự ngồi trên thành nắp xe bật nắp đã khôi phục về suy tư trước đó, lẳng lặng uống bia.

“Sao anh lại đến đây uống bia? Không biết mua một ít đồ nướng à?” Bia và đồ nướng như một đôi bạn thân bị tách ra, Viên Mãn chỉ thấy đáng tiếc.

Lần đầu tiên Trịnh Diễm Tự không nhắc nhở cô bây giờ đang giảm béo mà quay sang nhìn khách sạn cách đó không xa.

Tường kính khách sạn phản xạ ánh sáng xanh đen riêng có của đêm khuya, ánh sáng này vượt qua đêm dài đằng đẵng, rơi vào trong mắt Trịnh Diễm Tự, khiến hai mắt anh ta lấp lánh rạng rỡ, lại đen đến đáng sợ.

Viên Mãn thấy thế, lập tức có cảm giác bàng hoàng tỉnh ngộ, không nhịn được thở dài: Tại sao cô lại thông minh như vậy? Không thể ngờ hơn một chút sao? Buồn thiệt chứ...

Ngập ngừng nhìn Trịnh Diễm Tự một hồi lâu, cuối cùng cô vẫn không nhịn được hỏi: “Hướng Mông ở đây à?”

Trịnh Diễm Tự quay phắt đầu lại nhìn cô, mặc dù đã che giấu vẻ kinh ngạc rất tốt, nhưng Viên Mãn vẫn phát hiện được đôi chút. Trong lúc Viên Mãn còn chưa phát hiện một cảm giác kì dị vừa xuất hiện trong

lòng, theo thói quen, cô lại dựa cột để che giấu tất cả: “Trịnh Diễm Tự, trong lòng mỗi người đều có một mơ ước xa vời. Chẳng hạn như tôi và Ngạn Tổ nhà tôi. Còn anh?”

“...”

“Mơ ước xa vời của anh là ai?”

Đáp án rất rõ ràng, bởi vì Trịnh Diễm Tự không trả lời mà chỉ ngẩng đầu uống bia, thái độ trốn tránh này đã nói rõ tất cả.

Viên Mãn cũng đã từng suy nghĩ, vì sao weibo của mình lại được nhiều người quan tâm như vậy. Đành là năm đó số lượng người nổi tiếng trên mạng còn chưa nhiều đến mức vợ một cái được cả năm như bây giờ, nhưng một nguyên nhân rất lớn có lẽ là bởi vì cô có khả năng quan sát của người ngoài cuộc khi nhìn nhận chuyện tình cảm của người khác. Mặc dù khi là người trong cuộc cô cũng rất mù quáng, nhưng hiển nhiên lúc này đứng bên cạnh Trịnh Diễm Tự, cô có thể thấy mọi chuyện hết sức rõ ràng.

Cô có nên tiếp tục truy hỏi hay không?

Chắc chắn anh ta sẽ không trả lời.

Viên Mãn suy nghĩ một lát, dứt khoát ngồi lên xe đạp điện, đội mũ bảo hiểm, mở khóa điện rồi lao đi.

Trịnh Diễm Tự liếc một cái, thấy cô định đi cũng không giữ lại. Không ngờ cô đi đến bên cạnh anh ta, đưa tay kéo anh ta một cái. Béo cũng có cái lợi, ít nhất là cũng có sức khỏe! Trịnh Diễm Tự suýt nữa ngã dúi dụi, vội vàng ngồi lên phía sau xe đạp điện theo phản xạ.

Viên Mãn đưa tay sập cốp xe xuống rồi lên đường!

Yên xe đạp điện vốn đã hẹp lại bị Viên Mãn chiếm mất hơn nửa. Viên Mãn đột nhiên tăng tốc, Trịnh Diễm Tự suýt nữa rơi xuống xe.

Cảnh này rất giống cảnh trong phim, Viên Mãn chợt thấy mình hết sức oai phong: “Ôm chặt eo tôi!”

Cô giáo Viên vừa nói xong đã hối hận. Eo mình quả này... xong rồi.

Gió đêm thổi qua vù vù bên tai, Viên Mãn lại hoàn toàn có thể cảm thấy tay Trịnh Diễm Tự đang từ từ tới gần eo mình, cảm giác vừa chờ mong vừa bài xích này thật sự khiến người ta đứng ngồi không yên. Xong rồi xong rồi! Tay anh ta đã chạm đến vạt áo phong của cô rồi!!!

Một giây sau, tay anh ta đột nhiên thay đổi phương hướng, nhanh chóng đặt lên trên vai cô.

Viên Mãn nhìn bàn tay với ngón tay thon dài đặt trên vai cô trong gương chiếu hậu, cảm giác trong lòng cô lúc này... Nói thế nào nhỉ, hình như có một chút thất vọng.

Đã là năm bao nhiêu rồi mà ôm eo một cái cũng ngại, quả nhiên là người cổ hủ.

Viên Mãn nhếch miệng, tăng tốc, làm cho tất cả chìm trong gió.

Cũng là bàn tay này, nửa tiếng sau lại bị một cô nàng trẻ trung nắm chặt, để mặc đối phương tùy ý vầy vò...

Viên Mãn ngồi bên cạnh quầy bar nhìn mà nghiêng răng nghiêng lợi, li rượu trong tay bị cô cắn kêu lách cách, nhưng cô vẫn phải cố kìm nén sự kích động muốn leo tới ném cô nàng nọ xuống đất.

Ai bảo tất cả những chuyện này đều là đề nghị của cô chứ?

Đúng vậy, không sai, cô giáo Viên dẫn Trịnh Diễm Tự đến quán bar. Lí do đường hoàng là uống rượu một mình không bằng uống rượu nhiều mình.

Nhưng Viên Mãn nào ngờ Trịnh Diễm Tự cổ hủ chưa từng đến quán bar uống rượu lại được hoan nghênh như vậy. Còn chưa ngồi nóng chiếc ghế cao chân đã có mấy cánh bướm bay tới hút mật...

Trong tiếng nhạc âm ỉ, cô giáo Viên đóng tai nghe trộm...

“Em thấy anh rất giống một mình tinh màn bạc...”

Này, người đẹp! Năm nay là năm bao nhiêu rồi mà còn dùng cách làm quen xưa như Diễm này?

“A đúng rồi! Anh giống Ngô Ngạn Tổ!”

Viên Mãn nôn.

“Anh muốn đến chỗ bọn em uống một li không?”

Trịnh Diễn Tự xua tay.

Nhịn được thì anh không muốn nhịn! Viên Mãn nhảy xuống ghế cao chân, bước dài xông tới.

“Ông xã!”

Ông? Xã?

Cô nàng trẻ trẻ kinh hãi suýt nữa bay mất lông mi giả.

Viên Mãn kéo tay Trịnh Diễn Tự, giọng điệu thắm thiết: “Ông xã! Ông xã! Sao anh lại đến đây? Con sốt nằm viện rồi!”

Cô nàng trẻ trung lộ rõ vẻ nghi ngờ, đôi nam nữ trước mặt này không hề giống vợ chồng chút nào.

Trịnh Diễn Tự lại không bóc mẽ cô, chỉ ngồi xem cô diễn kịch trước mặt người đẹp.

“Tại sao anh lại đeo trộm đồng hồ của ông chủ?” Viên Mãn bắt đầu động thủ tháo đồng hồ trên tay Trịnh Diễn Tự: “Mau về thôi, nếu không bị đuổi việc lại phải sống nhờ bảo hiểm thất nghiệp mất...”

“...”

“Còn nữa...”

“Đủ rồi”. Cuối cùng Trịnh Diễn Tự cũng lên tiếng ngắt lời cô.

Viên Mãn tức giận trợn mắt nhìn Trịnh Diễn Tự, hiển nhiên còn chưa diễn xong. Trước khi cô mở miệng nói những lời giật gân hơn nữa, Trịnh Diễn Tự vội xoay đầu cô về bên kia, ra hiệu cho cô xem: “Cô ta đi rồi”.

Quả nhiên...

Cô nàng trẻ trung đã chạy mất hút rồi.

Lúc này Viên Mãn mới thu lại vẻ mặt, gạt tóc mai, vẻ mặt hờ hững ngồi lên ghế uống rượu.

“Đi thôi”. Trịnh Diễn Tự lạnh nhạt nhìn quanh: “Chỗ này không hợp với tôi”.

Vừa diễn xong một vở kịch, Viên Mãn lau mồ hôi bên thái dương: “Anh không cần phải gò bó chính mình quá mức, đôi lúc nên mở rộng lòng mình sẽ tốt hơn. Như vừa rồi...”

Viên Mãn còn chưa nói xong đã bị cắt ngang...

“Xin lỗi, có thể làm phiền anh một chút không?”

Giọng nói nũng nịu, bộ ngực trắng muốt. Viên Mãn quay lại nhìn về phía phát ra âm thanh. A được! Động Bàn Tì quả nhiên lắm yêu tinh.

“Em không có tiền trả, anh có thể thanh toán giúp em không? Em sẽ chuyển khoản cho anh qua QQ...”

Viên Mãn uống một ngụm rượu, thầm than trong lòng: Cô ả này mới là cao tay, lấy được số QQ của người ta mà thần không biết quỷ không hay.

Cứ thế, tí bà tinh đi, nhện tinh lại đến. Nhện tinh đi, thỏ tinh lại đến. Anh ta nghe lời trải rộng lòng mình, Viên Mãn lại buồn bực. Vị Đường Tăng bên cạnh này đúng là sức hút quá mạnh... Không đúng, nếu anh ta là Đường Tăng thì cô là ai?

Trư Bát Giới?

Viên Mãn vội lắc đầu xua hình ảnh Trư Bát Giới ra khỏi đầu mình. Quay lại nhìn cô bé thứ N đến bắt chuyện với Trịnh Diễn Tự, tại sao vẫn có cảm giác như nhìn Đường Tam Tạng bị Bạch Cốt Tinh mê hoặc?

Viên Mãn không nhìn được siết chặt li rượu trong tay, sau đó cúi đầu xuống xem: Li rượu trong tay cô đã biến thành bồ cào chín rỗng từ bao giờ?

Viên Mãn sợ hãi buông tay ra.

Choang một tiếng, li rượu vỡ tan.

Nghe thấy tiếng động, Trịnh Diễn Tự đang không thoát thân được lập tức quay lại.

Viên Mãn đã gục xuống quầy bar.

Trịnh Diễn Tự hiểu ý, nói một câu “Xin lỗi, bạn anh say rồi”, sau đó đi đến chỗ Viên Mãn.

Cô bé nọ cụt hứng nhìn bóng lưng Trịnh Diễn Tự, cảm thấy đáng tiếc nhưng cũng không làm sao được, chỉ có thể về chỗ của mình.

Trịnh Diễn Tự quay lại nhìn cô bé vừa rút lui, vỗ vỗ vai Viên Mãn: “Cô ta đi rồi, đừng giả vờ nữa”.

Viên Mãn sững sờ không động.

“Viên Mãn?”

Viên Mãn không phản ứng.

Lúc này Trịnh Diễn Tự mới có thời gian nhìn chai rượu trống không trước mặt Viên Mãn. Chẳng lẽ uống say thật?

Vừa rồi còn khuyên anh ta mở rộng lòng mình cơ mà? Tại sao cô nàng này lại say trước?

Trịnh Diễn Tự đang nghĩ xem phải đưa Viên Mãn về kiểu gì, cô lại ngẩng đầu lên như bị nhập hồn.

Ánh mắt sáng rực chưa từng có.

Sau đó...

Cô hoàn toàn mất khống chế...

Cô giáo Viên cướp quầy DJ: “Quẩy lên nào các bạn!!!”

Cô giáo Viên giật li rượu của khách đi qua: “Em gầy thế? Sao em lại gầy như vậy?”

Cô giáo Viên cướp điện thoại di động của Trịnh Diễn Tự, thoăn thoắt bấm một dãy số: “Bác Yến, em muốn gặp anh...”

Nửa tiếng sau, Bác Yến đến bên ngoài quán bar thật.

Trịnh Diễn Tự trơ mắt nhìn Viên Mãn chạy như điên đến chỗ Bác Yến.

Như cảnh cuối của bất cứ bộ phim tình cảm nào, nhân vật nữ chính bất chấp tất cả, chạy như điên về phía nhân vật nam chính. Đạo diễn quay cảnh này thật chậm, thêm một đoạn nhạc nền trữ tình.

Cảnh ôm hôn trong dự liệu lại không diễn ra, thay vào đó, một giây trước khi Viên Mãn ôm chầm lấy Bác Yến, cảnh tượng đột nhiên thay đổi.

Viên Mãn như một con khỉ linh hoạt, lao lên trên người Bác Yến. Bác Yến còn đang chìm trong tưởng tượng về cảnh cuối phim, hoàn toàn không phản ứng kịp, Viên Mãn đã bắt đầu điên cuồng cắn xé.

Ngay cả Trịnh Diễn Tự đã từng trải sự đời cũng ngây ngốc. Chỉ thấy Viên Mãn như mấy bà hàng tôm hàng cá cắn xé lẫn nhau, không chế một người đàn ông cao trên mét tám không thể động đậy. Cuối cùng Viên Mãn hài lòng buông ra, thành quả như sau: Trên mặt, trên cổ Bác Yến có mấy dấu răng rỉ máu, tóc trĩu mắt một mảng.

Trịnh Diễn Tự chỉ nhìn đã thấy ghê rợn, cảm thấy đau thay cho Bác Yến.

Viên Mãn không chỉ cắn tóc Bác Yến mà trong tay còn nắm chặt một nắm tóc.

Bác Yến ôm đầu nhe răng vì đau, Viên Mãn cắt nắm tóc vào túi xách, cẩn thận mà đắc ý: “Tôi sẽ giữ gìn cẩn thận...”

Cô giáo Viên vừa cầm chiếc túi xách đựng nắm tóc này vừa ngo ngoáy trong lòng Trịnh Diễm Tự: “Anh biết không... Tôi... Tôi...”

“Cái gì?” Trịnh Diễm Tự sắp bị người điên này hành hạ đến phát điên theo, thử đẩy cô ra nhưng cô lại nặng kinh người.

“Không nói với anh! Ha ha!” Cô giáo Viên đắc ý cười, đẩy Trịnh Diễm Tự ra, đi thẳng ra ngoài định bắt xe.

Dòng xe cộ vẫn tấp nập, Trịnh Diễm Tự thấy thế vội kéo cô về.

Không ngờ Viên Mãn lại nhân thế lao vào trong lòng anh ta, tiếp tục dày mặt ngo ngoáy: “Ôp pa! Em biết anh không nỡ để em đi mà...”

Nói rồi chu mỏ lên trước mặt Trịnh Diễm Tự.

Một giọt mồ hôi lạnh lã lã chảy xuống bên thái dương Trịnh Diễm Tự.

Miệng cô càng ngày càng đến gần anh ta, chợt dạ dày cô thắt lại, Viên Mãn hự một tiếng như sắp nôn đến nơi. Trịnh Diễm Tự trợn mắt, vội vã đẩy cô ra.

Nhưng...

Đẩy một cô nàng mập mạp ra lại dễ dàng như vậy sao?

Nửa giây sau, Trịnh Diễm Tự đã có đáp án cho câu hỏi này.

Anh ta không những không thể đẩy Viên Mãn ra mà còn bị Viên Mãn đè ngã xuống đất.

Còn Viên Mãn thì bình yên vô sự ngồi trên bụng dưới anh ta, may mà đã kiềm chế được sự buồn nôn, chép chép miệng như một kẻ ngốc.

Trịnh Diễm Tự không nói được một câu. Bởi vì anh ta cảm thấy một bộ phận nào đó trên người vừa mới bị đè gãy xương...

32. Chương 32

Bị vứt bỏ một cách tàn nhẫn ngoài cổng bệnh viện, lúc này Viên Mãn mang theo món nợ vô hình trong đầu, ảo não trở lại bãi đỗ xe. Tìm được xe đạp điện của mình, nhận lại Bổng Ngô đang được bác bảo vệ trông giúp, cứ thế một người một chó ủ rũ ngồi xe đạp điện về nhà.

Về đến nhà, đang chuẩn bị chui vào phòng tắm một cái, thay bộ quần áo mới - bây giờ trên người cô nồng nặc mùi rượu, thậm chí Bổng Ngô có thể chịu được cả mùi chân thối mà lúc này cũng không muốn chơi với cô nữa - Viên Mãn lại không khỏi sửng sốt khi nhìn thấy ông Viên đang ngồi ngay ngắn trên sofa và bà Viên đang chăm sóc các loại hoa cỏ bảo bối ngoài ban công.

Ông Viên bà Viên vốn đang mỗi người một việc, nhưng khi thấy cô về đến nhà, cả hai ông bà đều dừng hình không hề cử động.

Viên Mãn thấy thế biết ngay có chuyện chẳng lành. Chẳng lẽ cha mẹ phát hiện mình cả đêm không về nhà? Sắc mặt căng thẳng, Viên Mãn vừa lách người vào cửa vừa nói nhỏ một câu thăm dò: “Con về rồi...”

Nói rồi cô buông tay ra, Bổng Ngô trong lòng vui sướng lao vào nhà, phá vỡ bầu không khí đông cứng trong nhà.

Bà Viên từ ban công đi vào phòng khách, nhìn Viên Mãn, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

Đúng lúc bà Viên định lên tiếng nói chuyện, ông Viên lại bước tới ngăn cản. Ông Viên đứng sừng sững trước mặt Viên Mãn, cũng ngập ngừng ấp úng không khác gì vợ mình.

Lúc này cô giáo Viên hoàn toàn không hiểu có chuyện gì xảy ra. Bình thường buổi tối phát hiện cô chuẩn ra ngoài, chắc chắn bà Viên sẽ dùng hàng trăm chiêu thức đoạt mạng liên hoàn call gọi cô về nhà ngay lập tức. Nhưng vừa rồi trước khi mở cửa vào nhà, cô đã cẩn thận xem xét điện thoại, rõ ràng là không có một cuộc gọi nhỡ nào. Điều này có nghĩa bà Viên hoàn toàn không phát hiện cô đi thâu đêm không về, cùng lắm chỉ cho rằng sáng sớm cô đã ra ngoài.

Thế...

Tình hình lúc này là sao?

Trước khi Viên Mãn bị thái độ kì lạ của ông bà Viên làm cho phát điên, cuối cùng ông Viên cũng không còn ngập ngừng nữa: “Con gái này, dù con quyết định thế nào thì cha mẹ cũng ủng hộ con vô điều kiện. Thế... bao giờ dẫn con rể tương lai của bố về nhà ăn cơm?”

Con rể tương lai?

Cái quái gì thế?

Viên Mãn tròn tròn mắt như hai chiếc lục lạc. Hiển nhiên không hiểu vì sao con gái lại phản ứng kì lạ như thế, ông Viên và bà Viên đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó ông Viên mới tiếp tục nói: “Chính là cái thằng tên là... tên là Trịnh Ngạn Tổ hay Trịnh gì đó mà rạng sáng nay con dẫn về nhà ấy”.

Trịnh Ngạn Tổ? Là ai?

Viên Mãn nhớ mình chỉ biết Ngô Ngạn Tổ... Đợi đã!

Đến lúc này Viên Mãn mới phản ứng lại, phát hiện ra trọng điểm trong lời nói của ông Viên. Rạng sáng nay... cô... dẫn đàn ông về nhà???

Ánh mắt Viên Mãn di chuyển lên trên một cách máy móc, sau đó lại máy móc nhìn ông Viên và bà Viên. Cô cực kì hi vọng cha mẹ nhân cư vì bất thiện nên nói đùa với cô, nhưng cô lại không thấy vẻ đùa cợt trên mặt cha mẹ mà chỉ thấy vẻ chân thành và bất đắc dĩ...

Hiển nhiên tất cả việc làm của con gái đêm qua đã vượt quá giới hạn chịu đựng của hai ông bà.

Chúng ta cùng quay lại sáu tiếng trước...

Nghe thấy có tiếng động bên ngoài phòng ngủ, bà Viên luôn luôn ngủ rất tỉnh đưa tay với chiếc đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường xem giờ. Hơn 3 giờ sáng...

Chắc là con gái dạo này ăn kiêng quá mức cuối cùng không nhịn được nữa, đêm hôm mò xuống bếp ăn vụng. Trước đây đã có tiền lệ, bà Viên đang định ngủ tiếp thì lại nghe thấy rầm một tiếng, lập tức giật mình ngồi bật dậy.

Có trộm vào nhà?

Bà Viên vội lay ông Viên đang ngủ như lợn, nhưng đánh thức ông Viên đâu phải chuyện dễ dàng như vậy? Ông Viên trở mình rồi ngủ tiếp, đương nhiên điều này không làm khó được bà Viên, cơn buồn ngủ cao một thước thì thủ đoạn của vợ cao một trượng, bà Viên hoàn toàn không cần động thủ, chỉ ghé vào tai chồng nói nhỏ một câu: “Tôi phát hiện đồ ăn vặt ông giấu trong hộp công tơ điện”.

Bà Viên nói xong yên lặng chờ ba giây.

1... 2... 3...

Ông Viên mở choàng mắt ra, hoảng sợ nhìn bà Viên với vẻ mặt bình tĩnh trước mắt mình.

Còn đang chìm trong sợ hãi vì bị phát hiện giấu đồ ăn vặt, thấy bà Viên xuống giường lấy chiếc roi mình thường dùng để đánh quay, ông Viên càng sợ run như cây sậy. Vì một chút đồ ăn vặt mà người bạn đời lại định đẩy mình vào chỗ chết sao? Trơ mắt nhìn bà Viên cầm roi đi tới chỗ mình, ông Viên mấp máy miệng,

hai chữ “tha mạng” suýt nữa buột miệng mà ra, bàn tay cầm roi của bà Viên đã lạnh lùng vươn tới. Ông Viên kinh hãi nhắm chặt mắt lại...

Roi vọt đầu đón không hề xuất hiện như trong tưởng tượng, ông Viên nghi hoặc mở mắt ra, chỉ thấy bà Viên khẽ vỗ lên vai mình, ra hiệu cho mình đi theo rồi cầm roi đi rón rén ra phía cửa phòng.

Hai ông bà trốn ở sau cánh cửa, hé cửa xem tình hình ngoài phòng khách, sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào.

Phòng khách không bật đèn, trong bóng tối chỉ có một bóng đen lơ mờ di động, tiếng bước chân nặng nề kéo dài từ cửa phòng khách đến trước cửa phòng ngủ của con gái.

Bà Viên kinh hãi. Tại sao kẻ trộm lại biết tất cả sổ tiết kiệm và trái phiếu trong nhà đều để hết trong ngăn tủ bàn học trong phòng con gái?

Không suy nghĩ gì thêm, bà Viên lập tức mở cửa phòng lao ra bên ngoài.

Lúc này bước chân kẻ trộm vừa đi vào phòng ngủ của Viên Mãn, bà Viên chạy tới ngoài cửa phòng với thế sét đánh không kịp bưng tai, vung roi quất thẳng vào bóng đen tà ác lơ mờ trong đêm tối.

Vừa lần mò đi vào phòng, Trịnh Diễn Tự chợt thấy phía sau có sát khí tràn đến. Một bên là sát khí ập tới sau lưng, một bên là vật nặng trong lòng, Trịnh Diễn Tự quyết đoán buông vật nặng trong lòng xuống, nghiêng người tránh né. Một tiếng gió rít qua tai Trịnh Diễn Tự, sau đó “chát” một tiếng, không đánh trúng người anh ta mà đánh xuống đất ngay sát bàn chân anh ta.

Nghe thấy tiếng roi, bà Viên biết không đánh trúng kẻ trộm. Không kịp thu roi đánh tiếp, bà Viên đưa tay bật đèn lên, phải làm cho gã kẻ gian vào nhà ăn trộm này không thể nào trốn tránh được nữa.

Ánh đèn trong phòng ngủ sáng lên.

Người không thể nào trốn tránh lại không phải gã kẻ trộm đột nhập vào nhà mà là hai ông bà đến đây bắt trộm. Còn kẻ trộm...

Hồ hững thờ ơ đứng trước mặt nhìn hai ông bà, dường như anh ta mới là chủ nhân của cái nhà này.

Lúc này bà Viên mới nhận ra người đứng trước mặt mình chính là vị Trịnh tiên sinh thời gian trước đã tới chơi một lần.

Không kịp hỏi xem vì sao vị Trịnh tiên sinh này mỗi lần đến thăm nhà mình đều lén lút như vậy, bà Viên đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Viên Mãn nằm vắt ngang trên giường, không hề bị ảnh hưởng bởi cuộc giao tranh bên cạnh, chỉ đưa tay che mặt: “Này này này... Đừng nhanh quá như thế, tôi là một người e thẹn”.

Trịnh Diễn Tự nghe vậy mới quay lại nhìn “vật nặng” Vừa bị chính mình bỏ xuống, cũng chính là cô giáo Viên bây giờ đang làm bộ thẹn thùng trên giường.

Tuy ngoài miệng phản đối nhưng hành động của Viên Mãn lại rất ngoan ngoãn, nói xong đã chu mỏ lên, chờ đợi ngài chủ tịch bá đạo cương hôn.

Đương nhiên màn cương hôn này không thể diễn ra, bởi vì bà Viên đã gầm lên: “Viên! Mãn! Con dậy ngay cho mẹ!”

Viên Mãn lại hoàn toàn không phản ứng gì, vẫn nằm ngang trên giường tiếp tục mơ mộng.

Bà Viên không làm thế nào được, đành phải quay sang nói với Trịnh Diễn Tự: “Trịnh tiên sinh, anh đi về trước đi!”

Biểu hiện bề ngoài vẫn thản nhiên như thường, kì thực trong lòng đã thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Diễn Tự khách sáo gật đầu chào ông bà Viên rồi định quay đầu đi ra.

Viên Mãn trên giường đột nhiên bưng tỉnh, bật tôm đứng dậy, mức độ linh hoạt hoàn toàn trái ngược với thân hình, không đến hai giây đã chặn giữa Trịnh Diễn Tự và hai ông bà.

“Không! Con sẽ không để bố mẹ chia rẽ con và Ngạn Tổ của con!”

Ngạn Tổ?

Về mặt Trịnh Diễn Tự chỉ có thể được miêu tả bằng hai chữ “tế nhị”.

“Bố! Mẹ! Bố mẹ tác thành cho chúng con đi!”

Hành động của cô giáo Viên làm cho hai ông bà sững sờ. Ông Viên khiếp sợ nhìn con gái mình rồi lại nhìn vị Ngạn Tổ này, lập tức bắt đầu tính toán.

Bà Viên lại hoàn toàn không tin Viên Mãn.

“Viên! Mãn! Con đã quây đủ chưa?”

Nói rồi một cước đá về phía Viên Mãn.

Thấy cú sút mạnh mẽ và chính xác của bà Viên, Trịnh Diễn Tự đứng sau lưng Viên Mãn không nhìn được thắm mặt niêm nửa giây cho Viên Mãn, nửa giây sau sắc mặt Trịnh Diễn Tự lại trắng nhợt...

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Viên Mãn nghiêng người tránh ra phía sau Trịnh Diễn Tự. Còn cú đá của bà Viên thì đá trúng Trịnh Diễn Tự. Chính... giữa... hông... tâm...

Khi giọt mồ hôi đầu tiên chảy xuống thái dương, trong đầu Trịnh Diễn Tự chỉ có một ý nghĩ: Rốt cuộc cô ả này có say hay không?

Nếu không uống say thì sao lại quây rách trời Nữ Oa cũng không vá nổi? Nếu đã say thì sao lại dùng anh ta để đỡ đòn một cách chính xác và tàn nhẫn như vậy?

“Mặc dù anh ấy không có nhà nhưng anh ấy có thịt! Mặc dù anh ấy không có xe nhưng anh ấy có bệnh! Mặc dù anh ấy xấu đây nhưng anh ấy tốt củ! Mẹ, mẹ tác thành cho chúng con đi!”

Dồng dục tuyên bố xong, Viên Mãn vòng tay ôm cổ Trịnh Diễn Tự.

Cứ thế, Trịnh Diễn Tự bị cô nàng này cưỡng hôn.

Lại không phải vì bị khí thế bá vương của cô nàng này làm kinh hãi quên cả tránh né. Mà là bởi vì Trịnh Diễn Tự vừa bị đá trúng hông tâm, đang cố nhịn đau, đâu còn có tâm tư che miệng?

Kết quả là hai vị phụ huynh trở mặt nhìn con gái mình, một tay dắt chó, một tay dắt Ngạn Tổ của nó, đang hoang, hiện ngang bỏ nhà theo trai...

Quay về hiện tại, sáu tiếng sau đó.

Sau một đêm suy nghĩ cặn kẽ, cuối cùng bà Viên cũng nhượng bộ: “Hôn nhân là đại sự của con, tự con quyết định là được. Con cũng sắp đến tuổi bầm rồi, nói thật là bố mẹ cũng không quản được con nữa. Tùy con”.

“Không phải như bố mẹ nghĩ đâu, khi đó con uống...”

Viên Mãn vừa giải thích được nửa câu đã bị ông Viên ngắt lời: “Cái thằng Trịnh tiên sinh đó nhìn cũng cao ráo sáng sủa, hơn nữa bố luôn cảm thấy như đã gặp nó ở đâu đó, có lẽ đây chính là duyên nợ. Bao giờ cha mẹ hai bên gặp mặt ăn cơm bàn đại sự cả đời cho hai đứa?”

Đối mặt với ánh mắt chờ mong của ông Viên, tâm tình của Viên Mãn lúc này nên hình dung thế nào? Có thể hình dung như vừa ngồi tàu lượn siêu tốc lại tiếp tục nhảy bungee, bungee xong lại lên tàu lượn siêu tốc. Tóm lại là cuộn cuộn mãi liệt, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cô biết đi đâu tìm hai vị thông gia đến ăn cơm bàn công chuyện với hai vị phụ huynh trước mặt?

Cùng dưới bầu trời trong xanh này, một người ngồi trong một căn hộ tĩnh mịch, mồ hôi lạnh cũng đầm đìa.

Đây chính là Trịnh Diễn Tự tiên sinh của chúng ta, người liên tiếp hai lần trúng đòn nặng.

Trợ lý Tiểu Trương nhìn Trịnh Diễn Tự một cái, thầm than: Iron man Trịnh Diễn Tự không ngờ cũng có ngày gục ngã...

“Tổng giám đốc Trịnh, có cần hủy lịch trình tiếp theo không?”

Trịnh Diễn Tự ngồi dựa vào sofa, gật đầu rất khẽ, rất nặng nề: “Hủy hết toàn bộ lịch trình trước ba giờ chiều. Sau ba giờ chiều để xem tình hình thế nào rồi quyết định”.

Khi Trịnh Diễn Tự mở mắt ra lần nữa, Tiểu Trương đã rời khỏi đó. Trong căn hộ trống trải mênh mông chỉ còn lại một mình anh ta, bề ngoài thoạt nhìn vẫn bình yên vô sự nhưng bên trong lại đã trọng thương.

Trong không gian yên tĩnh này, đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên.

Trịnh Diễn Tự gần như mất nửa cái mạng mới lê được ra cửa, vừa bật màn hình quan sát lên đã thấy bộ mặt hối hận của cô giáo Viên, tay còn dắt theo con chó Bổng Ngô.

Trịnh Diễn Tự tắt phụt màn hình.

Không ngờ anh ta còn chưa lết được về phòng khách, đang dừng lại thở lấy hơi trên đường, phía sau lại vang lên tiếng mở cửa lạch cạch. (Chỗ này người dịch phải nói rõ cho dễ hình dung: Căn hộ ở trên tầng, khi khách đến nhà sẽ bấm chuông từ tầng một, có màn hình và điện thoại để nói chuyện với nhau. Khi chủ nhà bấm nút khách mới vào được cửa, sử dụng được thang máy, lên được tầng cần lên).

Trịnh Diễn Tự sững người. Không muốn tin tưởng. Chậm rãi quay lại.

Cửa vừa chậm rãi hé ra một khe nhỏ, bóng dáng Bổng Ngô đã lao vút vào trong nhà. Còn Viên Mãn thì chột dạ đứng ngoài cửa, xem sắc mặt Trịnh Diễn Tự thế nào rồi mới quyết định xem có nên vào hay không.

Trịnh Diễn Tự đang định hạ lệnh trục khách, Bổng Ngô đã lao tới trước mặt, đứng lên như muốn được ôm ấp. Mà hai chân trước của Bổng Ngô, đáng chết, lại vồ đúng vào... đúng quần anh ta.

A! Đau buốt tim gan!

Trịnh Diễn Tự không nhận được hất sâu một hơi.

“Cô... đi... lên... kiểu... gì?”

Nghe thấy anh ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi câu này, Viên Mãn cho rằng anh ta còn đang giận: “Vừa vặn gặp Tiểu Trương xuống lầu, cậu ấy mở cửa cho tôi”.

Vừa run rẩy đưa tay đẩy Bổng Ngô ra, Trịnh Diễn Tự vừa nghiêng răng, thầm quyết định tháng này cắt hết tiền thưởng của Tiểu Trương!

Trịnh Diễn Tự bị ức hiếp cả đêm, Trịnh Diễn Tự xưa nay vẫn ăn trên ngồi trước không dính bụi trần, cuối cùng cũng được hưởng cảm giác của người nông nô rũ bùn đứng dậy sáng lòa.

“Nước”.

Trịnh Diễn Tự ra lệnh một tiếng, Viên Mãn lập tức lon ton chạy đi lấy nước.

“Điều khiển”.

Trịnh Diễn Tự giơ tay ra, Viên Mãn lập tức khúm na khúm núm đặt điều khiển ti vi vào tay Trịnh Diễn Tự.

“Máy tính”.

Trịnh Diễn Tự vừa mở miệng, Viên Mãn lại thở hổn hển chạy vào phòng sách, mang máy tính của Trịnh Diễn Tự ra.

“Đi dọn phòng”.

Trịnh Diễn Tự đưa tay chỉ, Viên Mãn không dám chậm trễ chút nào, cầm đầu chạy vào phòng ngủ.

Trịnh Diễn Tự thì ngồi chễm chệ trên sofa, vừa xem ti vi vừa xoa bụng Bổng Ngô đang nằm trong lòng mình.

Phòng ngủ bị cô nàng này phá cho tan nát, chắc hẳn mấy tiếng cũng không dọn dẹp sạch sẽ được. Sau khi uống thuốc, cuối cùng Trịnh tiên sinh cũng không còn ngập tràn thù hận nữa, buông lại một câu: “Cô cứ từ từ dọn dẹp, lúc về tôi kiểm tra”.

Rồi... đi mất...

Vất vả dọn dẹp đầm mồ hôi, Viên Mãn từ phòng ngủ thò đầu ra, đưa mắt nhìn Trịnh Diễn Tự ra cửa, sau đó lại nhìn phòng ngủ vẫn đang cực kì bừa bộn.

Suy cho cùng thì tối qua mình đã làm những gì mà khiến phòng ngủ gặp tai họa như vậy?

Lịch trình buổi sáng mặc dù đã hủy hết, nhưng đã hẹn với lãnh đạo bộ phận nghiên cứu phát triển lúc ba giờ, anh ta phải đích thân đi một chuyến.

Tối qua vốn định họp mấy tiếng với bộ phận nghiên cứu phát triển, nhưng dự định này lại bị gián đoạn vì một cô nàng bị bôi đen như than trên mạng.

3 giờ chiều, Trịnh Diễn Tự đi tới phòng nghiên cứu phát triển đúng giờ, các đồng sự trong phòng nghiên cứu phát triển đều đã cung kính chờ đợi. Trịnh Diễn Tự hồ hững đưa mắt nhìn một vòng, đột nhiên sững lại.

Trong đội ngũ nghiên cứu phát triển lại có một người đầu trọc lóc từ bao giờ?

Giữa hàng chục cái đầu đen sì, gã đầu trọc này tỏ ra cực kì nổi bật.

Đúng vậy, một trong những nhân viên cốt cán của phòng nghiên cứu phát triển, Bác Yến, sau một đêm đã cạo đầu trọc lóc.

Còn nguyên nhân? Trên thế giới này trừ bản thân Bác Yến có lẽ chỉ có Trịnh Diễn Tự biết được.

Thấy Trịnh Diễn Tự đứng sững ở cửa phòng không hề có ý định đi vào, trưởng phòng nghiên cứu phát triển không nhịn được thăm dò: “Tổng giám đốc Trịnh, chúng ta vào phòng họp trước hay đi xem tiến triển...”

Trịnh Diễn Tự lại sầm mặt, giơ tay ngắt lời trưởng phòng: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát”.

Nói rồi hoàn toàn không đợi mọi người kịp phản ứng đã quay đầu đi thẳng.

Mọi người há hốc mồm.

Trợ lý Tiểu Trương luống cuống đuổi theo.

Trịnh Diễn Tự lạnh mặt đi thẳng vào nhà vệ sinh, đến lúc cửa nhà vệ sinh đóng sầm lại, sức chịu đựng của anh ta cũng lập tức sụp đổ tan tành.

Trợ lý Tiểu Trương hé cửa nhìn vào, chỉ thấy ông chủ đang chống hai tay lên bồn rửa tay, nhìn chính mình trong gương, đột nhiên...

Không hề có dấu hiệu báo trước...

“Ha ha ha! Ha ha ha ha!”

Tiểu Trương ngoài cửa xem mà há hốc mồm. Dù sao cậu ta cũng đã làm trợ lý được ba năm, vậy mà đây mới là lần đầu tiên thấy tổng giám đốc Trịnh cười thoải mái như thế.

Quả thật, quả thật là cười quên hết cả hình tượng...

Đương nhiên, Tiểu Trương làm sao hiểu được tâm tình của Trịnh Diễn Tự lúc này. Vừa nghĩ đến cái đầu trọc của Bác Yến, anh ta lại không nhịn được cười. Cuối cùng anh ta cũng tìm được một người thăm hơn mình trên thế giới này, thật đáng mừng! Thật đáng mừng!

Lúc này trong căn hộ của Trịnh Diễn Tự, Viên Mãn vừa ném tấm khăn lau vào bồn rửa tay thì có tiếng chuông cửa vang lên.

Gã họ Trịnh về kiểm tra sớm như vậy à?

Viên Mãn vội rửa tay chạy ra cửa phòng, Bổng Ngô đương nhiên lót tót chạy theo.

Cửa mở ra, Viên Mãn sững sốt.

Đứng ngoài cửa là một ông già hoàn toàn xa lạ.

Nhìn thấy cô, ông già chỉ ngậy ra nửa giấy rồi hỏi bằng giọng kênh kiệu: “Diễn Tự đâu?”

Ông già này đứng là... oai phong lắm liệt.

Viên Mãn đang không biết nên trả lời thế nào, Bổng Ngô dưới chân đã ríu rít cào chân định lao về phía ông già.

Ông già với vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo lại bị một con chó nhỏ làm cho sợ phát khiếp, vội dùng chiếc ba tong trong tay ngăn chặn Bổng Ngô, ba phần nghiêm túc, bảy phần sợ hãi nói với con chó dưới chân: “Đừng tới gần tao, tao sợ nhột”.

Bằng này tuổi đầu rồi mà vẫn còn sợ nhột như thế?

Viên Mãn buồn cười, lại lập tức bưng tỉnh ngộ.

Sợ nhột?

Tại sao lại giống hệt Trịnh Diễn Tự như vậy?

Đến lúc nhìn kỹ mặt ông già này, Viên Mãn không thể bình tĩnh được nữa.

Lúc này trong đầu Viên Mãn chỉ kịp hiện lên một câu: Chẳng lẽ đây chính là... bố chồng tương lai... mà cha mẹ cô nhắc tới???

33. Chương 33

Loại tiểu lâu la như Viên Mãn sao có thể chống lại được khí thế bá vương của ông già? Cô ngoan ngoãn ôm Bổng Ngô lên, nhường đường cho ông già đi vào cửa: “Cô chính là trợ lý đời sống nó mới tuyển à?”

“Vâng”.

“Nó bị ốm rồi à?”

“Vâng”.

Mặc dù không biết tại sao tin tức của ông già này nhanh nhạy như vậy, nhưng Viên Mãn vẫn không dám ngẩng đầu lên, chỉ đi theo phía sau ông già nửa mét, ông ta hỏi gì đều trả lời thành thật.

Có lẽ Bổng Ngô xun xoe nhìn thấy cô lúc này cũng phải cam chịu thua kém.

“Bệnh gì?”

“Hỏng súng rồi”.

Cạnh một tiếng, chiếc ba tong trong tay ông già rơi xuống đất.

Một đôi mắt tròn tròn nhìn về phía Viên Mãn: “Cái gì???”

Viên Mãn chỉ có thể thảm than ông cụ này quả thực có khả năng biểu cảm rất tốt, từ tóc mai hơi dựng lên đến ngón tay khẽ run rẩy đều cho thấy sự khiếp sợ trong lòng ông ta: “Thằng ranh này, dù không muốn lấy vợ thì cũng không được tự cung chứ!”

Cô đâu nói anh ta tự cung...

Có lẽ ông cụ xem phim võ hiệp nhiều quá nên mới suy diễn lung tung như vậy...

Thấy Viên Mãn vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, ông già đứng ngồi không yên, bước đi như bay vào bên trong. Nhưng căn hộ chiếm nguyên một tầng, bảy tám phòng, ông ta biết đi đâu tìm thẳng nghiệt tử nhà mình? Một ánh mắt như dao lia trở lại: “Nó đâu?”

Bị ánh mắt đâm xuyên thấu, Viên Mãn mới biết ánh mắt Trịnh Diễn Tự vậy mà còn không phải sắc bén nhất, vội vàng xun xoe thêm gấp bội, mau mắn trả lời một lèo không cần chần chừ: “Trịnh tiên sinh đến công ty rồi lát nữa anh ấy sẽ về bác đợi một lát cháu đi lấy đồ uống cho bác bác uống cà phê hay uống trà?”

“Nó đã bị như thế mà vẫn còn đến công ty?”

Viên Mãn nên giải thích thế nào? Chẳng lẽ cô có thể nói với ông ta rằng con trai bác bị cháu tàn nhẫn ngồi lên, bị mẹ cháu tàn nhẫn đá vào, bị con chó của cháu tàn nhẫn vồ trúng? Đương nhiên không thể! Với tính khí nóng nảy của ông già này, cô mà nói thật như vậy, rất có thể nhà họ Viên sẽ xảy ra một vụ thảm án diệt môn...

Viên Mãn đưa mắt nhìn xa xăm, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt ông già, ấp úng một hồi lâu, cuối cùng cũng sắp xếp xong từ ngữ: “Trịnh tiên sinh chỉ có một vấn đề nhỏ ở chỗ đó thôi, đã đến bệnh viện khám, không có gì đáng ngại”.

“Không gãy?”

Viên Mãn đáp hết sức trịnh trọng: “Không gãy”.

“Có ảnh hưởng việc tôi bế cháu không?”

Chắc là... không đâu... Viên Mãn vội cắt bỏ hai chữ chắc là, đáp trịnh trọng hơn nữa: “Không đâu”.

Không biết cách đó mấy cây số, nếu Trịnh Diễn Tự biết lúc này trong nhà anh ta có một già một trẻ đang thảo luận thân mật về súng ống của mình thì sẽ có phản ứng thế nào?

Trong lúc Viên Mãn nghĩ như vậy, trong phòng họp số 2 của phòng nghiên cứu phát triển Khoa Tín, ngoài chuyên viên thiết kế vừa tháo dỡ các phụ kiện điện thoại trên mô hình 3 chiều vừa trình bày về ý tưởng thiết kế, những người còn lại đều nghiêm túc yên lặng. Đến tận lúc một tiếng hắt hơi phá vỡ yên lặng.

“Ất xì!”

Chuyên viên thiết kế không thể không dừng lại, đợi tổng giám đốc Trịnh cầm lấy khăn giấy trợ lý đưa cho, lau mũi xong mới tiếp tục nói: “Lần này chúng tôi chọn chất liệu vỏ ngoài điện thoại là...”

Trịnh Diễn Tự ném khăn giấy vào sọt rác, vẫn ngồi điềm nhiên, chăm chú nghe, nhìn bề ngoài rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại không bình tĩnh: Chẳng lẽ anh ta dự ứng với cái đầu trọc ngồi đối diện cách đó một quãng? Tại sao ngồi họp một lúc mà hắt hơi đến mấy lần...

Còn hai kẻ đầu sỏ làm anh ta hắt hơi, lúc này một người đang ngồi đằng hoàng trên ghế sofa, ung dung uống trà, một người khác thì ngồi trong nhà vệ sinh, đang vất vả giặt khăn lau.

Đến lúc Viên Mãn dọn dẹp nhà vệ sinh xong xuôi thì đã là nửa tiếng sau. Mồ hôi như tắm, cô quay ra phòng khách, ông già đang ngồi yên lặng nghe điện thoại.

Viên Mãn không dám quấy rầy ông ta, đang định quay vào phòng bếp rót nước uống chợt khựng lại.

Chiếc điện thoại di động ông già đang cầm tại sao nhìn có vẻ quen quen?

Hơn nữa âm thanh loáng thoáng phát ra từ điện thoại hình như rõ ràng là...

“Con gái à, bao giờ mời cha mẹ Trịnh tiên sinh đến nhà ăn cơm? Mặc dù hai đứa đã xác định rồi, nhưng cha mẹ hai bên cũng phải gặp nhau nói chuyện chứ?”

Một giây sau, Viên Mãn bừng tỉnh lao tới giật lấy điện thoại: “Tại sao bác nghe điện thoại của cháu?”

Cô bé mập mạp hết hỏa lực gặp ông già oai phong lẫm liệt, cuộc chiến tranh đoạt lập tức bùng nổ. Bình đến tường cản, nước đến đất ngăn, bên tám lạng bên nửa cân, cuối cùng chiếc điện thoại văng ra, vẽ thành một đường vòng cung rồi rơi thẳng xuống đất.

Viên Mãn vội chạy tới nhặt điện thoại lên rồi dừng cuộc gọi.

Giận dữ quay lại nhìn về phía ông già, Viên Mãn còn chưa kịp nói gì, ông già đã nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một vị trí... tương đối tế nhị.

Thấy ánh mắt ông già dừng lại ở mông mình, Viên Mãn giật bắn. Mặc dù không biết những lão già râu xanh có thích mẫu người dầu mỡ như mình không, nhưng Viên Mãn vẫn lùi lại theo bản năng.

Hoàn toàn không chú ý tới sự kháng cự của cô, ông già chỉ thu ánh mắt lại, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Cũng dễ sinh đẻ...”

Viên Mãn nghe vậy mới hiểu, thì ra ông già này muốn... xem cô có đủ tiêu chuẩn làm con dâu ông ta hay không.

Lúc Trịnh Diễn Tự về nhà, trời đã gần tối.

Không ngờ Viên Mãn vẫn còn ở đó, Trịnh Diễn Tự vừa cởi giày da, Viên Mãn đã vội vàng đưa dép lê cho anh ta. Không dừng sẵn đón, không lừa thì trộm, câu châm ngôn này Trịnh Diễn Tự vẫn nhớ, anh ta lạnh nhạt nheo mắt nhìn Viên Mãn: “Lại gây chuyện rồi à? Hay là lại ăn vụng?”

Viên Mãn lập tức chỉ tay lên trời thề thốt: “Có trời chứng giám, hôm nay tôi chỉ ăn nửa quả trứng gà, một quả cà chua, cộng thêm một củ khoai lang”.

Trịnh Diễn Tự nhìn Viên Mãn, đáng vẻ mặt mỗi nhợt nhạt vì thiếu ăn này quả thật không làm giả được. Xỏ chân vào dép lê, Trịnh Diễn Tự đi thẳng vào trong nhà, đáng đi có vẻ quái dị. Viên Mãn nhìn sau lưng anh ta, thở phào nhẹ nhõm. Cô trở nên nhợt nhạt mặt mày mỗi thể này một phần là bởi vì đói, nhưng nguyên nhân chủ yếu là... Phụ mẫu hai bên đã thương lượng chọn ngày ăn tiệc thông gia, cô có nên nói với anh ta tin dữ này hay không? Nếu có thì phải làm thế nào? Vừa muốn nói với anh ta tin dữ này vừa sợ bị anh ta chém chết...

Đây quả thực là lựa chọn khó nhất trong lịch sử, còn khó hơn Ngô Ngạn Tổ và Dương Dương đồng thời xuất hiện trước mặt cô mà cô chỉ có thể chọn một...

Hai lựa chọn này quanh quẩn trong đầu Viên Mãn phải đến một thế kỷ, nhưng đến khi hoàn hồn nhìn Trịnh Diễn Tự thì Trịnh Diễn Tự lại mới chỉ đi được chưa đến mười mét, có thể thấy mỗi bước đi của Trịnh tiên sinh đau khổ như thế nào. Đầu sở Viên Mãn vội gác lại phiền muộn trong lòng, bước dài đi tới, thận trọng như diu công công thời Mãn Thanh: “Anh đi đâu để tôi đi”.

Hiển nhiên việc này thật sự tổn thương khí khái đàn ông, Viên Mãn lập tức bị Trịnh Diễn Tự hất tay ra, trơ mắt nhìn anh ta tiếp tục tự mình rùa bò về phía trước.

Đúng là bước bình cùng cực.

Viên Mãn đứng nhìn đến lúc sắp ngủ gà ngủ gật, Trịnh tiên sinh cuối cùng cũng lết vào đến phòng chứa quần áo, khép hờ cửa lại.

Viên Mãn có thể bảo đảm với các độc giả, lúc này cô khom lưng rón rén đến ngoài cửa phòng chứa quần áo tuyệt đối không phải để nhìn trộm anh ta thay quần áo mà vì sợ anh ta sơ ý vấp ngã.

Xuyên qua khe cửa nhìn vào trong phòng, Viên Mãn chỉ mãi thưởng thức nào là cơ bụng, nào là cơ ngực, nào là cơ tay, hoàn toàn không để ý Trịnh tiên sinh không thay đồ mặc ở nhà mà thay một chiếc sơ mi khác.

Trong lúc cô giáo Viên đang đau đầu suy nghĩ tại sao trên vai anh ta lại có một dấu răng rất mới, Trịnh Diễn Tự đã thay quần áo xong lại quay ra mở cửa.

Viên Mãn vội xoay người dựa vào tường, giữ nguyên một tư thế tự nhận là đẹp đẽ, làm ra vẻ không hề hay biết.

Trịnh Diễn Tự bước ra khỏi phòng, nhìn rực rỡ hẳn lên, còn đang đưa mắt tìm bóng dáng cô giáo Viên trong phòng khách, lúc vô tình quay đầu sang lại nhìn thấy cô giáo Viên đang dựa vào tường.

Cô giáo Viên đứng đó, vịn người sắp gãy eo đến nơi, chớp chớp mắt nhìn lại anh ta. Trịnh Diễn Tự sợ hãi, hình ảnh này quả thực...

Đã từng thấy cảnh tượng cô giáo Viên biến thân thành phần tử khủng bố đêm qua thì nỗi sợ nào cũng chỉ còn là chuyện nhỏ, Trịnh Diễm Tự nhanh chóng khôi phục giọng điệu bình thản xưa nay: “Đặt giúp tôi một nhà hàng kiểu Pháp”.

“Sao?”

“Không phải cô vẫn tự xưng ăn khắp mỹ thực kinh thành sao?” Trịnh Diễm Tự nhìn đồng hồ: “Đặt một nhà hàng, bảy rưỡi, hai người”.

Rốt cuộc trong lúc say rượu mình đã phết lác những gì với mọi người? Vấn đề này tạm gác sang một bên, hiển nhiên vấn đề mấu chốt bây giờ là...

Anh ta định mời cô ăn cơm?

Ngay cả chính bản thân Viên Mãn cũng không tin.

Viên Mãn nghe lời bắt đầu lật danh bạ điện thoại di động, nhanh chóng tìm được số điện thoại một nhà hàng kiểu Pháp rất khá, vừa bấm số vừa không nhận được liếc Trịnh Diễm Tự một cái.

Anh ta vẫn vậy, ánh mắt bình tĩnh, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng khê mím, dáng vẻ nghiêm túc, vẫn âu phục giày da, cẩn thận tỉ mỉ, không hề sơ hở, nhưng Viên Mãn luôn cảm thấy hôm nay anh ta hơi khác.

Cuối cùng cô mới bừng tỉnh.

Chiếc áo sơ mi anh ta cố ý chạy về nhà thay này, cúc tay áo chẳng phải quà sinh nhật của người bạn từ nước ngoài gửi về hay sao? Chính cô đã chịu trách nhiệm chạy việc...

Xem ra đây mới là điểm mấu chốt của vấn đề.

Còn lúc này anh ta mặc chiếc áo đó để đi gặp ai? Đáp án hình như đã hai năm rõ mười.

Màn đêm vừa buông xuống.

Đường vành đai 3 phía đông kẹt cứng, nhà hàng kiểu Pháp lại tĩnh mịch như thế ngoại đào nguyên.

Một bóng dáng cao gầy đang vội vàng đi tới, vào tới cửa nhà hàng lại không khỏi ghì chậm bước chân. Hương thơm cao cấp mà thoang thoảng lan tỏa khắp nhà hàng, cùng với hương thơm này, người đàn ông được nhân viên phục vụ tóc vàng mắt xanh dẫn đến bàn ăn đã đặt trước.

Còn bên bàn ăn lúc này đã có một cô gái trẻ tuổi đang ngồi.

Cô gái trẻ hình như đang suy nghĩ gì đó, hoàn toàn không phát hiện đối phương đã ngồi vào bàn.

Người đàn ông này cũng không để ý khi thấy mình bị ngó lơ, đặt mông ngồi xuống, cầm lấy cốc nước trên bàn uống ừng ực: “Coi như chị vẫn còn lương tâm, biết khao thưởng thăng em vất vả. Phải biết từ sáng sớm đến giờ em vẫn ở lì trong công ty Tín Đạt truyền bá, cả đêm không chớp mắt vì chuyện bôi nhọ trên mạng đó”.

“...”

Không nghe thấy tiếng trả lời, Cao Đăng mới phát hiện tình hình khác thường, giơ tay lên xua qua xua lại trước mắt Viên Mãn: “Chị Viên? Chị làm gì mà ngẩn ra thế?”

Viên Mãn lại hoàn toàn không để ý, đưa tay gạt tay Cao Đăng ra, đồng thời nhét thực đơn vào tay gã. Rõ ràng như muốn nói gã kiểm chỗ nào mà ngồi đi.

Thấy tình hình dị thường này, Cao Đăng đang đói meo cũng tạm thời đặt thực đơn xuống bên cạnh, cau mày quan sát cô giáo Viên vẫn đang ngây người. Lúc này gã mới phát hiện không phải Viên Mãn đang ngây người mà là đang nhìn một bàn khác qua khe hở giữa hai tấm bình phong, tập trung tinh thần, không hề chớp mắt.

Cao Đăng nhìn lại theo ánh mắt Viên Mãn, chỉ thấy một quý cô trẻ tuổi đang ngồi bàn đó.

Đó mới là quý cô trẻ tuổi thật sự. Ăn mặc đúng mực, cổ áo chữ V mà không hở hang, giày đế dỏ mà không phàm tục, tóc dài buộc hững hờ mà vẫn tinh tế, chết tiệt nhất là đôi môi màu cánh hoa hồng, bất kể giới tính nào đều muốn trở thành chiếc cốc cô ta đang dùng để uống nước...

Tặc tặc, một cô gái như tiên nữ giáng trần. Nhưng đường đường một người đàn ông như gã mà cũng không nhìn đến mức si mê ngơ ngẩn, không hiểu chị Viên đầu óc làm sao mà nhìn đến mắt ăn mắt ngủ như thế?

Đến tận lúc một vị khách khác đến bàn đó, Cao Đăng mới há hốc mồm. Đó chẳng phải Trịnh Diễm Tự thì ai?

Bên kia là trai tài gái sắc nhìn nhau, bên này ánh mắt nghi hoặc của Cao Đăng cuối cùng cũng quay lại đến chỗ Viên Mãn: “Chuyện này là thế nào? Đây là...”

Vì ngạc nhiên nên Cao Đăng không khỏi nâng cao âm lượng. Trong nhà hàng đang rất yên tĩnh, thấy Trịnh Diễm Tự vừa ngồi vào bàn bắt đầu quay lại nhìn về hướng này, Viên Mãn vội vàng cúi đầu Cao Đăng xuống bàn, chính mình cũng hạ thấp đầu xuống.

Sức mạnh của người phụ nữ này quả thật kinh người, Cao Đăng bị đè cúi đầu xuống bàn không động đậy được, miệng cũng bị đè méo xệch, chỉ có thể gian nan lên tiếng: “Trịnh Diễm Tự là khách hàng mới của chị hay là cô gái đó là khách hàng mới của chị? Chị đang giúp ai tán ai đấy?”

Thấy Trịnh Diễm Tự và Hướng Mông đã bắt đầu gọi đồ ăn, Viên Mãn mới buông tay ra. Nhìn Cao Đăng đang đoán già đoán non, Viên Mãn chỉ còn cách thở dài.

Ôi... Một lời khó nói hết...

Tinh thần yêu nghề của Cao Đăng đã trở dậy, gã không còn để ý đến chuyện khác, vội vàng lấy điện thoại ra mở xem kho dữ liệu khách hàng: “Có khách hàng mới thì em không thể không biết, còn là khách hàng xinh đẹp như vậy nữa...”

Kết quả đương nhiên là trong kho dữ liệu khách hàng hoàn toàn không có một tiên nữ như vậy.

Lại thấy vẻ mặt khó nói của Viên Mãn, Cao Đăng sợ đến mức suýt nữa đánh rơi cả điện thoại: “Chị Viên, không phải chị...”

“Trịnh Diễm Tự vừa trở thành khách hàng của chúng ta! Chị còn chưa kịp nhập dữ liệu của anh ta vào! Đơn giản thế thôi!” Viên Mãn nói một hơi gần như không có dấu ngắt câu, cuối cùng cũng chặn được miệng Cao Đăng lại.

“Thế mà không nói sớm! Làm em sợ chết đi được...”

Viên Mãn rõ ràng đã như quả bóng xì hơi mà vẫn phải giữ vẻ mặt bình tĩnh giả tạo. Đúng là một khi sót ruột thì nói chuyện với Cao Đăng cũng phải bịa đặt...

Ba chữ Trịnh Diễm Tự có ý nghĩa gì? Một đồng tiền mặt! Cao Đăng giơ tay lên vẫy, rượu vang 1994 em ơi!

Nhân viên phục vụ rót rượu vang cho hai thực khách. Cao Đăng thán phục: “Không ngờ lúc bị bôi đen sì trên mạng mà chị vẫn có tâm tư nhận khách hàng mới. Chị Viên, chị yêu nghề quá. Em mời chị!”

Viên Mãn chậm rãi nâng chén lên, rượu vang hôm nay đáng quá! Ôi... Rốt cuộc mình bám theo tới đây là để làm gì?

Rượu vang năm 1994 còn phải tự bỏ tiền túi ra trả nữa...

Mà bàn bên kia nói chuyện gì cũng không nghe thấy, Viên Mãn chỉ có thể xem sắc mặt. Trịnh Diễm Tự và Hướng Mông rõ ràng chính là hai người bạn quen biết đã lâu, không có bất cứ dấu hiệu vượt rào nào.

Suy cho cùng là Trịnh Diễm Tự giàu quá kỹ hay hoàn toàn chỉ là hiểu lầm của cô?

Cao Đăng không quên ăn cũng không quên công việc, vừa gấp miếng ốc sên hấp nước tương đậm đặc vừa phân tích tình hình: “Loại độc thân cầu ngàn năm như Trịnh Diễm Tự mà cũng động lòng phạm tục, có thể thấy đẳng cấp của cô gái này hẳn là cực cao. Gia cảnh thế nào? Đã điều tra chưa?”

Viên Mãn đang cắt bít tết, chột dạ không dám ngẩng đầu lên. Nhưng ánh mắt Cao Đăng vẫn nhìn chăm chăm vào đầu cô, dường như nếu cô không trả lời, gã sẽ cứ nhìn mãi như vậy.

“Hương Mông, khoảng hai bảy hai tám tuổi, mới từ Paris hoặc Lyon về...”

“Sơ sài thế thôi à? Không giống phong cách của chị”.

Cao Đăng, cậu có thể tập trung ăn ốc sên được không? Đừng ép chị cậu nữa... Đương nhiên Viên Mãn chỉ dám suy nghĩ trong lòng như vậy chứ không có can đảm nói ra miệng.

Trong lúc Viên Mãn đang cố gắng hết sức lục lọi trong đầu những thông tin về Hương Mông, cảnh tượng bình tĩnh bên bàn ăn cách đó không xa cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Nghe thấy tiếng bàn ghế va chạm rầm một tiếng, Viên Mãn quay phắt đầu nhìn lại. Thì ra Hương Mông vội vàng đứng dậy nên va vào góc bàn.

“Em đi nghe điện thoại...”

Hương Mông nói xong đi vội ra ngoài hành lang như trốn chạy.

Một cuộc điện thoại kiểu gì mới có thể khiến Hương Mông luôn luôn điem điem mà cũng mất khống chế như vậy? Hiển nhiên Cao Đăng cũng phát hiện có biến, liếc Viên Mãn một cái rồi tháo khăn ăn xuống đi theo Hương Mông.

Còn lại một mình Viên Mãn, bên kia cũng chỉ còn lại một mình Trịnh Diễn Tự. Hương Mông mất khống chế vì một cuộc điện thoại đã đành, tại sao ngay cả Trịnh Diễn Tự cũng trở nên cô liêu lạnh vắng?

Cô không thể đi tới hỏi thẳng Trịnh Diễn Tự, đáp án của câu hỏi này chỉ có thể đợi Cao Đăng đi thám thính tin tức về giải đáp giúp cô.

Cứ thế, Viên Mãn trông trời trông đất trông mây, trông mong đến lúc Cao Đăng về, vội vã kéo gã ngồi xuống: “Nghe thấy gì rồi?”

Cao Đăng nhún vai: “Cô nàng đó cầm điện thoại xì xà xì xồ một hồi”.

“...”

Lúc này Viên Mãn rất muốn, rất muốn, rất muốn rất muốn giơ ngón giữa lên với Cao Đăng.

Còn bên kia Hương Mông cũng đã về đến bàn, nhưng không ngồi vào bàn mà cầm lấy túi xách, xem ra đã chuẩn bị rút.

Trịnh Diễn Tự cũng không giữ lại, chỉ đứng dậy theo: “Anh đưa em về”.

Hương Mông lại chỉ cười miễn cưỡng, xua tay từ chối.

Cứ thế, trong ánh mắt đưa tiễn của Viên Mãn và Cao Đăng, Hương Mông về trước một mình, bước chân vội vàng giống như thoát khỏi một mình tai nạn...

Còn Trịnh Diễn Tự thì vẫn ngồi tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng, ngón tay đan vào nhau, giấu kín sự chán nản trong lòng.

Có lẽ là nhìn cảnh này qua khe hở bình phong bỗng dưng cảm thấy quá nặng nề, thậm chí Viên Mãn còn hoàn toàn không nghe thấy Cao Đăng nói với cô: “Em đã ghi lại đoạn tiếng chim của Hương Mông rồi, về thuê người ta dịch từ tiếng Pháp ra là được”.

Trịnh Diễn Tự về nhà, không ngờ Viên Mãn vẫn còn ở nhà mình.

“Sao cô không về nhà?”

Trịnh Diễn Tự vừa thay dép lê vừa hỏi.

Viên Mãn đang ngồi trên sofa lập tức như được bật công tắc, bắt đầu hoạt động.

Cô giáo Viên đi thẳng vào phòng sách nhà anh ta.

Trịnh Diễn Tự chậm rãi đi theo, nhìn Viên Mãn loay hoay một hồi lâu trong phòng sách, download tài liệu, mở máy in, cuối cùng đưa một tờ hợp đồng còn nóng mực in tới trước mặt Trịnh Diễn Tự.

“Tôi ghét nhất loại đàn ông thiếu quyết đoán. Thích là phải theo đuổi, không theo đuổi được thì đừng thích nữa. Cứ do dự như thế có khác nào đàn bà?”

Lần đầu tiên cô giáo Viên tỏ ra khí phách trước mặt Trịnh tiên sinh như thế.

“Căn cứ cấp độ của Hướng Mông, chúng tôi sẽ thu phí anh tương đối cao. Có điều đối với anh chút tiền ấy cũng không là gì, tất tât cũng chỉ bằng một bộ âu phục của anh. Chúng tôi sẽ chế định cho anh một kế hoạch chi tiết”.

Từ đầu đến cuối Trịnh Diễn Tự không nói nửa lời.

Cúi đầu nhìn hợp đồng một cái, rất lạnh nhạt, cũng không biết có ý gì.

Cứ thế, vẫn thờ ơ như mọi ngày, Trịnh Diễn Tự đưa tay lên.

Lúc này trong lòng Viên Mãn lại có âm thanh gào thét: Ngàn vạn lần đừng nhận... Ngàn vạn lần đừng nhận... Ngàn vạn lần đừng nhận...

Cuối cùng tay Trịnh Diễn Tự cắm vào bên kia tờ hợp đồng. Lần đầu tiên Viên Mãn cầu nguyện các bạn mỡ trên người mà không hiệu nghiệm.

Bàn tay Viên Mãn nắm bên này tờ hợp đồng bất giác nắm chặt hơn, chặt hơn nữa.

Bây giờ... cô... còn có thể... đổi ý được không?

34. Chương 34

Viên Mãn và Bổng Ngô cùng nhau về nhà. Hai kẻ độc thân vừa vào cửa, chưa đến năm giây sau ông Viên bà Viên đã đồng loạt lao tới trước mặt, đưa cho Viên Mãn một đồng thực đơn nhà hàng.

“Mẹ với bố con đã nghiên cứu cả ngày xem tiệc thông gia ăn ở đâu. Con mau cho ý kiến đi”.

Bà Viên nói xong lại đến lượt ông Viên: “Trịnh tiên sinh là người ở đâu? Quen ăn cay hay là ăn nhạt?”

Điều bộ này đầu giống chuẩn bị cho một bữa tiệc thông gia đơn giản? Quả thực không khác gì đang lo tiệc cưới.

Tâm tư của hai ông bà, Viên Mãn sao có thể không hiểu? Cô đã mất quá nhiều thời gian vì Bác Yến, không dễ gì bà Viên chấp nhận Bác Yến, không ngờ Bác Yến lại chạy mất. Bây giờ cô dù gì cũng đã 27 tuổi, nếu còn không đưa chân cho mau, đến lúc qua 30 cha mẹ hẳn sẽ rất sầu.

Nhưng mà...

Viên Mãn kẹp chặt cặp tài liệu vào nách, xua tay với ông bà Viên, không nói một lời đi về phòng với dáng vẻ cực kì mệt mỏi.

Vừa đưa tay đóng cửa phòng vào, điện thoại di động đã kêu lên.

Viên Mãn nhìn hai chữ Cao Đăng hiện lên trên màn hình gọi đến, đoán ngay được Cao tiên sinh muốn nói gì.

Quả nhiên cô vừa nghe điện thoại, giọng nói vui sướng của Cao Đăng đã như mũi tên đâm thẳng vào lưng Viên Mãn: “Chị Viên, chị đúng là năng suất thật đấy. Em vừa về nhà xem máy tính đã nhìn thấy chị nhập hợp đồng và tư liệu về Trịnh Diễn Tự vào rồi. Xem ra chai rượu vang 1994 đó không đáng giá đấy chứ”.

Viên Mãn bị tên bắn trúng lưng, nách không kẹp chặt được nữa, cặp tài liệu lạch cạch rơi xuống giường. Trong cặp tài liệu này là tờ hợp đồng Trịnh Diễn Tự vừa kí một tiếng trước.

Ba chữ Trịnh Diễn Tự viết ngoáy nhưng nét chữ rõ ràng, muốn đọc sai cũng khó.

Thế là công ty tư vấn của họ có thêm một khách hàng lớn. Không ử rữ như cô giáo Viên bên này, Cao Đăng bên kia cực kì nhiệt tình: “Đúng rồi, đoạn tiếng chim của Hường Mông đã dịch ra rồi”.

“Ồ”.

Phản ứng lãnh đạm này... không phù hợp với tính tình của Viên đầu to tọc mạch, có điều Cao Đăng cũng không quan tâm được nhiều như vậy. So với biểu hiện khác thường của Viên đầu to, hiển nhiên đoạn tiếng chim của Hường Mông đáng chú ý hơn nhiều.

“Chuyện đại khái thế này. Hường Mông ở nước ngoài yêu một người hơn ba năm, gần đây mới phát hiện thì ra đối tượng đó đã có vợ từ lâu. Đối phương có vẻ như định li hôn vì Hường Mông, nhưng Hường Mông mặc kệ, bỏ về Trung Quốc”.

“...”

Sao? Tại sao Viên đầu to lại không tỏ ra kinh ngạc chút nào? Cao Đăng bên kia điện thoại bắt đầu chú ý đến sự yên lặng bên này, ngậy ra một lúc rồi mới tiếp tục nói: “Cho nên lần này Hường Mông về nước tám phần mười là về chữa trị vết thương lòng. Lúc này Trịnh Diễn Tự thừa dịp mà vào chính là thời cơ tốt nhất”.

Biết mình biết người mới có thể trăm trận trăm thắng, theo thông lệ trước đây, mục tiêu đã có bạn trai cũ thì cách nhanh nhất đương nhiên là khởi đầu từ bạn trai cũ để hiểu được những yêu ghét của Hường Mông đối với đàn ông. Nhưng vấn đề đã xuất hiện: “Bạn trai cũ của Hường Mông ở nước ngoài, bây giờ chúng ta cũng không có điều kiện tài chính để bay một chuyến đến Paris tìm hiểu xem người đàn ông có thể làm Hường Mông mê như điều đó này ngang dọc thế nào, xem ra chỉ có thể dùng phương án 2. Em sẽ theo dõi Hường Mông một thời gian, khi cần thiết có thể tìm người thử cô ta xem cô ta thích mẫu đàn ông kiểu gì”.

“...”

“Quyết định như vậy nhé? Em theo dõi Hường Mông, chị theo Trịnh Diễn Tự...” Đọc thoại từ đầu đến giờ, cuối cùng Cao Đăng không nhịn được gầm lên: “Chị! Viên!”

Lúc này Viên Mãn mới giật mình bừng tỉnh: “Được! Không thành vấn đề!”

Hành trình mới của cặp đôi đối tác vàng đã khởi đầu như vậy.

Đầu tiên phải cố hết sức tạo cơ hội cho khách hàng tiếp xúc với nhân vật mục tiêu.

Lựa chọn đầu tiên đương nhiên là giai đoạn chạy sáng dễ dàng sinh ra hormone.

Kịch bản dự kiến vốn là thế này: Trịnh Diễn Tự chủ động hẹn Hường Mông đi chạy, trên đường chạy phải tạo ra rắc rối, rắc rối này phải đánh trúng điểm yếu của Hường Mông.

Hiệp 1 bắt đầu!

Ngay cả diễn viên Cao Đăng cũng đã tìm được. Trình diễn một vở trai có vợ muốn tán Hường Mông là được, rắc rối không cần quá lớn, chỉ cần làm cho Hường Mông khó xử là được. Cuối cùng Trịnh Diễn Tự ra mặt, dễ dàng ngăn cơn sóng dữ. Đây không đơn thuần để cộng điểm cho Trịnh Diễn Tự, nhìn xa hơn, sau này khi Hường Mông gặp phải vấn đề tương tự, Trịnh Diễn Tự đương nhiên sẽ trở thành chỗ dựa đầu tiên cô ta nghĩ đến, đối tượng đầu tiên cô ta muốn dốc bầu tâm sự. Mặt khác cũng có thể làm cho Hường Mông càng thêm ghét cay ghét đắng đám đàn ông đã có vợ, loại trừ khả năng cô ta nhất thời mềm lòng quay lại với người yêu cũ.

Kế hoạch của Cao Đăng hoàn mỹ như thế, nhưng kế hoạch lại không theo kịp sự biến chuyển của tình hình.

Diễn viên cầm chốt trên đường chạy sớm của Trịnh Diễn Tự đủ một tiếng, mồ hôi chảy vào mắt cay xè, cuối cùng Trịnh Diễn Tự cũng xuất hiện.

Cùng chạy với Trịnh Diễn Tự...

Lại không phải Hường Mông?

Diễn viên cứ thế trở mắt nhìn Trịnh Diễn Tự và một cô gái hơi béo chạy qua trước mặt mình, một bên là cô gái mập chạy qua trước mắt, một bên là đại mỹ nữ như tư liệu cung cấp... Rõ ràng không phải một người, anh ta có nên hạ thủ hay không?

Trong lúc diễn viên còn đang do dự, Trịnh Diễn Tự và Viên Mãn đã chạy xa rồi.

Hiệp một thất bại...

Vẫn như mọi ngày, hôm nay chạy đủ bốn cây số, về tắm rửa đứng lên cân xong mới được ăn sáng. Viên Mãn vừa cầm quần áo đi vào nhà tắm, điện thoại khởi binh hỏi tội đã tới.

Nhìn hai chữ Cao Đăng trên màn hình điện thoại, Viên Mãn không nhịn được nuốt nước bọt. Do dự một hồi, đến lúc đối phương sắp bỏ cuộc, Viên Mãn mới nghe máy.

“Chị Viên! Sao bảo Trịnh Diễn Tự hẹn Hường Mông đi chạy sớm cơ mà? Chị đừng nói với em là chị quên đấy...”

Cô giáo Viên quả thật không nói với Cao Đăng việc mình quên mất chuyện này.

“Tối qua Hường Mông từ nhà hàng về nhà bị trẹo chân, cậu không biết à?”

Cao Đăng ngẩn ra.

“Này, cậu Cao, cậu thất trách quá đấy. Nhân vật mục tiêu bị trẹo chân mà cũng không biết”.

Lần này đến lượt Cao Đăng chột dạ: “Hôm nay em mới bắt đầu theo Hường Mông, ai mà biết được tối qua cô ta bị trẹo chân”.

Lúc này trong đầu Viên Mãn chỉ có một âm thanh: Oh yeah!

Bên kia điện thoại Cao Đăng đang tự kiểm điểm lại mình, không hề nghi ngờ hiệp 1 thất bại thảm hại có phải vì trong cặp đôi cộng tác vàng đã xuất hiện kẻ phản bội hay không...

May mà đến trưa Hường Mông chủ động hẹn Trịnh Diễn Tự đi ăn. Kế hoạch chạy sớm đổ bể, Cao Đăng không dám thờ ơ nữa, vừa nghe tin lập tức hành động, lái xe đến thẳng bên ngoài tòa nhà Khoa Tín.

Thấy Hường Mông xuống taxi, Cao Đăng cũng tấp xe vào làn đỗ xe bên đường, vội vã gọi điện thoại cho Viên Mãn.

“Tai nghe bluetooth đưa cho Trịnh Diễn Tự chưa?”

“Rồi”. Viên Mãn đang cầm chốt trong nhà hàng, giọng nói không phân biệt được tâm tình.

Cao Đăng hài lòng cất điện thoại, chỉ chốc lát sau đã thấy hai người Trịnh Diễn Tự và Hường Mông một trước một sau đi ra khỏi tòa nhà Khoa Tín.

Hiệp 2 bắt đầu!

Cao Đăng cầm ống nhòm nhìn, trên tai Trịnh Diễn Tự đã đeo chiếc tai nghe bluetooth bọn họ chuẩn bị trước đó.

Cao Đăng đắc ý hết sức, lần này sẽ không có sai sót gì nữa...

Nhưng dần dần nét cười trên mặt Cao Đăng cứ nhạt dần đi, vội gửi tin nhắn ca thán với Viên Mãn: “Theo chị EQ của Trịnh Diễn Tự có phải số âm không? Nhân vật nữ chính bị đau chân còn đến cùng hẳn đi ăn cơm, vậy mà hẳn cùng cô ta lại đi một trước một sau, không biết đỡ cô ta một chút?”

“...” Viên Mãn yên lặng. Nhân vật nữ chính quả thật bị đau chân, nhưng súng ống của Trịnh Diễn Tự cũng đang hỏng hóc, vấn đề còn nghiêm trọng hơn. Còn chưa biết ai nên đỡ ai ấy chứ...

Không nhận được trả lời của Viên Mãn, Cao Đăng đành phải độc lập chỉ điểm giang sơn, đưa tay giữ tai nghe bluetooth, bắt đầu điều khiển từ xa: “Trịnh tiên sinh, mau đi lên đỡ cô ấy, đừng ôm vai, ôm eo...”

Trịnh Diễn Tự cách đó không xa rõ ràng đã nghe thấy đề nghị của Cao Đăng, bước chân hơi chậm lại, ánh mắt không khỏi liếc nhìn phần eo Hướng Mông. Cao Đăng nhìn thấy toàn bộ qua ống nhòm, không nhận được thăm than: EQ thấp nhưng cuối cùng cũng biết điều...

Trịnh Diễn Tự bước nhanh hơn, nhanh chóng đi tới bên cạnh Hướng Mông, đi song song với Hướng Mông, chậm rãi đưa tay về phía eo Hướng Mông. Cao Đăng đã hưng phấn trợn mắt, nhưng một giây sau hai mắt gã lại tối sầm. Gã thiếu năng EQ này không ngờ nửa đường lại chuyển hướng tay, không ngờ lại không ôm eo Hướng Mông mà chỉ nắm khuỷu tay Hướng Mông cho Hướng Mông mượn lực.

Cao Đăng không nhìn được nữa, ngẩng đầu yên lặng nhìn trời xanh.

Vốn từ bạn biến thành người yêu đã là việc khó, lại gặp phải một gã EQ âm nữa...

Trong lúc Cao Đăng cảm khái như vậy, Trịnh Diễn Tự và Hướng Mông đã ngồi vào xe. Thấy xe của đối phương đã sắp lăn bánh, Cao Đăng vội dừng thở dài than ngán, khởi động xe chuẩn bị đuổi theo. Nhưng lúc này...

Có người gõ cửa kính xe gã.

Ai mà không biết điều như vậy, đang thời khắc mấu chốt lại làm phiền người ta? Hai ngọn lửa vô danh trong mắt vù vù phun ra ngoài cửa sổ, ngay sau đó lại tắt ngấm.

Đứng ngoài cửa sổ xe không phải người khác mà là tiểu thư Trần Trình mặt lạnh mắt lạnh.

Cái gì gọi là chó chê mèo lắm lông? Có lẽ giống như Cao Đăng lúc này, rõ ràng chính mình cũng bê bết vì chuyện tình cảm, làm gì có tư cách cười nhạo người ta EQ âm?

Cao Đăng nuốt nước bọt, hạ cửa kính xe xuống.

“Đã lâu không gặp”.

Gã cố gắng giữ nụ cười, nói một câu vô thưởng vô phạt. Trần Trình lại hoàn toàn không để ý, chỉ đưa tay giạt tai nghe bluetooth trên tai Cao Đăng xuống. Không hổ là nữ trung hào kiệt, động tác cực kỳ chính xác, Cao Đăng muốn tránh cũng tránh không kịp, cứ thế bị tước mất tai nghe.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn tai nghe bluetooth bị coi như bằng chứng phạm tội, gơ lên trước mí mắt gã.

“Đang theo dõi ai?” Trần Trình mắt sáng như đuốc.

Cao Đăng trợn mắt nói dối: “Cái gì mà theo dõi? Tôi không hiểu ý cô”.

“Thôi đi, trước anh cũng theo dõi tôi như vậy. Đừng tưởng tôi không biết”.

Cao Đăng lập tức không cãi được nữa.

Đúng vậy, gã chỉ nhớ vị Trần tiểu thư này từng là đối tượng 419 của gã, suýt nữa quên mất cô ta cũng từng là đối tượng điều tra của gã...

Bên này, cách một cánh cửa xe, oan gia gặp nhau nơi ngõ hẹp.

Bên kia, xe của Trịnh Diễn Tự đã nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ rồi biến mất.

Hiệp 2 thất bại! À không, kì thực còn chưa tính là thất bại, ít nhất còn có Viên Mãn trên sàn đấu. Cao Đăng nghĩ như vậy, cuối cùng cũng thấy an ủi hơn một chút.

Lúc này Cao Đăng tuyệt đối không ngờ rằng: Tổ chức... có thể đã phản bội gã.

Bữa cơm trưa nay của Trịnh Diễn Tự dường như không có bất cứ tiến triển nào.

Thay thế Cao Đăng trở thành người điều khiển qua tai nghe bluetooth, Viên Mãn chỉ nghe Trịnh Diễn Tự yên lặng, còn Hướng Mông thì thỉnh thoảng tìm chuyện để nói, tự giấu tối qua mình xuống bậc thềm mà cũng bị tọc chân gì đó...

Thậm chí có lúc Trịnh Diễn Tự vào nhà vệ sinh rất lâu không quay lại bàn.

Có thể ngay cả bản thân Trịnh Diễn Tự sau này hồi tưởng lại cũng sẽ cảm thấy kì quái, vì sao khi đó anh ta lại bỏ mặc Hướng Mông, đứng ngoài nhà vệ sinh rất lâu để nói những chuyện nhạt nhẽo với Viên Mãn qua tai nghe bluetooth...

“Buổi tối đến quán bar nhé!”

“Không đi”.

“Vì sao?”

“Vì cô cứ uống say là hóa thân thành phần tử khủng bố”.

“Đây là tôi muốn tốt cho anh thôi, có lúc quán bar chính là hình ảnh thu nhỏ của xã hội. Phụ nữ trong quán bar chính là hình ảnh thu nhỏ của phụ nữ xã hội này. Trước khi rõ Hướng Mông là mẫu phụ nữ thế nào, anh phải...”

“Không đi”. Vừa nghĩ đến vết xe đổ, Trịnh tiên sinh đã chém đinh chặt sắt.

Gã Trịnh tiên sinh này đúng là cứng đầu. Viên Mãn đang nói thì bị ngắt lời, nhưng mạch suy nghĩ không bị đứt, phút chốc sau đã chuyển giọng khuyên nhủ: “Mẫu người phụ nữ thích thực ra không ngoài mấy loại. Gái mười lăm thích trai ba mươi, trai ba mươi thích mấy bay, mấy bay thích trai trẻ, trai trẻ thích phụ nữ thành đạt, phụ nữ thành đạt thì tùy tâm tình sẽ thích tùy loại”.

Trịnh Diễn Tự không đổi sắc mặt: “Cô đúng là mồm mép tép nhảy”.

Viên Mãn coi như anh ta đang khen mình, dừng lại một lát rồi lại nói: “Đàn ông tán gái cũng không ngoài bốn chữ: Cho thứ họ thích. Nếu cô ta không rành thể sự, anh sẽ dẫn cô ta đi xem thể gian phồn hoa. Nếu cô ta đã từng trải sự đời, anh lại dẫn cô ta đi vòng quay ngựa gỗ. Nói vòng vo một hồi như vậy, thực ra chính là muốn nói với anh, trước khi chưa xác định được Hướng Mông thích mẫu đàn ông như thế nào, anh phải học được cách làm một người đàn ông có thể ứng phó mọi kiểu phụ nữ”.

Ý đồ của Viên Mãn bị vạch trần một cách tàn nhẫn: “Nói vòng vo một hồi như vậy, thực ra chính là muốn tôi đi cùng cô đến quán bar”.

Nhưng dù đã bị vạch trần, cô giáo Viên vẫn dựa vào ba tác lược thuyết phục được Trịnh tiên sinh.

Nhưng, rõ ràng là đến quán bar cơ mà? Tại sao người phụ nữ này lại dẫn anh ta vào một cửa hàng trang phục đàn ông dị hợm?

“Đến quán bar cơ mà? Dẫn tôi đến đây làm gì?” Trịnh Diễn Tự vừa vào đến cửa hàng đã phát hiện tình hình khác thường.

Viên Mãn lại tiếp tục lí do lí trấu: “Anh ăn mặc như bây giờ đến quán bar thì không cần làm gì phụ nữ cũng đổ xô vào rồi”. Viên Mãn nhìn một lượt từ trên xuống dưới: “Cho nên bước đầu tiên chính là thay bộ đồ sắc mùi nhân dân tệ trên người anh đi, như vậy anh mới có thể hấp dẫn người khác giới bằng chính bản thân mình chứ không phải bằng money”.

Nói rất có lí.

Trịnh tiên sinh lại một lần nữa bị thuyết phục.

Nhưng...

Lúc thì cho anh ta mặc một bộ cao bồi, lúc lại cầm váy ca rô truyền thống Scotland nhét vào tay anh ta, lúc lại bắt anh ta mặc... Có chắc cô ta đang giúp mình không?

Đã thay đủ năm bộ áo quần lố lằng, sự nghi ngờ trong lòng Trịnh Diễn Tự sắp tràn lan đến chân trời.

Bên kia, Viên Mãn ngồi trên sofa ngoài phòng thử đồ, thấy rèm phòng thử đồ kéo ra, Trịnh Diễn Tự mặc một bộ quần áo phong cách hippie xuất hiện trước mặt cô.

Bất kể phong cách gì, gã này mặc vào đều rất hợp.

Viên Mãn nhìn mãi nhìn mãi, suýt nữa ngủ mất. Người đàn ông này đáng người quá chuẩn, mặt mũi quá sáng sủa, mặc kiểu gì cũng không tỏ ra kệch cỡm, thật sự là... chán chết.

Đến tận cuối cùng...

Rèm phòng thử đồ mở ra một lần nữa. Viên Mãn vẫn ngồi an vị trên sofa đối diện chột sững sờ, sau đó bắt đầu ôm bụng cười to.

“Ha ha ha! Ha ha ha ha ha! Thì ra cũng có quần áo không hợp với anh! Ha ha ha!”

Tạo hình cuối cùng của Trịnh Diễn Tự lúc này miêu tả tương đối phức tạp: Ngang tàng, phá cách, khác người, thành thị nông thôn kết hợp...

Nhìn Viên Mãn cười suýt nữa ngã từ sofa xuống, khóe miệng Trịnh Diễn Tự giật giật.

Cô ta chơi khăm mình, chắc chắn...

35. Chương 35: Chương 35

Nếu như trước đây Trịnh Diễn Tự được trăm phần trăm mọi người ngược nhìn nhờ vào ba cao - ngoại hình cao ngạo, khí chất cao sang, trang phục cao cấp - thì tối nay rõ ràng cả ba cao đều đã không còn, nhưng tỉ lệ ngược nhìn lại không giảm mà tăng thêm, lên tới 300%.

Tất cả mọi người gặp Trịnh Diễn Tự đều nhìn một cái lúc đi tới trước mặt, khi đi qua người lại nhìn cái nữa, đến lúc đi xa còn không nhịn được quay lại nhìn lần thứ ba...

Cứ thế hưởng thụ tỉ lệ ngược nhìn 300%, Trịnh Diễn Tự đi thẳng đến quán bar.

Vẫn là quán bar đó, vẫn là hai người này, đăi ngộ lại hoàn toàn bất đồng. Bảo vệ quan sát Trịnh Diễn Tự đủ năm lần, dùng đèn pin soi ba lần mới chịu cho phép qua cửa. Trịnh Diễn Tự đã đi qua cửa an ninh, bảo vệ còn không kìm được nghi ngờ, đưa mắt nhìn theo hai lần nữa.

Cũng là ngồi bên cạnh quầy bar nhưng không còn cảnh tượng một đám yêu tinh tranh giành Trịnh Tam Tạng nữa mà biến thành phạm vi ba mét xung quanh không có bóng người. Bất kể là thiếu nữ xì tin hay quý cô lạnh lùng, lúc đi qua chỗ hai người họ đều phải đi vòng.

Quả thực thanh tịnh đến mức không thể thanh tịnh hơn được nữa.

Lần đầu tiên trong quán bar chật chội chen lấn lại có một khoảng trống đủ để đặt bàn đánh mạt chược.

Mặc dù cô giáo Viên rất ngán ngấm trước tình cảnh này, nhưng đây chẳng phải là hiệu quả cô muốn sao?

Trịnh Diễn Tự cần mặt mũi có mặt mũi, cần dáng người có dáng người, nhưng vì sao Hường Mông vẫn không thích anh ta?

Đáp án thực ra rất đơn giản. Viên Mãn tự hỏi lòng mình một chút, cho dù là Ngô Ngạn Tổ mà cô nhìn suốt hai mươi năm cũng sẽ ngán đến tận cổ. Hường Mông đã biết Trịnh Diễn Tự rất nhiều năm, mắt có sáng thế nào, ngũ quan có hoàn mỹ thế nào, đối với cô ta cũng vẫn chỉ là một người bình thường mồm ngang mũi dẹt.

Mặt khác, mặc dù Cao Đăng còn chưa điều tra ra tình hình gia đình Hường Mông, nhưng qua lời ăn tiếng nói cứ chỉ bình thường của Hường Mông đã biết cô ta xuất thân không tồi. Viên Mãn cũng còn nhớ cô từng nhìn thấy ảnh Trịnh Diễn Tự và Hường Mông khi còn bé trong phòng Trịnh Diễn Tự, Hường Mông trong ảnh mới chỉ mười mấy tuổi mà đã ra nước ngoài nghỉ hè rồi, tài sản của nhà họ Hường ra sao chắc không cần nói cũng biết. Hường Mông đương nhiên cũng không phải loại phụ nữ kiến thức hạn hẹp đến mức chỉ nhìn tài sản của đàn ông. Trong mắt Hường Mông, giá trị của Trịnh Diễn Tự là bao nhiêu cũng chỉ là những con số khô khan.

Vậy Trịnh Diễn Tự có thể dựa vào cái gì để đánh động tâm hồn thiếu nữ? Tính cách? EQ?

Tính cách của Trịnh Diễn Tự? Tồi!

EQ của Trịnh Diễm Tự? Thấp!

Cô giáo Viên đã biết Trịnh Diễm Tự xấu tính thế nào, EQ thấp ra sao, nhiệm vụ trước mắt cô đúng là gánh nặng mà đường xa.

“Khụ khụ!”

Viên Mãn hắng giọng, Trịnh Diễm Tự đang hưởng thụ sự yên tĩnh bên cạnh cô nghiêm túc cau mày nhìn lại. Viên Mãn lập tức cảm thấy ngán ngẩm.

Trịnh tiên sinh ơi Trịnh tiên sinh, bình thường ngài đẹp trai đáng chuẩn, mặc âu phục đeo cà vạt, kết hợp với vẻ mặt nghiêm túc này còn tạm coi như thích hợp. Nhưng bây giờ ngài đang mặc một bộ đồ phong cách smart thành thị nông thôn kết hợp mà vẫn bày ra bộ mặt nghiêm túc này nhìn rất củ chuối biết không?

Viên Mãn nín thở năm giây, cố kìm nén cảm giác muốn đập bàn cười phá lên, sau đó chậm rãi lên tiếng: “Trong vòng năm phút tìm được một mục tiêu, mời cô ta uống li rượu, lấy được số điện thoại của cô ta”.

Trịnh Diễm Tự không hề cử động.

Cô giáo Viên lập tức chính khí lắm liệt: “Bây giờ anh là khách hàng của tôi, phải nghe theo sự chỉ huy của tôi, OK?”

Nói rồi nhét li whiskey nhân viên vừa bưng tới vào tay Trịnh Diễm Tự: “Đến lúc khảo nghiệm anh rồi, đi nào Pikachu!”

Trịnh tiên sinh hô phong hoán vũ trong ngành điện tử lúc này cầm một li whiskey trong tay, lạc giữa biển người cuộn sóng.

Tìm một mục tiêu? Trịnh Diễm Tự suy đi nghĩ lại câu này. Đưa mắt nhìn quanh, trong quán bar toàn là phụ nữ lông mi giả môi đỏ chót, anh ta nên tìm ai?

Đương nhiên lúc này Viên Mãn cũng không nhân rồi. Cô đã quen với chuyện này, nhanh chóng khóa chết một mục tiêu: Nữ, khoảng 28 đến 30 tuổi, ngồi một mình trên ghế cao chân, chỉ gọi một li rượu vang, đang vừa uống rượu vừa cúi đầu chơi điện thoại, thoát nhìn như hưởng thụ sự cô độc nhưng nhanh chóng bị ánh mắt cô ta bán rẻ. Mắt cô ta thỉnh thoảng lại liếc khắp nơi, rõ ràng đang đợi người đến bắt chuyện, rất chờ mong, cũng rất kìm nén.

Được! Chính là người này!

Viên Mãn nghĩ như vậy, vội liếc mắt ra hiệu cho Trịnh Diễm Tự vẫn đang lạc trong biển lông mi giả môi đỏ chót.

Rõ ràng cô có lòng từ bi, tìm cho anh ta một mục tiêu có độ khó thấp như vậy, anh ta lại không biết ơn mà còn lạnh lùng lia ánh mắt về phía cô. Cô giáo Viên đành phải vừa than thở một tấm lòng vàng bị coi là lòng lang dạ thú, vừa đưa mắt nhìn anh ta đi đến chỗ cô nàng rượu vang, háo hức chờ xem vở kịch vui sắp diễn.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy cô nàng rượu vang ngẩng đầu nhìn mặt Trịnh Diễm Tự, ánh mắt lập tức sáng ngời. Nhưng khi cúi xuống nhìn quần áo Trịnh Diễm Tự, ánh mắt vừa sáng lên lại tối đi.

Rõ ràng không muốn nói chuyện.

Viên Mãn cười trên nỗi đau của người khác. Trịnh Diễm Tự không biết làm sao, quay lại nhìn Viên Mãn một cái nhưng lại thấy vẻ mặt cười cợt của cô.

Lần đầu tiên trong đời anh ta bị ngớ lơ, tại sao cô nàng này lại có thể vui vẻ như vậy chứ?

Đến tận lúc này, Viên Mãn phía xa xa mới phát hiện lửa giận của Trịnh tiên sinh, vội thu nụ cười, đưa mắt ra hiệu cho anh ta: Tiếp tục... Tiếp tục...

Phải công nhận Trịnh Diễm Tự đúng là không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng là kinh động toàn trường. Dường như bị kích thích vì thấy Viên Mãn cười trên nỗi đau của mình, không ngờ Trịnh Diễm Tự không những không bỏ cuộc mà ngược lại còn dùng chân móc một chiếc ghế tới ngồi xuống bên cạnh cô nàng rượu vang.

Tiếng nhạc xung quanh đình tai nhức óc, Viên Mãn dù đeo tai nghe bluetooth cũng không nghe thấy hai người họ nói những gì, chỉ thấy dưới ánh đèn khi sáng khi tối, Trịnh Diễn Tự chỉ chỉ điện thoại di động của cô nàng rượu vang, không biết nói về đề tài gì mà cô nàng rượu vang đang thiếu hào hứng lại rời mắt khỏi điện thoại một lần nữa, đưa lên nhìn Trịnh Diễn Tự.

Không những thế, sau khi Trịnh Diễn Tự nói một hồi, vẽ bài xích và kiêu kị trong ánh mắt cô nàng rượu vang lại dần dần bị thay thế bởi sự tán thưởng và thậm chí là sùng bái.

Đúng thế, Viên Mãn không nhìn lầm, trong ánh mắt cô nàng rượu vang quả thật lộ rõ sự sùng bái, thật sự, không lừa được ai...

Chuyện xảy ra sau đó, Viên Mãn thật sự xem không hiểu.

Nhiệm vụ cô đặt ra cho Trịnh Diễn Tự rõ ràng là mời mục tiêu uống li rượu rồi xin số điện thoại của mục tiêu, không ngờ kết quả lại là Trịnh Diễn Tự nói xong đã không mời uống rượu cũng không xin số điện thoại mà đi luôn như cưỡi ngựa xem hoa, không vương vấn một chút mây mờ. Ngược lại cô nàng rượu vang gần như là khẩn cầu anh ta ở lại, xin số điện thoại liên lạc, còn mời anh ta uống một li rượu.

Từ bao giờ Trịnh Diễn Tự đã biến hóa nhanh chóng từ một gã thiếu năng EQ thành cao thủ tán gái rồi?

Thấy Trịnh Diễn Tự bình tĩnh đi qua phía sau mình, Viên Mãn đang định lên tiếng bảo anh ta giải đáp nghi hoặc, không ngờ Trịnh Diễn Tự không hề dừng bước, đi thẳng ra cửa quán bar, cũng không hề đợi cô. Đúng là kieu căng hết cỡ! Viên Mãn vội nhảy xuống ghế đuổi theo, đuổi được nửa đường lại không nhìn được nhìn cô nàng rượu vang, chỉ thấy cô nàng rượu vang nghiêng đầu, nâng cằm, mắt đầy sùng bái đưa tiễn bóng lưng Trịnh Diễn Tự.

Lần này Viên Mãn quả thật phải há hốc mồm.

Chẳng lẽ cô nàng rượu vang này có mắt lửa người vàng, gặp Trịnh Diễn Tự ăn mặc thế này mà vẫn có thể nhìn xuyên qua bề ngoài bụi bặm để thấy bản chất cao ráo giàu có đẹp trai của anh ta?

Viên Mãn đuổi theo ra ngoài quán bar, đưa mắt nhìn quanh, hoàn toàn không có bóng dáng Trịnh Diễn Tự.

Không phải là tức giận bỏ về đấy chứ?

Viên Mãn vội chạy xuống bậc thềm, lúc đi qua một người ngồi trên bậc thềm cũng không hề dừng lại, đến lúc chạy được vài bước mới đột nhiên dừng chân quay lại.

Người ngồi trên bậc thềm đó chẳng phải Trịnh Diễn Tự thì là ai?

Vừa rồi cô đứng trên thềm nhìn khắp nơi, mà Trịnh Diễn Tự lại đang quay lưng về phía cô, thảo nào cô không nhận ra được...

Viên Mãn vội quay lại, cũng đặt mông ngồi xuống bậc thềm.

“Anh làm thế nào vậy?”

“...” Trịnh Diễn Tự lại bày ra điệu bộ kênh kiệu sở trường của mình.

“Anh còn muốn theo đuổi Hướng Mông hay không?”

Viên Mãn dứt lời, lông mi Trịnh Diễn Tự khẽ run lên.

Quả nhiên cô giáo Viên đã biết rất rõ tử huyệt của Trịnh Diễn Tự. Nhưng lẽ ra cô phải đắc ý mới đúng chứ? Tại sao gió đêm thổi qua lại chỉ cảm thấy toàn thân lạnh giá?

“Cô ta ngồi buồn dùng điện thoại di động xem cổ phiếu Mỹ. Tôi phân tích giúp cô ta một chút. Trước khi hết phiên giao dịch cô ta kiếm được mấy chục ngàn là bình thường”.

A! Cuối cùng Viên Mãn đã hiểu! Trịnh tiên sinh vừa cho cô xem một ví dụ sinh động về “Khoa học kỹ thuật thay đổi vận mệnh”...

Lúc này sàn chứng khoán Mỹ vừa mới mở cửa giao dịch không lâu, chém giết khốc liệt, thành phố Bắc Kinh lại đã chìm trong bóng đêm, bao nhiêu người đã chìm vào giấc ngủ. Chẳng hạn như Hướng tiểu thư cách đó vài cây số...

Viên Mãn quay sang thoáng nhìn Trịnh Diễn Tự. Vì sao anh ta yên lặng? Phải chăng đang nhớ một người đã chìm vào giấc mộng?

“Kể chuyện giữa anh và Hường Mông đi”. Viên Mãn nghe thấy tiếng nói của chính mình, gần như không chịu điều khiển.

Niềm vui của những người không có ban đêm chỉ gói gọn trong phạm vi quán bar, ra ngoài đường là đầy đẽ tử Lưu Linh say như chết nằm nôn ọe ven đường. Hai người ngồi trên bậc thềm này lại đều tỉnh táo. Viên Mãn biết anh ta nghe rõ, nhưng rất lâu không thấy anh ta trả lời.

“Tôi phải hiểu được tiền căn hậu quả mới có thể giúp anh được”. Viên Mãn cảm thấy mình giống như một giáo viên tà ác, dẫn dắt từng bước cho học trò sa ngã: “Anh cũng không cần nói quá tỉ mỉ, chỉ kể sơ qua là được”.

Yêu cầu này quá đường hoàng, hoàn toàn kín kẽ, Trịnh Diễn Tự hiển nhiên không từ chối được.

Trịnh Diễn Tự nhìn về phía cô, ánh mắt lộ vẻ ngập ngừng. Viên Mãn còn tưởng mình đã phá vỡ phòng tuyến trong lòng anh ta, không ngờ...

“Tôi biết cô ấy năm 13 tuổi. Năm 21 tuổi cô ấy đến Paris, năm nay mới về nước định cư”.

Viên Mãn đợi mãi không thấy anh ta nói tiếp, đột nhiên tỉnh ngộ: Có thể thôi à?

Viên Mãn ngồi cao hơn anh ta một bậc thềm, lúc này rất muốn co chân đạp vào lưng anh ta: “Anh quá đáng vừa thôi”.

“...”

“Thôi được rồi, dù anh không nói tôi cũng có thể tra được. Chỉ có điều phải mất thời gian một chút thôi”. Viên Mãn cam chịu đứng dậy, phải mông bỏ đi.

“Lúc vừa mới biết cô ấy...”

Trịnh Diễn Tự đột nhiên nói tiếp. Bước chân Viên Mãn dừng phắt lại.

Đây thực ra là một câu chuyện rất dài.

Nhưng anh ta nói rất giản lược. Giản lược đến mức gần như né tránh rất nhiều tiền căn hậu quả.

Chẳng hạn như anh ta chỉ chịu nói với cô, khi còn bé anh ta còn béo hơn cô, lại không chịu nói vì thế anh ta đã gặp phải những gì.

Lại chẳng hạn như, anh ta chỉ chịu nói với cô, anh ta phải nằm viện mấy năm để chữa bệnh kén ăn, lại không chịu nói nguyên nhân làm anh ta mắc bệnh kén ăn.

Viên Mãn một nửa dựa vào nghe, một nửa dựa vào đoán, nắm bắt được một góc trí nhớ của Trịnh Diễn Tự.

Vừa cảm khái vừa than tình tiết giống nhau mà kết cục khác nhau. Hường Mông từng là người bạn duy nhất không chê anh ta béo, khiến anh ta nhung nhớ chừng đó năm. Còn cô cũng là người duy nhất không chê Bác Yến béo, tại sao lại trầm luân đến kết cục bị phản bội?

Cô chỉ suy nghĩ như vậy, Trịnh Diễn Tự lại nói thẳng ra: “Cô không cảm thấy chúng ta rất giống nhau sao?”

Vì thế anh ta mới giúp cô giảm béo? Giống như trước kia đã cứu vớt chính anh ta? Viên Mãn dường như đã hiểu...

Nếu như trước đây Viên Mãn vừa giúp đỡ lại vừa phá đám, vậy thì lúc này, vào một đêm không quá tĩnh mịch, Viên Mãn lại chợt suy nghĩ miên man: Giúp anh ta theo đuổi được Hường Mông, phải chăng có thể đền bù được những tiếc nuối do mối tình đầu kết thúc dở dang của mình mang đến?

Cho dù có thể chính bản thân Trịnh Diễn Tự cũng còn không rõ, sự cố chấp của anh ta đối với Hường Mông rốt cuộc là xuất phát từ sức mạnh của ký ức hay là sức mạnh của tình yêu?

Viên Mãn không nhìn được nhìn về phía Trịnh Diễn Tự. Gương mặt anh ta lộ rõ một sức mạnh kiên nghị. Vì vậy cô nhìn một hồi rồi bất giác nuốt nghẹn vấn này vào bụng.

36. Chương 36: Chương 36

Đường về yên tĩnh đến đáng sợ.

Trịnh Diễn Tự yên lặng như trước giờ vẫn vậy. Còn Viên Mãn luôn luôn ồn ào thì...

Một giọng nói vang lên trong lòng: Thời gian tới có lẽ mình phải dùng đến bản lĩnh thật sự.

Một giọng nói khác lại vang lên: Viên Mãn, mày sẽ hối hận, mày nhất định sẽ hối hận...

Hai âm thanh cứ thế cãi nhau trong đầu, Viên Mãn đâu còn có tâm tư chọc cười?

Có lẽ bởi vì quá yên tĩnh, khi điện thoại di động đổ chuông, Viên Mãn giật mình thoát khỏi cuộc cãi lộn của hai âm thanh trong đầu, tập trung tinh thần nghe điện thoại.

“Bên chỗ Trịnh Diễn Tự tiến triển thế nào?” Đối tác yêu nghề gọi đến giám sát công việc.

“Tạm được. Còn bên chỗ cậu?”

“Cô ta cùng một đám bạn tụ tập trong một quán rượu sang chảnh”.

Viên Mãn liếc nhìn Trịnh Diễn Tự ngồi ở ghế sau. Một người phụ nữ như Hường Mông không khác gì một đóa hướng dương, ở đâu cũng rực rỡ sắc màu. Trong mắt Trịnh Diễn Tự, một kẻ lạnh lùng như hồ sâu tuổi lạnh, hai chữ Hường Mông này có lẽ cũng có ý nghĩa như ánh mặt trời trên bờ biển, nhiệt tình mà ấm áp khiến anh ta không thể từ chối.

Cao Đăng bên kia vẫn đang tiếp tục cung cấp tin tình báo.

“Em nói với chị này, cô nàng Hường Mông đó quả thực chính là con cưng của trời. Em bám theo cô ta mấy ngày, tất cả những người xung quanh cô ta đều có ngoại hình đẹp để khí chất cao sang, em không hiểu, chẳng lẽ cô ta không có người bạn nào ngoại hình hơi xấu một chút à?”

Trong quán rượu vốn là một tòa tứ hợp viện, khung cảnh thanh nhã, ngay cả những thứ đồ nhỏ trên bàn cũng là đồ cổ được chủ nhân sưu tầm, giá cả đương nhiên không thấp, một chai bia cũng rất đắt tiền. Lúc này Cao Đăng uống bia mà trong lòng lại đang rĩ máu.

Hường Mông và đám bạn ngồi quanh một chiếc bàn dài cách gần một tấm bình phong, người nào cũng xinh đẹp rực rỡ, chuyện trò vui vẻ. Cao Đăng ngồi rất gần, không cần bất cứ thiết bị nghe trộm nào cũng có thể nghe được toàn bộ nội dung trò chuyện của họ.

“Hường Mông, bạn trai bạn đâu? Tại sao không cùng về với bạn?”

“Bạn trai? Chết rồi! Bây giờ tớ độc thân”. Hường Mông vừa nói vừa giơ tay lên cho mọi người thấy chiếc nhẫn độc thân đang đeo trên ngón trỏ.

“Ha ha, chia tay cũng được. Tớ vẫn không rõ gã Daniel đó có gì tốt, chẳng qua biết chơi lãng mạn, biết...”

Cuối cùng cũng đến trọng điểm! Nghe đến đó, Cao Đăng không còn tâm tư xót tiền bia mấy trăm một chai nữa, bắt đầu đồng tai lên nhập thần.

Đúng lúc này chùm chuông giá trên cửa ra vào khẽ vang lên, có khách vén rèm đi vào. Cao Đăng chỉ vô tình thoáng nhìn ra ngoài nhưng lập tức chết sững, không còn để ý bên kia bình phong đang nói gì nữa.

Người vén rèm đi vào quán rượu không phải ai khác mà chính là Trần Trình.

Mà Trần Trình vừa bước vào cửa, chuông gió lại vang lên lần nữa. Lại có một người khác vén rèm đi vào quán sau lưng Trần Trình.

Gordon lập tức không ngồi nổi nữa.

Là đàn ông! Là một người đàn ông trẻ! Là một người đàn ông trẻ tướng mạo khôi ngô!!!

Trong lúc Cao Đăng gào thét câu này trong lòng, người đàn ông đó và Trần Trình đã tình tứ đi đến chỗ ngồi đặt trước...

Trịnh Diễn TỰ về nhà, đi thẳng vào phòng quần áo chuẩn bị thay áo ngủ. Lúc đi qua trước gương lại không khỏi dừng bước.

Anh ta quay người nhìn chính mình với bộ áo quần lố lằng trong gương.

Nhìn rất lâu mới cởi bộ quần áo này ra, với tay lấy áo ngủ, vừa thay vừa không nhận được nghĩ đến một bóng dáng.

Trong cửa hàng trang phục, một đứa dở hơi cười lẩn lộn trên sofa vì nhìn thấy anh ta mặc bộ quần áo này...

Màn đêm âm trầm, thoáng ẩm thoáng lạnh, lúc này Trịnh tiên sinh lại mỉm cười mà không tự biết.

“Leng keng! Leng keng! Leng keng!”

Chưa đến 7 giờ, cửa sổ vẫn mênh mang hơi nước, đất trời hỗn độn, chuông cửa nhà Trịnh Diễn TỰ đã vang lên như bị bắn phá điên cuồng.

Ngay cả Trịnh Diễn TỰ luôn luôn sinh hoạt điều độ, tỉnh sớm dậy sớm cũng vừa mới từ trong mơ tỉnh lại, mang một đôi mắt lim dim buồn ngủ đi ra cửa.

Nhưng khi bật màn hình giám sát lại chỉ thấy Viên Mãn vừa thở hồng hộc vừa gọi: “Mau mở cửa!”

Trịnh Diễn TỰ ngây người, theo bản năng quay lại nhìn đồng hồ treo tường. Kim phút vừa chạy qua 6 giờ 55, hôm nay mặt trời mọc từ phía tây chắc?

Đương nhiên, chuyện làm cho Trịnh Diễn TỰ ngạc nhiên hơn còn ở phía sau. Cô nàng này đến thì đến, không ngờ lại còn kéo theo một chiếc va li hồng bánh.

Va li ít nhất 30 inch, kiểu này... Chẳng lẽ là phải đến ở nhờ nhà anh ta?

Viên Mãn thở hổn hển xách va li vào cửa, không nói một lời, chỉ cầm đầu làm việc. Cuối cùng Trịnh Diễn TỰ không nhận được nhượng mảy: “Cô bỏ nhà đi bụi à?”

Viên Mãn đâu có thời gian trả lời? Va li hồng bánh rồi, cô phải hì hục xách vào bằng sức một mình, cuối cùng thở hồng hộc đặt va li xuống trước tủ ti vi, mở khóa kéo đánh roẹt.

Trịnh Diễn TỰ cúi xuống nhìn.

Trong va li lại toàn là đĩa lậu.

Có đĩa rất cũ, in ấn nhòe nhoẹt, cũng có đĩa bao bì tinh xảo có thể so với đĩa xịn.

Trịnh Diễn TỰ tự hỏi lòng mình, anh ta còn chưa tỉnh ngủ hay sao? Tại sao hoàn toàn không hiểu nổi những gì xảy ra trước mắt?

Bên này, Viên Mãn đã cầm một xấp đĩa lậu lên, tự hào ném lên trên bàn uống nước. Đây chính là “thành quả” của cô sau khi rời khỏi quán bar tối hôm qua.

Nhưng hiển nhiên Trịnh tiên sinh vẫn không hiểu. Anh ta thoáng nhìn những đĩa phim bị cô ném lên trên bàn uống nước. My love from the star? It's ok, this is love? Reply 1997? The Master's sun? Sorry, I love you? Đây là những thứ quái quỷ gì?

“Đây là cái gì?”

“Anh mù à? Phim Hàn đấy!”

Viên Mãn dùng mũi chân đá đá bánh va li hôm qua ngã gãy khi chạy quản lý thị trường: “Anh biết tôi mất bao nhiêu thời gian để kiếm được đồng này không? Tôi vợ vét cả đêm ở một con phố đĩa lậu, suýt nữa bị quản lý thị trường bắt vì tưởng là bán hàng rong...”

Cô giáo Viên dường như sắp bị chính mình làm cảm động phát khóc, Trịnh Diễn Tự vội làm cho cô dừng lại: “Cô mang lắm phim Hàn đến nhà tôi như vậy làm gì?”

“Thế mà cũng hỏi! Đương nhiên là để xem!”

Viên Mãn nhanh chóng lấy một chiếc đĩa ra cho vào đầu DVD. Bắt đầu!

“Phim Hàn là bí kíp thỏa mãn hư vinh của tất cả phụ nữ châu Á, anh khiêm khuyết EQ mà. Những phim này...” Viên Mãn dang tay dựa vào sofa, cầm lấy điều khiển từ xa, bấm nút play: “Có thể nâng cao EQ giúp anh”.

Thấy màn hình ti vi đã bắt đầu chạy một loạt chữ Hàn, trước mắt Trịnh Diễn Tự tối sầm...

“Tôi phải đi làm”.

“Hôm nay cuối tuần”.

“Cuối tuần làm thêm”.

“Tôi là trợ lý đời sống của anh, chẳng lẽ lại không biết hôm nay anh không có bất cứ lịch trình gì?”

“Tôi đã hẹn Hướng Mông”.

“Ôi dào, thôi đi! Cao Đăng bám theo Hướng Mông cả ngày, chẳng lẽ lại không biết hôm nay rõ ràng cô ta đã hẹn bạn thân đi dạo phố?”

Cô giáo Viên đứng là cao tay ẩn, thấy chiêu đỡ chiêu, khiến Trịnh Diễn Tự không thể lấy cớ gì được.

Viên Mãn thành khẩn: “Nghe tôi không sai đâu. Phụ nữ Trung Quốc, trên đến 80 tuổi, dưới đến 18 tuổi, từ người trái đất đến người ngoài hành tinh đều thích các ộp pa chân dài”.

Viên Mãn và Trịnh Diễn Tự xem từ phim xưa nhất như “Autumn fairy tale” đến phim những năm gần đây như “My love from the star”. Viên Mãn lúc thì khóc nước mắt nước mũi tèm lem, lúc thì cười ngặt nghẽo, nhưng Trịnh Diễn Tự từ đầu đến cuối lại không có biểu hiện gì.

Thậm chí còn có vẻ chán ghét.

Viên Mãn hỏi cùng nước mắt nước mũi: “Anh không cảm thấy rất cảm động à?”

“...”

Trịnh Diễn Tự chỉ thở ra thật dài.

Chiếc đồng hồ đứng đặt trong góc phòng vẫn kêu tích tắc.

Trong phòng kéo rèm cửa sổ không biết là ngày hay đêm.

Trên bàn uống nước đã xếp một đồng lộn xộn những đĩa phim xem xong.

Cô giáo Viên vẫn ngồi ngay ngắn trên sofa, tập trung tinh thần, mê mẩn nhìn màn hình trước mặt.

Ộp pa chân dài dừng hình một thời gian khi ôm hôn nữ chính, Viên Mãn: “Đến đoạn đặc sắc rồi, mau xem, mau xem!”

Đáp lại cô chỉ có sự yên lặng.

Quay đầu sang nhìn, không ngờ Trịnh Diễn Tự đã ngủ. Họp cả ngày cũng có thể không ngủ gật, không ngờ mới xem phim Hàn một hồi mà Trịnh Diễn Tự đã ngủ mất.

Viên Mãn nhìn anh ta, dần dần không chuyển được ánh mắt đi nữa.

Tình huống trên ti vi vẫn còn tiếp diễn, Viên Mãn lại quên cả xem phim. Đến khi Viên Mãn phản ứng lại, tay cô đã chạm vào khoe môi Trịnh Diễn TỰ...

Viên Mãn giật mình bừng tỉnh, nhìn vị trí ngón tay mình bây giờ, lập tức sợ hãi rút tay về.

Vội vàng nhắm hai mắt lại, chấp tay trước ngực, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, trong lòng lặp đi lặp lại mặc niệm như tụng kinh: Phía trên chữ sắc là lưỡi dao, tỉnh táo! Viên Mãn! Mày phải tỉnh táo cho tao!

Nhưng khi cô tự cho là đã vượt được tâm ma, lúc hai bàn tay tách nhau ra, ánh mắt cô lại liếc sang bên cạnh không không chế được.

Tại sao lại đẹp như vậy? Còn đẹp hơn cả Doo Min Joon...

Anh ta... chắc... không phát hiện đâu.

Viên Mãn hết sức thận trọng dịch đến gần.

Nhưng lại không dám tới quá gần, chỉ dừng lại ở khoảng cách không gần không xa, chu môi, từ từ thu hẹp khoảng cách giữa hai bên. Sắp hôn được rồi... Sắp rồi...

37. Chương 37

Càng ngày càng gần... Càng ngày càng gần... Viên Mãn gần như có thể ngửi thấy hơi thở của anh ta. Như một kẻ nhát gan với lương tri dần bị nam sắc nuốt trọn, hai giọng nói vẫn đánh nhau bên tai.

Một giọng đang la hét: Trịnh Diễn TỰ, Trịnh Diễn TỰ! Người mau tỉnh lại cho ta! Tỉnh lại đánh bay ta ra!

Một giọng khác đang dụ dỗ: Đừng tỉnh dậy! Tiểu TỰ TỰ, thoải mái hưởng thụ nụ hôn của ta trong mơ đi! Ha ha ha ha ha ha...

Ha ha...

Hôn được rồi!

Cảm giác đầu tiên không ngờ lại là: A... còn mềm mại hơn tưởng tượng. Trịnh Diễn lạnh mặt lạnh, không ngờ môi lại ấm áp như vậy...

Lông mày Trịnh Diễn TỰ khẽ động rồi tỉnh lại.

Bên tai vẫn là những tiếng ộp pa, sum ni đa, sum ni đa, ộp pa từ ti vi truyền đến như ma gõ tường. Trịnh Diễn TỰ tiện tay cầm lấy điều khiển ấn tạm dừng. Giấc ngủ này thật sâu, phim Hàn dù không phải bí kíp yêu đương thì cũng là chuyên gia ru ngủ. Trịnh Diễn TỰ day mi tâm, đưa mắt nhìn quanh: “Viên Mãn?”

Không có ai trả lời anh ta.

Hình ảnh đang tạm dừng trên ti vi, nam nữ nhân vật chính đang hôn nhau, cô giáo Viên lại chẳng biết đã đi đâu.

Lúc này cô giáo Viên đang làm gì?

Đang trốn trong nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu, đón nhận sự cắn rứt của lương tâm.

Xuất phát từ ham muốn cá nhân của bản thân mà hôn khách hàng của mình, quả thực tội không thể tha! Tuy nhiên... Nhưng mà... Có điều... Môi của Tiểu TỰ TỰ, bất kể là xúc cảm, tính chất hay là mùi vị... Các phương diện đều quá thích hợp để hôn, làm mọi người chỉ muốn hôn sâu cho thỏa...

Dừng lại dừng lại dừng lại! Cô giáo Viên ơi là cô giáo Viên, cô đừng có chìm đắm trong dư vị nữa! Viên Mãn vừa mắng chính mình vừa lấy điện thoại ra gọi cho Cao Đăng.

Phải để Cao Đăng cũng mắng chính mình, nếu không giấc mơ này sợ là không tỉnh lại được...

Đáng tiếc điện thoại vẫn không có người nghe máy, Viên Mãn nghe tiếng tut tut trong điện thoại, chợt cảm thấy mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Vừa ủ rũ đặt điện thoại xuống, tiếng gõ cửa đã vang lên bên tai.

Viên Mãn giật mình, run tay, điện thoại rơi tõm vào bồn cầu.

Trịnh Diễn Tự đứng ngoài cửa nhà vệ sinh đương nhiên nghe thấy trong nhà vệ sinh có tiếng kêu “A”. Anh ta cau mày gõ cửa lần nữa: “Viên Mãn? Cô đang làm gì trong đó?”

Viên Mãn trả lời không hề suy nghĩ: “Đi nặng”.

“Thế cô kêu la cái gì?”

“Táo bón không được à?” Viên Mãn đứng bên bồn cầu, nhìn chiếc điện thoại đáng thương của mình chìm dưới đáy nước, tự nhiên tức giận.

Phụ nữ táo bón lại cái kinh như vậy? Thử cho Trịnh tiên sinh không hiểu nổi.

“Cô cứ ngồi trong đó đi. Hướng Mông vừa hẹn tôi đi ăn cơm. Tôi đi đây”.

Viên Mãn không thèm nghe tiếng bước chân rời đi, mò điện thoại lên với vẻ mặt chán ghét, vội thả vào bồn rửa tay xối nước. Điện thoại đã rửa sạch nhưng không làm thế nào bật lên được. Viên Mãn nhìn chính mình trên màn hình điện thoại, không nổi tức giận chính mình, càng không nổi tức giận Tiểu Tự Tự vừa mất nụ hôn đầu tiên mà không hề biết, chỉ có thể tức giận người nào đó không chịu nghe điện thoại.

Cao Đăng, nếu không phải tại cậu không nghe điện thoại thì làm sao điện thoại của chị lại rơi xuống bồn cầu. Đợi đã... Trịnh Diễn Tự vừa nói gì?

Nói Hướng Mông hẹn anh ta đi ăn?

Đến tận lúc này Viên Mãn mới phản ứng lại, vội bỏ lại điện thoại đuổi theo ra ngoài. Vừa chạy ra đến phòng khách đã thấy Trịnh Diễn Tự mặc quần áo lịch sự nghiêng người ra cửa.

Viên Mãn chưa kịp gọi anh ta, anh ta đã đóng sầm cửa lại.

Tiếng đóng cửa vẫn còn vang vọng, trong căn phòng rộng lớn đã chỉ còn lại một mình cô giáo Viên, ôm vô số phim Hàn và một trái tim không nói nên lời là cảm giác gì...

Vừa rồi còn ngồi cùng nhau xem phim Hàn, bây giờ lại nói đi là đi, đối xử với người không quan trọng lúc nào cũng dứt khoát như vậy. Rõ ràng sớm đã biết tác phong làm việc của ông chủ Trịnh từ xưa đến giờ vẫn vậy, tại sao cô đột nhiên lại thấy khó chịu?

Nhìn chiếc đĩa lẩu trên bàn uống nước trước mặt, khuôn mặt đau khổ vì tình ngoài vỏ đĩa chợt biến thành chính cô, Viên Mãn lắc đầu thật mạnh, ép chính mình di chuyển toàn bộ sức chú ý sang việc “Trách móc người cộng sự của mình”.

Không phải Cao Đăng đang bám theo Hướng Mông sao? Tại sao Hướng Mông hẹn Trịnh Diễn Tự đi ăn mà Cao Đăng không báo tin này cho cô?

Lúc này Cao Đăng đang ngồi trong góc một nhà hàng chợt hắt hơi một cái.

“Ất xì!”

Tiếng hắt hơi quá lớn, cốc nước trong tay thực khách bàn đối diện cũng khẽ rung động. Trước khi bị quá nhiều người để ý, Cao Đăng đã rút khăn giấy che miệng mũi, khôi phục lại vẻ bình tĩnh, tiếp tục chăm chú nhìn người phụ nữ ngồi cách đó không xa.

Người phụ nữ gã đang nhìn chằm chằm lại không phải Hướng Mông mà là khách hàng cũ của gã, Trần Trình, Trần tiểu thư.

Không sai, đồng chí Cao Đăng đã trốn việc. Hôm nay gã không bám theo Hướng Mông mà đến đây xử lý một vài.. việc cá nhân.

Còn việc cá nhân đó là gì?

Ngồi bên bàn ăn bị Cao Đăng nhìn chăm chăm đương nhiên không phải chỉ có một mình Trần Trình mà còn có một người đàn ông nữa.

Người đàn ông này Cao Đăng thấy rất quen, lần trước còn cùng Trần Trình đến quán rượu. Thường xuyên hẹn hò như thế, có thể thấy được quan hệ ra sao.

Nhưng căn cứ những hành vi không hề thân mật giữa hai người này, có thể đoán được 80% là đang trong giai đoạn làm quen. Phân tích đến đây, Cao Đăng thở phào nhẹ nhõm.

Còn vị Trần tiểu thư “hoặc là Trịnh Diễn Tự, hoặc là độc thân cả đời” vì sao đột nhiên lại đổi ý chịu hẹn hò với người khác?

Cao Đăng còn không kịp suy nghĩ đã kinh hãi.

Gã vừa mới than thở hai người này đúng là quý nhau như khách, không ngờ người đàn ông đó đã mượn động tác đưa khăn giấy, nhân cơ hội sờ bàn tay Trần Trình.

Còn phản ứng của Trần Trình...

Không ngờ lại chỉ hơi nhú mào! Không ngờ lại không gạt tay người đàn ông đó ra! Không ngờ lại thản nhiên chấp nhận! Không ngờ còn ép chính mình ngược mắt lên cười với đối phương!

Nhìn lúm đồng tiền bên má người phụ nữ này, mấy dấu chấm than tàn nhẫn nện thẳng xuống trán Cao Đăng.

Cao Đăng mồm cắn khăn giấy, tay cầm cốc nước, cả người căng cứng, không biết là giận hay là kinh sợ. Nhớ lại một đêm mấy tháng trước, hai người đã như thế như thế rồi, vậy mà khi gã định hôn cô ta, cô ta lại hùng hổ đẩy cầm gã ra.

Nhìn bàn tay gã bên kia lần từ đầu ngón tay tới mu bàn tay, còn tiếp tục tiến lên trên, không hề có ý định dừng lại...

Vậy mà lại được voi đòi tiên! Thật sự tội không thể tha!

Cuối cùng Trần Trình không thể không gạt tay đối phương ra, nhưng vẻ chán ghét trong mắt chỉ lóe lên rồi biến mất, vội vã mỉm cười che đậy.

Trần Trình đứng dậy: “Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh”.

Nói xong không đợi gã kia phản ứng đã đứng dậy đi luôn.

Cao Đăng nhìn thấy tất cả, cảm giác trong lòng như đang ngồi tàu lượn siêu tốc. Đưa mắt nhìn bóng lưng kiêu ngạo của người phụ nữ đó, Cao Đăng hoàn toàn không rõ cô ta nghĩ thế nào. Rõ ràng trong lòng chán ghét, tại sao lại phải cố ép chính mình?

Trái lại, người đàn ông bị bỏ lại kia, quả nhiên Trần Trình vừa rời đi đã hiện nguyên hình. Rõ ràng hắn cũng nhìn thấy sự kháng cự của Trần Trình, rõ ràng cũng khinh thường sự cao ngạo của cô ta, nhưng lại vẫn phải chinh phục. Còn xuất phát từ thiện cảm hay là xuất phát từ bản năng chinh phục của giống đực thì không thể biết được...

Về vấn đề này, Cao Đăng vừa mới nghĩ vẩn trong lòng, người đàn ông bên kia đã giải đáp giúp gã.

Trần Trình đi rất lâu không về, hắn ta đợi sốt ruột, động tác nghe điện thoại khi có người gọi đến cũng lộ rõ vẻ bức bối.

“Còn có thể làm gì nữa? Ăn cơm thôi”.

“...”

“Còn có thể với ai nữa? Cô nàng đang làm quen đó thôi”.

“...”

“Thôi đi, đã như vậy rồi mà không biết còn làm cái gì nữa”.

Hắn còn chưa nói xong đã thấy một bóng người bước thẳng tới bàn mình. Hắn lập tức cảnh giác ngẩng đầu lên nhìn. Thấy người tới không phải Trần Trình mà là một người đàn ông xa lạ, hắn mới tiếp tục nói chuyện điện thoại bằng giọng chột nhả: “Nếu không phải thấy cô ta có tí nhan sắc...”

Còn chưa nói xong, chiếc ghế đối diện hắn đã bị kéo ra.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông xa lạ lại kéo ghế ra ngồi xuống đối diện với hắn.

“Anh là?” Hắn hỏi.

“Cao Đăng”. Cao Đăng tự giới thiệu xong, ngồi khoanh tay trước ngực, lần đầu tiên đánh giá kĩ đối tượng xem mắt của Trần Trình ở cự li gần như thế.

Hắn bị Cao Đăng nhìn phát hãi, giọng nói căng thẳng: “Tôi và anh... biết nhau à?”

Cao Đăng cười, vẻ mặt vô hại: “Tôi là bạn trai của Trần Trình”.

Đối phương sững sốt: “Rõ ràng cô Trần nói với tôi...”

Cao Đăng ung dung ngắt lời: “Mẹ của Trần Trình nói với anh cô ấy độc thân rất nhiều năm đúng không? Ôi, cô Trần chưa bao giờ nhận tôi là con rể, bởi vì tôi một không có hộ khẩu Bắc Kinh, hai cũng không mua nổi ba phòng hai sảnh ở Bắc Kinh, ba cũng không kiếm được nhiều tiền bằng Trần Trình”.

Hắn lộ vẻ cảnh giác.

Cao Đăng rơm rớm nước được mắt: “Yên tâm, không phải tôi đến chia rẽ hai người. Tôi biết anh hợp với Trần Trình hơn tôi. Tôi chỉ hi vọng anh có thể thay tôi đối xử thật tốt với cô ấy...”

“...”

Cao Đăng tiếp tục cố rặn, lập tức lệ nóng tràn mi: “Thứ nhất, không được nghĩ cách bắt cô ấy dụ dỗ; Thứ hai, không được để cô ấy uống ba li rượu trở lên, nếu không cô ấy gặp người là đánh; Thứ ba, đến quán cà phê nhất định phải uống cà phê, ngàn vạn lần không được uống nước ngọt hoặc nước cam; Thứ tư, nếu cô ấy đánh anh, nhất định phải giả vờ rất đau, nếu thật sự rất đau lại phải giả vờ không sao; Thứ năm...”

Hắn trở nên kinh hãi, xem ra không hề nghi ngờ lời Cao Đăng nói. Cao Đăng tính toán trong lòng, may mà gã này chưa xem “Bạn gái dã man”, may hơn nữa là nhìn Trần Trình rất giống một người có thể bạo hành bạn trai, nếu không nhất định sẽ lộ tẩy.

Đương nhiên trong lòng đặc ý đến mấy, ngoài mặt vẫn phải giữ dáng vẻ của người bị vợ bỏ: “Thứ năm, ngày thứ một trăm hai người biết nhau, nhất định phải đến công ty cô ta tặng một bông hoa hồng, cô ấy sẽ rất thích; Thứ sáu, nhất định phải học được đấu kiếm, đánh tennis đập tường; Thứ bảy, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tư tưởng ngồi tù; Thứ tám, nếu cô ấy nói cô ấy sẽ giết anh thì đừng nên cho là thật, như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút; Thứ chín, nếu cô ấy đi giày không thoải mái, nhất định phải đổi giày cho cô ấy; Thứ mười...”

Cao Đăng còn chưa nói xong đã bị một người tóm tai kéo lên.

Bài diễn giảng rưng rưng nước mắt của Cao Đăng vì thế kết thúc bằng một tiếng kêu đau đớn.

Quay đầu nhìn lại, người xách tai gã chính là Trần Trình, không biết đã về đến bàn từ lúc nào.

Ôi, chỉ tại gã diễn quá nhập tâm, vậy mà không phát hiện Trần Trình đã quay lại...

“Cao Đăng! Anh làm cái quái gì ở đây?” Trần Trình buông tay ra, tai Cao Đăng đã đổ rục.

Cao Đăng không trả lời, chỉ bắt đắc dĩ ra hiệu cho người đàn ông đối diện đã cả kinh không nói nên lời nhìn tai gã: Thấy chưa? Cô ấy thật sự có khuynh hướng bạo lực...

38. Chương 38: Chương 38

Cao Đăng bị xách tai kéo ra khỏi nhà hàng.

Thực khách và nhân viên phục vụ trên đường toàn bộ đều nhìn họ bằng ánh mắt kinh ngạc, Trần Trình lại ngoảnh mặt làm ngơ, đến tận lúc lôi Cao Đăng đến một chỗ bốn bề vắng lặng mới đột nhiên buông tay ra.

“Họ Cao, sau này đừng để tôi nhìn thấy anh nữa. Thế thôi”. Phong cách đặc trưng của Trần tiểu thư, ngắn gọn, rõ ràng, không cho người khác bất cứ cơ hội thương lượng nào, nói xong quay đầu bước đi luôn.

Cao Đăng vừa xoa cái tai bị kéo đến tê dại vừa nhìn dáng người thon thả nhưng có khí trường mạnh mẽ của Trần tiểu thư, trong lòng cảm thấy một chút âm ức. Gã kém cái tên hai mặt trong nhà hàng đó hay sao? Vậy mà cô ta có thể miễn cưỡng cười vui với tên kia, lại không chịu nổi nạng gã một chút nào.

Vì bị nhất bên trọng nhất bên khinh, gã đột nhiên buông lời chế nhạo: “Trần tiểu thư, tưởng cô vẫn tuyên bố không coi trọng ai ngoài Trịnh Diễm Tự cơ mà? Thế gã này là thế nào?”

Trần Trình quả nhiên dừng bước, cả người cứng đờ.

Cao Đăng chậm rãi đến gần Trần Trình: “Hay là bởi vì cô cũng biết Trịnh Diễm Tự bây giờ đã có đối tượng để theo đuổi, cô thấy mình yêu đơn phương vô vọng nên cuối cùng bắt đầu sốt ruột?”

Gã cũng hiểu sơ sơ về Trần Trình, đã đâm dao là đâm đúng chỗ đau. Thấy đôi môi Trần Trình dần dần mím chặt, tâm tình Cao Đăng không biết nên hình dung thế nào. Sảng khoái nhiều hơn? Hay là đau lòng nhiều hơn?

Nhân viên Khoa Tín dù ít dù nhiều đều tò mò về đời tư của ông chủ. Trước đây Trịnh Diễm Tự nổi danh không gần nữ sắc, nhưng dạo này một người phụ nữ đáng chú ý như Hương Mộng thường xuyên ra vào Khoa Tín, suốt ngày cặp kè với Trịnh Diễm Tự, gã không tin Trần Trình không biết chuyện này.

Cho nên suy cho cùng thì cô ta đột nhiên đổi ý chính là vì Trịnh Diễm Tự.

Gã vẫn chờ Trần Trình phản bác, kể cả chửi mắng hấn cũng được. Nhưng Trần Trình vẫn không nói nửa lời, chỉ dừng lại một lát rồi tiếp tục đi về phía trước, có điều bước chân nhanh hơn, sự khinh thường đối với gã có lẽ cũng đã được thay thế bởi một nỗi hoang mang.

Cao Đăng hả giận được một chút, nhưng gã đàn ông trong nhà hàng... là người hay là cóc nhái vẫn là một dấu hỏi, dù trong lòng gã không cân bằng cũng không thể đẩy người phụ nữ này vào hang sói được.

“Nếu cô thật sự muốn yêu, tôi có thể giới thiệu giúp cô, bảo đảm người nào cũng đáng tin hơn gã đó”.

Cuối cùng Cao Đăng vẫn thỏa hiệp.

Nhưng một lần hảo tâm hiềm thấy của gã khi lọt vào tai Trần Trình lại không khác gì một lời châm chọc. Trần Trình cười lạnh quay lại: “Anh có thể giới thiệu cho tôi một người đáng tin sao? Phải biết người đàn ông không đáng tin nhất mà tôi từng gặp chính là anh. Ban đầu vì một chút tiền mà điều tra tôi, dò xét chuyện đời tư của tôi. Sau đó tôi chỉ uống say một trận, kết quả hôm sau tỉnh lại đã ngủ với anh rồi. Bây giờ không để gì tôi thuyết phục được chính mình làm quen người khác, anh lại chạy tới trước mặt người ta mà mĩa mai tôi”.

Tại sao tất cả những chuyện tốt được nói ra từ miệng người phụ nữ này đều trở thành chuyện xấu hết vậy?

Cao Đăng quả thực chỉ thiếu nước tức ói máu: “Tốt tốt tốt! Điểm thứ nhất tôi không phản bác cô, tính chất công việc của tôi quyết định tôi phải dò xét chuyện riêng của người khác, cũng giống như thám tử tư, cô có thể nói đến quyền riêng tư với thám tử tư sao? Điểm thứ hai tôi không đồng ý, rõ ràng là cô đã ép tôi! Rõ ràng là tôi không chịu! Còn điểm thứ ba...”

Hiển nhiên điểm thứ hai đã triệt để chọc giận Trần tiểu thư.

“Anh câm miệng cho tôi!”

Cuối cùng Trần Trình mất hết phong độ, gầm lên với người đàn ông trước mặt.

Cao Đăng hậm hực câm miệng.

Tại sao người phụ nữ này đáng ghét như vậy? Lại đáng yêu như vậy? Rõ ràng vẻ mặt giận dữ lạnh lùng, tai lại từ từ đỏ lên, miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo...

Cao Đăng nhìn sắc đỏ tươi bên tai người phụ nữ này, rất không hợp thời, đột nhiên muốn ôn lại một lần, ngậm vành tai đó trong miệng, cảm nhận sự ấm mềm và mẫn cảm của vành tai...

Cao Đăng cố gắng tập trung tinh thần, xua hết mọi mơ mộng ra khỏi đầu. Có thể là do tinh thần hần quá tản mạn, còn chưa kịp tập trung về trong đầu lại phát hiện thấy một nét yếu ớt thoáng hiện lên trong mắt người phụ nữ này.

Ánh mắt Cao Đăng bị vẻ yếu ớt này lôi kéo, gần như lạc hướng, đến tận lúc Trần Trình mở miệng nói tiếp.

“Bà ngoại tôi bị ốm nằm viện, tâm nguyện duy nhất chưa hoàn thành của bà chính là muốn nhìn thấy tôi kết hôn. Cho nên đây là chuyện liên quan đến mạng người, ân oán của chúng ta trước đây toàn bộ xóa bỏ, xin anh đừng làm phiền tôi nữa”.

Giọng cô ta vẫn ngang ngược như cũ, không hề giống đang cầu xin người khác. Nhưng Cao Đăng lại chết sững, bất cứ lời hay ý đẹp nào lúc này cũng mất tung tích.

Một ngày hết sức bình thường lại trôi qua.

Sắc trời tối dần, cô giáo Viên nằm trong căn hộ toàn là hơi thở của Trịnh Diễn Tự, xem trọn ba bộ phim Hàn, xa rời thế giới cả ngày. Nhưng trong đầu cô không còn là các thể loại ộp pa chân dài, mà là...

Tiểu Tự Tự môi mọng mềm mềm thơm thơm...

Bất kể Viên Mãn la hét bắt những mơ mộng này dừng lại như thế nào đều không có tác dụng, xem ra chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ...

Cuối cùng ăn xong một suất cả nhà, Viên Mãn thỏa mãn nằm trên sofa hưởng thụ cảm giác no nê đã lâu không được tận hưởng. Viên Mãn nheo mắt nhìn đĩa thịt gà và túi tôm hùm cay thơm nức chưa kịp hưởng dụng trên bàn uống nước. Món ngon đã lâu không được ăn lúc này nằm trước mắt, ai còn có thời gian nghĩ đến Tiểu Tự Tự thơm thơm mềm mềm gì nữa?

Nhưng khi Viên Mãn vừa đeo găng tay dùng một lần, chuẩn bị bắt đầu hưởng thụ món ngon lần thứ hai, cô đột nhiên sững lại.

Mình phải giảm béo!

Mình phải phản kích!

Mình không được để cho người khác xem thường nữa!

Lời thề thành khấn của cô giáo Viên đột nhiên trở lại trong đầu, chiếm vị trí chủ đạo, lập tức kéo linh hồn đang lạc đường trong mê thực trở lại. Viên Mãn vội tháo găng tay ra, khiếp sợ nhìn tàn tích của những món ăn đã giải quyết xong trên bàn uống nước...

Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ! Mình đã làm gì thế này?

Viên Mãn chạy tới chỗ chiếc cân với tốc độ chạy một trăm mét, vội vã đứng lên bàn cân.

Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ! Cô mệt sống một chết nửa tháng mới giảm được có hai cân, vậy mà mới ăn thỏa thuê có một bữa đã tăng lên hơn 7 lạng rồi...

Hay là cân hỏng rồi? Đúng! Nhất định là thế! Viên Mãn lừa mình dối người, vội bước xuống rồi bước lên lần nữa.

Kết quả vẫn... không có bất cứ thay đổi nào.

Những con số không biết lừa người, Viên Mãn nhìn lại lần cuối, cuối cùng chán nản ngồi dựa vào tường bên cạnh.

Mà thế nào là nhà đột lại gặp mưa suốt đêm?

Chính là lúc trong đầu cô toàn là những con số trên bàn cân, phía cửa ra vào xa xa lại vang lên tiếng mở cửa.

Viên Mãn kinh hãi.

Cô còn chưa kịp lau mỡ trên miệng.

Cô còn chưa kịp dọn rác trên bàn uống nước.

Cô còn chưa...

Trịnh Diễm Tự đã mở cửa vào nhà.

Rầm một tiếng, hai chữ to nện thẳng xuống đầu Viên Mãn: Toi rồi!

Thấy Trịnh Diễm Tự vừa vào nhà, còn chưa thay giày đã đưa mắt tìm bóng dáng mình, Viên Mãn vội vàng đứng lên, gần như lao về phía Trịnh Diễm Tự, chỉ để tranh thủ một chút thời gian. Ít nhất cô cũng phải giải thích một chút trước khi anh ta nhìn thấy những đồ ăn trên bàn uống nước.

Nhưng không ngờ Trịnh Diễm Tự lại đi qua phòng khách đến chỗ cô, hoàn toàn không phát hiện bằng chứng phạm tội trên bàn bên cạnh, chỉ hỏi một câu kì lạ: “Tại sao điện thoại di động của cô tắt máy?”

Viên Mãn còn đang nghĩ đến đồ ăn trên bàn, âm thanh có chút run rẩy: “Điện thoại của tôi... rơi vào bồn cầu... Sao vậy? Anh tìm tôi có việc à?”

Trịnh Diễm Tự vừa mở miệng định nói lại ngập ngừng, cuối cùng dừng lại.

Có tâm sự gì vương vấn trong lòng mà anh ta trở nên lạ lùng như vậy?

Trịnh Diễm Tự đương nhiên sẽ không trả lời cô, chỉ nhìn đồng hồ: “Muộn rồi. Tôi đưa cô về”.

Viên Mãn sững sốt.

Cô không nghe nhầm chứ???

Một kẻ thiếu năng EQ không ngờ lại chủ động lên tiếng đề nghị đưa phụ nữ về nhà?

Có thể thấy gã này xem nửa ngày phim Hàn cũng có chút tiến bộ!

Nhưng năm phút sau Viên Mãn đã quyết định thu hồi câu nói đó.

Vừa khen anh ta có tiến bộ, anh ta đã khôi phục tính tình cáu kỉnh hàng ngày. Lên xe không nói một câu, mặc kệ Viên Mãn tự sinh tự diệt trong thế giới yên tĩnh này.

Đến tận lúc xe dừng lại dưới lầu, Viên Mãn xuống xe: “Tôi lên nhà đây”, anh ta vẫn không hề lên tiếng.

Viên Mãn nhếch miệng: Ôi, đi thôi! Lòng tự trọng bị tổn thương quá rồi đấy!

Nhưng cô đi chưa được mấy bước đã nghe thấy phía sau có tiếng bước chân xuống xe đi theo.

Viên Mãn kinh ngạc quay lại, không ngờ đúng là Trịnh Diễm Tự.

Trịnh Diễm Tự đi thẳng tới chỗ cô.

Chuyện... chuyện... chuyện này quá mức bất thường! Anh ta định đưa cô đến tận thang máy? Viên Mãn không tin vào mắt mình.

Nhưng anh ta không nói gì, chỉ yên lặng đi cạnh cô dưới ánh đèn đường.

Đèn đường chiếu vào mặt anh ta, khắc họa những đường nét đẹp đẽ, rơi vào trong mắt anh ta, tạo thành một sắc màu thần bí...

Hôm nay anh ta đi ăn cơm với Hướng Mông bị chuyện gì kích thích hay sao? Nếu không tại sao lại khác thường như thế?

Khi Viên Mãn nhìn trộm anh ta lần thứ năm, cuối cùng anh ta cũng dừng lại, buông mắt nhìn cô. Viên Mãn vội thu ánh mắt lại, vẫn còn đang nơm nớp lo sợ, anh ta lại mở miệng nói khẽ: “Tôi nhìn thấy anh ta rồi...”

Viên Mãn sửng sốt: “Ai?”

“Daniel Trương”.

Daniel Trương? Viên Mãn ngẩn ra một hồi lâu. Daniel? Không phải là bạn trai cũ của Hướng Mông sao?

Trịnh Diễm Tự không có thời gian xem phản ứng của cô, chỉ tiếp tục nói: “Tôi có thể... Thật sự có thể theo đuổi được Hướng Mông...”

Ý là sao? Tại sao anh ta... đột nhiên đưa ra kết luận này? Viên Mãn còn chưa kịp nói ra miệng nghi hoặc của mình thì đã bị một tiếng gào to cắt ngang.

“Viên Mãn!”

“Viên Mãn!”

Suy nghĩ của Viên Mãn bị tiếng gào từ xa truyền đến này cắt đứt.

Cô vô thức quay lại nhìn về phía phát ra tiếng gào đó.

Không ngờ cô lại nhìn thấy Tống Lâm Giai dưới lầu nhà mình.

Lâm Giai lạnh mặt đi tới chỗ Viên Mãn, bước chân rất chậm, dáng vẻ lại hùng hổ.

Viên Mãn gần như bị ép lùi một bước, chuyển sang thế phòng ngự: “Cô làm gì?”

“Bác Yến có đến tìm cô không?”

“Cái gì?”

Trong mắt Tống Lâm Giai, biểu hiện của Viên Mãn lúc này giống như đã biết hết mọi chuyện lại còn làm như không biết. Tống Lâm Giai không nhịn được coi thường: “Anh ta đã đề nghị chia tay tôi rồi, còn không về tìm cô?”

“...”

Thứ cho Viên Mãn ngu dốt, không thể hiểu nổi...

Chia tay?

Ý Tống Lâm Giai là cô ta và Bác Yến chia tay rồi?

Chỉ mấy tiếng trước, Tống Lâm Giai còn đang kéo Bác Yến đi xem nhà khắp nơi. Lại không biết mình sắp mất bạn trai rồi...

“Em đã nghĩ rồi, nếu trả góp, hai chúng mình mỗi tháng cần...” Khi Tống Lâm Giai vừa lật xem tập thông tin nhà đất trên tay vừa đi từ trung tâm môi giới ra, Bác Yến phía sau đột nhiên lại ngắt lời cô ta.

“Chúng ta tạm thời tách ra một thời gian đi. Anh rất mệt...”

“Đàn ông các anh tại sao đều như vậy? Lúc yêu con bé họ Viên, anh chế nó không thể cho anh động lực. Bây giờ yêu em anh lại ngại mệt à? Bác Yến, anh sẽ hối hận!”

Tống Lâm Giai giận dỗi bỏ đi, nhưng khi hết giận, cô ta đến nhà tìm hân, lại phát hiện Bác Yến không hề về nhà.

Trong từ điển của bạn gái hiện thời, ba chữ kinh khủng nhất chính là “Bạn gái cũ”. Tống Lâm Giai đợi suốt buổi tối, càng nghĩ càng sốt ruột, chỉ thiếu nước hình dung ra cảnh mùi mẫn giữa Bác Yến và Viên Mãn sau khi quay lại với nhau, vì cảnh này quả thực có thể ép Tống Lâm Giai phát điên.

Tổng Lâm Giai lúc này tìm được Viên Mãn, lại thấy người phụ nữ này đi cùng một người đàn ông khác. Cô ta như một mụ đàn bà lỏng lẻo ghen tuông, Viên Mãn lại vui vẻ thoải mái, nét mặt toả sáng... Đáng giận nhất là Viên Mãn lại còn gầy hơn trước, ngũ quan vì vậy cũng sắc nét hơn...

Sự đời người đến thế là cùng...

39. Chương 39: Chương 39

Lúc này Viên Mãn nhìn Tổng Lâm Giai, dường như nhìn thấy chính mình ba tháng trước.

Đêm đó, ba tháng trước, cô không chịu tin tưởng Bác Yến lại vứt bỏ tình cảm tám năm giữa hai người. Hôm nay, ba tháng sau, Tổng Lâm Giai không chịu tin tưởng người bạn trai đang yêu nhau tha thiết lại dễ dàng vứt bỏ mình như thế.

Nói cho cùng, cô và Tổng Lâm Giai có gì sai? Cầu xé một mắt một còn vì một gã đàn ông rác rưởi? Viên Mãn cô không làm được.

“Hắn thật sự không liên lạc với tôi! Không tin cô tự xem đi!” Thậm chí Viên Mãn còn rút điện thoại đi động ra: “Ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có!”

Kì thực nếu không có Trịnh Diễn Tự ở đây, bất kể Viên Mãn chính khí lắm liệt đến mấy, tỏ ra không thẹn với lương tâm đến mấy, có lẽ Tổng Lâm Giai vẫn cứ không tin. Nhưng giờ này phút này, nhìn từ góc độ của một người ngoài đơn thuần, đã có Trịnh Diễn Tự rồi, ai còn cần Bác Yến nữa? Lí lẽ này Tổng Lâm Giai vẫn hiểu được.

Sau khi ý thức được điều này, sự kiêu ngạo của Tổng Lâm Giai cũng tắt phụt, lẩm bẩm tự nói với mình: “Tôi nên làm thế nào?”

Nhìn Tổng Lâm Giai hồn xiêu phách lạc, kì thực Viên Mãn rất muốn bỏ lại một câu “Liên quan quái gì đến tôi” rồi phóng khoáng quay đi. Nhưng cô vừa vòng qua Tổng Lâm Giai, đi được hai bước đã dừng lại không tự chủ được.

Sự chán chường và bất lực của Tổng như một tấm lưới trùm lên trái tim thánh mẫu của Viên Mãn.

“Hắn có thể đang ở sân bóng đá trường trung học số 4”.

Trước đây mỗi khi gặp phải những khó khăn không vượt qua được, Bác Yến luôn đến đó đá bóng. Nghe Bác Yến kể, từ nhỏ hắn đã rất thích đá bóng, nhưng hắn quá mập, các bạn không bao giờ muốn đá cùng với hắn, hắn chỉ có thể ngồi suốt buổi trên băng ghế lạnh lẽo. Đến lúc mặt trời lặn, tất cả mọi người đều đã về, chỉ còn lại một quả bóng bị vứt bỏ và chính hắn cũng bị vứt bỏ. Dần dà Bác Yến quen với việc đá bóng một mình trên sân bóng không một bóng người, không có người xem, cũng không có đồng đội. Vì vậy hắn còn luyện được kĩ năng đá bóng rất tốt, nhưng ai cũng không biết, ai cũng không muốn biết...

Sự tự ti được hình thành từ nhỏ gần như đã thấm sâu tận cốt tủy Bác Yến, vì vậy sau đó sân bóng đá trở thành cảnh tránh bão của hắn, đến tận lúc Viên Mãn đi vào cuộc đời hắn.

Viên Mãn còn nhớ mùa hè năm tốt nghiệp cấp ba, Bác Yến dẫn cô tới sân bóng, nói với cô: “Cảm ơn bạn đã đến với tớ. Sau này tớ sẽ không còn đơn độc nữa. Tớ không cần người khác, có bạn xem tớ là đủ rồi”.

Lúc nói lời này, hai mắt Bác Yến rất sáng, rất chân thành.

Chỉ có điều những chuyện xưa này có lẽ Bác Yến đã quên từ lâu... Lời thề khi còn trẻ bị thời gian làm cho biến thành phân chó, quên đi có lẽ tốt hơn.

Chỉ có điều Viên Mãn không thể quên được đôi mắt Bác Yến, ánh mắt chân thành đó kéo Viên Mãn về kí ức trong một thời gian ngắn ngủi, đến tận lúc bị tiếng bước chân chạy đi của Tổng Lâm Giai làm cho bừng tỉnh.

Tiếng bước chân vội vàng nhanh chóng đi xa, đến lúc không thể nghe thấy được nữa, Viên Mãn ngược mắt lên nhìn, bắt gặp ngay ánh mắt của Trịnh Diễn Tự.

Trịnh Diễn Tự lẳng lặng đứng bên cạnh, lẳng lặng nhìn cô.

Viên Mãn cười cười: “Biểu hiện của tôi có đủ phóng khoáng hay không?”

Cô cố gắng làm cho âm thanh của mình tỏ ra trong trẻo một chút, để che giấu sự thật mình vừa bị kìm ức đánh cho không còn mảnh giáp.

“Đủ”. Trịnh Diễn Tự không có biểu cảm gì.

“Có đủ khí phách hay không?”

“Đủ”.

“Có đủ vương giả hay không?”

“...” Trịnh Diễn Tự nhướn mày: “Đừng ép tôi nói dối nữa”.

Thôi được, Viên Mãn ngậm miệng, đột nhiên lại mất hết sức mạnh, đặt mông ngồi bệt xuống bậc thềm.

Cúi đầu kiểm tra lại chính mình, điện thoại di động vẫn cầm trong tay, lúc này cô mới nhớ ra điện thoại đã không bật lên được nữa.

“Vừa rồi tôi còn bảo Tống Lâm Giai xem điện thoại của tôi để khẳng định Bác Yến không gọi điện thoại cho tôi, đúng là say rồi. Ha ha... Ha ha...” Viên Mãn nói với Trịnh Diễn Tự, giọng nói đầy tự giễu.

Trịnh Diễn Tự nhếch miệng, hiển nhiên không muốn để ý đến cô nữa.

Thực ra Viên Mãn cũng không biết mình bị làm sao. Bác Yến đã chia tay, chẳng phải hợp ý cô sao? Cô không nên vui về sao? Vì cô đã vô số lần thầm nguyện rửa Bác Yến yêu một tan vỡ một, yêu hai tan vỡ một cặp cơ mà?

Tuy nhiên sự thật lại là, lúc này ngay cả nụ cười của cô cũng rất miễn cưỡng. Cô rất muốn hỏi thẳng trước mặt Bác Yến: “Tôi cho rằng anh gặp được tình yêu không thể để lỡ nên mới lựa chọn từ bỏ tình cảm tám năm của chúng ta. Nhưng bây giờ anh chia tay dễ dàng như vậy, chẳng phải là nói với tôi tình cảm tám năm trong mắt anh chính là cái rắm, còn không bằng một chút cảm giác hám của lạ nhất thời hay sao?”

Viên Mãn vừa nghĩ như vậy vừa vô thức bấm nút khởi động.

Cuộc đời đúng là có quá nhiều chuyện ngoài ý liệu, Viên Mãn không ngờ điện thoại đã chết cả ngày mà lúc này lại khởi động không hề có vướng mắc gì. Cũng như không ngờ Bác Yến lại chia tay sớm như vậy...

Nhìn màn hình khởi động, Viên Mãn sững sờ một lát. Sau hình ảnh khởi động máy là thông báo cuộc gọi lỡ. Nhìn thông báo gọi lỡ, Viên Mãn sững sờ tập hai.

Bác Yến quả thật có gọi điện thoại cho cô, mặc dù chỉ có một cuộc.

Rốt cuộc thì hắn muốn làm gì?

Viên Mãn không muốn suy nghĩ vấn đề này, hai chữ Bác Yến hiện lên trong đầu cô bao nhiêu lần, cô sẽ thấy buồn nôn bấy nhiêu lần.

Nhìn quanh một vòng, cuối cùng Viên Mãn tìm được một đề tài vô thưởng vô phạt: “Đúng rồi, vừa rồi anh nói... Anh và Hường Mộng thế nào rồi?”

“Xử lý xong chuyện lăng nhăng của cô đi rồi nói tiếp”. Trịnh Diễn Tự quyết đoán từ chối.

“Chuyện này có gì mà xử lý? Nếu Bác Yến chia tay vì tôi, điều đó chỉ có thể nói rõ hắn là đồ tồi, thứ gì không nhận được chính là thứ tốt nhất. Nếu chia tay không phải vì tôi thì đó chính là vấn đề giữa hắn và Tống Lâm Giai, càng không liên quan gì tới tôi”.

Cô nói thoải mái nhưng sắc mặt lại không hề thoải mái. Trịnh Diễn Tự phá lệ nhìn cô lâu hơn một chút...

“Làm gì mà nhìn tôi như vậy? Đột nhiên phát hiện tôi đẹp như tiên nữ à?”

Trịnh Diễn Tự không bắt lời cô: “Có phải cô còn không bỏ được hấn không?”

Đây chính là kết luận anh ta đưa ra sau khi quan sát cô một hồi lâu sao?

Viên Mãn bật cười. Trịnh tiên sinh ơi là Trịnh tiên sinh, quả nhiên EQ dưới không.

Đương nhiên, nếu EQ của anh ta đủ cao thì sao lại không nhìn ra giờ đây tất cả những ý niệm tà ác của cô đều trút vào một người khác...

Nụ cười của Viên Mãn còn chưa biến mất, Trịnh Diễn Tự đã ngồi xuống bên cạnh cô: “Thực ra... tôi đã gặp cô từ rất lâu trước”.

“Hả?”

“Ngay từ ngày cô còn chưa mập”.

“Hở??”

“Đương nhiên, còn cả Bác Yển nữa”.

“Hử???”

Thế này là thế nào? Cô giáo Viên hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của vị Trịnh tiên sinh này...

Trịnh Diễn Tự nhìn cô thật lâu, dường như muốn tìm thấy những đường nét xưa kia trên gương mặt cô, đáng tiếc lại không tìm được, chỉ có thể thở dài khe khẽ.

Viên Mãn bị tiếng thở dài của anh ta kích thích thật sâu, nhếch miệng rất không cam lòng: “Tại sao tôi không có một chút ấn tượng nào?”

Trịnh Diễn Tự không trả lời cô, nhưng hiển nhiên trong trí nhớ của Trịnh Diễn Tự, ấn tượng cô để lại cũng không tốt đẹp gì.

“Không thể không nói, cách cô xuất hiện bao giờ cũng rất đặc biệt. Chẳng hạn như lần trước cô đến phòng vấn thì bị gạt tàn đập trúng đầu, còn lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô thì cô từ trên cây rơi xuống đất”.

Trên cây? Rơi xuống?

Viên Mãn vắt hết óc nhớ lại. Quả thật cô đã có lần ngã từ trên cây xuống, chỉ có điều lần đó là ở...

Mùa hè năm 16 tuổi, cũng là mùa hè cuối cùng của cô nàng Viên Mãn mảnh mai, cô không cẩn thận bị ngã gãy chân vì ban đêm trèo tường ra ngoài đi ăn với Bác Yển. Vì thế bà Viên rất giận dữ, để đề phòng thằng bé mập mập lại đến gây họa cho con gái mình, bà Viên đã cho Viên Mãn vào bệnh viện nơi ông Viên đang công tác, mục đích chính là giam lỏng con gái.

Nhưng Viên Mãn đâu chịu bị giam lỏng, cả ngày chỉ nghĩ cách chuồn ra đi chơi. Cô còn nhớ khi đó mình ở tầng hai, ngoài cửa sổ là một cây cao chọc trời xanh mướt, đêm đến bóng cây nghiêng nghiêng hắt vào cửa sổ, giường bệnh cô nằm cũng in bóng cây đung đưa. Mùa hè đó rất nóng, cô rất muốn ăn kem, rất muốn ăn kẹo, rất muốn uống nước ngọt... Sau một thời gian đi chơi với Bác Yển suốt ngày, cô cũng trở nên háu ăn hơn. Giờ vào nằm viện, càng không được ăn lại càng thêm đến quay cuồng, suốt đêm không ngủ được. Đến một buổi tối, đột nhiên một hòn đá bay tới đập vào cửa sổ phòng bệnh.

Cô nhanh chóng dịch đến bên cửa sổ. Kì thực khi đó cô đã đi lại bình thường rồi, nhưng bà Viên vẫn không cho cô xuất viện, chỉ sợ thằng nhóc mập lại đến tìm cô. Nhưng bà Viên sợ chuyện gì thì chuyện đó nhất định sẽ đến, Viên Mãn mở cửa sổ ra xem...

Không ngờ Bác Yển đang ngồi trên chạc cây, hưng phấn chào cô.

Đó là lần đầu tiên cô gặp Bác Yển kể từ khi ngã gãy chân.

Bác Yển không kịp nói gì, vội tháo cặp sách sau lưng xuống tung vào cho cô.

Viên Mãn đỡ được chiếc cặp, rất nặng. Cô mở ra xem, trong cặp đựng đầy đồ ăn vặt...

“Trong cặp có kem đấy, bạn mau ăn đi không là chảy nước hết”.

Viên Mãn quả nhiên tìm được kem trong cặp, không ngờ mới chỉ bị chảy một chút. Sau đó Viên Mãn mới biết, khi đó vì không muốn kem tan hết, Bác Yến gần như đã chạy một mạch vào bệnh viện, trợn ba cây số, một phút cũng không dám dừng lại.

Khi đó Viên Mãn ăn kem mà đầu óc lại nóng lên, ngậm que kem trong miệng trèo ra ngoài cửa sổ, theo cành cây to trèo đến chỗ Bác Yến.

Bác Yến kinh hãi, vội vàng xua tay cho cô quay về. Nhưng cô về sao được? Cô đâu muốn về? Viên Mãn dứt khoát dùng cả tay lẫn chân bò một mạch đến trước mặt Bác Yến.

Cuối cùng hai người ngồi mặt đối mặt trên chạc cây. Viên Mãn thở hồng hộc vì mệt, Bác Yến lại sợ đến mức không dám thở mạnh, bốn mắt trợn tròn nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng cả hai cùng bật cười hì hì.

Tiếng muỗi vo ve, đêm hè oi bức, bóng cây đu đưa và nụ cười cứng nhắc vì căng thẳng của cậu bé này là những kí ức đẹp đẽ nhất của Viên Mãn về mùa hè năm đó.

Nhưng sự kích động nào cũng phải trả giá.

Hai người trèo xuống kiểu gì bây giờ?

“Bạn trèo xuống thang...” Bác Yến cúi đầu chỉ chiếc thang dựa vào thân cây. Vừa rồi hắn trèo lên cây được là nhờ có chiếc thang này, nhưng bây giờ cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện...

Ồ? Thang đâu?

Không biết chiếc thang đã bị ai thu mất!

“Bọn trẻ con hay bắc thang trèo cây bắt tổ chim, chắc là nhân viên bệnh viện nhìn thấy nên chuyển thang đi rồi”. Cô nói rất thoải mái, không lo lắng chút nào.

Không những không lo lắng mà còn xắn tay áo chuẩn bị tay không tụt xuống.

Bác Yến giữ cô lại, cô còn cam đoan với hắn: “Yên tâm, lần này tớ tuyệt đối sẽ không trượt tay đâu”.

Kết quả...

Viên Mãn đúng là nói được thì làm được, không hề trượt tay, chỉ trượt chân một chút lúc sắp xuống đến đất. Nhưng cô cũng không ngã xuống đất, mà ngã lên...

Trên người một cậu bé mập mạp...

“May mà khi đó cô gầy, nếu không hôm đó tôi đã bị cô đè chết rồi”.

Giờ này ngày này, Trịnh Diễn Tự tổng kết lại chuyện nhiều năm trước bằng một câu như vậy.

Viên Mãn chớp chớp mắt, chỉ anh ta: “Anh?” Lại chỉ chính mình: “Tôi?”

Trịnh Diễn Tự hờ hững như muốn nói, đúng vậy, không sai, chính là cô, đừng có chối.

“Cả mùa hè năm đó tôi đều xem cô và Bác Yến quần quýt với nhau. Lúc thì hắn trèo cây vì cô, lúc thì cô leo cây xuống tìm hắn. Lúc thì hắn dầm mưa mấy tiếng bên ngoài khoa điều trị để đợi cô, lúc thì cô nuôi muỗi nửa buổi tối trong buồng điện thoại công cộng để nói chuyện điện thoại với hắn. Khi đó cô và hắn có nghĩ tới cảm giác của tôi không?”

Cái gì? Anh ta lại còn buộc tội cô nữa???

“Anh là đồ cuồng nhìn trộm!” Cuối cùng cô giáo Viên không nhịn được đứng dậy lên án: “Dám nhìn trộm tôi từ khi tôi vẫn là thiếu nữ thuần khiết???”

Đương nhiên, cô giáo Viên dù bề ngoài tức giận nhưng trong lòng lại không nhịn được nhảy nhót: Chẳng lẽ năm đó trong mắt anh ta cô lại xinh đẹp đến vậy? Nếu không bao nhiêu năm đã trôi qua, tại sao anh ta còn có thể nhận ra cô?”

Nhưng đáp án thực tế thông thường đều tàn khốc...

“Nếu không có vụ cô bị gạt tàn đập trúng phải nằm viện, tôi nhân tiện điều tra cha mẹ cô, nhận ra cha cô chính là bác sĩ điều trị chính của tôi năm đó*, tôi sẽ hoàn toàn không ngờ được cô lại...”

Anh ta dừng lại một lát, không nói tiếp. Nhưng hiển nhiên ý anh ta muốn nói là “Hoàn toàn không ngờ cô lại béo đến mức này”.

Đáp án này đúng là... làm người ta tổn thương.

Bên này, Viên Mãn tan nát cõi lòng. Bên kia, Trịnh tiên sinh tự nhận là lịch thiệp vì đã lược qua nửa câu sau, chỉ tiếp tục nói: “Càng không ngờ hai người năm đó tôi hâm mộ lại có kết cục như vậy...”

++++++

Có thể bạn đã quên, ông Viên từng nói TDT nhìn quen mắt, là vì ông đã điều trị cho TDT hơn 10 năm trước.

40. Chương 40

Sân bóng đá mênh mông, bãi cỏ xanh mượt được ánh đèn chiếu sáng bùng. Bác Yến đứng trên sân bóng, người cao mét tám mà vẫn tỏ ra hết sức nhỏ bé.

Xung quanh hắn chỉ có bóng dáng của chính hắn được ánh đèn in xuống mặt cỏ.

Bác Yến cho rằng mình có thể đã điên. Tại sao hai chữ chia tay lại có thể nói ra miệng dễ dàng như vậy?

Tổng Lâm Giai có gì không tốt? Trong đợt du học sinh đó, Tổng Lâm Giai là cô gái xinh đẹp nhất, thông minh nhất, nói chuyện với hắn hợp nhất, đi bên cạnh cũng nở mày nở mặt nhất.

Cũng là sau khi gặp Tổng Lâm Giai, hắn mới thật sự hiểu được, từ lâu hắn đã không còn yêu Viên Mãn nữa. Thứ duy nhất chống đỡ tình cảm của hắn và Viên Mãn chính là quá khứ, những kí ức của tám năm trời. Nhưng hơi ấm của quá khứ sao đo được với sự ấm áp hiện tại?

Thế là dần dần hắn càng ngày càng không muốn nghe điện thoại Viên Mãn gọi tới. Cho dù khi nhìn thấy mặt Viên Mãn trên màn hình, trong đầu hắn cũng chỉ còn một nghi vấn: Tại sao cô ta lại béo hơn rồi...

Hắn chỉ lựa chọn như tất cả những người đàn ông khác sẽ lựa chọn, có lẽ có một chút áy náy, nhưng thật sự không quá quan trọng...

Chủ yếu là đáng mừng, đáng mừng vì cuối cùng hắn đã thoát khỏi Viên Mãn, thoát khỏi một người phụ nữ chỉ biết nói “Không sao, không mua nhà cũng có thể kết hôn”, “Không sao, chúng ta cùng kiếm tiền nuôi con”, “Không sao, có vấn đề gì chúng ta cùng nhau giải quyết”.

Cuối cùng cũng cáo biệt một người phụ nữ không mang nỗi cho hắn bất cứ động lực nào, cuối cùng nghênh đón cuộc sống tràn ngập cảm xúc mà hắn mong muốn.

Một Tổng Lâm Giai hoàn toàn trái ngược với người yêu cũ đi vào cuộc sống của hắn, đây không phải điều hắn muốn sao? Nhưng vì sao lại càng ngày càng mệt mỏi? Càng ngày càng kìm nén?

Mới đầu hắn thích tính đồng đánh đặc thù của phụ nữ, hắn có thể chịu thua để dỗ dành cô ta, có thể cứng rắn chinh phục cô ta, cả hai cách đều mang lại niềm vui. Nhưng dần dần hắn bắt đầu bận công việc, không có thời gian và sức lực dỗ dành, thế là lại tranh cãi không ngừng. Hắn không muốn tranh cãi, cô ta nói hắn bạo hành lạnh. Hắn tranh cãi, cô ta nói hắn đạt được rồi là không còn trân trọng...

Mới đầu hắn thích tính đồng đánh đặc thù của phụ nữ, hắn có thể chịu thua để dỗ dành cô ta, có thể cứng rắn chinh phục cô ta, cả hai cách đều mang lại niềm vui. Nhưng dần dần hắn bắt đầu bận công việc, không có thời gian và sức lực dỗ dành, thế là lại tranh cãi không ngừng. Hắn không muốn tranh cãi, cô ta nói hắn bạo hành lạnh. Hắn tranh cãi, cô ta nói hắn đạt được rồi là không còn trân trọng...

Quả thật, hắn đã mắc bệnh chung của đàn ông, nắm trong tay là không còn quý trọng?

Bác Yến không biết.

Một cú sút xa búa tạ, vào! Đồng thời hắn cũng trượt chân ngã bệt xuống đất, đầu đầy mồ hôi.

Phiền muộn thật sự có thể lẫn xa theo trái bóng sao? Không hề...

Đến tận lúc một cảm giác lạnh buốt chạm vào cánh tay hắn.

Có lúc trí nhớ của da thậm chí còn tốt hơn của đầu óc. Đã bao lâu qua rồi? Mỗi lần gặp phải chuyện phiền lòng nào, hắn đều sẽ tới chỗ này đá bóng. Mỗi lần hắn mệt nằm xuống trước cầu môn đều có một người nhẹ nhàng đến gần, chạm chai nước khoáng mát lạnh vào cánh tay hắn.

Hắn rung mình vì lạnh, đồng thời quay lại, nhất định có thể nhìn thấy một gương mặt tươi cười: “Biết ngay là anh lại đến đây đá bóng mà...”

Cứ thế, kí ức và hiện thực xáo trộn trong một thời gian ngắn ngủi. Lúc này Bác Yến quay đầu lại, nói gần như là vô thức: “Viên Mãn!”

Quay lại.

Sững sốt.

Trước mắt Bác Yến là Tống Lâm Giai.

Tống Lâm Giai có lẽ cũng phát hiện, khi hắn gọi cái tên này và quay đầu lại, trong ánh mắt và giọng nói của hắn đều ngập tràn chờ mong, dù có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết.

Tống Lâm Giai cầm chai nước khoáng, lòng bàn tay có lạnh đến mấy cũng không lạnh hơn trái tim cô ta lúc này được.

Vội vội vàng vàng tìm đến đây, mồ hôi chảy nhòe cả trang điểm, bạn trai mình lại buột miệng gọi tên một người phụ nữ khác.

Tống Lâm Giai muốn cười lạnh mà không cười nổi.

Bác Yến vội vàng đứng lên, ánh mắt bối rối, tận lực che giấu gì đó. Có lẽ ngay cả chính hắn cũng kinh hãi, tại sao mình lại gọi tên Viên Mãn...

“Sao em lại đến đây?”

Trả lời hắn là một cái tát của Tống Lâm Giai.

Tiếng bạt tai vang vọng trong trời đêm thăm thẳm.

Vẫn dưới bầu trời sao này, Trịnh Diễn Tự còn đang tiếp tục hồi tưởng.

“Có điều nói cho cùng thì tôi nên cảm ơn cô và Bác Yến. Năm đó hai người đã làm cho tôi nhìn thấy hi vọng. Béo không có gì đáng ngại, vẫn có thể sống vui vẻ, vẫn có thể có người yêu. Nếu như tôi không đột nhiên hiểu ra điều này, sợ rằng bệnh kén ăn của tôi vẫn không khỏi được, sợ rằng bây giờ tôi đã chết rồi”.

Lần đầu tiên Trịnh tiên sinh phân tích quá khứ của mình một cách chân thành như thế. Đã quen với một Trịnh Diễn Tự lạnh lùng, Viên Mãn thật sự có chút không thích ứng. Cô gãi đầu xấu hổ: “Vậy tôi chẳng phải là ân nhân cứu mạng của anh sao?”

Trịnh Diễn Tự nhìn cô, ngán ngẩm bóp trán: Ôi... Đúng là chỉ giới trát vàng lên mặt mình.

Qua động tác chán nản ôm đầu của anh ta đã đoán được anh ta đang khinh bỉ mình, Viên Mãn nhếch miệng vô vị, đột nhiên lại ngắt ra: “Chờ đã, đột nhiên anh nói với tôi những chuyện này làm gì?”

Cuối cùng cô giáo Viên đã hỏi đúng điểm mấu chốt.

“Nếu cô thật sự không bỏ hắn được thì đi tìm hắn đi”.

Viên Mãn trợn trừng hai mắt.

Đây là lí luận quái gì?

“Không! Viên Mãn tôi tuyệt đối không nhai lại! Tôi từng cho đi rất nhiều, chính hắn không biết quý trọng, chà đạp tình cảm của tôi. Hắn có thể nào cũng là đáng đời!”

Trịnh Diễn Tự bốt cau mày một chút.

Đây là lần đầu tiên từ khi biết Viên Mãn, anh ta thấy cô bùng nổ như vậy.

Quả thật anh ta không hề tiếp xúc nhiều với phụ nữ, anh ta còn tưởng tất cả mọi phụ nữ đều luôn do dự khi bị tổn thương, giống như Hường Mông. Mấy ngày nay câu anh ta nghe thấy Hường Mông nói nhiều nhất chính là: “Tôi nên làm thế nào? Tôi muốn đi tìm anh ấy. Nhưng tôi không thể... Tôi rất muốn tha thứ cho anh ấy, nhưng tôi không thể...”

Nhưng lúc này Viên Mãn lại kiên cường như vậy, dứt khoát như vậy. Trịnh Diễn Tự kinh ngạc: “Vì sao?”

“Tôi là thế, lúc yêu sẽ toàn tâm toàn ý, có thể cho đi mọi thứ. Tất cả mọi người bảo tôi ngớ ngẩn, bảo tôi dở hơi, tôi đều không quan tâm. Nhưng một khi đã kết thúc, tôi sẽ không quay lại, tất cả mọi người đều cảm thấy đáng tiếc thì đã sao? Tôi phải nhìn về phía trước, nếu là bạn thì đừng có khuyên tôi quay lại, được không?”

Trịnh Diễn Tự suy tư một lúc lâu, cuối cùng bật cười gật đầu, nói gần như là than thở: “Nếu Hường Mông cũng có thể nghĩ giống như cô thì thật tốt”.

Sau một hồi phát tiết, Viên Mãn cũng thoải mái hơn, cúi đầu nhìn Trịnh Diễn Tự. Anh ta còn ngồi trên bậc thềm, khẽ buông mắt u sầu.

Viên Mãn thở dài, lại ngồi xuống bậc thềm: “Tại sao nói như vậy?”

Trịnh Diễn Tự không trả lời, chỉ nở một nụ cười ba phần đắng chát, bảy phần chán nản.

Được lắm! Gã Trịnh tiên sinh này lại bắt đầu úp mở rồi! Tại sao mọi chuyện từ gã này lại khó như vậy chứ? Viên Mãn chỉ có thể cố nén sốt ruột, dẫn dắt từng bước: “Vừa rồi anh nói đã nhìn thấy Daniel Trương đúng không? Thế nào? Hường Mông định làm lành với hắn ta à?”

“Không có. Hường Mông đột nhiên hẹn tôi đi ăn trưa, lúc tôi đến thì Daniel cũng có mặt”.

“Hắn ta lại đến tận Bắc Kinh cơ à?”

Trịnh Diễn Tự gật đầu.

Trịnh tiên sinh lại yên lặng. Cô giáo Viên đoán nếu mình cứ dò hỏi chút một như vậy, phỏng chừng đến lúc trời sáng cũng chưa moi được tin tức gì đáng giá, vì thế dứt khoát phát huy trí tưởng tượng của mình.

Hường Mông, Daniel, Trịnh Diễn Tự... Trong một nhà hàng, có thể xảy ra chuyện gì chấn động lòng người hay sao? Kết hợp với tâm tình sa sút của Trịnh Diễn Tự lúc này...

“Không phải là Hường Mông nói dối anh là bạn trai mới của cô ta để Daniel lui bước chứ?”

Trịnh Diễn Tự nhướn mày, rõ ràng như đang nói: Chuyện này cô cũng đoán được?

Cô giáo Viên nhếch miệng như trả lời: Biết ngay mà, thời đại nào rồi mà Hường Mông còn dùng bài vở cũ rích như vậy?

“Sau đó thế nào? Daniel bị đánh lui chứ?”

Mặc dù tình huống cũ rích nhưng vẫn đủ hấp dẫn, cô giáo Viên sốt ruột đứng lên, Trịnh Diễn Tự không ngăn đầu, đưa tay kéo cô ngồi xuống.

Tại sao người phụ nữ này không thể ngồi yên một lát, cứ hoa chân múa tay, lúc ẩn lúc hiện trước mắt anh ta?

“Không biết, hắn không tỏ thái độ gì, chỉ hẹn chúng tôi cuối tuần tham gia tiệc mừng hắn về nước”.

Cô giáo Viên bấm đốt ngón tay tính toán, gã Daniel này, đạo hạnh thâm hậu...

“Không sao, tôi sẽ định ra kế hoạch tác chiến giúp anh”. Cô giáo Viên vỗ ngực cam đoan: “Bảo đảm anh có thể đánh bại tình địch, giành được mỹ nhân...”

Còn chưa nói xong đã bị ngắt lời.

“Không cần”.

“Vì sao?”

Trịnh Diễn TỰ không trả lời cô, chỉ đứng dậy, đứng trước mặt Viên Mãn, quay lưng về phía Viên Mãn: “Về ngủ sớm một chút đi”.

Nói xong tay rút túi quần, đi thẳng không quay đầu lại...

Trịnh tiên sinh đứng là phất tay áo bỏ đi, không vương vấn mây mờ. Viên Mãn ngồi yên tại chỗ, thật sự là không nói được gì.

Cuối tuần cứ thế đến trong yên lặng.

Một chiếc xe con màu đen chạy vào khu biệt thự Mật Vân. Xe nhanh chóng dừng lại bên ngoài một tòa biệt thự, tài xế đeo bao tay trắng xuống xe mở cửa, ngay sau đó một đôi giày cao gót tinh xảo bước xuống từ cửa sau xe.

Tiếp theo đôi giày cao gót là một đôi giày da kiểu nam sáng loáng.

Từ giày da nhìn lên trên có thể thấy chiếc quần tây là phẳng phiu. Lên trên nữa, trên cổ áo sơ mi là hai chiếc kim gài lấp lánh chói mắt, khiến đôi mắt hơi hẹp dài cũng rạng rỡ lấp lánh theo.

Chính là Trịnh Diễn TỰ đã đơn độc hành động, bỏ lại quân sư quạu mo.

Người bên cạnh Trịnh Diễn TỰ đương nhiên là Hướng Mông trang điểm xinh đẹp tuyệt trần, mục đích là lấn át chủ nhân.

Hai người đi vào cổng biệt thự.

Hướng Mông lo lắng cúi xuống nhìn chính mình: “Tôi mặc như vậy có long trọng quá không?”

Trịnh Diễn TỰ lại chỉ cười cười: “Miễn đẹp là được”.

Hướng Mông nhìn chính mình phản xạ trong mắt Trịnh Diễn TỰ, yên tâm khoác tay Trịnh Diễn TỰ đi vào chiến trường.

Nhưng khi đi vào biệt thự, Hướng Mông lại không nhìn thấy Daniel mà nhìn thấy...

Bạn của cô ta khi ở nước ngoài???

Hướng Mông còn chưa đi vào đại sảnh đã sửng sốt. Daniel mời tất cả bạn của cô ta ở nước ngoài về nước, thế trận hùng tráng đến mức làm người ta không thể không kiêng kị.

Nhưng hiển nhiên tất cả những người ở đây đều là người lạ đối với Trịnh Diễn TỰ, anh ta chỉ cảm thấy bàn tay Hướng Mông đang khoác tay anh ta đột nhiên cứng đờ, không khỏi hỏi: “Sao thế?”

Hướng Mông cười cười miễn cưỡng: “Tôi nhìn thấy mấy người bạn, tôi đến chào họ”.

Trịnh Diễn TỰ gật đầu, đưa mắt nhìn Hướng Mông đi rồi mới xoay người tìm nơi đứng chờ. Nhưng khi anh ta đang chuẩn bị cầm lấy một li rượu trên bàn ăn dài, đuôi mắt lại thoáng nhìn thấy gì đó rồi sửng lại.

Một nhân viên phục vụ cách đó không xa đang nhìn trộm anh ta.

Trịnh Diễn TỰ lập tức lia ánh mắt sắc như dao tới, nhân viên phục vụ đó sợ hãi cúi đầu.

Viên Mãn đứng sau quầy bar, cố gắng hết sức cúi đầu, trong lòng hồi hộp: “Hình như anh ta phát hiện ra chị rồi!”

Cô nói vào tai nghe bluetooth, giọng nói căng như dây đàn.

Đầu bên kia tai nghe bluetooth, giọng Cao Đăng lại tràn đầy nghi vấn: “Làm gì có chuyện đó, ở đây có mấy chục người mà, hẳn có thể phát hiện ra chị trong cả đám người cơ à?”

Mặc dù Cao Đăng khẳng định chắc chắn như vậy nhưng Viên Mãn vẫn không dám thờ ơ, cả người cứng đờ, ngược mắt nhìn về một phía khác.

Xem ra vừa rồi quả thật Trịnh Diễn Tự chỉ vô ý liếc mắt nhìn về phía cô, Viên Mãn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nơi này không nên ở lâu, Viên Mãn quyết định lập tức di chuyển, tìm một vị trí đông người hơn để lẫn trốn.

Nhưng cô vừa quay đầu đã bị một bóng dáng bất ngờ đi tới trước mặt chặn đường.

Viên Mãn ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng...

Trịnh Diễn Tự vẻ mặt lạnh lùng đứng trước mặt cô, đuôi lông mày bên trái nhếch lên.

Không cần nhiều lời, Viên Mãn đã hiểu anh ta đang dùng biểu cảm sinh động của mình để hỏi cô: Tại sao cô lại ở đây?

Viên Mãn nuốt nước bọt. Thôi, còn nước còn tát!

Cô giáo Viên cố bày ra một bộ mặt tươi tắn, nhiệt tình hỏi bộ mặt Husky trước mắt: “Hi! Drink? La?”

Thấy người phụ nữ này thật sự làm như không biết anh ta, đáng tiếc biểu diễn quá kém, Trịnh Diễn Tự sầm mặt xuống: “Cô giáo Viên, cô cho rằng tôi mù chắc? Cô thay một bộ quần áo khác là tôi không nhận ra cô sao?”

Viên Mãn cười cười, ngoan ngoãn đứng kiểu luôn luôn lắng nghe, lâu lâu mới hiểu.

Thậm chí còn phét lác không biết ngược: “Chúng tôi đã nhận tiền của khách hàng, đương nhiên sẽ phải làm tròn bổn phận với khách hàng!”

Trịnh Diễn Tự cũng không tốn nước bọt với cô, đưa tay định lôi cô ra ngoài, không ngờ lúc này lại bị một vị khách khác phá đám.

“Chào em! Cho anh một li whiskey!”

Một người đàn ông trẻ trung đi tới cắt ngang đoạn đối thoại của hai người. Viên Mãn phản ứng rất nhanh, lập tức quay sang cười nói với vị khách không rõ chân tướng đó: “Vâng, em sẽ mang đến cho anh!”

Nói xong cô cúi người chui qua dưới cánh tay Trịnh Diễn Tự đi mất.

Trịnh Diễn Tự định lôi cô đi nhưng thất bại, một giây sau quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Viên Mãn đã trốn lẫn vào đám đông nhanh như chớp, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu, đúng là nhanh như thỏ.

Ôi, càng ngày càng không khống chế được cô nàng này nữa.

Thôi đành để nước trôi bèo trôi. Có điều, anh ta cũng muốn xem xem hôm nay cô giáo Viên còn có thể gây ra chuyện gì nữa...

41. Chương 41: Chương 41

Hóa thân thành con tê tê thành công, cô giáo Viên liên tục len lỏi qua đám người, chuồn một mạch đến vườn hoa bên ngoài biệt thự.

Trong vườn hoa cũng bày bàn ăn dài và ghế ngồi nghỉ. Xem mặt trận cỡ này, lần này Daniel ít nhất phải mời 50 khách. Một buổi tiệc về nước mà có thể làm xa xỉ như vậy, chẳng lẽ là định dẫn mặt bạn trai hiện tại của bạn gái cũ, cũng chính là bạn trai giả hiệu Trịnh tiên sinh?

Viên Mãn đang vuốt cằm suy ngẫm, đột nhiên lại bị một âm thanh dịu dàng làm cho kinh hãi.

“À... Whiskey của tôi...”

Âm thanh gần trong gang tấc, Viên Mãn quay đầu nhìn lại.

Vị khách vừa rồi gọi whiskey không ngờ lại... đi theo cô đến tận nơi này?

Cô giáo Viên quả thực khiếp sợ, vị khách này lại lộ ra một ánh mắt âm thầm khát vọng. Viên Mãn vội vã nhìn quanh khắp nơi, may mà bàn ăn dài ngay bên cạnh, cô cầm lấy một li whiskey đưa cho vị khách này. Sau khi cười cười với khách, Viên Mãn quay người định đi, dù sao nhiệm vụ chủ yếu của cô hôm nay là quan sát Hướng Mông, sẵn sàng phò tá Trịnh Diễn Tự chứ không phải thật sự đến bưng bê.

Không ngờ vị khách lại gọi giật lại: “Chờ đã!”

Viên Mãn nghi hoặc quay lại nhìn.

Vị khách này lại cúi đầu ngượng ngùng: “À... Anh có thể xin số QQ của em không?”

Viên Mãn sững sốt trợn trừng hai mắt.

Vị khách tiếp tục gãi đầu e lệ: “Ồ... Vừa rồi anh đã để ý em, nhưng dù sao bây giờ em cũng đang làm việc, anh không tiện quấy rầy. Lúc nào em được nghỉ, anh có thể mời em... đi ăn cơm không?”

Đây là đang... làm quen sao?

Chẳng lẽ người đàn ông này thị lực không tốt?

Viên Mãn lộ vẻ không thể tin được, chỉ chỉ chính mình: “Anh khẳng định? Tôi?”

Hiển nhiên, cô cho rằng ánh mắt anh ta rất hoang đường, anh ta lại cảm thấy câu hỏi của cô rất hoang đường, không khỏi mỉm cười xác nhận: “Đúng vậy, em”.

Viên Mãn chuẩn lên tầng ba, tầng ba không mở cửa đón khách, xung quanh không có một bóng người. Viên Mãn ngồi trên bậc thang, tay cầm điện thoại di động mở camera tự sướng, dùng điện thoại như gương, quan sát chính mình từ các góc độ.

Về mặt vẫn không hết nghi hoặc. Đến tận lúc có tiếng bước chân đến gần, Viên Mãn giật mình, vội giấu điện thoại ra sau lưng. Đang chuẩn bị đứng lên tìm đường chuẩn mắt, Viên Mãn lại nhìn thấy người từ tầng hai đang đi lên lại không phải người ngoài mà là đối tác tốt của cô, Cao Đăng.

Viên Mãn thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa giơ điện thoại di động lên trước mặt, tiếp tục quan sát chính mình từ mọi góc độ.

“Em tìm chị mãi”. Cao Đăng bỏ tai nghe bluetooth xuống, cũng đặt mông ngồi xuống bậc thang. Đối tác của mình tự đứng trốn lên trên này chụp ảnh tự sướng, một mình gã làm sao kiểm soát được toàn bộ cục diện: “Tưởng chị đang bám theo Trịnh Diễn Tự cơ mà? Sao lại lên đây làm gì?”

Viên Mãn đâu có thời gian trả lời, chỉ mãi loay hoay điện thoại di động. Cuối cùng, khi ống kính dừng lại ở vị trí chéo 45 độ phía trên, hình ảnh của cô trong điện thoại: Mắt to, cằm nhọn, khe ngực, đầy đủ cả.

Cao Đăng nhìn mãi mà không hiểu một loạt những hành động của cô có ý nghĩa gì, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Chị đang làm gì thế?”

“Chị vừa được người ta làm quen”.

Ngay cả bản thân Viên Mãn khi nói ra lời này cũng mang đầy vẻ khó tin, càng huống chi là Cao Đăng.

“Em còn không có người làm quen mà chị lại được làm quen?” Cao Đăng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một nguyên nhân: “Thị lực của hần chắc chắn không tốt”.

“Hần nói chị cười nhìn rất giống Hilary Duff”.

“A, vậy chắc không phải thị lực không tốt”. Cao Đăng dừng một chút: “Mà là mù rồi. Hoặc là hần bán hàng đa cấp, đang định lừa tiền chị”.

Viên Mãn nhếch miệng. Được, Cao Đăng đúng là một lời thức tỉnh người trong mộng. Thay vì tin tưởng cô quả thật là người đẹp 45 độ chéo xuống, chẳng thà tin rằng vị khách kia hoặc là cận thị nặng hoặc là phần

tử bán hàng đa cấp. Viên Mãn hậm hực cất điện thoại, đang chuẩn bị đứng dậy tiếp tục công việc, Cao Đăng đột nhiên lại cau mày trịnh trọng quan sát cô: “Nhưng mà cũng phải nói hình như chị thật sự gầy hơn một chút, sắp có cằm nhọn rồi...”

Có à? Viên Mãn một lần nữa lấy điện thoại ra bật selfie, liếc mạng điều chỉnh cằm mình trước điện thoại. Kết quả đúng là đáng mừng, cô quả thật đã nhìn thấy cằm nhọn.

Viên Mãn suýt nữa rơi lệ: Xin chào, cái cằm nhọn đã biến mất sáu năm không gặp.

Lần này ngay cả Cao Đăng cũng kinh ngạc. Gã quá quen Viên Mãn, quen đến mức hoàn toàn bỏ qua thẩm mỹ, quen đến mức Viên Mãn là nam hay nữ cũng sắp quên mất rồi, đầu để ý quan sát xem cô gầy hay béo.

Bây giờ quan sát kĩ càng, đúng là...

Vốn phải mặc cỡ XL, bây giờ mặc cỡ L là được rồi, thậm chí còn rộng rãi. Nhân viên phục vụ lại có quy định phải trang điểm toàn bộ, Viên Mãn dán lông mi giả vào, đánh môi đỏ rực, quả thật cũng ra dáng người đẹp.

“Quả thật chị có gầy đi một chút, nhưng... Hilary Duff?” Về mặt kinh hãi, Cao Đăng cử động ngón trỏ như chuột rút: “Vẫn còn xa lắm. Em vẫn cho rằng hân là kẻ bán hàng đa cấp”.

Trong lúc hai đối tác tốt sắp sửa tranh chấp không ngớt, lại có tiếng bước chân vang lên từ cầu thang phía dưới, hơn nữa còn là tiếng bước chân của hai người.

Viên Mãn, Cao Đăng ăn ý nhìn nhau, cảnh giác đứng dậy, đang chuẩn bị tìm chỗ tránh hai người từ tầng dưới đi lên...

Một phụ nữ trung niên trang điểm kĩ càng và một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc cầu kì sang trọng nhưng vẻ mặt lại hết sức thân thiện.

Viên Mãn nhanh chóng nhận ra phụ nữ trung niên chính là giám đốc quan hệ xã hội phụ trách buổi party lần này, còn người kia...

Viên Mãn chưa kịp nhìn đã bị Cao Đăng kéo sang bên cạnh. Mà lúc này giám đốc quan hệ xã hội cũng đã nhìn thấy hai người.

Nếu bị giám đốc quan hệ xã hội nhận ra hai người bọn họ không phải nhân viên của mình thì chẳng phải hỏng bét? Viên Mãn đương nhiên là người nhát gan hơn, vội vàng cúi đầu không dám thở mạnh, còn Cao Đăng xưa nay là người cam đảm, chắc chắn giám đốc quan hệ xã hội không nhận ra hết các nhân viên thuộc quyền nên thoải mái đối mặt với giám đốc quan hệ xã hội, thậm chí còn khúm na khúm núm chào hỏi: “Giám đốc!”

Giám đốc quan hệ xã hội nhìn thấy hai người mặc đồng phục nhân viên lại trốn việc trên tầng ba, lập tức cau mày: “Còn không mau xuống đi làm?”

Cao Đăng vội vàng gạt đầu, kéo Viên Mãn chạy xuống bên dưới.

Giám đốc quan hệ xã hội và người đàn ông trẻ tuổi đó cũng không để ý đến chuyện vặt vãnh này, đi thẳng vào một gian phòng trên tầng ba, khép hờ cửa lại.

Nghe thấy tiếng cửa phòng khép lại trên lầu, Viên Mãn và Cao Đăng tự nhiên dừng bước: “Người đàn ông trẻ tuổi đó là ai?”

“Daniel Trương”.

Sao? Bạn trai cũ của Hướng Mông không ngờ lại là một người Hoa tóc đen da vàng?

Thấy Viên Mãn lộ vẻ bàng hoàng kinh ngạc, Cao Đăng không nhịn được chọc ngón tay vào trán cô: “Chị chỉ biết lên trên này soi gương, nếu không có em không chế tình hình, bây giờ có khi chúng ta còn không biết mặt mũi tình địch của Trịnh Diễn Tự như thế nào, làm sao giúp Trịnh Diễn Tự đánh bại tình địch được?”

Viên Mãn không thể cãi lại, chỉ có cách cúi đầu nhận lỗi.

Cao Đăng cũng không có thời gian tị nạnh với cô, phất tay một cái, chỉ huy Viên Mãn cùng mình rón rén quay lên tầng ba, đến ngoài cửa phòng nghe xem Daniel Trương và giám đốc quan hệ xã hội bàn mưu tính kế gì.

Cửa phòng khép hờ, Cao Đăng dùng ngón trỏ nhẹ nhàng đẩy ra một khe cửa, hai người nép ngoài cửa nghe trộm.

Thấy giám đốc quan hệ xã hội dẫn Daniel đi tới bên cửa sổ, chỉ mấy vị trí ngoài cửa sổ, nói: “Trương tiên sinh, sân bãi toàn bộ đã chuẩn bị xong, đến đúng 1 giờ, người chúng tôi sắp xếp sẽ nghĩ cách dẫn tiểu thư Hướng Mông tới vị trí chỉ định”.

Viên Mãn vội vàng trao đổi ánh mắt với Cao Đăng. Bên ngoài cửa sổ hình như chính là bãi cỏ đằng trước biệt thự. Giám đốc quan hệ xã hội bố trí những gì trên bãi cỏ đó? Vì sao phải dẫn Hướng Mông tới chỗ đó?

Viên Mãn và Cao Đăng trao đổi bằng ánh mắt còn chưa tìm ra bất cứ đáp án nào, giám đốc quan hệ xã hội đã cất bước đi ra cửa, giày cao gót lách cách.

Viên Mãn và Cao Đăng sợ đến hồn phi phách tán, hoàn toàn không kịp suy nghĩ, theo bản năng chạy dọc hành lang. Đồng thời với tiếng mở cửa vang lên, hai người bất chấp nền đá cẩm thạch cứng rắn, anh dừng đổ người ngã xuống đất.

Một giây sau, giám đốc quan hệ xã hội mở cửa đi ra, rất vội vàng, hoàn toàn không phát hiện trên hành lang cách đó không xa có hai người đang nằm im không dám thở mạnh.

Đợi tiếng giày cao gót đi xuống cầu thang càng ngày càng nhỏ, Viên Mãn mới kêu đau một tiếng, lồm cồm bò dậy.

Đưa tay sờ má. Được lắm! Ngã rách cả mặt.

Lại nhìn Cao Đăng. Không tốt hơn cô được bao nhiêu, trán đã xanh một mảng. Viên Mãn gần như nhìn thấy quá trình mảng xanh trên trán đối tác sưng lên như thế nào, có thể thấy là rất đau...

Nơi này đúng là không thể ở lâu, hai thương binh vừa xoa chỗ đau vừa nhăn nhó xuống lầu.

Lúc đi qua phòng Daniel đang ở, chỉ vô tình nhìn vào trong phòng, cả hai người đồng loạt dừng lại.

Daniel vẫn đứng bên cửa sổ, lại không nhìn ra ngoài cửa sổ mà cúi đầu lộ vẻ suy tư, nhìn một thứ trong tay hắn...

Nhấn kim cương??

Viên Mãn, Cao Đăng liếc nhau, cùng thấy vẻ kinh ngạc của đối phương. Hiển nhiên chiếc nhẫn kim cương từ trên trời rơi xuống này đã phá vỡ toàn bộ mọi tính toán.

Chẳng lẽ Daniel đã li hôn? Lần này về nước chỉ là để cầu hôn bất ngờ? Cho nên mới mời toàn bộ bạn của Hướng Mông ở nước ngoài về để chứng kiến thời khắc này?

Làm gì có thời gian thưởng thức chiếc nhẫn kim cương thoát nhìn hơn 3 carat này rồi cuộc đất tiền đến mức, nào, Viên Mãn cũng quên cả cú ngã đau đến tận linh hồn vừa rồi, lập tức kéo Cao Đăng xuống lầu.

Lần này Cao Đăng hoàn toàn không có chủ ý gì nữa: “Làm thế nào? Làm thế nào?”

“Cái gì làm thế nào?” Viên Mãn nhanh chóng xuống lầu, âm thanh bị bước chân làm cho rung động: “Đương nhiên là phá hoại rồi! Vạn nhất Daniel thật sự cầu hôn thành công, Trịnh Diên Tự còn theo đuổi cái quái gì nữa?”

Thoáng cái hai người đã chạy xuống cầu thang, đi tới cửa vào vườn hoa, trước mắt là vị trí lát nữa Daniel sẽ cầu hôn.

Trên thảm cỏ là quang cảnh của một buổi tiệc đứng. Giám đốc quan hệ xã hội đang chỉ huy công nhân vận chuyển một loạt hòm gì đó, trên hòm phủ vải bạt không thấm nước. Nếu là năm phút trước, Viên Mãn sẽ cho rằng trong hòm chứa đồ ăn sẵn từ nhà hàng chở đến, nhưng lúc này...

Trên một chiếc hòm trong số đó, tấm vải bạt không đầy kín hẳn, gió nhẹ thổi qua, phía dưới tấm vải bạt lộ ra một đóa hoa hồng trắng.

“Quả nhiên là chuẩn bị cầu hôn”. Cuối cùng Cao Đăng cũng có thể xác nhận, vẻ mặt lại vẫn khiếp sợ như cũ: “Hiệu suất đúng là quá nhanh!”

Lúc này cô giáo Viên lại thể hiện một thái độ nên có, nhìn những đợt sóng ngầm dưới bề ngoài một buổi tiệc đứng trước mặt, ánh mắt kiên định như đã có dự tính: “Yên tâm, hiệu suất của chúng ta sẽ nhanh hơn hẳn”.

42. Chương 42: Chương 42

“Chị đã nghĩ ra phải làm thế nào rồi?” Cao Đăng bảy phần nghi hoặc, ba phần khâm phục.

Lúc này Viên Mãn đã xắn tay áo chuẩn bị hành động: “Tìm được Hường Mông rồi nói tiếp”.

Lợi ích khi có đối tác lâu năm chính là không cần nhiều lời, trực tiếp chia nhau hành động. Cao Đăng phụ trách bên ngoài, Viên Mãn phụ trách trong nhà: Đại sảnh, quầy bar, bàn ăn, nhà vệ sinh, hành lang...

Viên Mãn vừa đi tìm vừa gọi điện thoại cho Trịnh Diễm Tự.

Trịnh Diễm Tự và Hường Mông đang ở cùng nhau là tốt nhất. Nếu lúc này Trịnh Diễm Tự ở một mình, cô cũng có thể nói với anh ta âm mưu cầu hôn hôm nay để anh ta biết đường phòng bị.

Nhưng điện thoại lại không có người nghe.

Viên Mãn sốt ruột từ đầu tóc đến ngón chân, không dám dừng lại phút nào, tiếp tục đi xuống tầng hầm tìm kiếm: Phòng bi-a, bể bơi trong nhà, phòng kính trồng hoa...

Vừa bước xuống bậc thang đi xuống tầng hầm, điện thoại di động của Viên Mãn đã đổ chuông. Viên Mãn vừa định tiện tay tắt đi lại nhận ra là điện thoại Trịnh Diễm Tự gọi lại nên vội vàng nghe máy.

“Cô làm gì vậy? Đoạt mạng liên hoàn call à?” Giọng nói vẫn thờ ơ, lạnh nhạt, không nhanh không chậm.

Viên Mãn vội cướp lời anh ta: “Anh đừng hỏi gì vội, nghe tôi nói đã. Lần này hoàn toàn không phải party về nước, mà là...”

Viên Mãn vừa mới cướp lời người ta xong đã bị một người khác cướp lời...

“Cô giáo Viên?”

Âm thanh êm tai như nước suối trong vắt, lại xen lẫn một chút kinh ngạc. Viên Mãn nhìn về phía phát ra âm thanh...

Không phải ai khác, chính là Hường Mông từ hầm ngầm đang đi lên.

Đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, tới tay lại chẳng tốn công phu, lúc này Hường Mông chỉ còn cách cô có mấy bậc thang.

Viên Mãn không để ý đến Trịnh Diễm Tự bên kia điện thoại nữa mà nhanh chóng cắt điện thoại đi. Lúc này Hường Mông đã bước lên bậc thang, đến gần chỗ cô: “Sao cô lại ở đây?”

Ánh mắt nghi hoặc của Hường Mông chạy một vòng trên người Viên Mãn, từ mặt Viên Mãn trượt xuống đến bộ đồng phục nhân viên trên người Viên Mãn, lại trở lại trên gương mặt Viên Mãn, nhìn chằm chằm vết thương trên mặt Viên Mãn, lông mày nhíu lại: “Mặt cô...”

Hường Mông còn chưa nói xong, Viên Mãn đã vội vã quỳ xuống.

Hường Mông sợ đến mức suýt nữa ngã từ cầu thang xuống, vất vả lắm mới đứng vững được, vội bước tới đỡ lấy Viên Mãn: “Cô làm sao vậy?”

Điều hòa tổng trong nhà chạy vù vù, Viên Mãn muốn nặn ra nửa giọt mồ hôi cũng khó, chỉ có thể thầm than một câu: Phần cứng không đủ, chuyển sang diễn xuất! Sau đó mới từ từ mở mắt ra: “Tôi... đau bụng quá...”

“Cô có ăn thứ gì bị hỏng không?” Qua vẻ mặt sốt ruột của Hướng Mông có thể thấy cô ta thật sự tin tưởng màn biểu diễn của Viên Mãn: “Khu biệt thự này có bác sĩ phụ trách, tôi đi tìm bác sĩ...”

Viên Mãn giữ chặt tay Hướng Mông, muốn đi? Đi sao được?

“Đưa tôi... đến bệnh viện”.

Lần trước bỏ túi phim Hàn cho Trịnh Diễn Tự, xem đủ các kiểu nữ nhân vật chính chết vì nan y, chết vì tai nạn giao thông, chết thê chết thảm, trình độ biểu diễn của cô giáo Viên quả thực có bước nhảy vọt về chất, không còn là Viên Mãn giả vờ ngủ cũng bị người ta bóc mẽ khi vào viện vì bị gạt tàn đập trúng lần trước. Lúc này cô giáo Viên diễn xuất hoàn hảo cả về âm thanh, đáng về lẫn tư thế: Ôm bụng, nhe răng trợn mắt, giọng nói run run.

Vừa tóm chặt tay Hướng Mông không buông ra vừa phát cờ hò reo trong lòng: Hướng tiểu thư, mau đưa tôi đến bệnh viện đi, nếu không tôi sắp không được nữa rồi...

Cuối cùng Hướng tiểu thư ngây thơ cũng không định đi tìm bác sĩ nữa: “Tôi đưa cô đến bệnh viện!”

Vừa nói, Hướng tiểu thư vừa cố gắng đỡ “vật nặng” trọng lượng gần gấp rưỡi mình lên.

Viên Mãn đang thầm tính toán làm thế nào mới có thể tỏ ra ốm yếu bệnh tật mà lại không dè ngả Hướng Mông. Lúc đang định run rẩy đứng lên, lúc đang chuẩn bị nghênh đón bình minh thắng lợi, một bàn tay không biết từ đâu vươn tới gần như đã man giạt tay cô ra khỏi tay Hướng Mông.

Tên tiểu quỷ nào lại chạy tới quấy rối trong thời khắc then chốt này?

Viên Mãn lập tức quên mất mình đang vào vai một bệnh nhân nửa chết nửa sống, quắc mắt nhìn lên, một giây sau lại sững sờ.

Kẻ đột nhiên xông vào quấy rối không ngờ lại là Trịnh Diễn Tự?

Viên Mãn không kịp giấu vẻ mặt tràn ngập căm phẫn, chỉ kịp nghĩ một câu trong đầu: Toi rồi, Trịnh tiên sinh chắc chắn phát hiện trò mèo rồi...

Bên kia, Hướng Mông không hề phát hiện chuyện khác thường, vẻ mặt vẫn đầy sốt ruột. Bên này, cô giáo Viên lòng như tro tàn, ngồi chờ bị lật tẩy. Nhưng lúc này Viên Mãn lại thấy người mình nhẹ bẫng.

Không ngờ cô lại bị bế xốc lên...

Bị Trịnh Diễn Tự bế xốc lên??

Viên Mãn không dám thở mạnh nữa.

Trịnh Diễn Tự không cúi xuống nhìn cô, chỉ cầm đầu đi một mạch. Tiếng thở khe khẽ, quai hàm căng cứng, trái khế khẽ chuyển động, gân xanh nổi lên trên cánh tay... Tất cả những thứ này yên lặng hội tụ thành một dòng điện chạy đến tai Viên Mãn làm tai cô nóng rần rần.

Anh ta bế cô lên tầng một, đi qua đám người trong đại sảnh, ngay cả ánh mắt khác thường của những người xung quanh cũng không lay chuyển được sự cương nghị và dịu dàng của anh ta.

Viên Mãn vừa định lên tiếng giải thích với anh ta, khóe mắt lại thoáng thấy Hướng Mông cũng đang vội vàng chạy theo, chỉ có thể cắn răng ngậm miệng lại, không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Trịnh Diễn Tự.

Chỉ tiếc là Trịnh Diễn Tự và cô không thể ăn ý như cô và Cao Đăng, sao có thể đọc hiểu được ánh mắt của cô? Thấy cô làm vậy, Trịnh Diễn Tự còn tưởng cô đau đến mức hai mắt trợn ngược, liền tức giận vô cớ, cúi xuống trợn mắt nhìn cô, có bức bối, có bất đắc dĩ, như nhìn một em bé bướng bỉnh nói thế nào cũng không chịu nghe, thương xót có, trách cứ cũng có...

Nhìn thấy ánh mắt này, Viên Mãn ngơ ngác, cả người cứng đờ, dường như chìm vào ánh mắt như bình tĩnh, như gợn sóng của anh ta không thể nào thoát ra được.

Chỉ có thể để mặc anh ta trách cứ...

“Có phải cô lại chui xuống gầm bàn ăn vụng nhiều quá nên đau bụng không?”

Đây là một người đàn ông với cánh tay rắn rỏi.

“Tôi phải nói thế nào cô mới nghe?”

Đây là một người đàn ông mặt lạnh tâm nóng.

“Cố chịu đau một chút, tôi đưa cô đến bệnh viện”.

Đây là một...

...Người đàn ông nhất định sẽ không thuộc về cô.

Một tiếng sau, cuối cùng xe dừng lại ngoài cửa một bệnh viện to đẹp.

Xuống xe, cuối cùng không còn cần Trịnh Diễn Tự bế nữa, cô giáo Viên bị đặt thẳng lên chiếc giường bệnh ngoài cửa bệnh viện, được y tá đẩy vào trong.

Nghe tiếng bánh xe lấp ở bốn góc giường bệnh phát ra tiếng ken két khe khẽ, Viên Mãn tuyệt vọng kéo chiếc chăn mỏng màu trắng lên trùm kín mặt, không đành lòng nhìn tất cả những gì sắp xảy ra.

Lúc cô làm xong một loạt xét nghiệm, được đưa về phòng bệnh, Hướng Mông vốn đang đợi trên sofa lập tức đứng lên, Trịnh Diễn Tự đứng bên cửa sổ xoay lưng ra cửa cũng quay đầu lại.

Bác sĩ đi theo Viên Mãn đến phòng bệnh đưa mắt nhìn người phụ nữ trẻ chờ trong phòng bệnh với vẻ mặt sốt ruột rồi lại nhìn người đàn ông trẻ với vẻ mặt bình tĩnh như chuyện không liên quan đến mình, cuối cùng quyết định đi đến trước mặt người phụ nữ trẻ có vẻ tương đối quan tâm đến sự sống chết của bệnh nhân, cũng chính là Hướng Mông.

“Kết quả xét nghiệm hoàn toàn bình thường”.

Hướng Mông sửng sốt: “Sao lại thế được?”

“Thật vậy. Không phải viêm dạ dày cấp tính, cũng không có vấn đề gì khác”.

Bác sĩ nói rất rõ ràng, Viên Mãn không muốn nghe tiếp, chỉ muốn đào lỗ tự chôn mình xuống đất...

Lúc này Trịnh Diễn Tự cuối cùng cũng lên tiếng: “Cô ấy đau đến mức mồ hôi đầm đìa thế kia, sao lại không có chuyện gì được?”

Trịnh Diễn Tự vừa nói vừa đi đến chỗ Viên Mãn, Viên Mãn cúi gầm mặt xuống.

Cô có thể nói với anh ta rằng đó không phải cô toát mồ hôi vì đau mà là toát mồ hôi vì sợ không? Sợ sau khi biết chân tướng, anh ta sẽ ném thẳng cô ra ngoài cửa sổ.

Có lẽ Trịnh tiên sinh trời sinh đã có khí trường làm người ta thần phục, vị bác sĩ vừa nãy còn đầy chắc chắn lập tức lại ngập ngừng: “Nếu thật sự phải tiếp tục tìm ra nguyên nhân bệnh, vậy tôi đề nghị soi xem có u phân hay không, u phân quá nhiều cũng sẽ dẫn tới...”

Trịnh Diễn Tự không hề quay sang nhìn bác sĩ, chỉ đứng trước mặt Viên Mãn, hơi cúi xuống đưa tay sờ trán cô. Viên Mãn tránh né theo bản năng nhưng lại bị anh ta giữ chặt.

Anh ta đặt tay lên trán cô xem nhiệt độ: “Quả thật không sốt, nhưng mặt cô đỏ như vậy...”

“...”

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi sự quan tâm lần đầu tiên của người đàn ông này?

Cô giáo Viên đã cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn nữa, tránh đến không thể tránh hơn nữa, nên đành phải dậm lao theo lao: “Tôi... tôi đau đầu”.

Cô nói như vậy, Trịnh Diễn Tự mới hạ tay xuống. Viên Mãn lại không thể thở phào nhẹ nhõm, gần như thâm cầu khẩn vô vọng trong lòng: Hướng tiểu thư ơi là Hướng tiểu thư, cô đi ra chỗ khác một lát được không? Còn không nói với Trịnh Diễn Tự chân tướng, tôi không có bệnh cũng phải bị giày vò sinh bệnh...

Chẳng lẽ bởi vì bây giờ cô gầy hơn rồi, mỡ trên người không đủ nữa? Cho nên rõ ràng trước đây mỗi lần cầu khẩn các bạn mỡ trên người đều linh nghiệm, bây giờ lại liên tiếp mất thiêng? Chẳng những Hướng Mông không đi mà Trịnh Diễn Tự còn tới gần cô, không nói một lời ôm eo cô.

Mặc dù biết đây là anh ta cần đỡ cô đi đến giường bệnh, nhưng...

Lòng bàn tay anh ta dán vào eo cô, ấm áp. Cánh tay anh ta vòng sau lưng cô, mạnh mẽ. Khoảng cách giữa anh ta và cô, 0,5 cm.

Cả người cô giáo Viên hoàn toàn cứng ngắc.

Lúc này không ngờ Hướng Mông lại lên tiếng giải cứu cô: “Đúng rồi, tôi không mang ví, lát nữa anh đi nộp viện phí nhé”.

Hướng Mông vừa nói vừa đi tới vỗ vỗ vai Trịnh Diễn Tự. Trịnh Diễn Tự quay lại nhìn Hướng Mông, Viên Mãn mới nhận ra cơ hội này vùng thoát khỏi tay Trịnh Diễn Tự, trèo trên giường bệnh nhanh như chớp, không dám cả thử mạnh. Đến tận lúc Trịnh Diễn Tự nghe lời Hướng Mông rời khỏi phòng bệnh.

Phòng bệnh không còn Trịnh Diễn Tự, không khí cũng thoáng mát hơn nhiều...

Viên Mãn nằm trên giường bệnh, thở một hơi thật dài.

Việc này lại khiến Hướng Mông đột nhiên bật cười.

Nghe thấy tiếng cười như chuông bạc này, Viên Mãn kinh ngạc quay phắt đầu lại.

Chỉ thấy Hướng Mông nhìn cô như đã biết rõ tất cả: “Cô giáo Viên, cô thích anh ấy đúng không?”

Viên Mãn chết sững.

Hướng Mông thấy thế, nét cười sâu hơn.

“Ồ... sao? Anh ấy? Ai?” Câu hỏi của Hướng Mông quá bất ngờ làm Viên Mãn không phòng bị kịp, vẻ mặt giả vờ không hiểu nhưng rõ ràng vẫn đầy sơ hở.

Hướng Mông phát hiện ngay vẻ bối rối mà cô ra sức che giấu: “Chúng ta đều là phụ nữ, ánh mắt cô không lừa được ai đâu”.

Vẻ mặt Viên Mãn đông cứng, không nói được gì.

Đương nhiên, không chỉ có vẻ mặt Viên Mãn đông cứng mà còn cả Trịnh Diễn Tự đang đứng ngoài cửa phòng bệnh, đang định quay về lấy ví tiền.

43. Chương 43

Trong phòng bệnh, ánh mặt trời buổi chiều từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu lên trên gương mặt Hướng Mông, có thể nhìn thấy rõ từng sợi lông tơ nhỏ bé. Nhưng người phụ nữ xinh xắn này, bất kể là trang điểm hay là nụ cười vẫn hoàn toàn kín kẽ ngay cả trước ánh nắng sáng ngời như thế.

Đây là một buổi chiều quá thích hợp để giải bày thẳng thắn, thế là sau một khoảng yên lặng ngẩn ngui, Hướng Mông lại lên tiếng: “Nhưng cô có biết không, anh ấy đã thích người khác rồi”.

Hướng Mông vẫn mỉm cười như vậy, Viên Mãn lại không nhận được cau mày.

Người Trịnh Diễn Tự thích không phải cô ta, Hướng Mông hay sao? Bây giờ lời này lại được nói ra từ miệng Hướng Mông, Viên Mãn sao có thể cảm thấy bình thường được?

Khi nhìn Hường Mông lần nữa, Viên Mãn không thể không nhìn bằng ánh mắt khác: “Cô vẫn biết anh ta thích cô?”

Về mặt của Hường Mông...

Viên Mãn coi như Hường Mông ngầm thừa nhận, trong lòng không khỏi than thở. Hai người này thật là thú vị, một người không nói, người kia thì giả vờ không biết, vẫn che giấu hết thấy dưới danh nghĩa tình bạn.

Còn cụ thể Hường Mông biết từ bao giờ, tại sao lại biết, vấn đề này không còn quan trọng. Viên Mãn cần rằng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề chính: “Vậy còn cô?”

“Tôi nghĩ cô có thể hiểu được, tôi và Diển Tự quá quen nhau, quen đến mức tôi cảm thấy có lẽ tôi không thể sinh ra tình yêu với anh ấy. Nhưng anh ấy lại là người bạn, người thân không thể thiếu của tôi, có lúc tôi mong rằng anh ấy đừng bao giờ nói, tôi cũng sẽ tiếp tục làm như không biết. Nếu không, một khi tôi từ chối anh ấy, tôi sẽ vĩnh viễn mất anh ấy”.

Ý chính là cô ta không thích Trịnh Diển Tự một chút nào?

Nhưng khi kết luận này vừa hình thành trong đầu Viên Mãn, Hường Mông lại chuyển giọng, cười khổ nói tiếp: “Nhưng mấy năm nay tôi đã trải qua rất nhiều chuyện, nói thật, tôi thật sự sợ bị tổn thương lần nữa. Bây giờ tôi quay đầu lại, phát hiện anh ấy vẫn ở chỗ cũ chờ tôi, tôi cũng không biết mình có nên vui vẻ hay không. Có thể cả đời che chở tôi, không lừa gạt tôi, cả đời tốt với tôi, có lẽ chỉ có anh ấy. Nhưng... tôi thật sự không biết phải làm thế nào mới có thể thay đổi tình cảm của tôi với anh ấy thành tình yêu. Có lẽ tôi cần thời gian...”

Nghe đến đó, Viên Mãn không thể không cảm thấy kính nể. Một người phạm tục như cô có thể khái quát toàn bộ câu chuyện bằng mấy chữ “bất cá hai tay”, tại sao nói ra từ miệng Hường Mông lại khiến người ta xúc động như vậy?

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, con người bản tính ích kỉ. Sự ích kỉ của Daniel làm tổn thương Hường Mông, sự ích kỉ của Hường Mông làm Hường Mông không yêu Trịnh Diển Tự, nhưng vẫn cần Trịnh Diển Tự...

Còn sự ích kỉ của Viên Mãn khiến cô hỏi Hường Mông với giọng gần như trách cứ: “Cô không cảm thấy cô làm như vậy là rất không công bằng với Trịnh Diển Tự sao?”

Hường Mông thoáng nghẹn lời nhưng nhanh chóng tìm được đáp án: “Trong tình yêu lấy đâu ra công bằng?”

Nốc ao! Cô giáo Viên không thể cãi lại được.

“Cô giáo Viên, hi vọng cô có thể phân rõ giới hạn với Diển Tự, được chứ?”

Viên Mãn nhướn mày, tại sao tự nhiên lại lôi cô vào?

“Tôi biết tôi nói như vậy rất ích kỉ, nhưng tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô. Phải biết yêu mà không được đáp lại, người tổn thương vĩnh viễn là chính mình”.

“...”

“...”

Hường Mông đã đi, trả lại phòng bệnh cho Viên Mãn, cả phòng yên tĩnh.

Lời Hường Mông nói không phải không có lí, ngược lại, đó quả thực chính là chân lí. Có ai không biết yêu đơn phương là hành vi ngu xuẩn tấn công địch 0, tổn thương chính mình 100, nhưng lại có ai điều khiển được trái tim mình?

Hiển nhiên bây giờ cô đã trở thành một Trần tiểu thư khác, khẳng khẳng một mực, lại thấy ngọt như đường.

Phân rõ giới hạn mới là lí trí nhất. Nhưng... ai thật sự làm được như vậy?

Hường Mông không quay lại, Trịnh Diển Tự cũng không thấy bóng dáng, không bệnh không tật, cô giáo Viên sức khỏe rất tốt nằm trong phòng bệnh không đến một tiếng đã bị bệnh viện mời về.

Cúi đầu đi ra khỏi bệnh viện, thấy một chiếc xe con đen bóng dừng lại trước mặt, Viên Mãn lập tức sáng mắt lên, lời khuyên bảo của Hướng Mông lập tức bị vứt lên chín tầng mây. Viên Mãn đi như chạy đến bên cạnh xe, mở cửa xe bước lên.

Chờ cô trong xe lại chỉ có lái xe.

Tài xế khách sáo cười cười với Viên Mãn: “Trịnh tiên sinh dặn tôi đưa cô về”.

“Trịnh tiên sinh đâu?”

Tài xế cười cười, không nói gì mà chỉ khởi động xe.

Cả khoang ghế sau chỉ có một mình cô ngồi, tỏ ra cực kì rộng rãi. Tại sao Trịnh Diễn Tự trước đó còn thận trọng bế cô, thoáng cái đã biến mất không còn bóng dáng?

Viên Mãn vô thức sờ túi tìm điện thoại nhưng không thấy đâu. Tài xế nhìn thấy qua gương chiếu hậu, mới nhớ ra phải trả lại điện thoại cho cô.

“Viên tiểu thư, vừa rồi lúc Trịnh tiên sinh bế cô xuống xe đã nhặt được điện thoại của cô. Trịnh tiên sinh dặn tôi trả lại cho cô, suýt nữa tôi quên mất”.

Tài xế vừa đưa điện thoại di động cho Viên Mãn vừa nói áy náy.

Viên Mãn nhận lại điện thoại, không kịp nói cảm ơn đã vội vã mở khóa điện thoại, bỏ qua một loạt tin nhắn QQ hiển thị trên màn hình, vào thẳng danh bạ tìm số của Trịnh Diễn Tự rồi bấm gọi.

Không nghe máy.

Không phải anh ta lại chạy về party chứ?

Vậy thì một phen khổ tâm của mình chẳng phải trôi ra sông ra biển hết? Viên Mãn nghĩ như vậy, hoàn toàn không dám chậm trễ. Không gọi được cho Trịnh Diễn Tự, cô chỉ có thể gọi cho Cao Đăng để gã khổng chế cục diện.

Đối tác tốt quả nhiên có thần giao cách cảm, Viên Mãn còn chưa gọi thì Cao Đăng đã gọi tới trước.

Thấy hai chữ Cao Đăng hiện lên trên màn hình gọi đến, Viên Mãn lập tức nghe máy.

Bên kia, tiếng cười của Cao Đăng phải nói là kinh hãi người đời: “Ha ha ha ha, chị Viên, chị giỏi thật đấy, màn cầu hôn này hoàn toàn đổ vỡ rồi!”

Viên Mãn nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Hướng Mông không về à?”

“Không. Daniel giận dữ đuổi tất cả mọi người về rồi”. Cũng là một trong những người bị đuổi về, Cao Đăng lại cười mặt mày hớn hớn.

Viên Mãn cắn răng, hỏi hơi chột dạ: “Thế còn... Trịnh Diễn Tự?”

“Trịnh Diễn Tự? Em vẫn không thấy hắn, chắc là cũng không quay lại”.

Viên Mãn ngẫm nghĩ. Cũng đúng, Trịnh Diễn Tự chắc chắn phải đi cùng Hướng Mông, quay lại hiện trường cầu hôn của tình địch làm gì?

Trong lúc Viên Mãn đang suy nghĩ xem Trịnh Diễn Tự và Hướng Mông có thể bỏ lại “bệnh nhân” này để đi đâu, Cao Đăng bên kia điện thoại lại không nhịn được tò mò: “Đúng rồi, em nhắn bao nhiêu tin cho chị hỏi xem nữ nhân vật chính chạy đi đâu, tại sao chị không trả lời em?”

Trong đầu đang nghĩ chuyện khác, Viên Mãn còn chưa kịp trả lời, Cao Đăng bên kia điện thoại đột nhiên lại nói với giọng căng thẳng: “Chờ đã! Điện thoại của em vừa báo có thư...”

“...”

“...”

“Là... đề nghị thanh lý hợp đồng”. Cao Đăng nghi hoặc: “Trịnh Diễn Tự gửi đến?”

Viên Mãn sửng sốt.

Lúc này Cao Đăng vừa lái xe ra khỏi khu biệt thự vừa nói chuyện điện thoại qua tai nghe đột nhiên phanh lại. Xe còn chưa dừng hẳn, Cao Đăng đã vội vã mở email có tiêu đề “Đề nghị thanh lý hợp đồng” này ra.

Cuối cùng khẳng định mình không nhìn lầm.

Gordon há hốc mồm, vội mở file đính kèm, cuộn xuống dưới xem. Cao Đăng cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ: “Trịnh Diễn Tự cần thanh lý hợp đồng với chúng ta. Thế này rốt cuộc là sao hả chị Viên?”

“ ... ”

“ ... ”

Bên kia điện thoại, Viên Mãn ngồi trên ghế sau chiếc xe đang chạy đều đều. Nếu cô biết là chuyện gì thì đã không há hốc mồm như bây giờ.

Mà lúc này cô tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng, trong lúc cô còn do dự có nên phân rõ giới hạn hay không, ba chữ Trịnh Diễn Tự đã trước một bước, không nín kéo được, biến mất khỏi thế giới của cô...

44. Chương 44: Chương 44

Trước kia luôn thấy trợ lý hành chính của Trịnh Diễn Tự khen ông chủ làm việc hiệu suất cao, không bao giờ dây dưa, Viên Mãn còn cảm thấy trợ lý nói quá lời. Đến hôm nay Viên Mãn mới thực sự hiểu được thế nào gọi là không bao giờ dây dưa.

Hôm sau tài khoản của cô đã nhận được tiền bồi thường hợp đồng.

Theo quy định trong hợp đồng, đơn phương chấm dứt hợp đồng không có lý do, Trịnh Diễn Tự sẽ phải bồi thường 300%.

Có khoản tiền này, cô chơi dài cả năm cũng có thể ăn ngon mặc đẹp! Cô phải vui vẻ nhảy dựng lên mới đúng chứ?

Đây là tài khoản liên danh của cô và Cao Đăng, cô nhận được thông báo chuyển khoản, đương nhiên Cao Đăng cũng nhận được. Vì thế khi nhận được điện thoại của Cao Đăng gọi đến, Viên Mãn không bất ngờ chút nào.

Còn âm thanh của Cao Đăng bên kia điện thoại thì đầy kinh ngạc: “Em có cần đến hỏi Trịnh Diễn Tự xem vì sao chấm dứt hợp đồng không? Em đã muốn cả đêm mà không hiểu nổi...”

Đúng vậy, từ lúc cô ra khỏi bệnh viện đến giờ đã được 24 tiếng. Mới đầu Viên Mãn cũng không nghĩ ra, nhưng trăn trở không ngủ cả đêm, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ chỉ có một khả năng.

Hướng Mông đã nói tất cả với Trịnh Diễn Tự.

Cho nên... cô gặp phải một kết cục giống như Trần Trình trước đây.

Đây là phương pháp nhất quán của Trịnh Diễn Tự khi xử lý vấn đề tình cảm. Lòng cô rối như tơ vò? Không sao, anh ta sẽ vung dao chém xuống, tơ lòng đứt tung.

“Này? Chị Viên? Chị có nghe không?”

Không thấy Viên Mãn nói gì, Cao Đăng bên kia cuối cùng không nhịn được hỏi.

Viên Mãn Cao Đăng làm bưng bình. Họ Trịnh lòng dạ sắt đá, cô lại chỉ có thể mạnh miệng: “Chị cũng là người có tự trọng, hẳn dựa vào cái gì mà thích làm thì làm, không làm thì thôi, chị lại còn phải chủ động cầu hoà?”

“Em sợ Trịnh Diễn Tự bắt mẫn với dịch vụ của chúng ta, sau này giận cá chém thớt làm khó việc phát triển phần mềm. Phải nhớ là cuối tháng này đã chém điểm rồi, vạn nhất Trịnh Diễn Tự không dùng phần mềm của chúng ta, chúng ta biết ăn nói với đám sinh viên vừa ra trường đó thế nào?”

Lời Cao Đăng nói vẫn còn văng vẳng bên tai, Viên Mẫn nhìn một chuỗi con số trên tài khoản ngân hàng, yên lặng đủ một phút, đột nhiên đứng lên chạy thẳng ra cửa.

Bà Viên đang bưng một mâm đồ chay từ bếp đi ra suýt nữa bị con gái đụng ngã, vội vàng nghiêng người tránh, quay lại thấy Viên Mẫn đã ngồi thay giày gần cửa liền thắc mắc: “Đã sắp ăn tối rồi, con còn chạy ra ngoài làm gì?”

“Con không ăn đâu”.

Viên Mẫn nói rồi mở cửa lao ra ngoài.

Nghe tiếng đóng sập cửa, vẻ mặt bà Viên ngơ ngác, ông Viên vừa khỗ cực múc một bát canh bí đao từ trong bếp đi ra thấy thế lại vui như mở cờ trong bụng, vội vàng hỏi vợ: “Con gái không ăn ở nhà, thế nấu thêm một món mặn nhé!”

“...”

“Bà xã đại nhân, xin chuẩn tấu!”

Đạo này con gái mê mẩn giảm béo, để phối hợp với con gái, chỉ cần con gái ở nhà ăn cơm, hai ông bà nhất định sẽ chỉ ăn toàn đồ chay, không thể có bất cứ món mặn nào. Ông Viên thềm thịt đã nửa tháng nay, đang nhìn bà Viên đầy khao khát, không ngờ bà Viên quay lại ném ngay một hạt dẻ lông vào chính giữa trán ông Viên: “Không chuẩn tấu!”

Mà lúc này Viên Mẫn đã chạy thẳng một mạch xuống cầu thang.

Thói quen có lúc thật sự rất đáng sợ, như lúc đầu Trịnh Diễn Tự không cho cô đi thang máy mà bắt cô đi thang bộ, cô chưa đi được hai tầng đã thở hồng hộc, trong lòng tràn đầy oán hận, nhưng bây giờ cô đã quen ra cửa là rẽ trái đi về phía cầu thang bộ, không hề nghĩ rằng kì thực mình chỉ cần rẽ phải là có thể thoải mái đi thang máy xuống lầu.

Hoặc giống như bây giờ...

Khi cô dừng bước chạy, ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ cô lại đã đi tới dưới lầu nhà Trịnh Diễn Tự.

Thực ra trong thời gian giảm béo cô vẫn thường xuyên chạy tối như bây giờ, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, điểm cuối đường chạy tối của cô đều là dưới lầu nhà Trịnh Diễn Tự. Đứng dưới lầu không làm gì khác, chỉ đếm từng tầng từ dưới lên trên, xem cửa sổ nào là cửa sổ nhà anh ta, xem nhà anh ta có sáng đèn hay không. Nếu có sáng đèn cô cũng sẽ không lên nhà thăm...

Rõ ràng là một việc quá mức nhàm chán mà cô lại dần dần tạo thành thói quen. Thậm chí hôm nay kì thực cô hoàn toàn không định tới chỗ này, vốn chỉ muốn chạy một hồi cho toát mồ hôi, đột nhiên ngẩng đầu lên lại phát hiện mình đã tới đây.

Cho nên mới nói, thói quen là thứ rất đáng sợ.

Còn cửa sổ nào mới là cửa sổ nhà anh ta ư? Viên Mẫn đã không cần đếm từng tầng từ dưới lên trên nữa, chỉ đưa mắt lên đã tìm được mục tiêu giữa một loạt ô cửa sổ hoặc sáng hoặc tối...

Cửa sổ đó tối đèn, Trịnh Diễn Tự không có nhà.

Có thể đang ăn bữa tối trong ánh nến với Hướng Mông, hoặc...

Một tiếng choang vang lên bên tai cắt ngang dòng suy nghĩ của Viên Mẫn, Viên Mẫn quay lại nhìn, thì ra là một người đi qua ném một lon đồ uống đã uống hết vào thùng rác.

Kì thực vận mệnh của cô và vỏ lon đó cũng giống nhau.

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, Viên Mẫn đầu óc nóng lên, quay lại nhìn người qua đường đó: “Tại sao anh lại ném nó?”

“...” Người qua đường sững sốt: “Đồ thần kinh”.

Thấy người qua đường nhanh chóng rời khỏi như tránh kẻ thần kinh, Viên Mãn lập tức thấy đầu óc nguội đi: Viên Mãn ơi Viên Mãn, mày đúng là dở hơi, đi thôi, đừng ở đây cho mất mặt...

Có điều cô hoàn toàn không ngờ, còn chưa quay đầu bước đi đã có một bóng dáng quen thuộc đi qua sát bên cạnh người qua đường vừa bị cô dọa chết khiếp...

Nói đúng ra đó không phải một bóng dáng quen thuộc mà là hai.

Trịnh Diễn Tự và Hướng Mông cứ thế đi tới ngược chiều ánh sáng.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, cảnh tượng yên tĩnh thanh bình. Viên Mãn đứng trong bóng tối, hoàn toàn không cần tránh cũng sẽ không có ai phát hiện ra cô. Trịnh Diễn Tự và Hướng Mông đẩy xe mua đồ trong tiểu khu, nhìn xa xa không thấy rõ trong xe có những thứ gì, nhưng logo của siêu thị cỡ lớn trên túi chứa đồ hết sức nổi bật, có lẽ là đồ gia dụng.

Trịnh Diễn Tự trên người không có một chút hơi thở của cuộc sống bình thường, trước đây Viên Mãn còn tưởng anh ta cả đời không đến những chỗ như siêu thị, hóa ra... chỉ là sẽ không đi dạo siêu thị với cô mà thôi.

Nhìn sang Hướng Mông, đẩy xe mua đồ cũng không mất vẻ thanh nhã, trái lại bản thân cô...

Cả người đầm mồ hôi, cộng thêm bộ quần áo đã không còn vừa người mà không để ý. Hình tượng ở đâu? Viên Mãn cúi xuống tìm một hồi lâu mà không thấy.

Còn hai người cách đó không xa vì sao lại đẩy xe chở đầy đồ gia dụng về nhà? Dường như cô... không hề có tư cách quan tâm.

Kể cả hai người này thật sự đã sống chung với nhau thì cũng có quan hệ gì với cô?

Chỉ là nhìn thấy Hướng Mông và Trịnh Diễn Tự trò chuyện với nhau vui vẻ, một người cười tươi sáng kiểu diêm, một người khỏe miệng khê cong lên dịu dàng, Viên Mãn lại nghĩ đến chiếc vỏ lon đáng thương đó...

Thùng rác mới là điểm đến của nó.

Lúc Hướng Mông đi qua bên cạnh thùng rác, xung quanh đã không có một bóng người. Thấy đã về đến dưới lầu, Hướng Mông ngẩng đầu cười nói với Trịnh Diễn Tự đang đẩy xe mua hàng: “Sau này chúng ta là hàng xóm rồi, hoan nghênh tới nhà tôi ăn cơm”.

Trịnh Diễn Tự mỉm cười: “Tốt thôi”.

Hướng Mông cười tươi hơn, bước chân như cũng nhẹ nhàng vui sướng hơn. Trịnh Diễn Tự đang định đi theo, đột nhiên lại dừng bước vô cớ. Trong tối tăm dường như có gì đó ép buộc anh ta quay đầu lại.

Kì thực phía sau anh ta không có gì cả, nếu phải nói có gì đó thì chỉ có một bóng người đang chạy cách đó ngoài năm trăm mét, dưới ánh trăng, càng ngày càng xa, cuối cùng nhỏ đến mức không nhìn thấy được nữa.

“Gì thế?” Thấy anh ta không đi theo, Hướng Mông không nhịn được quay lại hỏi.

Trịnh Diễn Tự thu ánh mắt lại: “Không có gì, đi thôi”.

Tân gia của Hướng Mông ở tầng trên nhà anh ta, đã hoàn thiện xong từ trước. Hướng Mông đã quyết định về nước định cư thì chuyển đến khu nhà anh ta quả thật là lựa chọn tốt nhất.

Hai người có hiệu suất cao làm việc cùng nhau, chưa đến nửa tiếng, căn hộ đã có dáng vẻ của một ngôi nhà. Hướng Mông bày bàn chải, khăn mặt, đồ dùng cá nhân vào các vị trí trong nhà vệ sinh, đưa mắt nhìn lại, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp.

Cuộc sống mới của cô ta cuối cùng cũng đã bắt đầu...

Trịnh Diễn Tự đang bận chuyển sách vở và tài liệu công việc của Hướng Mông do công ty chuyển nhà đưa đến từ sáng vào phòng sách. Tối nay cô ta còn có công việc cần làm...

“Cuồng công việc” là một trong những đặc tính chung của hai người này.

Đến lúc sắp xếp giá sách xong xuôi, Trịnh Diễn Tự quay đầu nhìn lại, thấy Hường Mông cầm điện đèn bàn rồi kêu một tiếng ảo não: “Hồng bét, quên mua bóng điện rồi”.

Một người phụ nữ lo toan mọi việc thảnh thơi có đăng trí một chút cũng rất đáng yêu, Trịnh Diễn Tự đặt quyển sách trên tay xuống: “Không sao, tôi xuống nhà lấy cho em một chiếc”.

Anh ta nói xong đi thẳng xuống tầng dưới vào phòng sách nhà mình lấy bóng điện. Hường Mông theo anh ta xuống lầu, thấy chiếc đèn bàn trên bàn sách của anh ta giống hệt chiếc đèn bàn mình chọn, cảm giác hiểu ngầm này thật sự rất tuyệt...

Nhưng ngay sau đó ánh mắt Hường Mông đã dừng lại: “Sao trên đèn của anh lại có chữ?”

“Cái gì?”

Hường Mông chỉ vào mặt trong chụp đèn: “Anh xem này...”

Trịnh Diễn Tự đang bận tháo bóng đèn vội cúi xuống nhìn vào trong.

Thấy ba chữ “đồ quý sứ” viết bằng bút dạ, phía sau còn vẽ một mặt quỷ.

Vị trí của mặt quỷ này rất khéo, bình thường ẩn nấp trong chụp đèn không ai phát hiện, nhưng mỗi khi anh ta ngồi làm việc bên bàn, mặt quỷ phía trong chụp đèn này sẽ ở vị trí đối diện anh ta, nhìn anh ta, cười nhạo anh ta...

Trên thế giới này còn ai có sở thích trẻ con này ngoài cô ấy?

Trịnh Diễn Tự nghĩ đến một người.

“Anh cười cái gì?” Hường Mông tò mò hỏi.

Trịnh Diễn Tự sững sốt.

Vì sao lại sững sốt?

Bởi vì đến tận lúc này anh ta mới ý thức được không ngờ anh ta lại cười.

Bởi vì nghĩ đến người kia, cười mà không tự biết.

45. Chương 45: Chương 45

Trịnh Diễn Tự quyết đoán thu ánh mắt lại.

“Không có gì”.

Nói rồi cầm bóng điện đi ra ngoài.

Hường Mông nhìn mặt quỷ giấu trong chụp đèn rồi lại nhìn bóng lưng Trịnh Diễn Tự đã đi ra đến cửa, một dự cảm nào đó không tốt lắm khiến trái tim Hường Mông khẽ trĩu xuống.

Con người là một giống loài rất kì quái. Khi còn bé, thứ đồ chơi mình không thích, đến khi bị người khác cướp mất mới cảm thấy quý giá. Sau khi lớn lên, người mình không thích, khi trái tim người ta không còn hướng về mình nữa mới cảm thấy đáng tiếc. Hường Mông cảm thấy mình suýt nữa đã phạm phải sai lầm tương tự, may mà cô ta phát hiện tương đối sớm, nếu không sau này chắc chắn sẽ hối hận.

Cô ta cũng vui mừng vì đối thủ của mình quá yếu ớt, không có bất cứ đe dọa nào...

Hường Mông khôi phục lại nụ cười đặc trưng với tốc độ nhanh nhất, đuổi theo Trịnh Diễn Tự hỏi: “A đúng rồi, trong tủ lạnh nhà anh có những gì?”

Hương Mông đột nhiên hỏi một câu ngoài dự liệu như vậy, Trịnh Diễn Tự đã chuẩn bị bước ra ngoài cửa lập tức dừng bước: “Sao vậy?”

“Tôi nấu cơm cho anh ăn”.

Trịnh Diễn Tự nhướng mày theo thói quen, hiển nhiên đang kinh ngạc, Hương đại tiểu thư mà cũng biết nấu cơm?

Đương nhiên, kết quả chứng minh sự kinh ngạc của Trịnh Diễn Tự thật sự quá có lí, Hương Mông xung phong vào bếp, tay nghề nấu ăn quả thực max, max kém! Cắt tỉa quả thực max, max tồi!

Trịnh Diễn Tự chờ trong phòng khách, cuối cùng chỉ thấy Hương Mông thất vọng từ trong bếp thò đầu ra, nhìn về phía anh ta như xin tha thứ: “Hay là chúng ta gọi đưa hàng đi”.

Trịnh Diễn Tự bật cười lắc đầu, đi vào bếp xem. Khá lắm! Mới chưa được 10 phút mà phòng bếp đã loạn như chiến trường, rau cần trên thớt thái tan tành, rau cải trong bồn rửa rau đã nát hết cả lá, bít tết cho vào chảo đông trong lò vi sóng nhưng lò vi sóng đặt sai nấc, bây giờ biến thành nửa chín nửa sống.

Còn chưa nổi lửa mà phòng bếp đã thâm thảm như vậy, nếu để đến lúc bật bếp có khi lửa sẽ cháy tận nóc nhà?

Cuối cùng vẫn là Trịnh Diễn Tự thu thập tàn cuộc: “Em vào trong phòng khách chờ, để tôi làm”.

Lần này đến lượt Hương Mông kinh ngạc: “Anh mà biết nấu cơm?”

Hiển nhiên, Trịnh tiên sinh không bao giờ khoác lác.

Bây giờ đến lượt Hương Mông ngồi trên sofa nhìn vào phóng bếp mở cửa: Đến tay Trịnh Diễn Tự, tất cả đều tỏ ra gọn gàng ngăn nắp, hết sức hoàn hảo.

Nếu thật sự phải nói có gì không hoàn hảo, vậy chính là Trịnh Diễn Tự thật sự quá kiêu ngạo. Trịnh Diễn Tự chung quy không còn là Trịnh Diễn Tự của nhiều năm trước, năm đó anh ta cũng không thích nói chuyện, nhưng sự yên lặng của anh ta năm đó chỉ làm người ta cảm nhận được một sự ngưng đọng và tự ti, làm người ta bất giác thương xót. Nhưng giờ đây sự yên lặng của anh ta lại có thể làm người ta cảm nhận được một cảm giác áp bách, một cảm giác xa cách ẩn trên ngời trước, khiến cô ta đột nhiên thấy chân tay thừa thãi.

Hương Mông đưa mắt nhìn quanh, nhanh chóng khóa chết mở đĩa CD trong tủ ti vi.

“Có nhớ tôi từng tặng anh một đĩa của Robert Schuman không?” Hương Mông cao giọng hỏi.

Đó là món quà sinh nhật Hương Mông tặng anh ta khi anh ta tròn 15 tuổi, dường như có một lần anh ta nghe Hương Mông chơi một điệu nhạc đầy mộng ảo, khi đó anh ta không giống bây giờ, hỏi Hương Mông với một giọng kinh hãi: “Bạn chơi bài gì vậy?”

Hương Mông liền tặng anh ta chiếc đĩa đó.

Mười mấy năm đã trôi qua, anh ta còn nhớ chiếc đĩa đó không? Kì thực chính bản thân Hương Mông cũng không thể hiểu được chính mình, tại sao lại lần tìm kí ức để tìm kiếm một chút cảm giác hơn người, nhưng cô ta lại vẫn không nhận được làm như vậy.

Điều khiến Hương Mông không ngờ là đáp án anh ta đưa ra còn cao hơn chờ mong của mình: “Trên hàng thứ hai giá đĩa, em tìm xem...”

Không những anh ta vẫn nhớ mà còn vẫn cất kĩ...

Cảm giác này thật sự rất tốt, bước chân Hương Mông đi đến giá CD bất giác cũng trở nên nhẹ nhàng. Cô ta nhanh chóng tìm thấy chiếc đĩa. Khi tiếng nhạc cổ điển du dương vang lên, cuối cùng trong phòng không còn yên lặng nữa. Cùng với tiếng nhạc, Trịnh Diễn Tự bưng đĩa salad vừa làm xong từ trong bếp đi ra, quay sang nhìn thấy Hương Mông đang tiện tay lật xem giá đĩa.

“Anh mà cũng xem phim Hàn?” Hương Mông rút ra một đĩa phim Hàn, bật cười nhìn về phía anh ta.

Bước chân Trịnh Diễn Tự khựng lại.

Có một tâm tình không nên có xẹt qua trong mắt, Trịnh Diễn Tự mở miệng nói: “Đó không phải của tôi”.
“Thế à, vậy tôi vứt đi giúp anh nhé. Phim Hàn mà đặt cùng giá với Brahms và Schubert thì buồn cười quá”.

Trịnh Diễn Tự gật đầu đồng ý, đang bước về phía bàn ăn, một giây sau bước chân lại tạm dừng: “Cứ qua ăn cơm cái đã, lát nữa làm mấy việc này sau”.

Hướng Mông đang định lấy xấp đĩa CD phim Hàn từ giá ra ném vào thùng rác, nghe vậy cũng không nghĩ nhiều hơn, đặt xấp đĩa trong tay về giá CD, đi đến chỗ Trịnh Diễn Tự.

Anh ta tiếp tục phụ trách làm món ăn, Hướng Mông thì phụ trách lấy bát đĩa đồ ăn. Trịnh Diễn Tự vừa cho bơ vào nồi đã nghe thấy tiếng cười của Hướng Mông sau lưng...

Hướng Mông mỗi tay cầm một bộ dụng cụ ăn, nhìn người đàn ông thật sự không giống như là đang sống trong xã hội hiện đại này. Anh ta đúng là độc thân đã quen, không ngờ lại chỉ có hai bộ dụng cụ ăn, một bộ là của người lớn, còn một bộ là kích cỡ mini.

“Sao bộ đồ ăn này lại nhỏ như vậy?”

Trịnh Diễn Tự nhìn bộ đồ ăn nhỏ xíu trên tay cô ta. Đây chẳng phải kiệt tác của cô giáo Viên thì của ai? Chê đồ ăn anh ta làm quá ít nên mới sắm một bộ dụng cụ nhỏ như vậy, nói là dùng thìa nĩa thông thường thì ăn một miếng đã hết rồi, dùng bộ dụng cụ mini này là đẹp, mỗi miếng ăn ít một chút, có thể lừa gạt dạ dày của mình: Này! Tao cho mày ăn bao nhiêu miếng rồi, đừng đòi hỏi nữa, được không?

Đúng là chỉ giỏi ngụy biện, làm mọi người không biết phải nói sao...

Nghĩ tới đây, khóe miệng Trịnh Diễn Tự lại khê cong lên, suýt nữa lại cười. Nhưng lần này anh ta không cười vô thức nữa mà rất nhanh phát hiện, thành công bóp chết nụ cười từ trong trứng nước.

Trịnh Diễn Tự luôn cảm thấy trong nhà mình đột nhiên xuất hiện những hơi thở không nên có, hơi thở này khiến anh ta khó hiểu.

Những thứ chưa biết càng có thể làm người ta mất khống chế, mà anh ta chưa bao giờ thích mất khống chế.

Thế là sau khi Hướng Mông ra về, Trịnh Diễn Tự ngồi yên lặng trên sofa, quan sát căn hộ nhà mình rất lâu, cuối cùng nghĩ ra phương pháp giải quyết...

Dùng tốc độ nhanh nhất bỏ đồng đĩa phim Hàn và bộ đồ ăn mini vào hòm giấy, vứt bỏ.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, trong phòng khách nhà họ Viên lại xuất hiện vô số thực đơn rực rỡ muôn màu.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, trên tủ lạnh nhà họ Viên lại bắt đầu dán đầy một loạt số điện thoại bán hàng tại nhà.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, tiếng chuông cửa nhà họ Viên vừa vang lên, khi mở cửa ra lúc nào cũng nhìn thấy chàng trai đưa hàng không nề hà vất vả.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, ông bà Viên về đến nhà, cảnh đầu tiên nhìn thấy nếu không phải con gái đang nhồi pizza vào miệng thì chính là vừa bật một lon nước ngọt, đổ thẳng vào miệng ông ộc.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, trên chiếc cân trong nhà họ Viên đã phủ một lớp bụi dày vì không có người nào sử dụng.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, trong các nhà hàng dành cho thực khách sành ăn nhất, cô giáo Viên đã mất tích rất lâu lại bắt đầu tái xuất giang hồ.

“Lấy cho tôi món này, món này, món này, món này nữa”. Viên Mãn vừa gọi đồ ăn vừa nói với Cao Đăng ngồi trước mặt: “Trưa nay chị không được ăn nhiều quá, buổi tối mẹ chị còn bắt chị đi ăn liên hoan cùng”.

Cao Đăng nhìn chiếc máy gọi đồ trên tay nhân viên phục vụ đứng bên cạnh, trên máy đã hiện đủ hai trang đồ ăn vừa gọi, thế này mà còn bảo không được ăn quá nhiều?

Thấy Viên Mãn còn chưa định dừng lại, vẫn cầm thực đơn chuẩn bị gọi tiếp, Cao Đăng hoảng sợ vội vàng giật quyển thực đơn từ trên tay cô, nói với nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, mấy món vừa gọi không tính, lát nữa chúng tôi gọi sau”.

Lúc nhân viên phục vụ nghe lời đi, Cao Đăng chỉ hận không thể dùng chiếc nĩa trong tay gõ thẳng lên đầu người nào đó ngồi đối diện: “Dù chị kiếm được một món tiền vi phạm hợp đồng rất lớn nhưng cũng không được tiêu xài hoang phí như vậy chứ”.

“ ... ”

“Chị nhìn lại người chị đi, mới có vài ngày đã phồng lên như quả bóng bay, sắp bay lên đến nơi rồi đấy.

“ ... ”

“Chị Viên, chị nói với em xem nào, rốt cuộc là chị gặp chuyện gì mà kích động thế?”

“Không có chuyện gì”. Viên Mãn không quan tâm: “Chính cậu cũng đã nói rồi mà, Kiếm nhiều tiền, ăn cho béo, tận thế cũng vẫn phong tao”.

Nói rồi liền ngẩng đầu vẫy tay với nhân viên phục vụ vừa đi xa: “Em ơi! Cho chị gọi đồ!”

Cao Đăng: “ ... ”

Chỉ có thể ôm đầu thở dài.

Còn cô giáo Viên...

Chỉ thoáng chốc đã ăn no căng bụng.

Bữa liên hoan buổi tối Viên Mãn không muốn đi lắm. Không biết bà Viên hẹn người bạn nào, cô cũng không hứng thú muốn biết, ăn xong cơm trưa về nhà nằm xuống ngủ luôn. Bà Viên lại có vẻ cực kì chờ mong, thấy Viên Mãn nằm trên giường không hề nhúc nhích còn đích thân đi chọn váy áo cho cô: “Mẹ chọn cho con mấy bộ quần áo, con ngủ dậy nhớ mặc thử xem”.

Mẫu thân đại nhân đi tới đi lui trong phòng cô, hết mở lại đóng tủ quần áo. Viên Mãn dứt khoát kéo chăn trùm kín mắt, nhắm chặt mắt lại không nghe gì nữa.

Lúc Viên Mãn tỉnh ngủ đã là gần tối, tỉnh lại đưa tay lên sờ, sờ thấy một tờ giấy dán chính giữa trán.

Viên Mãn gỡ tờ giấy xuống xem, là bà Viên để lại cho cô...

“Mẹ với bố con đến nhà hàng trước, quần áo mẹ đặt trên ghế, nhất định phải nhớ trang điểm cho kĩ rồi mới đi”.

Viên Mãn dụi mắt nhìn về phía chiếc ghế cuối giường, bà Viên chọn cho cô những ba bộ quần áo.

Nhưng cuối cùng lúc Viên Mãn rời khỏi nhà, ba bộ quần áo đó vẫn nằm nguyên trên ghế. Viên Mãn xỏ dép lê, mặc áo phong đi phố hội.

Taxi đưa cô giáo Viên đến ngoài cửa nhà hàng chỉ định, Viên Mãn đưa mắt nhìn qua cửa kính xe. Được lắm! Đây chính là nhà hàng có mức chi phí đầu người trên một ngàn (ND: Khoảng 3,5 triệu Đ), chuyên các món cung đình nhà Thanh, không ngờ ông Viên bà Viên lại có bạn bè thổ hào cỡ này...

Viên Mãn nghi hoặc xuống xe, vừa định đi vào tứ hợp viện trước mặt, phía sau đã có tiếng còi ô tô vang lên.

Viên Mãn quay lại nhìn, thấy chiếc taxi cô ngồi chặn ngang ngõ nên bị một chiếc xe sang trọng phía sau bấm còi âm ỉ.

Tài xế xe sang rất nóng tính, không những bấm còi liên tục mà còn hạ cửa kính xe xuống gầm lên: “Lái xe kiểu gì thế hả? Anh đỗ xe như vậy tôi quay đầu thế nào?”

Viên Mãn nhếch miệng: Đúng là kiêu ngạo...

Tài xế taxi đâu dám chọc phiền phức, vội vàng nghĩ cách nhường đường. Đúng lúc này một âm thanh lành lạnh hoàn toàn khác giọng nói của tài xế xe sang truyền ra từ cửa kính xe hạ xuống: “Bác Trần, không cần đi vào, tự cháu xuống đi bộ”.

Viên Mãn sửng sốt.

Cô nghe nhầm sao?

Giọng nói này...

Khi Viên Mãn đang lắc đầu thật mạnh để xua đi âm thanh giống như ảo giác vừa rồi, cửa sau chiếc xe sang mở ra, từ trên xe bước xuống là một...

Một bóng dáng vô cùng quen thuộc đối với Viên Mãn...

Cứ thế, Viên Mãn trở mắt nhìn Trịnh Diễn Tự xuống xe đi tới chỗ cô, sau khi bước được hai bước đột nhiên dừng lại.

Trịnh Diễn Tự cũng đã nhìn thấy cô.

Viên Mãn không ngờ khi gặp lại Trịnh Diễn Tự lại là một cảnh tượng như thế này.

Anh ta, âu phục phẳng phiu, tuấn lãng phi phàm, từ đầu tóc đến mũi giày đều cẩn thận tinh tế.

Cô, dép tông, áo phông, sau khi ngủ dậy còn chưa chải đầu.

Khi đó Viên Mãn đột nhiên cảm thấy mình giống như một kẻ ngớ ngẩn không cầu tiến bộ. Đối chọi với anh ta, muốn làm anh ta khó chịu? Anh ta bắt cô giảm béo? Cô sẽ ăn cho béo như lợn luôn.

Nhưng làm vậy là trả thù sao?

Anh ta đâu quan tâm những chuyện này? Cùng lắm chỉ hời hợt như chuồn chuồn đập nước. Người cô trả thù rõ ràng là chính cô...

46. Chương 46

Như để chứng minh điều này, cô nhìn thấy Trịnh Diễn Tự quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, rất rõ ràng, sau đó hơi nhíu mày.

Cái nhíu mày này gần như khiến Viên Mãn phải xấu hổ cúi đầu, nhưng trên thực tế cô chỉ cắn răng thật chặt, làm như không nhìn thấy gì cả, bước vào trong tứ hợp viện không còn quan tâm cảnh tượng sau lưng mình như thế nào nữa.

Dù sao cũng đã là người đứng, cô cũng không cần phải quan tâm...

Mang theo tinh thần đoạn tuyệt chuyện xưa, được nhân viên phục vụ dẫn đường, Viên Mãn đi qua cổng lớn, phù điêu, hành lang và cửa thủy hoa... Tứ hợp viện rất cổ kính, có những hai khoảng sân rộng, Viên Mãn rẽ trái quẹo phải suốt ngất ngất mới vào đến phòng ăn.

Vừa vào trong phòng, Viên Mãn đã chết sững.

Ngoài cha mẹ cô, trong phòng không ngờ lại còn có...

“Ông già?”

Vì sao cha của Trịnh Diễn Tự lại ở đây?

Viên Mãn còn chưa nghĩ ra nguyên do đã bị bà Viên mắng cho: “Hỗn nào, phải gọi là chú Trịnh”.

Lần trước Viên Mãn ở nhà Trịnh Diễn Tự đụng phải ông Trịnh, ông Trịnh chưa được cô đồng ý đã nghe trộm điện thoại của cô, cô bực mình buột miệng gọi một câu “ông già”, không ngờ ông Trịnh lại rất hưởng thụ. Cô gọi ông ta là ông già, ông ta gọi cô là bé mập, không ai chịu thua ai.

“Tôi thích tính tình thẳng thắn của con bé mập này, rất thân thiết”.

Mặc dù ông Trịnh đã nói như vậy, bà Viên vẫn không chấp nhận được: “Như thế sao được, Phải có trên dưới tôn ti chứ”.

Viên Mãn ngán ngẩm nhìn mẫu thân đại nhân: Này mẹ! Mẹ chỉ biết bênh người ngoài thôi à? Ông ấy gọi con gái mẹ là con bé mập sao không thấy mẹ nói gì?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cúi xuống nhìn chính mình, Viên Mãn lại nhụt chí: Thôi được, với cân nặng vượt xa lần trước gặp ông Trịnh, ông ta không gọi cô là bé bự là khách khí lắm rồi...

May mà ông Trịnh lại vẫn kiên định đứng về phía bé mập: “Không sao không sao, tính tình thẳng Diễn Tự nhà tôi quá lắm lì, cần có đứa mau mồm mau miệng như con bé mập này, rất tốt”.

Ông Trịnh vừa dứt lời, cửa phòng lại mở ra. Viên Mãn quay lại nhìn, đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, Trịnh Diễn Tự đang đứng ngoài cửa.

Nhìn thấy cô, Trịnh Diễn Tự rõ ràng cũng kinh ngạc.

Viên Mãn nhìn tình hình trước mắt, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề. Đây... đây chính là một bữa tiệc... thông gia!

Trịnh Diễn Tự đứng sững ngoài cửa, không hề cử động.

Ông Trịnh chắc hẳn cũng đã tiên liệu được hình ảnh như vậy: Con trai luôn luôn không thích ông nhúng tay vào việc của mình, càng khỏi phải nói đến vấn đề tình cảm.

Đã tự ý hẹn cha mẹ của con dâu tương lai đến gặp mặt, tự nhiên ông Trịnh đã chuẩn bị từ trước, giả bộ ho khan, ánh mắt mọi người đều tụ tập đến người ông ta.

Ông Trịnh nhìn lướt qua mọi người: “Cha mẹ hai bên hẹn gặp mặt nhau không phải để tạo áp lực cho bọn trẻ các con, chỉ là để tiện cho hai đứa tự do luyện ái!”

Nói xong cha mẹ hai bên đều cười kín đáo, Viên Mãn cũng cố gắng cười một cái, nhưng đuôi mắt thoáng liếc Trịnh Diễn Tự, thấy anh ta vẫn không hề có biểu cảm gì, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như một tảng băng.

Cuối cùng ông Viên bà Viên cũng nhận ra tình hình dị thường, chỉ có thể cười đơn đả: “Còn đứng đấy làm gì? Nhanh nhanh nhanh, ngồi vào chỗ đi!”

Thái độ của Trịnh Diễn Tự đối với cha mình không tốt nhưng đối với người khác lại hết sức khách khí, bà Viên đã nói như vậy, Trịnh Diễn Tự cũng đành phải gượng cười đi đến.

Viên Mãn đương nhiên cũng cần răng ngồi vào chỗ.

Làm thế nào giải thích với cha mẹ hai bên rằng tất cả những chuyện này kì thực chỉ là hiểu lầm? Nhiệm vụ gian khổ này Viên Mãn đương nhiên không đảm nhiệm được. May mà Trịnh Diễn Tự ngồi ngay bên cạnh cô, Viên Mãn không thể công khai nháy mắt với anh ta, nhưng bí mật trao đổi thì không khó lắm.

Viên Mãn nghĩ vậy, dứt khoát cần răng dùng khuỷu tay chạm rơi đôi đĩa của mình xuống đất.

Cứ tiếp tục khó xử như vậy cũng không ổn, cô giáo Viên vốn định nhân cơ hội cúi xuống nhặt đĩa để trao đổi với Trịnh Diễn Tự. Không ngờ nhân viên phục vụ bên cạnh quả thực quá mức nhanh tay nhanh mắt, Viên Mãn vừa định cúi xuống, nhân viên phục vụ đã bước dài chạy tới vô cùng thành thạo, lập tức nhặt đĩa lên giúp cô, lại lập tức đổi cho cô một đôi đĩa sạch khác. Viên Mãn còn chưa kịp há hốc mồm kinh ngạc, nhân viên đó đã mỉm cười lui ra như chưa có chuyện gì: “Mời quý cô!”

Không hổ là nhà hàng cung đình Mãn Thanh chi phí bình quân đầu người hàng ngàn, mức độ phục vụ ở đây đúng là chuẩn mực, Viên Mãn vừa muốn khóc vừa thầm khen ngợi.

Đang âm thầm gạt lệ trong lòng, đuôi mắt thoáng thấy Trịnh Diễm Tự đặt đĩa xuống, ngón tay cứng đờ. Rõ ràng cô mới biết anh ta mấy tháng, vì sao lại có thể hiểu anh ta như vậy? Chỉ qua động tác đặt đĩa xuống đã đoán được anh ta đã không chịu được nữa, chuẩn bị nói toạc ra mọi chuyện...

Quả nhiên sau khi đặt đĩa xuống, động tác tiếp theo của Trịnh Diễm Tự chính là lạnh lùng đứng dậy: “Kì thực...”

Viên Mãn vội đứng lên theo, âm lượng lớn hơn át hết âm thanh của Trịnh Diễm Tự: “Cháu vào nhà vệ sinh!”

Bà Viên cảm thấy con gái cư xử không tốt trước mặt bố chồng tương lai, vội phất tay ra hiệu cho con gái lẳng lặng mà đi, lẳng lặng mà về.

Ông Trịnh dường như lại thích kiểu bỗ bã này của bé mập: “Ha ha ha! Có phong phạm của tôi thời đi lính, đến vệ sinh cũng phải báp cáo quan lớn!”

Trước khi rời mâm, Viên Mãn liếc mắt cho Trịnh Diễm Tự. Hi vọng anh ta có thể hiểu được ánh mắt cô, để yên cho cô nghĩ cách hóa giải vụ hiểu lầm lớn này.

Nếu để Trịnh Diễm Tự lên tiếng, tuyệt đối có một nói một, có hai nói hai, hoàn toàn không đếm xỉa đến thể diện của phụ huynh, còn Viên Mãn đương nhiên không thể làm cha mẹ mình mất mặt được.

Viên Mãn kì thực hoàn toàn không vào nhà vệ sinh mà chỉ đứng ngoài phòng một lát, gọi hai cuộc điện thoại.

Có phương pháp nào có thể giải thích rõ ràng hết thấy, lại khiến hai bên vui mừng, không làm cho cha mẹ hai bên khó xử...

Xem ra chỉ có một biện pháp này...

Cuộc điện thoại đầu tiên Viên Mãn gọi cho Hướng Mông.

“Hướng tiểu thư, đi ăn một bữa được không?”

Cuộc điện thoại thứ hai gọi cho Cao Đăng.

“Giang hồ cấp cứu!!! Mau đến phòng VIP số xx nhà hàng xx!!!”

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Đừng dài dòng, mau tới đây, nhìn ánh mắt chị mà hành sự”.

Nói xong cô lập tức dừng điện thoại, hít sâu một hơi quay vào phòng ăn.

Kết quả là nửa tiếng sau đó Viên Mãn không biết những người khác nghĩ thế nào, chỉ biết bản thân cô lúc nào cũng như ngồi bàn chông, nhân viên phục vụ gõ cửa một lần, trái tim cô lại treo cao hơn một phần. Nhưng mỗi lần đều thất vọng, những nhân viên phục vụ này tất cả đều tới để đưa đồ ăn lên.

Nửa tiếng sau, lại có người gõ cửa phòng, Viên Mãn lại một lần nữa quay lại đây hi vọng, cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng người mặc âu phục phẳng phiu bước một bước dài vào phòng.

Cậu Cao à cậu Cao! Không hổ là bạn tốt nhất của chị. Viên Mãn chỉ thiếu nước lao ra cửa ôm chầm lấy Cao Đăng, nhưng vừa mới đứng dậy lại chết sững.

Người đi vào không phải Cao Đăng.

Mà là một người lạ...

Không, cũng không hoàn toàn là người lạ.

Viên Mãn nhìn người đột nhiên nhảy dù vào phòng VIP này chốc lát, cuối cùng nhớ ra, người này chính là vị luật sư gì đó đã đứng ra bảo lãnh cô khi cô bị bắt vào đồn công an can tội phá xe của Bác Yến...

Không đợi Viên Mãn nhớ ra tên vị luật sư này, Trịnh Diễm Tự đã cau mày: “Dĩ Mặc?”

Ngay sau đó lại cau mày hơn nữa: “Hướng Mông?”

Đúng vậy, không sai, người đi theo vị luật sư này vào cửa chính là Hướng Mông.

Viên Mãn tròn tròn mắt.

Đúng lúc này điện thoại của Viên Mãn báo có tin nhắn. Viên Mãn cúi xuống xem, thôi toi rồi!

Đồng chí Cao Đăng nhấn đến một loạt biểu tượng cảm xúc xin lỗi, cùng với một câu: “Chị Viên, em có việc đột xuất, thật sự không thể đi được. Đừng đánh mặt...”

Lúc này Viên Mãn chỉ muốn ngẩng mặt thở dài: Thượng đế ơi thượng đế, ngài thật là biết trêu người người đời...

Đưa mắt quan sát tất cả mọi người xung quanh.

Hướng Mông và Chung Dĩ Mặc đột nhiên xuất hiện đang đưa mắt nhìn nhau.

Quan viên hai họ ghen lời trần trối.

Trịnh Diễn Tự vẫn cau mày.

Viên Mãn đang nhìn trời không nói gì liền cúi đầu xuống, thở dài một hơi.

“Sao bây giờ hai người mới đến?” Viên Mãn gương cười đón Hướng Mông và Chung Dĩ Mặc, nhanh chóng sắp xếp lại chỗ ngồi, nhường lại vị trí của mình cho Hướng Mông.

Nhìn Hướng Mông và Trịnh Diễn Tự ngồi cạnh nhau, Viên Mãn không thể không thừa nhận, đây mới là trai tài gái sắc...

Có điều một loạt hành động này của Viên Mãn thật sự khiến ông Trịnh nhìn mà không hiểu ra sao, cuối cùng không thể không lên tiếng: “Hai vị này là?”

Viên Mãn cảm thấy mình cười đến mức cơ mặt sắp chuột rút rồi, nhưng biết làm thế nào được? Chính mình gây ra thì chính mình phải giải quyết: “Đây là Hướng Mông, bạn gái của Trịnh Diễn Tự. Đây là...”

Viên Mãn vừa nói vừa chuyển ánh mắt từ trên người Hướng Mông sang Chung Dĩ Mặc. Nhưng lúc này cô vẫn thấy khó nói. Mặc dù cuộc đời như vở kịch, mọi người cùng biểu diễn, nhưng... Nhìn luật sư Chung Dĩ Mặc mới gặp mặt có một lần, Viên Mãn vẫn không nhận được nghiêng rằng tức giận.

Gã Cao Đăng chết tiệt kia! Bắt ta phải diễn tiếp thế nào bây giờ?

Trong lúc Viên Mãn sắp sửa không diễn được nữa, bờ vai vốn đã nặng nề vô cùng không ngờ lại trĩu xuống.

Chung Dĩ Mặc đặt tay lên vai cô.

“Cháu là Chung Dĩ Mặc, là... bạn của Viên Mãn”.

Không hổ là luật sư, động tác khoác vai mờ ám, tiếng “bạn” nói hơi ngập ngừng, không ra bên lên cũng không hẳn nhận xứng.

Ông Viên bà Viên vẫn đưa mắt nhìn nhau nửa phút nữa, cuối cùng mới bàng hoàng tỉnh ngộ: “Ôi! Ra này giờ chúng ta hiểu lầm hết cả. Chung tiên sinh, mời ngồi mời ngồi...”

Không đợi Viên Mãn phản ứng lại, Chung Dĩ Mặc đã ấn mạnh tay đè cô ngồi xuống ghế, còn anh ta thì ngồi xuống ghế trống bên cạnh cô một cách rất tự nhiên.

Tất cả mọi chuyện... xem như đã giải quyết hoàn hảo...

Viên Mãn ngồi trong vườn hoa sân trước tứ hợp viện, gật gù trên chiếc ghế lắc thư giãn, thưởng thức cảnh vườn hoa trong trạng thái dao động không ngừng. Xung quanh đúng là đẹp, đèn lồng đỏ thấp sáng một hàng dài cực kì phong cách. Thấy cô nhà rồi ngồi trên ghế lắc ở đây, nhân viên phục vụ còn chuẩn bị trà bánh đưa tới.

Chỉ chốc lát sau, phía sau lại có tiếng bước chân tới gần. Viên Mãn cũng không để ý, cho rằng lại là nhân viên phục vụ nhiệt tình. Đến tận lúc một bóng người dừng lại sau lưng vừa vịn che khuất bóng cô in xuống đất.

Nhân viên phục vụ sẽ không thiếu lễ phép đến mức cứ đứng ở đó mà không nói câu nào như vậy. Viên Mãn quay lại.

Nhìn thấy Chung Dĩ Mặc.

Thực ra trong lòng cô hi vọng nhìn thấy một người khác.

Chung Dĩ Mặc quan sát cô từ đầu đến chân, không ngồi xuống mà cũng không đi nơi khác. Viên Mãn tức giận hỏi: “Gì đấy?”

“Em không muốn biết vì sao Hướng Mông lại kéo anh tới cùng à?”

“Anh không muốn biết vì sao tôi phải gọi Hướng Mông tới à?”

Chung Dĩ Mặc nhếch miệng: Chỉ giỏi cãi.

Lúc này hần mới ngồi xuống chiếc ghế lắc bên cạnh Viên Mãn: “Lúc em gọi điện thoại cho Hướng Mông, cô ấy đang xin ý kiến anh về vấn đề pháp luật. Cô ấy nói với anh là một cô gái thích Trịnh Diễn Tự hẹn cô ấy đi ăn, anh sợ rằng đây là một cái bẫy. Đối phương hẹn cô ấy đến không biết chừng là định rạch mặt cô ấy... Thế là anh phải đi theo”.

““Tôi?” Viên Mãn chỉ chỉ chính mình, rất bất đắc dĩ: “Rạch mặt cô ta?” Ha ha...”

Chung Dĩ Mặc nhún vai vô vị: “Anh nhớ lần trước gặp em, em vừa mới phá xe của bạn trai cũ. Tại sao bây giờ gặp lại, em đã trở thành người ái mộ Trịnh Diễn Tự rồi?”

“Anh quan tâm làm gì?”

Có thể giọng cô quá ngang ngược, không ngờ Chung Dĩ Mặc lại vung tay lên. Viên Mãn đương nhiên không muốn bị đánh nên ngã người về sau, đáng tiếc chiếc ghế lắc ngã ra rồi lại nghiêng tới đưa cô về dưới lòng bàn tay Chung Dĩ Mặc...

Có điều Chung Dĩ Mặc cũng không đánh cô mà chỉ hùng hổ vò đầu cô: “Em làm cái gì mà cứ cáu kỉnh như vậy?”

Viên Mãn vừa định gạt tay hần ra, khéo mắt lại thoáng nhìn thấy trong phòng VIP cách đó không xa, mẫu thân đại nhân của mình đang vén rèm cửa sổ nhìn trộm cô và Chung Dĩ Mặc...

Viên Mãn lập tức cam chịu, không cử động nữa.

Thấy cô và Chung Dĩ Mặc giao tiếp thoải mái, mẫu thân đại nhân cười rất hài lòng, buông rèm xuống không tiếp tục nhìn nữa.

Một giây sau Viên Mãn đã đứng bật dậy. Với một người đàn ông cho rằng cô sẽ rạch mặt Hướng Mông thì còn có chuyện gì để nói nữa?

“Tôi về đây”. Nói xong, Viên Mãn đi thẳng không quay đầu lại.

Chung Dĩ Mặc đưa mắt nhìn bóng lưng cô. Thực ra hần rất bội phục cô. Thích Trịnh Diễn Tự? Đúng là quá không biết lượng sức mình. Dạng thiếu năng EQ như Trịnh Diễn Tự, thích hần, không được đáp lại, không được an ủi, thậm chí không được nhập nhằng... Không nhận được bất cứ thứ gì ngoài vô số vết thương.

Thực ra cô cũng rất thông minh, bứt ra từ sớm mới là tốt.

Đúng lúc này, Chung Dĩ Mặc thấy Viên Mãn khựng lại.

Viên Mãn còn chưa đi vào phòng đã nhìn thấy Trịnh Diễn Tự đi tới trước mặt cô.

Có một giây phút, Viên Mãn bối rối.

Nhưng khi Trịnh Diễn Tự đi tới trước mặt cô, nói ra hai tiếng “Cảm ơn”, Viên Mãn phát hiện kì thực tất cả đều không quá khó.

Nói “Không cần cảm ơn” không quá khó.

Đi qua sát vai anh ta không quá khó.

Không quay đầu lại, không quá khó.

Hào sảng giơ tay lên không vẫy tay tạm biệt anh ta ở sau lưng cũng không quá khó.

Tạm biệt nhé, đồ quỷ sứ...

Ba tháng sau.

Trong tháng 11 buồn tẻ mà giá lạnh này, đang tháng 11 không có bất cứ ngày lễ nào ngoài lễ độc thân này (ND: 11/11), trong tháng 11 khiến bao nhiêu kẻ độc thân tâm tàn ý lạnh này, ứng dụng xét nghiệm ung thư độc thân do Khoa Tín tung ra vừa xuất hiện trên thị trường đã tạo được tiếng vang chưa từng có, rất nhiều đề nghị mua bản quyền làm game online và làm phim cùng tên được đưa tới, cũng coi như là một chuyện tốt đẹp.

Chung Dĩ Mặc là người có thực lực trong đoàn luật sư Khoa Tín, lúc nhận được hợp đồng chuyển nhượng quyền cải biên do cấp dưới đưa tới cũng cảm thấy khó hiểu.

“Sao thấy bảo người sở hữu bản quyền không hài lòng với mức giá do công ty điện ảnh đưa ra? Tại sao giờ lại đồng ý chuyển nhượng?”

Cấp trên hỏi vậy, cấp dưới cũng rất ngán ngẩm: “Bộ phận bản quyền phản hồi lại nói, công ty phim đã mời được Ngô Ngạn Tổ làm diễn viên chính, vì vậy người sở hữu bản quyền lập tức đồng ý”.

Chung Dĩ Mặc dở khóc dở cười: “Đúng là cảm tính...”

Chung Dĩ Mặc cũng không quá để ý, số tiền trong hợp đồng này so với các hợp đồng lớn khác của Khoa Tín thì quả thực không đáng nhắc tới, lập tức nhận lấy hợp đồng, xem một lượt rồi trả lại: “Trả hợp đồng lại cho bộ phận bản quyền, có thể mời người ta đến công ty kí hợp đồng rồi”.

Ba ngày sau, Chung Dĩ Mặc ăn trưa xong chuẩn bị về phòng làm việc, mới từ trong thang máy đi ra, một bóng dáng rạng ngời cũng vừa bước ra từ một thang máy bên cạnh.

Đẹp đến mức Chung Dĩ Mặc phải nhíu mày. Vốn buổi chiều hần còn có rất nhiều việc cần xử lí, lẽ ra phải đi nhanh về nhanh, bây giờ đột nhiên lại bị một sức mạnh vô hình kiềm chế, cố gắng bước chân thật chậm, đi theo sau bóng người đó một khoảng không xa không gần...

Giày cao gót, quần bò bó sát, áo khoác chiều dài trung bình, quần áo hết sức bình thường nhưng dáng người của người ta chuẩn nên mặc vào vẫn rất hợp.

Thật sự là bởi vì bóng lưng này có quá nhiều bí ẩn, đến tận lúc bám theo được một phút, Chung Dĩ Mặc mới nhớ tới khác vẫn đề khác.

Cô ta lại đi thẳng về phía bộ phận pháp vụ?

Mãng pháp vụ của hần mà lại có báu vật cỡ này? Tại sao trước đây hần không hề biết?

Trong lúc Chung Dĩ Mặc không nhận được dừng chân suy ngẫm, phía trước đột nhiên rầm một tiếng.

Không ngờ báu vật lại bị trượt chân ngã nhào.

Chung Dĩ Mặc đưa tay che miệng, không cho chính mình cười thành tiếng.

Báu vật đó nhìn quanh, thấy xung quanh không có người mới lồm cồm bò lên.

Hơn nữa, vừa dùng cả chân lẫn tay bò lên còn vừa lẩm bẩm: “Đù! Biết thế đừng đi giày cao gót cho xong”.

Dáng người thật sự tốt. Giọng nói thật sự tệ.

Lần này Chung Dĩ Mặc thật sự không nhận được bật cười thành tiếng.

Có lẽ tiếng cười của hần đã quấy rầy báu vật, chỉ thấy cô ta quay ngoắt đầu lại, hai mắt cảnh giác nhìn về phía hần.

Xem xem ai đang cười trên nỗi đau của người khác.

Bên kia, Chung Dĩ Mặc lại hoàn toàn không coi ánh mắt lạnh lùng của đối phương ra gì. Vừa rồi chỉ nhìn thấy bóng lưng, bây giờ cuối cùng cũng nhìn thấy thẳng mặt.

Tăng thêm 1 điểm nữa.

Chung Dĩ Mặc thầm nói trong lòng.

Mà sau khi nhìn thấy Chung Dĩ Mặc, cô nàng 9 điểm này đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra là anh...”

“...” Lần này đến phiên Chung Dĩ Mặc tròn mắt: “Chúng ta... quen nhau à?”

Cô nàng 9 điểm nhếch miệng: “Thế cũng hỏi”.

Thấy đối phương khẳng định như thế, Chung Dĩ Mặc đành phải lục lại trong đầu xem mình có biết một người như vậy hay không... Nhưng rất hiển nhiên là một khi hẳn biết một cô nàng chuẩn chỉ thế này thì làm sao quên được?

Trước lúc Chung Dĩ Mặc hoàn toàn chìm đắm vào suy nghĩ, cô nàng 9 điểm lại xoay người đi đến chỗ hẳn: “Đúng rồi, phòng bản quyền ở đâu? Sao tôi không tìm được?”

Chung Dĩ Mặc chỉ chỉ một phòng làm việc cách đó không xa.

Cô nàng 9 điểm lập tức cười vỗ vai hẳn: “Cảm ơn! Tôi đang bận, nói chuyện sau nhé!”

Nói xong liền đi thẳng...

Để lại một mình Chung Dĩ Mặc, sờ sờ cằm, mắt đảo quanh, vẻ mặt vừa tò mò lại vừa khó hiểu.

47. Chương 47: Chương 47

Thấy đối phương đi thẳng vào phòng bản quyền, Chung Dĩ Mặc đứng tại chỗ thêm một lát, trong đầu không làm sao tìm được một khuôn mặt có thể tương xứng với cô nàng 9 điểm này nên đành phải thôi, quay đầu đi về văn phòng của chính mình.

Chung Dĩ Mặc làm việc trong văn phòng của mình một mạch nửa tiếng. Trải qua một cuộc cải cách táo bạo dứt khoát kéo dài cả năm, các bậc nguyên lão chỉ chiếm tài nguyên mà không làm việc trong Khoa Tín, người thì ra đi, người thì đã chịu nghe lời, phân phối cổ phần tương ứng cũng có thay đổi lớn. Sang năm Khoa Tín lại chuẩn bị IPO, hai mảng kiểm toán và pháp vụ đều phải giám sát nghiêm khắc, cuối năm nay cũng là thời điểm bận rộn nhất của phòng pháp vụ Khoa Tín. Đương nhiên điều khiến Chung Dĩ Mặc khó chịu không phải là lượng công việc đồ sộ mà là... Rõ ràng hẳn là cố vấn pháp luật do CEO Trịnh Diễn Tự đích thân mời tới, dựa vào cái gì mà lão trưởng phòng pháp vụ Khoa Tín đã sắp về hưu kia lại suốt ngày chèn ép hẳn?

Nguyên nhân thực ra cũng rất đơn giản. Lúc trưởng phòng pháp vụ sắp về hưu, Trịnh Diễn Tự đột nhiên mời hẳn tới, rõ ràng là muốn tăng cường thế lực của mình trong phòng pháp vụ. Mà trưởng phòng pháp vụ luôn luôn là người của phe phái chủ tịch, chủ tịch lại luôn luôn không hợp với Trịnh Diễn Tự, đương nhiên đấu đá nội bộ là không thể tránh khỏi. Chỉ khổ gã Chung Dĩ Mặc này bị kẹp ở giữa, mỗi lần tài liệu qua tay hẳn một lần lại phải qua tay trưởng phòng pháp vụ một lần nữa, nói dễ nghe là bảo đảm không xảy ra sơ suất, trên thực tế chẳng qua là chủ tịch không yên tâm với Trịnh Diễn Tự, vừa phải nâng đỡ Trịnh Diễn Tự lên một độ cao nhất định, lại phải áp chế Trịnh Diễn Tự để anh ta khỏi quá cuồng vọng.

Mình đường đường là một người đồng sáng lập văn phòng luật sư, không ngại cực khổ chạy tới đây làm thêm, còn không phải vì nể mặt gã bạn thân Trịnh Diễn Tự hay sao? Trịnh Diễn Tự ơi Trịnh Diễn Tự, cậu không thể vì tôi mà bớt đấu đá với ông già đi à?

Chung Dĩ Mặc vừa ngẩng mặt thở dài vừa thu xếp tài liệu đưa đến cho trưởng phòng pháp vụ.

Còn phòng bản quyền... thực ra là một bộ phận ngoại vi đặc biệt của Khoa Tín, do mấy năm nay bắt đầu khai thác các ứng dụng và trò chơi, dính dáng đến vấn đề bản quyền nên mới tạm thời kéo mấy người từ phòng pháp vụ và phòng nhân lực sang thành lập phòng bản quyền, ngay cả phòng làm việc cũng do phòng pháp vụ nhường lại cho hai gian để sử dụng.

Chung Dĩ Mặc vẫn rất thích qua phòng bản quyền hóng hớt, thứ nhất là bởi vì phòng làm việc gần nhau, thứ hai đương nhiên là bởi vì phòng bản quyền toàn các cô bé trẻ trung, thỉnh thoảng qua chém gió vừa bổ mắt vừa tỉnh tâm, có thể xoa dịu những ầm ỨC mà trưởng phòng pháp vụ gây ra cho hắn.

Đương nhiên hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Sau khi đưa hợp đồng và bị trưởng phòng pháp vụ bới bèo ra bộ như thường lệ, trên đường về văn phòng của mình, Chung Dĩ Mặc đi qua phòng bản quyền, đột nhiên nổi hứng đi nghênh ngang vào phòng bản quyền.

Đứng dựa cửa nghiêng 30 độ, mặt quay đi 45 độ đúng tiêu chuẩn, cảm thấy mình đã phóng khoáng đến cực điểm, Chung Dĩ Mặc lại vẫn có thể nghiêm mặt làm bộ vừa lạnh lùng vừa thân thiết: “Trà chiều anh mời, các em dùng gì?”

Các cô bé đương nhiên hân hoan nhảy nhót: “Luật sư Chung, tối qua em làm thêm ngủ muộn quá, cho em một tách cà phê cho tỉnh táo!”

“Em còn chưa kịp ăn trưa, em thích ăn pizza!”

“Em đang giảm béo, em chỉ cần salad Caesar...”

Chung Dĩ Mặc nhướn mày đáp ứng toàn bộ nhu cầu.

Sai khiến thư kí của trưởng phòng pháp vụ là việc không có gì khó khăn, sau khi chuyển cáo nhu cầu trà chiều của các em bên phòng bản quyền cho thư kí, giành được cảm tình của một loạt thiếu nữ, luật sư Chung phát tay áo quay đi, không mang theo một áng mây mờ.

Nhưng mới đi ra khỏi cửa phòng, Chung Dĩ Mặc lại lập tức dừng bước, nhớ ra có một việc quan trọng quên không hỏi.

“Đúng rồi, phòng bản quyền các em vừa tiếp ai thế?”

Cô bé salad trí nhớ rất tốt, trả lời lưu loát: “Vừa rồi bọn em tiếp những bốn năm đám người, một về khai thác trò chơi, một về vấn đề điện ảnh, một...”

“Đẹp”. Chung Dĩ Mặc chốt vấn đề ngắn gọn.

“Đẹp à?” Cô bé salad nghiêng đầu nhớ lại, lập tức đưa hợp đồng trên bàn cho Chung Dĩ Mặc: “À, đó là liên hệ về vấn đề bản quyền phim, em đang định chuyển hợp đồng đến cho các anh xem trước, đây anh”.

Chung Dĩ Mặc cầm lấy hợp đồng, tươi cười vẫy tay tạm biệt các em gái. Nhưng các em gái chưa muốn dừng lại: “Luật sư Chung, anh thú tính quá đấy!”

Luật sư Chung quay lại cười đẹp đẽ: “Cảm ơn đã khen ngợi”.

Đây là một hợp đồng ba bên, Chung Dĩ Mặc vừa đi vừa xem. Bên A công ty điện ảnh X, bên B Khoa Tín, bên C...

Viên Mãn?

Bước chân Chung Dĩ Mặc dừng lại.

Một bên là cô nàng 9 điểm mảnh dẻ cao ráo chân dài môi hoa hồng mắt hạnh nhân, kết hợp với bộ ngực căng tròn...

Một bên là cô giáo Viên áo phong dép tông đầu xù mắt thâm quầng, cao lớn thô kệch, mặt bóng loáng mờ...

Từ trên trời bay tới năm chữ: Tuyệt đối không thể được!

Tình một tiếng, cửa thang máy tầng hầm mở ra, Viên Mãn vừa mặt mày hớn hở gọi điện thoại vừa đi từ trong thang máy ra ngoài.

Chỉ nghe giọng nói bên kia điện thoại cũng thấy được Cao Đăng thận trọng hơn cô nhiều: “Kí xong rồi à?”

“Kí xong rồi”.

“Tiền bao giờ chuyển khoản?”

“Không biết...”

“Có dặn họ thêm một điều vào hợp đồng là cố vấn sáng kiến phải viết tên em không?”

“Ồ! Quên rồi!”

“Viên đầu to! Đừng tưởng chị gầy rồi mà em không dám đánh chị đấy nhé!”

Bên kia điện thoại lửa giận hừng hực, bên này điện thoại Viên Mãn lại cười vô tâm. Xung quanh lúc này không có ai, giày cao gót đã xách trên tay, bước chân quả thực như sắp bay lên vì vui sướng: “Ai da, mấy em gái đó không những nói chuyện với chị Ngô Ngạn Tổ ngoài đời đẹp trai thế nào mà còn nói đến khi ghi hình sẽ cho chị ở phòng ngay cạnh phòng anh ấy, ai còn để ý cậu cố cái gì vấn, sáng cái gì kiến nữa?”

“Thôi chị cứ làm thiếu nữ ngu ngơ 27 tuổi tiếp đi”. Giọng Cao Đăng tràn ngập khinh thường.

Viên Mãn đã quen với việc Cao Đăng giả bộ tức giận như vậy nên cũng không vội xin lỗi. Quả nhiên chỉ chốc lát sau Cao Đăng đã chịu thua cuộc: “Đúng rồi, buổi tối phải chúc mừng một chút”.

“Tiền còn chưa tới tài khoản mà cậu đã chuẩn bị tiêu xài rồi?” Viên Mãn lập tức bắt lấy cơ hội trách móc Cao Đăng.

Nói đến chuyện này, Cao Đăng mới thật sự giận hờn: “Chị là đồ chết tiệt, vì Ngô Ngạn Tổ mà đồng ý bán bản quyền sáng khoái như vậy, làm em không có cả cơ hội nâng giá, chị còn nói đến chuyện tiền nong mà không biết xấu hổ à?”

Đương nhiên Cao Đăng quá hiểu tính tình dở hơi của cô giáo Viên, biết thừa cô giáo Viên hoàn toàn sẽ không cảm thấy áy náy vì chuyện này nên cũng chẳng muốn chấp nhận nữa, thoáng cái đã đổi giọng nói: “Là nhóm sinh viên muốn mời chị, nói là phải chúc mừng chị một chút”.

Nhóm sinh viên?

“Thôi để chị mời”. Nghĩ đến chuyện này Viên Mãn mới hơi chột dạ. Kì thực cô chỉ đưa ra một khái niệm, nhóm cựu sinh viên đó mất ăn mất ngủ mấy tháng, cuối cùng mới giành chiến thắng trong nội dung đánh giá, cô nên cảm ơn bọn họ mới đúng: “Chị biết họ mới vào Khoa Tín, mới chỉ có lương thử việc, không cần thiết phải tiêu pha tốn kém”.

“Đừng dài dòng nữa, người ta cảm ơn thì chị cứ nhận. Nếu không có ứng dụng ung thư độc thân, bọn họ có thể vừa tốt nghiệp đã vào Khoa Tín không? Đó là một chuyện mà thậm chí bọn họ còn không dám nghĩ đến”. Cao Đăng không chịu nổi sự nhún nhường của cô giáo Viên: “Trước bọn họ vẫn muốn mời chị ăn bữa cơm, nhưng chị vẫn bị nhốt trong trại huấn luyện giảm béo không được ra ngoài. Vừa lúc hôm nay là một ngày tốt lành, chọn ngày không bằng gặp ngày, OK?”

Cao Đăng nói một hồi khiến cô giáo Viên thấy trong lòng ầm ầm, đang định cung kính không bằng tuân mệnh, Cao Đăng lại lập tức bổ sung một câu: “Yên tâm, em đã dặn bọn họ rồi, tuyệt đối không mời chị ăn món gì đắt tiền, cùng lắm là ăn một nồi lẩu chua cay thôi”.

“...”

“...”

Lúc này Viên Mãn đã đi tới cạnh xe mình, mở khóa ngồi vào xe. Trước khi khởi động xe, cô không quên nhìn thiết bị đeo trên cổ tay hiển thị số calo đã hấp thu hôm nay. Sau khi nhìn xong, cô giáo Viên chỉ có thể cảm thán sau sắc: “Lẩu chua cay đối với chị bây giờ cũng đã là xa xỉ phẩm rồi, biết không? Hôm nay chị còn có thể hấp thu 300 calorie nữa, nhiều nhất là một đĩa cải xào”.

Cắt điện thoại, nhấn ga, lên đường!

Có thể vì ông trời thấy hôm nay cô làm gì cũng quá thuận lợi nên lúc này lại muốn gây cho cô một chút rắc rối, nếu không tại sao cô vừa mới đi qua một cây cột đã nhìn thấy một chiếc xe đi ngược chiều đến trước mặt, nhìn điệu bộ chính là phải cướp đường của cô. Làm gì mà sốt ruột như vậy? Đi ra khỏi bãi đỗ xe mà cũng phải cướp đường?

Rầm một tiếng, hai chiếc xe đâm đầu vào nhau.

Cô giáo Viên thề không phải mình cố ý, là tay mới vừa lấy bằng lái xe được hai ngày, thấy đối phương định cướp đường như vậy là hoảng lên, đâu dám tranh đường với người ta. Đương nhiên phải lập tức đạp phanh.

Chỉ tiếc là trong lúc luống cuống không đạp trúng phanh mà lại đạp nhầm chân ga.

Thấy tài xế xe kia đã xuống xe, Viên Mãn cũng bước xuống xe theo.

Nhìn thấy logo lúa mắt trên chiếc xe trước mặt, Viên Mãn chỉ muốn đưa tay che mắt lại.

“Cô có biết cô đi ngược chiều không?”

“Ồ? Thế à?” Viên Mãn cúi xuống nhìn mũi tên vẽ trên mặt đất... Vậy mà vừa rồi cô còn tưởng đối phương đi ngược chiều...

“Cô có biết cô phải chịu toàn bộ trách nhiệm không?” Tài xế rất trẻ, nộ khí không nhỏ.

“Ồ... Xe của cậu... chắc đã mua bảo hiểm chứ?” Viên Mãn cắn ngón tay, hết sức thận trọng ngẩng đầu nhìn tài xế đó.

Tài xế đang quát tháo đột nhiên sững sốt.

Người phụ nữ trước mặt cúi đầu, nhìn ngược lên một góc 45 độ, một hình ảnh hết sức đáng thương.

Tài xế lập tức không nói nữa. Viên Mãn kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, tài xế lại cố gắng né tránh ánh mắt cô? Viên Mãn đảo mắt suy tính, lập tức hiểu ra vấn đề, thì ra cậu em tài xế lại thích gu này.

Con người đảo thêm vòng nữa, đã có trò để diễn...

“Xin lỗi, tôi thật sự không cố ý”. Giơ ngang hai ngón tay, mắt lấp lánh sao trời, làm bộ đáng thương phải phối hợp với vẻ mặt thế nào? “Tôi mới lấy bằng lái xe được vài ngày...”

Cậu em tài xế quả nhiên liên tiếp thua chạy. Viên Mãn không ngừng lần tới, dứt khoát vươn người vào trong xe mình gỡ tờ giấy A4 dán trên kính chắn gió mang ra, giơ lên che ngang nửa khuôn mặt chỉ để lộ ra một đôi mắt đáng thương hết sức.

Trên tờ giấy A4 là mấy dòng chữ viết tay thường thấy của các tay lái mới: “Mới lấy bằng xong, mong được thông cảm. Cần chuyển xe mời gọi 1891xxxxxx”.

Nhưng tài xế đâu có thời gian nhìn những hàng chữ xấu kinh người trên tờ giấy đó? Toàn bộ tâm tư đều không tự chủ được bị đôi mắt sao trời lộ ra bên trên tờ giấy hút vào.

Cô giáo Viên đương nhiên không chịu dừng bước, đôi mắt sao trời chớp lia lịa mỗi hết cả cơ mắt xung quanh: “Cậu em xe cậu chắc chắn thế cơ mà, chỉ bong một mảng sơn thôi...”

Tài xế suýt nữa buột miệng nói ra một câu: Không sao, cô đi đi!

Thấy thắng lợi đã đến trong tầm mắt, Viên Mãn nhìn chằm chằm vào miệng cậu em tài xế, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

“Cho cô ta đi đi”.

Cuối cùng người lên tiếng lại không phải tài xế mà là...

Phía sau Viên Mãn, cửa kính xe ghé sau không biết đã lặng yên hạ xuống từ khi nào, người ngồi trong xe nói lạnh nhạt: “Tôi đang vội”.

Viên Mãn kinh hãi.

Còn chưa kịp quay đầu lại đã vô thức đưa tay lên che mặt mình.

Nhưng hiển nhiên việc làm này của cô giáo Viên là hoàn toàn dư thừa. Cô vốn đã quay lưng về phía chiếc xe đó, người ngồi trong xe có nhìn thế nào cũng chỉ có thể thấy một bóng lưng đột nhiên cứng đờ.

Tài xế đầu dám kéo dài thời gian, vội vàng lên xe, lái xe nghênh ngang đi ra. Đến tận lúc tiếng bánh xe ma sát với mặt đất đã nhỏ đến mức không nghe thấy được nữa, Viên Mãn mới buông lỏng người ra.

Ồi...

Chiếc xe sang trọng bong một mảng sơn nhanh chóng đi ra ngoài đường.

Chiếc xe đang chạy với tốc độ ổn định đột nhiên phanh gấp, tập tài liệu trên tay Trịnh Diễn Tự đập thẳng vào mặt anh ta.

Tài xế sợ hãi vội quay lại: “Xin lỗi! Xin lỗi tổng giám đốc Trịnh!”

Tài liệu trượt xuống lộ ra bộ mặt nén giận của Trịnh Diễn Tự.

Tại sao tài xế đột nhiên lại như người mất hồn vậy? Đèn đỏ mà cũng không nhìn thấy, nếu không kịp thời phanh lại thì lúc này đã đề vạch rồi.

Quả nhiên không thể dùng tài xế tay lái mới...

Trịnh Diễn Tự xoa phần trán bị cặp tài liệu đập vào.

Do xe vừa phanh gấp nên thân xe còn hơi dao động. Trịnh Diễn Tự vừa hạ tay xuống đã nhìn thấy một tờ giấy A4 vốn đặt trên ghế trước lúc này lặng yên bay tới ghế sau, bay tới trước mặt anh ta.

“Mới lấy bằng xong, mong được thông cảm. Cần chuyển xe mời gọi 1891xxxxxx”.

Trịnh Diễn Tự cúi xuống nhìn, khẽ cau mặt.

Chữ viết hơi quen quen, số điện thoại xa lạ...

Nhìn tờ giấy A4 như bị một sức mạnh vô hình đưa đến trước mắt, Trịnh Diễn Tự rơi vào một thoáng kinh hãi ngẩn ngui.

48. Chương 48: Chương 48

Không lâu trước, một ngày của Viên Mãn bắt đầu thế này:

Đồng hồ treo tường từ từ chạy tới 8 giờ, Viên Mãn nằm dạng chân dạng tay trên giường. Điện thoại đặt trên tủ đầu giường đột nhiên điên cuồng báo thức, Viên Mãn cau mày một hồi lâu rồi mới chậm rãi thò tay từ trong chăn ra, lần mò tắt báo thức tiếp tục ngủ.

8 rưỡi, Viên Mãn bị đồng hồ báo thức đánh thức lần thứ hai, lần này cô còn không thèm nhú mày, đưa tay kéo chăn trùm kín đầu tiếp tục ngủ.

9 giờ, lần thứ ba bị đồng hồ báo thức đánh thức, cuối cùng Viên Mãn cũng ngồi dậy, khó chịu gỡ đầu. Muốn cô xuống giường bắt đầu một ngày mới? Không có cửa! Cô hùng hổ tắt tính năng đồng hồ báo thức của điện thoại, ném điện thoại xuống, nằm vật xuống giường ngủ tiếp.

9 rưỡi, điện thoại di động nằm lẻ loi cuối giường, cuối cùng Viên Mãn cũng toại nguyện, ngủ không biết trời đầu đất đâu.

Nhưng mọi chuyện thay đổi nhanh chóng, bây giờ một ngày của Viên Mãn lại bắt đầu như sau:

Lúc đồng hồ treo tường chỉ đến 8 giờ, Viên Mãn đã mặc một bộ đồ thể thao gọn gàng, trải tấm đệm yoga trong phòng khách, bắt đầu vận động trao đổi ô xi. Ti vi phát giáo trình video, tư thế chính xác chuẩn mực, Viên Mãn vung về tập theo. Ông Viên ngồi trên sofa, vừa nhét một tảng thịt muối to vào giữa hai lát bánh mì vừa đóng giả chuyên gia chỉ điểm này nọ, cuối cùng bị một chiếc xẻng gỗ nấu ăn từ tay bà Viên bay tới đánh trúng, trọng thương.

Bà Viên cầm một chiếc xẻng gỗ khác từ trong bếp lao ra: “Hôm nay khai ân cho phép ông kẹp thịt muối vào bánh mì, vậy mà ông lại kẹp nguyên một gói thịt muối luôn à?”

Bất chấp trọng thương, ông Viên vẫn chạy trốn khắp nhà. Bà Viên hùng hổ truy đuổi, liên tiếp vung xẻng đánh trúng gáy quan thù. Hai người đuổi nhau chạy vòng vòng trong phạm vi hai mét lấy Viên Mãn làm trung tâm, Viên Mãn lại không hề để ý. Trong mắt cô chỉ có cô bé người Mỹ với dáng người hoàn mỹ trong giáo trình video.

8 rưỡi, Viên Mãn đã tắm xong, bắt đầu đứng trước gương bôi các loại mỹ phẩm chăm sóc sắc đẹp. Làm phụ nữ thật sự là phiền phức, chai chai lọ lọ chất đầy một chiếc bồn rửa tay. Ba tháng trước còn dùng nước sạch rửa mặt, khăn bông lau mặt, Viên Mãn không thể không dán một mảnh giấy nhỏ lên mỗi loại chai lọ mới có thể phân biệt được chai này dùng để làm gì, lọ kia nên sử dụng ở bước thứ mấy.

9 giờ, cuối cùng Viên Mãn cũng ngồi vào bàn ăn. Ba tháng trong trại huấn luyện ma quỷ, Viên Mãn đã luyện thành mắt lửa người vàng, mỗi loại đồ ăn xuất hiện trong phạm vi tầm mắt Viên Mãn đều có thể được quy đổi chính xác thành số calorie tương ứng. Một lát bánh mì, nửa quả trứng gà, nửa quả táo... Stop! Hạn mức 300 calorie cho bữa sáng đã đầy, Viên Mãn đặt đũa đứng dậy.

9 rưỡi, Viên Mãn bắt đầu trang điểm. Một bên là video hướng dẫn trang điểm đã tải về máy, một bên là lọ lớn lọ nhỏ, các loại mỹ phẩm không đọc được tên. Viên Mãn bắt chước từng bước, phun phun bôi bôi lau lau lên trên mặt, đúng thì tiếp tục trang điểm, sai thì tẩy trang làm lại.

10 giờ, sau khi thử mỗi bộ quần áo vài phút, cuối cùng Viên Mãn lựa chọn một chiếc váy đầm và một chiếc áo gió màu nâu nhạt, ra khỏi nhà đi xem mắt.

Đúng vậy, không sai, cuối cùng cô giáo Viên cũng gia nhập hàng ngũ xem mắt.

Đây chính là lần xem mắt đầu tiên do bà Viên sắp xếp cho Viên Mãn. Cô cũng đã biết bằng cấp, công việc, điều kiện gia đình, sở thích sở ghét của đối phương, đương nhiên người ta cũng biết rõ về cô như vậy. Thân cận chính là thế, ghi rõ giá cả, hàng so với hàng.

Thực ra lần trước bà Viên đột nhiên đề nghị sắp xếp cho cô xem mắt, Viên Mãn rất muốn từ chối. Nhưng ba tháng trước, sau tất cả những gì xảy ra tại bữa tiệc thông gia, dường như cô đã không còn quyền lợi từ chối.

Hôm đó bảy người ăn tối, bề ngoài vui vẻ đầm ấm, trên thực tế mỗi người một suy tính. Sau khi ăn xong, ông Viên bà Viên vui mừng đi về nhà trước. Chung Dĩ Mặc diễn cho hết vở, đề nghị đưa Viên Mãn về nhà, Viên Mãn từ chối khéo, hần cũng không cố nài. Vốn chính là người lạ, tội gì hần phải quan tâm đến hỉ nộ ái ố của cô?

Lúc ngồi vào taxi chuẩn bị về, qua gương chiếu hậu, Viên Mãn nhìn thấy Trịnh Diễn Tự đi đến chỗ mình như muốn cáo biệt cô. Cô không làm gì hết, chỉ giục tài xế mau lái xe đi.

Nhìn bóng dáng Trịnh Diễn Tự càng ngày càng nhỏ trong gương chiếu hậu, đến cuối cùng không nhìn thấy nữa, Viên Mãn mới thở phào nhẹ nhõm. Kì thực cô rất muốn găm lên với anh ta bất chấp hình tượng: “Dù tôi thích anh thì đã sao? Tôi đâu có phá đám hai người vì nguyên nhân này? Chẳng phải tôi vẫn giúp anh sao? Anh cứ coi như không biết không được sao? Tại sao phải vạch rõ giới hạn như vậy?”

Nhưng Viên Mãn biết, cô không thể, cũng sẽ không nói như vậy.

Cho nên, thay vì tạ hạ mình xuống bùn đen, chẳng thà như bây giờ, phóng khoáng quay đi...

Không có đàn ông, không có tình yêu, ít nhất cô còn có tự tôn.

Viên Mãn vốn định về nhà, nhưng vừa nghĩ đến chuyện mẫu thân đại nhân sẽ vận hỏi cô về quan hệ với Chung Dĩ Mặc, vừa nghĩ đến chuyện phải bịa ra nhiều lời nói dối hơn để bưng bít lời nói dối ban đầu, Viên

Mãn đã chùn bước.

Hôm đó, cuối cùng Cao Đăng tìm được cô trong một nhà hàng cô thường xuyên tới.

Lúc Cao Đăng chạy tới, cô vừa uống chénh choáng chuẩn bị đi, lại phát hiện trong ví chỉ còn chưa đến một trăm tệ.

Viên Mãn đang vắt hết óc hồi tưởng, cô có gọi điện thoại kêu Cao Đăng chạy tới trả tiền giúp cô không? Cao Đăng đã ngồi xuống đối diện với cô, vẻ mặt đầy trách móc.

“Tiểu Đăng Đăng, cậu tới thật đúng lúc!” Viên Mãn vui vẻ đập ví tiền của mình lên trên bàn, yên tâm gọi bia xả láng.

Vừa uống vừa mặt mày hớn hở kể lại thành tích cơ trí thần dũng, túc trí đa mưu, bình đến tướng cản, nước đến đất ngăn của mình trong bữa tiệc thông gia tối nay. Dù sao cũng đã uống đỏ mặt, có khoác lác như thế cũng không sợ mặt đỏ. Hơn nữa càng cười càng vui vẻ, càng cười càng lớn tiếng, những người bàn khác có khi cho rằng cô uống say lắm rồi.

Bạn thân là gì? Là rõ ràng đã không đành lòng nghe tiếp mà vẫn cười trừ nghe đến hết, không những thế còn phải trợn mắt nói dối: “Được! Chị cơ trí nhất! Chị hào hiệp nhất! Chị cao tay nhất!”

Cuối cùng, Viên Mãn gục đầu, trán đập vào thành bàn đánh rầm, không nhấc đầu lên nữa.

Cứ thế gục đầu, lẩm bẩm tự nói: “Có phải chị cười rất giả tạo không?”

“Phải”.

“Có phải chị thật sự rất kém không?”

“Phải”.

“Có phải chị thật sự không nên đau lòng như vậy không?”

“...Phải”.

“...”

Sau đó không còn câu nói nào nữa.

Cứ thế, cô được Cao Đăng vác về nhà.

Bà Viên còn đang đau đầu chờ con gái về để vận hỏi về tình yêu mới của con gái, lại chỉ thấy Viên Mãn đã uống say như chết và Cao Đăng thê thảm vì bị Viên Mãn nôn đầy người.

Đương nhiên bà Viên há hốc mồm vì kinh ngạc: “Tại sao không phải Chung Dĩ Mặc đưa con về?”

Khi đó thần chí cô đã không tỉnh táo, đâu còn nhớ mình trả lời thế nào? Nhưng sau đó nghe Cao Đăng kể lại, khi đó mới đầu cô không nói một lời, sau đó đột nhiên ôm chặt bà Viên, cười cực kì vui vẻ: “Nào là Trịnh Diễn Tự, nào là Chung Dĩ Mặc... đều không thể thích con gái mẹ được!”

“...”

“Không thể, không thể... Sẽ không có người nào yêu con gái mẹ...”

Em còn chưa bao giờ thấy một người cười nhạo chính mình mà không kiêng nể gì như vậy. Đây là nguyên nhân của Cao Đăng. Em thực sự muốn khóc thay cho chị.

Ngày hôm sau sự kiện say bia, cô nửa tỉnh nửa mê nghe Cao Đăng kể lại chuyện này, nghĩ đi nghĩ lại một hồi lâu, cuối cùng vẫn cố gắng khống chế cảm giác quay cuồng, chủ động nhận lỗi với bà Viên.

Sắc mặt bà Viên khi đó kim nén đến mức Viên Mãn hoàn toàn xem không hiểu. Có lẽ thật sự chỉ có người làm mẹ mới có thể hiểu được, con gái chỉ hơi đau lòng, mẹ đã đau thấu tâm can.

Mà lời bà Viên nói khi đó, có lẽ cả đời Viên Mãn cũng không quên được.

“Năm đó mẹ và bố con chính là do cha mẹ hai bên sắp xếp cho gặp nhau vài lần, cảm thấy hợp mắt nên kết hôn, hoàn toàn không có đủ thứ tính toán như lũ trẻ bọn con bây giờ, vậy mà vẫn sống êm đẹp đến tận bây

giờ đây thôi. Ngược lại, lũ trẻ bọn con bây giờ lại thích vòng vo tam quốc, giày vò khiến chính mình không được hạnh phúc”.

Sau khi bị bà Viên chứng kiến khoảnh khắc chật vật nhất của cô, hình như cô không còn tư cách làm trái những sắp xếp tiếp theo của bà Viên nữa.

Thế là đúng 12 giờ trưa, Viên Mãn cùng đối tượng xem mắt gặp nhau trong nhà hàng.

Không nghe lời người lớn, thu thiết sẽ đến ngay. Ngay lời người lớn, phải chăng sẽ có thể được mỹ mãn?

Trong lúc đối tượng xem mắt đi vệ sinh, Viên Mãn nhận được điện thoại của bà Viên.

“Thế nào thế nào? Nói chuyện thế nào?”

“Cũng được!”

“Con thấy nó thế nào?” Đối tượng xem mắt có vẻ rất hài lòng với cô. Nhưng cô...

Viên Mãn đang không biết nên trả lời thế nào, đột nhiên một bàn tay kéo thẳng cô ra khỏi chỗ ngồi.

Viên Mãn giật bản mình, quay đầu nhìn lại, chết sững...

“Tại sao lại là cậu?”

49. Chương 49

Cao Đăng không nói một lời, nắm quai túi xách Viên Mãn đeo trên người kéo cô một mạch ra ngoài nhà hàng, khiến nhân viên phục vụ bưng đĩa đi qua kinh hãi vội vã nhường đường.

Thấy mình sắp bị kéo ra khỏi nhà hàng, Viên Mãn vội vã giữ chặt quai đeo, liều chết chống cự: “Cậu làm gì thế? Chị đang đi xem mắt đấy!”

“Chị có biết gã này là ai không?”

Cao Đăng tức giận hỏn hển, Viên Mãn cũng không khỏi chột dạ: “Chắc không phải là... tội phạm truy nã chứ?”

Phản ứng của Cao Đăng cho thấy tình hình còn nghiêm trọng hơn dự đoán của cô.

Viên Mãn kinh hãi, lòng bàn tay đổ mồ hôi, tim đập tình thịnh. Đúng lúc này điện thoại di động của Viên Mãn đổ chuông, cô lấy điện thoại ra xem, đó là đối tượng xem mắt gọi cho cô.

Có lẽ đối tượng xem mắt quay về bàn không thấy nên mới gọi điện hỏi tình hình. Viên Mãn đang do dự có nên nghe máy hay không, Cao Đăng đã giật mất điện thoại của cô, thay cô từ chối cuộc gọi.

Đến tận lúc này Cao Đăng mới lên tiếng: “Thằng khốn này đồng thời xem mắt rất nhiều phụ nữ, chưa được người nào hay người đấy”.

“Cậu khẳng định chứ?”

Viên Mãn quay lại nhìn, xuyên qua khe hở của tủ rượu thủy tinh phía sau còn có thể lờ mờ nhìn thấy đối tượng xem mắt đang đứng bên cạnh bàn ăn, gọi điện thoại với vẻ khó hiểu.

Một thanh niên áo mũ chỉnh tề sống trong một xã hội tốt đẹp không ngờ lại là cặn bã trong cặn bã? Hoàn toàn không nhìn ra được...

“...” Cao Đăng ngập ngừng một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói ra: “Trần Trình đã qua lại với hắn mấy tháng”.

“Á dù!” Tin tức Cao Đăng đưa ra đúng là càng ngày càng giật gân: “Trần Trình bị hắn...”

Viên Mãn còn chưa nói xong đã bị Cao Đăng ngắt lời.

“Chuyện đó thì chưa”. Cao Đăng nhún vai.

Viên Mãn thở phào nhẹ nhõm, nhưng giọng Cao Đăng đột nhiên lại trở nên căng thẳng: “Có điều cũng sắp rồi, cho nên em phải đánh cho gã đề tiện này hiện về nguyên hình trước khi hai người bọn họ xảy ra chuyện gì đó”.

Viên Mãn lại chuyển từ khách thành chủ, tóm tay áo Cao Đăng kéo đi một mạch, không dám kéo dài thời gian thêm chút nào nữa: “Để chị đi làm chứng cho cậu!”

Cao Đăng nghe vậy lại rầu rĩ, bây giờ đổi lại gã bị Viên Mãn kéo đi, nhắm mắt theo đuôi ra khỏi nhà hàng, đi vào thang máy.

Thang máy đến rất nhanh, Viên Mãn đi vào thang máy trước, xoay người lại thấy Cao Đăng vẫn còn đứng ngoài cửa thang máy, cô vội giữ nút mở cửa: “Còn lề mề gì nữa?”

Cao Đăng rất chán nản: “Thằng cha này rất xảo quyệt, em đã theo dõi hắn một tháng mà không có một chút bằng chứng mang tính xác thực nào”.

Viên Mãn chỉ chính mình: “Chị không phải là nhân chứng sao?”

Cao Đăng lại càng thêm chán nản: “Trong mắt Trần Trình, em và chị chính là tiện nam tổn nữ, cô ấy sẽ tin lời chị sao?”

Nói như vậy còn đúng là... Viên Mãn lập tức nhụt chí.

Nhưng hiển nhiên tính tích cực của một người phụ nữ khi vạch mặt bọn đàn ông đề tiện sẽ cao hơn nhiều so với đàn ông.

Thế là Viên Mãn đầy nghĩa khí tham gia hành động “Cứu rỗi Trần tiểu thư” do Cao Đăng lãnh đạo, buổi chiều cùng ngày đã cùng Cao Đăng bám theo xe của gã đề tiện kia.

Cao Đăng vừa lái xe vừa nghe Viên Mãn chia sẻ những thông tin cô nắm giữ được.

“Hắn tên là Lý Tử Nam, 32 tuổi, cán bộ cấp trung bình công ty phần mềm XX, xưng là hơn hai năm không yêu ai, bây giờ muốn tìm một đối tượng kết hôn...”

Hai người Cao Đăng và Viên Mãn không ngờ rằng họ lại bám theo Lý Tử Nam đến một trường đại học, trong tình trạng hoàn toàn không biết mình bị theo dõi, đón một cô bé khoảng chừng 20 tuổi từ trong trường ra.

Viên Mãn nhìn tất cả những chuyện này qua kính chắn gió, không khỏi tặc lưỡi than thở: “Trưa hẹn phụ nữ chín chắn, chiều hẹn em gái non nớt, gã này quả là có năng lực!”

Cao Đăng ngẩn ra một hồi lâu mới hiểu được “phụ nữ chín chắn” mà Viên Mãn nói là ai, không khỏi liếc Viên Mãn đầy khinh thường. Có người nào tự khen chính mình như vậy không, sao thế gian lại có người chẳng biết xấu hổ như vậy chứ?

Đương nhiên bây giờ cũng chưa thể kết luận, nhờ đâu người ta là anh em thì sao? Chỉ có thể tiếp tục bám theo.

Có hai anh em nào vừa lái xe vừa kê vai áp má không?

Có hai anh em nào đi xem phim mà chỉ thấy rúc rích với nhau không?

Có hai anh em nào tay khoác tay đi dạo phố không?

Thấy Lý Tử Nam quẹt thẻ mua cho cô bé một chiếc túi xách, Viên Mãn không nhịn được nhếch miệng: “Tặc tặc, trưa ăn cơm chị gọi tôm hùm, hắn nhíu mày vì xót ruột, bây giờ quẹt cái mấy chục ngàn mà mắt cũng không chớp cái nào...”

Cao Đăng lại rất hiểu hành động của gã tiện nam này: “Chị là mái già, người ta là gái non, đàn ông bình thường đương nhiên thích kiếm tiền cho gái non tiêu hơn...”

Viên Mãn cũng không giận mà chỉ mỉm cười: “Chị nhất định sẽ tìm cơ hội chuyển nguyên văn lời này của cậu đến tai Trần Trình”.

Cao Đăng lập tức sợ hãi im thinh. Viên Mãn cười đắc ý hơn: Hừ... Nhóc con! Chẳng lẽ không trị được cậu à?

Phim cũng xem rồi, phở cũng dạo rồi, cơm cũng ăn rồi, tiện nam còn có thể đưa gái non đến đâu nữa?

Lúc hai kẻ theo dõi Cao Đăng và Viên Mãn đã sắp hết kiên nhẫn, cuối cùng phần mẩu chốt cũng đến. Gã tiện nam đưa gái non đến một khách sạn.

Nhìn thấy xe của tiện nam đi xuống hầm khách sạn, Cao Đăng vui mừng như thể chính mình dẫn đại mỹ nữ vào khách sạn tiêu dao, đâm một cú thật mạnh lên vai Viên Mãn: “Chị Viên, chị đúng là phúc tinh của em. Em bám theo hần bao nhiêu ngày mà không bắt được thóp hần, chị vừa đi theo một cái là hần đã lòi đuôi ra rồi!”

Viên Mãn ngoài cười nhưng trong không cười, bắt đắc dĩ xoa vai.

Cao Đăng cũng không đợi cô phản ứng lại, lập tức lấy điện thoại ra gọi điện.

Viên Mãn nhìn thấy liền không nhịn được hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là gọi Trần Trình tới cho cô ấy nhìn tận mắt”.

“Cô ta sẽ đến sao?” Viên Mãn không chắc chắn về điều này lắm: “Một người kiêu ngạo như cô ta sẽ sẵn sàng tới bắt ngoại tình? Huống hồ còn là cậu thông báo cho cô ta nữa?”

Cao Đăng chắc chắn hiểu Trần Trình hơn Viên Mãn, sau khi nghe Viên Mãn nói liền lặng lẽ đặt điện thoại xuống.

Viên Mãn đảo mắt một vòng, lập tức cười xấu xa...

Mười phút sau.

Viên Mãn và Cao Đăng chốt ngoài cửa phòng số 1217, Viên Mãn áp tai vào tường đóng vai 007, Cao Đăng ngồi dưới đất vẽ vòng tròn. Viên Mãn như đã nắm chắc, Cao Đăng tràn đầy nghi ngờ.

“Chị khẳng định là dùng danh nghĩa em gọi cô ấy đến là cô ấy sẽ đến thật chứ?”

Viên Mãn không trả lời, chỉ im lặng vỗ vai Cao Đăng tỏ ý mọi chuyện đã tính toán tỉ mỉ.

Cô mua chuộc một nhân viên quán bar dưới lầu, dặn nhân viên này gọi điện thoại cho Trần Trình, nói Cao Đăng uống rượu say mềm, không có chứng minh thư, cũng không có tiền trả, tạm thời cho gã nằm trong phòng số 1217 đợi người quen tới đón...

Đương nhiên nhân viên cũng chuyển nguyên văn lời Viên Mãn dặn dò cho Trần Trình bên kia điện thoại nghe: “Trong mục số liên lạc quan trọng trong danh bạ điện thoại di động của anh ta chỉ có một số của cô, lưu là “người vĩnh viễn không với tới được”, cho nên tôi cũng không rõ cô có phải người thân của anh ta không...”

Nếu Trần Trình không muốn đến, cô ta có thể nói thẳng với nhân viên rằng mình không phải người thân của Cao Đăng, nhưng cô ta không làm vậy mà chỉ yên lặng dừng điện thoại.

“Người vĩnh viễn không với tới được” có thể khiến một phụ nữ xúc động thế nào, điều này phải xem Trần Trình chạy tới đây trong thời gian dài hay ngắn...

Lại năm phút nữa trôi qua. Cuối hành lang, thang máy ting một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Khách sạn năm sao, trên hành lang trải thảm dày, mặc dù Viên Mãn hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân từ thang máy đi đến đây nhưng vẫn vội kéo Cao Đăng mở cửa chui vào phòng số 1218 đối diện với phòng 1217.

Xuyên qua lỗ mắt mèo trên cửa phòng nhìn thấy trên hành lang bên ngoài nhanh chóng xuất hiện một bóng người xinh đẹp.

Trần Trình chỉ mất mười lăm phút đã đi tới nơi.

Viên Mãn đặc ý quay lại nhìn Cao Đăng một cái.

Cao Đăng lại yên lặng, đại khái không ngờ Trần Trình sẽ đến thật, đến vì gã...

Dù nhìn qua lỗ mắt mèo cũng có thể thấy rõ Trần Trình đang căng thẳng. Ánh mắt Viên Mãn hết nhìn Cao Đăng sau lưng lại nhìn Trần Trình ngoài cửa, có thể khẳng định giữa Cao Đăng và vị Trần tiểu thư này chắc chắn có vấn đề!

Trần Trình bấm chuông cửa, chỉ chốc lát sau cửa phòng 1217 đã mở ra.

Cô bé mặc áo khoác tắm đứng trong cửa, cùng Trần Trình ngoài cửa trợn mắt nhìn nhau.

Cả người Trần Trình lập tức cứng đờ, lạnh lùng nhìn lại biển số phòng một lần nữa, khẳng định là phòng số 1217, nhìn cô bé mặc áo khoác tắm rồi lập tức quay đầu đi không nói một lời...

Trần Trình cho rằng Cao Đăng uống rượu say thuê phòng với một cô bé ở đây?

Cao Đăng đang nhìn qua lỗ mắt mèo lập tức khiếp sợ nhìn Viên Mãn, rõ ràng đang dùng ánh mắt chất vấn Viên Mãn: Mẹ nó! Tự nhiên em phải chịu oan thay thằng khốn đó hả?

Viên Mãn cũng căng thẳng, vội vàng mở cửa ra ngoài định giữ Trần Trình lại.

Nhưng Viên Mãn vừa bước chân ra khỏi phòng 1218, tiện nam đã từ trong phòng số 1217 đi ra.

Tiện nam còn chưa phát hiện ngoài cửa đang đứng hai đối tượng xem mắt của hắn, chỉ đi tới phía sau ôm chặt cô bé: “Bảo bối, em đứng ngoài này làm gì?”

Sau đó...

Tiện nam, Trần Trình, Viên Mãn, toàn bộ chết sững.

Thời gian một nén hương sau đó...

Dưới khí trường mạnh mẽ của Trần tiểu thư, tiện nam trốn vào nhà vệ sinh không dám đi ra, cô bé chạy theo đến cửa nhà vệ sinh, vốn cũng muốn trốn vào nhà vệ sinh, không ngờ tiện nam đã đóng sầm cửa lại.

Cuối cùng chỉ còn lại cô bé sinh viên chính diện nghênh chiến Trần Trình, còn Viên Mãn thì ngồi trên sofa, ăn trái cây trên bàn uống nước, xem trò vui.

“Anh ấy hoàn toàn không yêu chị! Người anh ấy yêu là em. Anh ấy hẹn hò chị chẳng qua là do cha mẹ ép anh ấy. Anh ấy đã từ chối chị rồi, vì sao chị còn cố bám lấy anh ấy?”

“Hắn nói với cô là hắn từ chối tôi, còn tôi thì cố bám lấy hắn?”

Trần Trình cười lạnh giống như vừa nghe một chuyện cực kì buồn cười.

Viên Mãn bên này nhìn nụ cười lạnh đó hết sức rõ ràng. Ánh mắt Trần Trình luôn luôn rất cao, tối nhất cũng là cấp bậc như Cao Đăng. Cô ta lại bám riết một kẻ hèn nhất hiện đang trốn trong nhà vệ sinh không dám thở mạnh? Có đánh chết Viên Mãn cũng không tin.

Viên Mãn nhìn trái nhìn phải, phát hiện trong đồng quần áo bữa bọn dưới đất có ví tiền của cô bé sinh viên đó, một góc chứng minh thư lộ ra ngoài ví.

Viên Mãn cúi người xuống, lấy chứng minh thư từ trong ví ra xem. Tặc tặc... Mới 20 tuổi.

Lúc này Viên Mãn mới đứng định đi đến bên nhà vệ sinh, nói với em gái đáng thương bị gã tiện nam nhốt ngoài cửa nhà vệ sinh: “Em gái, em mới có 20 tuổi, cẩn thận bị lừa. Bây giờ rất nhiều đàn ông ngoài miệng lời ngon tiếng ngọt chỉ để tiêu dao một hồi. Em tự thu xếp đi”.

Hai người Trần Trình, Viên Mãn cùng nhau vào thang máy.

Cao Đăng làm rất đúng, không xuất hiện. Trong thời khắc như thế này, đàn ông không xuất hiện thì tốt hơn.

Nhưng dù gã không xuất hiện, Trần Trình vẫn khởi binh hỏi tội...

“Cao Đăng đâu?”

“...” Viên Mãn cố gắng cười gượng: “Sorry...”

“Được lắm, hai người lại vào hùa lừa gạt tôi”. Trần Trình sầm mặt đến lúc này, cuối cùng không chịu nổi nữa, bật cười: “Nhưng mà, cảm ơn”.

Viên Mãn cười cười, nhưng hồi tưởng một chút lại không nhịn được thở dài.

“Nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ... Cảnh cô bắt gian tình hoành tráng hơn cảnh tôi bắt gian tình rất nhiều”.

Nhớ lần đó cô trốn trong tủ quần áo khóc như một con ngốc. Còn vừa rồi Trần Trình như một nữ vương giết cho đối phương mảnh giáp không còn, sau đó phất tay áo, không dính một vết máu nào. Đúng là người so với người, tức chết người...

Sau khi cùng Trần Trình mỗi người một ngã, Viên Mãn đi một mình ra khỏi khách sạn.

Bắt ngoại tình là việc tốn sức, bây giờ cô eo mỗi lưng đau, vừa đi vừa thả lỏng vai.

Cô nên bắt Cao Đăng mời mình đi mát xa kiểu Thái trọn gói, Viên Mãn nghĩ vậy rồi gạt đầu một cái, loại giá 998 tệ ấy.

Thế là cô vội lấy điện thoại ra định gọi điện cho Cao Đăng vẫn còn trong phòng 1218.

Không ngờ vừa lấy điện thoại ra, điện thoại di động đã đổ chuông.

Cúi đầu xuống xem, đó là một số điện thoại xa lạ.

Kế hoạch mát xa kiểu Thái đổ bể, cô giáo Viên vừa mới bắt ngoại tình xong đã phải chạy tới đền tiền người ta.

Cuộc điện thoại cô nghe vừa rồi là do cậu tài xế của Trịnh Diễn Tự mấy ngày hôm trước gọi cho cô.

Không ngờ lại nói xe có vấn đề, cần cô đến gara sửa xe một chuyến.

Đồ quý sứ, chẳng lẽ lại định lừa tiền mình?

Viên Mãn mang theo suy nghĩ này bước xuống taxi, đi bộ đi tìm gara đó theo định vị dẫn đường. Gara nằm không xa sau một tòa nhà chọc trời, Viên Mãn rẽ trái rẽ phải một hồi lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy biển hiệu gara.

Trong gara quả nhiên có một chiếc xe với ba đồ xước bị bong một mảng sơn. Lại không thấy bóng dáng tài xế.

Viên Mãn xem đồng hồ, hiệu mát xa kiểu Thái 11 giờ đêm đã đóng cửa, cô không có thời gian phí phạm ở đây, vội gọi điện thoại cho tài xế đó.

Vừa gọi còn vừa oán giận, hôm nay không hiểu cô làm sao mà toàn đụng phải mấy tên quý sứ làm phiền mình.

Không ngờ điện thoại lại bận.

“Xin lỗi, thuê báo quý khách vừa gọi hiện đang đàm thoại”. Tiếng nhắc nhở máy móc vang lên bên tai Viên Mãn, đồng thời phía sau cô cũng có tiếng bước chân vang lên.

Viên Mãn vô thức quay đầu lại.

Không ngờ... Trịnh Diễn Tự... lại đứng trước mặt cô...

Còn đang gọi điện thoại như cô nữa?

“ ... ”

“ ... ”

Khi đó trong lòng Viên Mãn chỉ có một ý nghĩ, chẳng lẽ là vừa rồi oán niệm của cô quá lớn nên đã triệu hồi ra gã quỷ sứ to nhất?

50. Chương 50: Chương 50

Khoảng cách giữa hai người là hơn mười bước, Trịnh Diễm Tự còn chưa phát hiện ra cô. Nhưng Trịnh Diễm Tự nhanh chóng cắt điện thoại, dường như điện thoại không có người nghe máy, anh ta khẽ nhíu mày rồi đưa mắt nhìn về phía trước...

Phía trước chỗ Viên Mãn đứng.

Viên Mãn kinh hãi cúi người trốn ra sau xe, lúc trốn tránh cô không suy nghĩ gì, một giây sau mới không nhận được ngăn ra: Tại sao cô phải trốn tránh anh ta?

Cô có gì phải ngại không dám gặp ai?

Nhưng đã trốn rồi thì dứt khoát trốn luôn thể. Viên Mãn nghĩ như vậy, không dám ngẩng đầu lên mà tiếp tục khom người sau xe, bất chấp ánh mắt khác thường của công nhân gara đi qua nhìn mình. Sau khi trốn đủ nửa phút, Viên Mãn đoán Trịnh Diễm Tự đã đi, lúc đang chuẩn bị đứng dậy thì một đôi giày da lại xuất hiện trước mắt.

Không phải chứ...

Viên Mãn nuốt nước bọt.

Một giây trước còn đang cầu khẩn chủ nhân của đôi giày này ngàn vạn lần không được là Trịnh Diễm Tự! Một giây sau âm thanh của Trịnh Diễm Tự đã vang lên trên đỉnh đầu Viên Mãn: “Xin lỗi, đây là xe của tôi. Cô có nhìn thấy tài xế của chiếc xe này không?”

Viên Mãn không dám ngẩng đầu lên, chỉ vội vàng giơ tay lên, đầu tiên là xua tay liên tục tỏ ý mình không nhìn thấy, sau đó vội vàng chỉ vào bên trong gara, ý là anh ta đi vào mà hỏi thợ sửa xe.

Từ góc độ của Trịnh Diễm Tự chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu và một đoạn bắp chân trắng muốt của người phụ nữ có hành vi lén lút này. Thời tiết tháng 11, mặc thể này không hơi phong phanh quá. Có điều nhìn cách ăn mặc đã biết không phải người của gara, Trịnh Diễm Tự liền đi vòng qua chỗ cô vào bên trong gara.

Sang năm công ty chuẩn bị niêm yết, càng đến cuối năm Trịnh Diễm Tự càng bận rộn, cả buổi tối hôm nay anh ta phải họp với đại biểu của công ty chứng khoán trong tòa nhà không xa phía trước. Mãi mới họp xong, lẽ ra lần đầu tiên trong quần có thể về nhà ngủ một giấc đàng hoàng, không biết cậu tài xế mới của anh ta lại trốn việc chạy đi đâu mất.

Tài xế cũ của anh ta sức khỏe ngày càng sa sút, quyết định về hưu sớm. Trịnh Diễm Tự và tài xế cũ cũng có tình cảm nhiều năm, tài xế cũ muốn giới thiệu con trai mình đến lái xe, Trịnh Diễm Tự không hề dị nghị. Sự thật lại chứng minh, bất cứ cương vị nào phải dựa vào quan hệ đều không đáng tin, cậu tài xế trẻ này mới lái xe được mấy tháng mà đã ba lần phải đưa xe đến gara, không phải đâm vào xe khác thì cũng là đâm vào dải phân cách.

Cả đời Trịnh Diễm Tự mới thấy có một người duy nhất dùng Bentley làm xe dụng. Sự kiên nhẫn của Trịnh Diễm Tự đương nhiên đã đến giới hạn, vậy mà vừa rồi anh ta gọi điện thoại cho tài xế, tài xế lại nói với anh ta là mình đang ở gara xem tình hình xe cộ sửa đến đâu rồi.

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự chỉ có thể nói: “Ngày mai cậu không cần đi làm”.

Nhưng sau khi dừng điện thoại Trịnh Diễn Tự mới phát hiện anh ta một không có chìa khóa xe, hai không có tiền mặt, về nhà thế nào trở thành một vấn đề khó khăn.

Gọi điện thoại cho tài xế bảo cậu ta mang chìa khóa xe đến? Rõ ràng không phải phong cách của Trịnh Diễn Tự. Chủ tịch Khoa Tín lừng lẩy chỉ còn cách cầm điện thoại di động đứng bên lề đường trong một đêm trăng mờ gió nhẹ, bắt đầu loay hoay với phần mềm gọi xe của công ty mình.

Nói ra cũng xấu hổ, tuy là phần mềm gọi xe của chính Khoa Tín nhưng tổng giám đốc Trịnh lại chưa dùng bao giờ. Sau một hồi loay hoay cuối cùng cũng đặt được xe, tâm trạng đang vui vẻ thì điện thoại lại báo có tin nhắn.

“Tổng giám đốc Trịnh, tôi có lỗi với ngài! Tôi sẽ tạ tội, ngài ngàn vạn lần đừng nói với cha tôi”.

Trịnh Diễn Tự tức giận đến méo miệng.

Cái thằng nhóc này!

Trịnh Diễn Tự gọi điện lại nhưng không gọi được.

Thằng nhóc này không nghĩ quần đấy chứ?

Thế là nhà tư bản máu lạnh chịu thua thằng nhóc với trái tim pha lê, từ bỏ cơ hội về nhà ngủ hiêm thấy, tìm một hồi lâu, cuối cùng tìm đến được gara này.

Đáng tiếc, đưa mắt nhìn khắp gara, chiếc xe bong một mảng sơn của anh ta quả thật đang ở đây, nhưng làm gì có bóng dáng tên nhóc đó.

Thằng nhóc này không nghĩ quần đấy chứ? Câu này hiện lên trong đầu Trịnh Diễn Tự lần thứ hai. Bề ngoài Trịnh Diễn Tự vẫn bình tĩnh nhưng kì thực trong lòng đã như có một vụn con ngựa chạy rầm rập.

Mà Trịnh Diễn Tự vừa cất bước đi vào trong gara, người phụ nữ ngồi phía sau xe anh ta đã đứng bật dậy, lao vội ra ngoài như trốn chạy, động tĩnh lớn đến mức ngay cả Trịnh Diễn Tự cũng quay đầu lại nhìn theo bản năng.

Chỉ thấy chiếc áo gió màu nâu nhạt trên người cô bị gió thổi bay lên, tóc cũng bừa bộn trong gió, rõ ràng là một hình ảnh rất chật vật nhưng lại có nét đặc sắc riêng, vì vậy ánh mắt mấy thợ sửa xe xung quanh đều đứng hình.

Đương nhiên những người có ánh mắt đứng hình chắc chắn không bao gồm Trịnh Diễn Tự, anh ta chỉ nhìn một cái rồi chuẩn bị quay lên tiếp tục đi tìm tên nhóc suốt ngày lừa ông chủ đó. Nhưng đúng lúc chuẩn bị quay đầu lên, Trịnh Diễn Tự lại đứng hình...

Điện thoại di động của người phụ nữ mặc áo gió đó đột nhiên đổ chuông.

Tiếng chuông điện thoại là tiếng cười của minion.

Ngài chủ tịch cao ngạo lạnh lùng không bao giờ xem hoạt hình vì sao lại biết minion?

Chuyện này phải kể lại từ gần nửa năm trước. Khi đó tiếng chuông điện thoại của người làm trợ lý đời sống cho anh ta chính là tiếng cười của bọn minion, lần đầu tiên nghe thấy tiếng chuông này vang lên, ngài chủ tịch cao ngạo lạnh lùng suýt nữa bị tiếng cười ma quỷ đó làm cho ngã ngựa.

“Mau đổi chuông điện thoại khác cho tôi”.

Vị trợ lý đời sống của anh ta khi đó cũng là một người chuyên chơi khăm ông chủ, không đổi chuông điện thoại đã đành, bỏ ra nguyên nửa tiếng để phổ cập kiến thức về minion cho anh ta đã đành, lại còn tự tiện đổi nhạc chờ điện thoại cho anh ta. Trịnh Diễn Tự dùng nhạc chờ này gần nửa năm mà không hề hay biết, đến tận gần đây, một vị đại diện pháp nhân của một tập đoàn hợp tác với Khoa Tín về công tác IPO vô tình nhắc tới: “Tổng giám đốc Trịnh, sở dĩ tôi tin tưởng anh như vậy là vì anh là một người rất thành thực, một người không đánh mất sự ngây thơ của mình. Lần đầu tiên nghe thấy tiếng nhạc chờ điện thoại của anh, tôi đã biết tôi không hợp tác sai người”.

Nhạc chờ? Nhạc chờ gì?

Đêm đó, lần đầu tiên từ trước tới nay, cũng là lần duy nhất Trịnh Diễn Tự gọi đến số điện thoại di động của chính mình. Khi một chuỗi tiếng cười minion vang lên trong ống nghe, khuôn mặt Trịnh Diễn Tự cứng lại.

Chuyện hay ho này là ai làm?

Đáp án không cần nghĩ cũng biết.

Có bao nhiêu đối tác của anh ta, đối thủ thương trường của anh ta, kẻ thù của anh ta, bạn bè của anh ta từng nghe tiếng nhạc chờ của anh ta? Và có bao nhiêu vì vậy cho rằng đường đường Trịnh tổng giám đốc kì thực trong lòng lại có một thiếu nữ nhỏ nhỏ?

Nghĩ tới đây, cuối cùng mặt Trịnh Diễn Tự không còn nghiêm nghị được nữa, bởi vì miệng anh ta đã méo mó vì tức giận.

Sau đó anh ta từng dò hỏi Hướng Mông: “Em biết minion không?”

Thời gian đó ngay cả cô hàng xóm Hướng Mông cũng rất ít khi nhìn thấy anh ta, không dễ gì tóm được một lần anh ta không làm thêm giờ, đương nhiên Hướng Mông phải xuống tầng dưới ăn chực, chỉ có điều không ngờ anh ta đột nhiên lại hỏi câu này: “Biết chứ, nhạc chờ của anh hồi trước còn gì?”

“Tại sao em chưa bao giờ hỏi tôi vì sao lại đặt nhạc chờ này?”

“Bởi vì em cũng rất kinh ngạc khi thấy anh lại mê minion nên cũng ngại hỏi”.

Hướng Mông nói rồi đặt đĩa xuống, phá lên cười. Sắc mặt Trịnh Diễn Tự đột nhiên lại trở nên lạnh lùng: Anh ta? Mê minion? Sao có thể như vậy được?

“Có điều dạo này hình như anh bỏ nhạc chờ rồi”. Hướng Mông đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

Trịnh Diễn Tự ngoài cười nhưng trong không cười. Đương nhiên anh ta phải hủy nhạc chờ ngay lập tức.

Có điều anh ta sẽ không nói với bất kì ai, hôm hủy bỏ dịch vụ nhạc chờ, anh ta còn làm một việc như ma xui quỷ khiến: Tìm bộ phim hoạt hình được người nào đó nhắc tới rất nhiều lần, xem một mạch đến hai giờ sáng. Xung quanh tối tăm mà yên tĩnh, chỉ có con minion đầu chối rẽ trên ti vi, hơi chút đã giậm chân, cười vui sướng mà ồn ào.

Đầu chối rẽ, hơi chút đã giậm chân, quả thật cũng có vài phần giống người nào đó.

Cô ấy cũng từng cười ha ha, vui sướng mà ồn ào, trong thế giới tối tăm mà yên tĩnh của anh ta...

Vì vậy, giờ này ngày này, vị trợ lý đời sống của Trịnh Diễn Tự đã nghĩ việc rất lâu, nhưng vừa nghe thấy tiếng cười như đâm vào lỗ tai đó, anh ta vẫn sững sờ theo bản năng.

Còn người phụ nữ mặc áo gió đó không để mặc điện thoại tiếp tục đổ chuông mà vừa tiếp tục rảo bước đi vừa nhanh chóng nghe máy: “A lô!”

“ ... ”

“Từ Nhất Tinh à? Tôi đã đến gara cậu nói mà không thấy cậu đâu cả!”

Từ Nhất Tinh... Chẳng phải là tài xế mới của anh ta hay sao?

Trịnh Diễn Tự không khỏi cau mày thêm vài phần...

Tên nhóc đó có thời gian gọi điện thoại cho người này mà lại không có thời gian nghe điện thoại của anh ta?

Chuồn khỏi gara thành công, Viên Mãn lập tức lên taxi. Có điều cô không biết phía sau có một đôi mắt vẫn nhìn theo cô lên xe, nhìn chiếc taxi đi xa.

Lúc đầu cậu tài xế gọi điện lại cho cô, nói mình có việc đột xuất phải rời khỏi gara, lần sau sẽ hẹn lại.

Nhưng vừa mới gọi xong chẳng bao lâu, cậu ta lại gọi tới lần nữa, nói vẫn chốt luôn hôm nay, hẹn cô gặp mặt ở một nơi khác.

Đền tiền sửa xe mà còn phải vất vả như vậy nữa? Viên Mãn cầm điện thoại, rất không cam tâm tình nguyện. Đến địa điểm hẹn trước lại không thấy bóng dáng tài xế đó đâu, Viên Mãn lấy điện thoại ra gọi, động tác cũng lộ rõ vẻ bực bội: “Này! Rốt cuộc là cậu muốn thế nào? Đã hẹn mà không...”

Bên kia điện thoại lại có một âm thanh trầm thấp như tiếng xen lô ngắt lời cô: “Lát nữa đến ngay”.

Viên Mãn sửng sốt.

Giọng nói bên kia điện thoại...

Tại sao nghe có vẻ rất...

“Từ Nhất Tinh?” Viên Mãn gần như ngừng thở, hết sức thận trọng hỏi dò.

“...”

“...”

“Trịnh Diễn Tự”. Bên kia điện thoại, tiếng đĩnh chính hết sức lạnh lẽo.

51. Chương 51: Chương 51

“Trịnh Diễn Tự”. Bên kia điện thoại, giọng nói hồ hững.

“...”

“...”

Viên Mãn sợ đến mức suýt nữa ném điện thoại, luống cuống tay chân như tung hứng một lúc mới đỡ được điện thoại không rơi xuống đất.

Trịnh Diễn Tự... chẳng lẽ là kiếp nạn Viên Mãn không thể nào tránh được?

Thượng đế đã nhất định bắt hai người bọn họ gặp mặt? Được! Vậy thì nghênh chiến chính diện!

Viên Mãn hắng giọng rồi mới đưa điện thoại di động lên tai, trả lời một câu bằng giọng nói ngạo mạn mà chính cô cũng chưa bao giờ nghe thấy: “Trịnh Diễn Tự? Là ai?”

Viên Mãn lập tức cảm thấy bầu không khí bên kia điện thoại như đông cứng.

“...” Bên kia điện thoại yên lặng đủ năm giây rồi mới chịu lên tiếng trả lời: “Nguyên thủ trưởng của cô, cũng là khách hàng cũ của cô”.

Làm người khác ức chế quả thực là hoạt động giải trí rẻ tiền mà hiệu quả cao nhất trên thế giới này, vừa nghĩ đến vẻ mặt tràn ngập uất ức của Trịnh Diễn Tự khi nói lời này, Viên Mãn đã không nhịn được muốn cười to ba tiếng. Đương nhiên tiếng cười còn chưa bật ra đã bị cô đè lại, làm bộ như bàng hoàng tỉnh ngộ: “A! Trịnh tiên sinh! Tôi nhớ ra rồi...”

Bầu không khí bên kia điện thoại rõ ràng lại đông cứng thêm vài phần.

Bên kia điện thoại rõ ràng không có bất cứ âm thanh gì, nhưng cô giáo Viên quả thực đã quá hiểu rõ vị Trịnh tiên sinh bề ngoài như mây mờ gió nhẹ, trong lòng lại cực kỳ kiêu ngạo đó, qua sự yên lặng bên đó hoàn toàn có thể hình dung ra Trịnh Diễn Tự lúc này chắc chắn là giận quá bật cười, khóe miệng cong lên, đưa tay cắt ngang cuộc gọi.

Quả nhiên, một giây sau, Trịnh Diễn Tự đã dừng cuộc gọi.

Ha ha, đồ quỷ sứ, xem người có tức chết không...

Phía sau Viên Mãn chính là tòa nhà WTO, trong vô số người đến người đi, cô vẫn là người cười đắc ý nhất. Viên Mãn cất điện thoại di động, trong đầu đã hiện ra N hình ảnh.

Lúc anh ta nhìn thấy cô...

Sẽ như người đàn ông phía trước bên trái vừa mới gặp mặt nữ thần? Ánh mắt tràn ngập choáng ngợp?

Hay là sẽ như người đàn ông phía trước bên phải vừa mới cãi nhau với bạn gái? Làm bộ như lạnh lùng?

Hay là sẽ như người đàn ông chính diện phía trước vừa mới tỏ tình với đối phương, đang chờ đối phương gật đầu? Về mặt bối rối khó xử?

Nhưng bất kể phản ứng của Trịnh Diễn Tự như thế nào, cô đều nhất định phải bày ra vẻ mặt kهن kiêu, ném một tập nhân dân tệ vào mặt anh ta: “Khỏi phải tìm nữa”. Sau đó hất đầu quay đi, để lại cho anh ta một bóng lưng cao ngạo...

Cứ quyết định như vậy đi.

Viên Mãn xắn tay áo, bắt đầu háo hức.

Thời tiết tháng 11 đã có thể làm người ta run lên vì lạnh, những người xung quanh ai cũng kéo chặt quần áo vội vã lại qua. Chỉ có cô giáo Viên là khác hẳn, đưa tay kéo thấp cổ áo, cởi cúc áo gió, đôi chân có thể lộ bao nhiêu tuyết đối sẽ lộ đủ bấy nhiêu, cứ thế đứng một mình trong gió lạnh, cảm thấy mình như người mẫu phương Tây trên biển quảng cáo, bị vẻ đẹp của chính mình làm cảm động, một vệt nước mũi cứ thế chảy xuống.

Thế nào là đến sớm không bằng đến đúng lúc? Thế nào là trời hại ta rồi?

Chính là khi cô đứng trong gió lạnh với một tư thế thanh nhã tuyết vời, xung quanh lại không có một bóng người. Nhưng khi nước mũi vừa mới chảy xuống, cô vừa mới chuẩn bị lấy khăn giấy, một vệt nước mũi khác lại chảy ra từ lỗ mũi còn lại. Hai vệt nước mũi như chạy đua với nhau, chưa kịp rút khăn giấy lau mũi thì một đôi giày da đã lẳng lẳng xuất hiện trước mặt cô.

Giống hệt đôi giày da cô nhìn thấy trong gara hơn một tiếng trước.

Ngón tay cô giáo Viên cứng đờ vì gió lạnh, gói khăn giấy rơi thẳng xuống đất. Nói đúng ra là rơi xuống giày của Trịnh Diễn Tự.

Trịnh Diễn Tự hơi nhú mày thật khế.

Người phụ nữ trước mặt này thoạt nhìn quả thật không nhận ra là cô giáo Viên trước kia, nhưng hai vệt nước mũi hoành tráng đó quả nhiên vẫn là phong cách nhất quán của cô giáo Viên.

Quả nhiên là hoành tráng, chỉ thoáng chốc sau nước mũi đã sắp chảy tới miệng cô. Trịnh Diễn Tự nhặt gói khăn giấy lên, rút ra một tờ úp tới.

Viên Mãn vội tiếp nhận quyền không chế khăn giấy, quay người đi xì mũi thật mạnh. Cuối cùng mũi cũng thông, nhưng phong thái của người mẫu phương Tây cũng đã hoàn toàn biến mất trong tiếng xì mũi vừa rồi.

Lúc này Viên Mãn mới ngẩng đầu lên được, sau ba tháng, lần đầu tiên nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Anh ta không lộ ra vẻ choáng ngợp như người đàn ông vừa gặp được nữ thần phía trước bên trái cô, cũng không làm bộ lạnh lùng như người đàn ông vừa cãi nhau với bạn gái phía trước bên phải cô, càng không bối rối như người đàn ông vừa tỏ tình đang chờ đối tượng gật đầu thẳng phía trước cô.

Anh ta chỉ khiếp sợ tạm thời quên mở miệng vì tiếng xì mũi vang dội của cô.

Viên Mãn vội ném khăn giấy vào thùng rác bên cạnh, giả vờ ho một tiếng.

“Trịnh tiên sinh, một chuyện nhỏ như việc đền tiền này sao lại làm phiền ngài phải đích thân đến đây?”

Chỉ có điều bây giờ mới bắt đầu giả bộ có còn kịp không?

Lúc này Trịnh Diễn Tự mới lấy lại được tinh thần sau tiếng xì mũi vang vọng ba ngày không dứt đó: “Tôi cũng không muốn phải đích thân đến đây”.

Nói thật, người phụ nữ trước mặt nhìn anh ta, ngoài cười nhưng trong không cười, Trịnh Diễn Tự quả thật hơi khó thích ứng.

“Tài xế của tôi bị ngã đau chân, tôi phải lái xe đưa cậu ta tới đây”.

“...” Cô vẫn không tiếp lời, cứ thế nhìn anh ta với vẻ hồ hững mà xa lạ, chờ anh ta tiếp tục.

Trịnh Diễn Tự dừng lại một lát, anh ta thật sự không muốn nói ra miệng lời này: “Thằng nhóc đó nói sau lần tông xe trước, nó đã tương tư cô rồi...”

Nói rồi đưa tay lên vẫy, ra hiệu cho người nào đó phía sau: Mau tới đây cho tôi!

Viên Mãn nhìn qua vai Trịnh Diễn Tự ra phía sau, lúc này mới nhìn thấy chỗ đó có một cậu tài xế nhút nhát.

Bị Trịnh Diễn Tự gọi tới, cậu tài xế mới khập khiễng đi đến chỗ cô.

Trên người cậu tài xế này có đủ cả vẻ mặt bối rối, ánh mắt choáng ngợp và vẻ tỉnh táo giả bộ. Viên Mãn há hốc mồm.

Đây là chuyện gì? Tình tay ba sao? Không đúng! Đây rõ ràng là vở “Tây sương ký” mà! Vậy nếu như cô là Thôi Oanh Oanh, cậu tài xế là Trương Sinh, vậy Trịnh Diễn Tự chẳng phải sẽ là... Hồng nương???

Suy nghĩ của cô giáo Viên tan tác trong gió.

Còn Trịnh hồng nương thì cực kì tròn vai, bỏ lại một câu: “Hai người cứ nói chuyện đi”, sau đó... đi mất?

Bên kia, Trịnh hồng nương bước đi không hề do dự. Bên này, cô giáo Viên nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, cười cười với cậu tài xế: “Cậu em, cậu quả thật tinh mắt đấy!”

Cậu tài xế xấu hổ gãi đầu, cười cười. Một tiếng trước cậu ta suýt nữa mất việc, còn suýt nữa đánh mất cơ hội gặp mặt nữ thần, còn ngã bị thương ở chân. Nhưng bây giờ ông chủ nhà mình không ngờ lại đích thân đưa mình đến trước mặt nữ thần...

Trước hôm nay, cậu ta vẫn cho rằng ông chủ nhà mình là nhà tư bản máu lạnh bạc bẽo, nhưng sau hôm nay, trong cảm nhận của cậu ta, ông chủ quả thực đã trở thành người tri kỉ nhất trong lịch sử.

Còn gã Trịnh Diễn Tự hoàn toàn không biết mình đã trở thành tri kỉ của cậu tài xế...

Lúc này một mặt đang không ngừng bước chân, mặt khác lại vẫn thu hết đoạn đối thoại phía sau vào tai.

Cái gì gọi là quả thật tinh mắt đấy?

Khóe miệng Trịnh Diễn Tự cong lên: Có người nào khen chính mình như vậy sao?

“Nhưng xin lỗi, chị đã có bạn trai rồi”. Viên Mãn tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Hài lòng khi nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của cậu tài xế.

Lại không hề phát hiện, bước chân Trịnh Diễn Tự đồng thời cũng lập tức khựng lại.

52. Chương 52

Tình yêu sét đánh của cậu tài xế còn chưa bắt đầu đã tuyên cáo kết thúc.

Mặt cậu tài xế càng ngày càng đỏ, gãi đầu khó xử, rõ ràng rất mất mát lại vẫn cười cười xấu hổ: “À... Bạn trai chị chắc chắn là một người rất tuyệt vời...”

Viên Mãn rất quen với vẻ mặt như tự thấy quá cao không với được của cậu tài xế, trước đây cô cũng từng như vậy.

Đúng là có ma xui quỷ khiến, lúc này vì sao cô lại không tự chủ được nhìn về phía Trịnh Diễn Tự đang bước đi xa?

Trịnh Diễn Tự trong tầm mắt cô, bước chân không nhanh cũng không do dự, sẽ không bị bất kì ai, bất kì chuyện gì làm xáo trộn bước chân, sẽ không... dừng lại quá nửa giây trong thế giới của cô.

Viên Mãn thu ánh mắt lại, tha thứ cho cô, lúc này cô chỉ muốn hư vinh, tiếp tục nói dối: “Anh ấy rất tuyệt vời, rất tốt với chị, rất chiều chuộng chị, rất yêu chị, rất...”

Viên Mãn cắn môi thật mạnh, cuối cùng không nói dối tiếp được nữa. Cô cười cười với cậu tài xế, dùng nụ cười kết thúc chủ đề này.

Còn trong nụ cười này có bao nhiêu thâm lương, bao nhiêu cô độc, chắc chỉ có một mình cô biết.

Lúc Trịnh Diễn Tự về đến nhà còn chưa đến 11 giờ.

Nhưng vì sao lại cảm thấy còn mệt hơn cả khi làm việc suốt đêm?

Mang theo sự uể oải không thể diễn tả, Trịnh Diễn Tự vừa day mi tâm vừa đi đến phòng quần áo.

Lúc cởi áo khoác chuẩn bị treo lên giá, Trịnh Diễn Tự vô thức sờ túi, nhúu mày nghi hoặc, sau đó lấy một gói khăn giấy từ trong túi ra.

Là gói khăn giấy của Viên Mãn mà anh ta nhặt ở chỗ tòa nhà WTO.

Trịnh Diễn Tự chỉ nhìn gói khăn giấy mà đột nhiên thất thần, gói khăn giấy trước mắt tự nhiên biến thành hình ảnh người nào đó chảy nước mũi. Tại sao lại có người để cho nước mũi sắp chảy xuống đến miệng mà còn không lau? Trịnh Diễn Tự bật cười một tiếng, nhưng khi nhìn thấy chính mình với vẻ mặt tươi cười trong chiếc gương lớn đối diện, anh ta lại lập tức nghiêm mặt.

Vì sao anh ta phải cười?

Trịnh Diễn Tự lắc đầu, tiện tay ném gói khăn giấy vào sọt rác. Có những thứ chỉ có ném đi mới có thể khuất mắt trông coi...

Ban ngày anh ta không ở nhà, người giúp việc theo giờ đến nhà quét dọn không có một hạt bụi. Đưa mắt nhìn quanh, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp. Nhưng càng gọn gàng ngăn nắp lại càng tỏ ra trống trải và lạnh lẽo, Trịnh Diễn Tự thay y phục, đánh răng rửa mặt, vào phòng sách xem tài liệu một lát. Tiếng bước chân của anh ta trở thành động tĩnh duy nhất trong nhà, còn sau khi anh ta ngồi vào bàn, xung quanh lại khôi phục sự yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng lúc này...

“Anh biết bây giờ tuổi thọ trung bình của người Trung Quốc là bao nhiêu không? 72 tuổi. Vậy anh biết tuổi thọ trung bình của những người ưu tú ở Trung Quốc là bao nhiêu không? 55 tuổi. Anh biết vì sao không? Anh biết nguyên nhân chết thường gặp nhất của tầng lớp ưu tú là gì không? Mệt chết...”

“Tóm lại là cô muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói, ngày nào anh cũng bận rộn như vậy, anh không sợ đến 55 tuổi đã chết thẳng cẳng à? Mà anh lại hoàn toàn không có thời gian tán gái, không có thời gian tán gái sẽ không có thời gian sinh con, không có thời gian sinh con sẽ không có người thừa kế, đến lúc đó tài sản của anh làm thế nào? Hay là làm từ thiện, quyên tặng người nghèo, chẳng hạn như tôi?”

Trịnh Diễn Tự ngẩng phát đầu lên...

Ngoài anh ta, xung quanh hoàn toàn không có người.

Trịnh Diễm Tự ăn mi tâm theo thói quen. Có một thời gian anh ta thường xuyên sinh ra huyền thính, chẳng hạn như lúc chạy sớm luôn cảm thấy có người cần nhìn với mình: “Anh chạy nhanh như vậy làm gì? Đợi tôi một chút thì chết à?”

Nhưng khi anh ta quay đầu lại, lại chỉ có những khuôn mặt xa lạ.

Hoặc chẳng hạn như sau khi chạy xong đến siêu thị mua nước, luôn cảm thấy có người than vãn với anh ta: “Tôi có thể uống một chai nước ngọt hay không?”

Nhưng khi anh ta cầm một chai nước khoáng và một chai nước ngọt ra quầy thanh toán xong lại không có người nào vội vã cầm lấy chai nước ngọt lao ra ngoài cửa hàng tạp hoá, không hề dừng lại đợi anh ta vì sợ anh ta đổi ý.

Thời gian đó cuộc sống của Trịnh Diễm Tự bị quấy rầy rất nhiều, nếu triệu chứng còn tiếp tục duy trì, phỏng chừng anh ta sẽ phải đi xem bác sĩ tâm lý. Có điều may mà hai tuần sau hết thấy lại trở lại bình thường.

Nhưng mà hôm nay...

Trịnh Diễm Tự nhìn đồng hồ, đã 1 rưỡi sáng, thôi tốt nhất là tắt máy tính ngủ...

Ngày ngày nối tiếp nhau trôi qua, lại đã sắp đến ngày hai mươi mốt. Bà Viên rất suốt ruột với cô con gái ế chồng của mình. Đối với lần đầu tiên xem mắt thất bại của Viên Mãn, bà Viên vẫn cho rằng là đối phương không thích con gái nhà mình. Để con gái khỏi ngã lòng nản chí, bà Viên xưa nay luôn độc mồm độc miệng cũng phải trái lương tâm động viên Viên Mãn: “Lần đầu tiên xem mắt thất bại rất bình thường, xem thêm vài lần là được”.

Viên Mãn chỉ có thể báo trước cho Cao Đăng: “Buổi tối ngày hai mốt chị phải đi xem mắt, nếu có khách hàng tới cậu ứng phó trước giúp chị”.

Cao Đăng đúng là đã quen coi lời Viên Mãn nói như gió thoảng bên tai, ngày hai mươi mốt, Viên Mãn đang chuẩn bị ra về, Cao Đăng lại đến gõ cửa phòng làm việc của cô.

“Chị làm gì mà về sớm thế?” Cao Đăng lộ vẻ kinh ngạc khi thấy cô đang quàng khăn lên cổ.

“Cậu quên rồi à? Chị hôm nay đi xem mắt”.

“...” Cao Đăng nhếch miệng: “Quên mất”.

Cao Đăng vừa dứt lời đã có một bóng người từ từ đi vào phòng làm việc của Viên Mãn.

Là một cô bé thoát nhìn còn chưa trưởng thành.

Viên Mãn lập tức lia ánh mắt về phía Cao Đăng: Chuyện gì???

Cao Đăng lại chỉ nhún vai vô vị: “Khách hàng mới”.

Lúc đi vào văn phòng của Viên Mãn, thiếu nữ mặc một bộ đồ hiệu xa xỉ tỏ ra hết sức cao ngạo. Nếu không phải vì khuôn mặt rất tròn, dáng người hơi béo, Viên Mãn tuyệt đối sẽ cho rằng đây là một người mẫu thiếu nữ.

Cô bé cũng rất trực tiếp: “Tôi biết theo đuổi nam thần không dễ dàng, nhưng tôi đã nghĩ kỹ rồi, đầu tiên tôi phải phẫu thuật thẩm mỹ để chính mình trở nên xinh đẹp đã”.

Viên Mãn cố gắng làm cho giọng mình tỏ ra chuyên nghiệp một chút: “Thứ nhất, chỗ này của bọn chị không cung cấp dịch vụ thẩm mỹ. Thứ hai, em còn nhỏ, mới 16 tuổi, em cần gì phải động dao kéo vì một cậu bé chứ?”

Cô bé lại không thèm quan tâm, quan sát Viên Mãn từ trên xuống dưới: “Trước chị cũng béo còn gì? Chẳng phải chị cũng dựa vào phẫu thuật mới được như bây giờ sao?”

“Ai nói với em là chị phẫu thuật mới biến thành như bây giờ?”

“Những người bơi đen chì trên mạng nói”. Cô bé nhếch miệng không quan tâm: “Có điều vấn đề này không phải trọng điểm. Tôi không lấy chì nên cũng không quan tâm chì có phẫu thuật hay không. Trọng điểm là những thứ này...”

Cô bé dốc cặp sách xuống bàn, mấy chiếc đồng hồ từ trong cặp đổ ra: “Chị tìm chỗ bán những thứ này giúp tôi, tiền bán đủ thanh toán tất cả chi phí”.

Viên Mẫn hít sâu một hơi, sợ nhất là gặp phải bọn nhóc đầu óc đơn giản như thế này.

Cô phải làm thế nào để tái tạo thế giới quan cho cô bé này bây giờ? Không còn cách nào khác, chỉ có thể thành khẩn khuyên nhủ: “Mặc dù xinh đẹp thật sự rất quan trọng, nhưng dù em có trở nên xinh đẹp, đối phương cũng không nhất định sẽ yêu em. Tính cách, khí chất, tu dưỡng, những thứ nội tại này kì thực quan trọng hơn. Chẳng phải em nói xung quanh cậu ấy có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp sao? Thế vì sao bây giờ cậu ấy còn chưa có bạn gái? Điều này chứng minh cậu ấy không phải một người chỉ coi trọng vẻ bề ngoài”.

“Nhưng nếu tôi không đẹp thì còn không thể chen vào xung quanh anh ấy nữa cơ. Dù tôi có vẻ đẹp nội tâm, anh ấy cũng làm sao phát hiện được?”

Viên Mẫn sững sốt.

Nói thật sự rất có lí, Viên Mẫn nhất thời không thể nào phản bác được.

Rốt cuộc đây là con cái nhà ai mà có thể nguy hiểm làm cô giáo Viên thua tan tác?

Cuối cùng Viên Mẫn không nhận được mở tài liệu trên bàn ra.

Trịnh Diễn Ninh?

Cái tên này, vì sao, hơi quen quen?

Trong lúc Viên Mẫn cau mày nhìn tài liệu chằm chằm, cô bé lại lên tiếng: “Chị lấy bao nhiêu lý do không chịu nhận vụ này của tôi có phải vì chị không đủ năng lực không?”

Đúng là cả vú lấp miệng em: “Anh trai tôi vẫn nói công ty các người không đáng tin, mới đầu tôi còn không tin. Rốt cuộc chị có nhận hay không?”

Cuối cùng Viên Mẫn không nhận được đưa tay ngắt lời cô bé này: “Dừng lại!”

Cô bé nhếch miệng, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn ngậm miệng lại.

“Chị hỏi một câu trước được không?”

“Hỏi đi”.

“Anh trai em... có phải là...” Ba chữ tiếp theo, Viên Mẫn nuốt nước bọt, lại nuốt nước bọt, cuối cùng mới có thể nói ra miệng: “Trịnh Diễn Tự?”

53. Chương 53: Chương 53

“Anh trai em... có phải là...” Ba chữ tiếp theo, Viên Mẫn nuốt nước bọt, lại nuốt nước bọt, cuối cùng mới có thể nói ra miệng: “Trịnh Diễn Tự?”

Cô bé giật mình sững sốt.

Nhìn cái đã biết là Viên Mẫn đã đoán đúng.

Không ngờ Trịnh Diễn Tự lại rêu rao khắp nơi rằng công ty của cô không đáng tin? Nếu không đáng tin thì bây giờ anh ta có thể tương thân tương ái với Hướng Mông hay sao? Viên Mẫn tức giận đến mức chỉ muốn trợn mắt thổi râu, cô bé này lại xi một tiếng rất khinh thường: “Trịnh Diễn Tự chẳng qua chỉ là một người có một nửa gien giống tôi mà thôi, anh ta không phải anh trai tôi”.

Một nửa gien giống nhau? Anh ta không phải anh trai tôi? Viên Mãn nghe cô bé này nói mà chóng mặt ù tai.

Còn cô bé này dường như cũng bị Viên Mãn đâm trúng chỗ đau, lập tức không còn ham chiến nữa, làm bộ xem đồng hồ rồi trực tiếp đứng lên: “Thời gian không còn sớm nữa, tôi còn có hẹn. Chị cứ suy nghĩ về vụ của tôi đi. Tiền thù lao tôi trả chị chắc chắn không ít hơn người lớn đâu”.

Đến tận lúc đưa mắt nhìn cô bé này đi ra khỏi văn phòng, Viên Mãn vẫn còn đang nghĩ xem một nửa gien giống nhau nghĩa là thế nào. Vậy Trịnh Diễn Tự không phải là anh trai của cô ta? Tại sao vừa nhắc tới Trịnh Diễn Tự, cô ta đã ba phần khinh thường, bảy phần kiêng kỵ?

Nghĩ đi nghĩ lại, vô tình nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường.

Trời! 6 giờ rồi! Mà 7 giờ là giờ hẹn đi xem mắt!

Viên Mãn vội cầm lấy túi xách, quơ áo khoác và khăn quàng lao ra bên ngoài chạy thẳng đến chỗ thang máy. Không uống công chạy vội vàng, cô bắt kịp một chuyến thang máy đang khép cửa lại. Viên Mãn lập tức với chân ra chặn cửa, cửa thang máy mở ra, Viên Mãn đặc ý gạt tóc ung dung đi vào.

Ôi, biết làm sao được, cũng tại mình nhanh nhẹn quá mà...

Một giây sau cô giáo Viên đã dần mặt ra.

Trịnh Diễn Ninh đang đứng trong thang máy.

Cô bé quan sát cô từ đầu đến chân, đuôi lông mày nhướng lên, khóe miệng cong lên, tỏ ra rất đặc ý: “Thế nào? Đuổi theo giữ tôi lại à?”

Viên Mãn mỉm cười: “Chị hết giờ làm, tình cờ đi cùng chuyến thang máy với em thôi”.

Viên Mãn xoay người bấm nút đóng cửa, nhìn vào gương trên thành thang máy thấy cô bé phía sau đã tức giận sầm mặt, nét cười của Viên Mãn sâu hơn: Chiêu tướng!

Thang máy đi xuống đều đều, điện thoại di động của Viên Mãn đổ chuông, là bà Viên gọi đến nhắc nhở cô đừng đến muộn.

“Mẹ yên tâm, con cũng rất coi trọng lần xem mắt này mà!”

Viên Mãn đang cam đoan với bà Viên, lại bị một âm thanh khinh khỉnh phía sau ngắt lời.

“Gái già không có ai cần mới phải đi xem mắt”.

Viên Mãn nghiêng răng cắn điện thoại, quay lại hung hăng trợn mắt nhìn Trịnh Diễn Ninh. Trịnh Diễn Ninh tỉnh bơ quay mặt sang một bên.

Nhưng không ngờ bên này Viên Mãn vừa dừng điện thoại, bên kia Trịnh Diễn Ninh đã có điện thoại gọi đến. Trịnh Diễn Ninh nghe điện thoại, chưa nghe được mấy câu đã nói khinh thường: “Hừ! Có gì tài giỏi chứ? Tất cả đàn ông đều xoay quanh người cô ta”.

Viên Mãn cười, cơ hội trả thù đến rồi.

“Có thể làm cho tất cả đàn ông đều xoay quanh người, cô ta quả thật rất tài giỏi đấy!”

Viên Mãn nói không to không nhỏ, vừa đủ để cô bé đó nghe rõ ràng. Quả nhiên cô lập tức thấy cô bé trong gương đang nhìn mình đầy giận dữ.

Viên Mãn làm như không nhìn thấy, đúng lúc này thang máy xuống đến tầng một, Viên Mãn lập tức bước dài ra ngoài không cho cô bé có cơ hội trả đũa.

Trịnh Diễn Ninh còn chưa phản ứng lại, gái già đã biến mất trong tầm nhìn. Cửa thang máy cũng đã đóng lại khiến Trịnh Diễn Ninh uất ức nghiêng răng nghiêng lợi.

Thang máy đưa Trịnh Diễn Ninh xuống thẳng tầng hầm, ở đó có xe đón sẵn. Cô bé đi ngang qua tầng hầm, mở cửa xe ngồi vào trong xe, đến lúc này vẫn chưa hết uất ức.

Chung Dĩ Mặc xuyên qua gương chiếu hậu nhìn cô bé với bộ mặt hằm hằm ngồi trên ghế phụ lái rồi mới khởi động xe: “Sao thế em?”

“Ôi, đừng nhắc đến nữa”. Trịnh Diễn Ninh trút toàn bộ uất ức vào động tác thắt dây an toàn, kéo dây an toàn kêu lách cách: “Hôm nay chắc chắn là em bị sao Thái Tuế chiếu mạng, toàn gặp phải đám gái già đáng ghét”.

Mặc dù bình thường Chung Dĩ Mặc không hề giữ mồm giữ miệng nhưng khi nói chuyện với trẻ con vẫn rất chú ý đến hình tượng: “Em ăn nói kiểu gì đấy? Lát nữa gặp Hương Mông không được mở miệng là gái già nữa”.

Trịnh Diễn Ninh đeo tai nghe nghe nhạc, không để ý đến Chung Dĩ Mặc.

Xe nhanh chóng chạy ra khỏi hầm để xe, chạy ra đường cái. Sắp đến giờ cao điểm tan tầm, đường đã bắt đầu có dấu hiệu tắc, xe không thể nào chạy nhanh được. Trịnh Diễn Ninh đang nghe nhạc trên điện thoại di động đột nhiên nhìn thấy một mục tiêu bên đường, lập tức tháo tai nghe ra, kéo cánh tay Chung Dĩ Mặc kêu to: “Nhanh nhanh! Mau lao qua vũng nước phía trước kia!”

Trịnh Diễn Ninh giật tay suýt nữa làm xe mất lái, Chung Dĩ Mặc giật mình vội giữ chặt tay lái: “Chuyện gì thế?”

Trịnh Diễn Ninh chỉ một bóng người đang đứng bên đường trước đó không xa: “Mau tạt ướt hết người cô ta giúp em!”

Chung Dĩ Mặc nhìn theo hướng cô bé chỉ, phía đó quả thật có một phụ nữ đang đứng, mặc áo gió đơn giản và quần tây ống rộng gọn gàng, thêm một chiếc khăn quàng to. Trang phục rất bình thường, rất đơn giản, nhưng bởi vì dáng người cao nên tỏ ra rất hợp.

Thấy bà già đó đang sốt ruột nhìn phải nhìn trái, dường như đang đợi xe, không hề để ý có một chiếc xe đầy ác ý đang tới gần để cố tình tạt nước bắn lên người mình, hai mắt Trịnh Diễn Ninh sáng rực chờ mong. Một chút nữa, một chút nữa là xe sẽ chạy qua vũng nước...

Nhưng lúc này xe đột nhiên phanh lại.

Trịnh Diễn Ninh còn chưa hiểu ra sao đã thấy Chung Dĩ Mặc vui vẻ hạ cửa kính xe xuống, hớn hờ chào người bên ngoài: “Này!”

Trịnh Diễn Ninh tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Đương nhiên không chỉ có một mình Trịnh Diễn Ninh mà Viên Mãn đang đợi xe ven đường cũng tròn tròn mắt.

Nhìn chiếc xe thành linh xuất hiện trước mặt rồi lại nhìn người ngồi trong xe một hồi lâu, Viên Mãn mới kinh ngạc hỏi: “Chung Dĩ Mặc?”

“Em đi đâu đấy? Tiện đường thì anh cho quá giang”.

“Em...”

Viên Mãn vừa mở miệng đã bị một người khác trong xe lạnh lùng ngắt lời: “Chị ta đi xem mắt, chắc chắn không tiện đường”.

Viên Mãn thấy giọng nói này rất quen tai, nghiêng đầu nhìn sâu vào trong xe, một giây sau đã thấy cô bé con ngồi trên ghế phụ lái với vẻ mặt càng thêm uất ức vì trả thù không thành.

Nhưng Viên Mãn còn chưa kịp chào cô bé, Chung Dĩ Mặc đã đoạt mất quyền phát ngôn với vẻ mặt khó tin: “Em đi xem mắt?”

Cô đi xem mắt thôi mà, có cần thiết phải kinh ngạc như vậy không? Viên Mãn lập tức bực bội: “Đúng vậy, không được sao?”

“Được!” Chung Dĩ Mặc vừa nói vừa mở khóa cửa sau xe, vẫy tay với Viên Mãn: “Lên xe!”

Nửa tiếng sau, Viên Mãn khóc không ra nước mắt, bởi vì...

Vốn chỉ định đi nhờ xe mà thôi, nào ngờ lại lên nhằm thuyền cướp!

Khi xe dừng lại bên ngoài một nhà hàng, Viên Mãn há hốc mồm: “Điểm đến mà em nói với anh đâu phải ở đây?”

Chung Dĩ Mặc lại chỉ mỉm cười: “Xem mắt ai mà chẳng như nhau? Em cứ coi như hôm nay anh chính là đối tượng xem mắt của em là được”.

Thế mà cũng được???

“Nhưng...” Viên Mãn vừa mở miệng, nhân viên trông cửa đã nhiệt tình đi tới mở cửa xe cho cô.

“Nhưng tôi...” Viên Mãn định nói tiếp, lần này thì bị Trịnh Diễn Ninh ngắt lời: “Chung Dĩ Mặc, anh làm vậy là cướp đoạt dân nữ, biết không?”

Còn Chung Dĩ Mặc từ đầu đến cuối vẫn nụ cười vô lại, mặt mày ngả ngớn, như thể muốn nói “Anh cứ thế đấy, có làm sao không?”

Ba người ngồi đợi trong đại sảnh. Chung Dĩ Mặc ngồi bắt chân cú đầu nghịch điện thoại di động, Trịnh Diễn Ninh đeo tai nghe nghe nhạc, không ai nói với Viên Mãn là đang đợi ai.

Khi Viên Mãn nhìn đồng hồ lần thứ mười, cuối cùng Chung Dĩ Mặc cũng đặt điện thoại xuống, nhìn về phía cô.

“Thực ra anh vẫn muốn hỏi một câu...” Chung Dĩ Mặc ra vẻ ngập ngừng.

Viên Mãn phóng khoáng phát tay lên: “Nói!”

“Em bảo anh nói đấy nhé!” Chung Dĩ Mặc đứng là dài dòng văn tự: “Có phải em phẫu thuật không?”

“Lúc em béo ngũ quan vẫn sắc nét cơ mà?”

Chung Dĩ Mặc nhếch miệng: “Sắc nét? Thật sự là không nhìn ra”.

Viên Mãn giận.

Cô đã phải lặn lê bò trườn trong trại huấn luyện ma quỷ ba tháng trời mới biến thành như bây giờ, nhẹ nhàng chụp cho cô một cái mũi phẫu thuật xóa bỏ tất cả mọi nỗ lực của cô, cô có thể nhẫn nhịn được sao?

Viên Mãn tóm tay Chung Dĩ Mặc điên cuồng vẩy vò mặt mình. Chung Dĩ Mặc giật nảy mình vội rút tay về, nhưng người phụ nữ này quả thực là lực sĩ kim cương, sức khỏe kinh người, lập tức lại kéo tay hắn về phía mình.

“Không tin anh sờ xem! Tôi động dao kéo chỗ nào? Anh nói đi! Anh nói đi!”

Chung Dĩ Mặc chỉ có thể than người phụ nữ này thật tàn nhẫn với chính mình, nhào nặn mặt mũi không khác gì một tảng bột mì, ngũ quan bị ép vào nhau vụn vụn làm Chung Dĩ Mặc không nỡ nhìn thẳng.

Cuối cùng Chung Dĩ Mặc không chịu được phải kêu lên: “Được rồi, đủ rồi!”

Dùng hết sức bình sinh nâng mặt Viên Mãn lên không cho cô giấu vò nữa: “Ngoan, ngoan, em đẹp nhất, được chưa? Em đẹp nhất!”

Viên Mãn nhếch miệng, xem ra đã hài lòng...

Nhưng lúc này cả Chung Dĩ Mặc và Viên Mãn đều thấy lạnh sống lưng.

Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn.

Thấy Trịnh Diễn Tự đang đứng cách đó không xa, nhìn hai người họ, vẻ mặt âm trầm khó tả.

54. Chương 54: Chương 54

Còn phía sau Trịnh Diễn Tự...

Là Hướng Mông ngơ ngác không hiểu tình hình ra sao.

Viên Mãn phản ứng rất nhanh, lập tức gạt tay Chung Dĩ Mặc đang nâng má mình ra, dịch mông ngồi cách Chung Dĩ Mặc xa hơn một chút. Nhìn từ góc độ của Trịnh Diễn Tự, người phụ nữ này đang trốn sau lưng Chung Dĩ Mặc, chỉ lộ ra một nửa mặt.

Ánh mắt Trịnh Diễn Tự chỉ nhìn chằm chằm vào nửa gương mặt này, còn ánh mắt Hướng Mông thì hết nhìn Viên Mãn lại nhìn Chung Dĩ Mặc, có lẽ không nhận ra Viên Mãn nên cười nói với Chung Dĩ Mặc: “Sao anh bảo không dẫn bạn gái đến cơ mà?”

Chung Dĩ Mặc bật cười lắc đầu, quay lại nhìn Viên Mãn một cái. Không ngờ cô nàng này lại dịch ra rõ xa. Có điều cũng không sao, luật sư Chung tay dài, dễ dàng đưa tay kéo Viên Mãn về chỗ mình: “Mọi người đều quen biết cả, tình cờ gặp trên đường nên anh gọi cô ấy đi cùng luôn”.

Đều quen biết cả? Lúc này Hướng Mông mới nghi hoặc cau mày quan sát Viên Mãn rất lâu, có thể vì không dám tin, có thể vì quá bất ngờ nên tiếng nói lắp bắp: “Cô... cô giáo Viên?”

Sau đó Chung Dĩ Mặc thấy người phụ nữ hắn đang khống chế trông mắt nhìn hắn, hất tay hắn ra đứng lên, trở mặt như lật sách, đang lạnh lùng trợn mắt thoảng cái đã cười lên rạng rỡ chào Hướng Mông: “Đã lâu không gặp!”

Hướng Mông sững người một lát rồi mới cười lên: “Trời ạ, không ngờ cô lại gầy đi... nhiều như vậy...”

Chung Dĩ Mặc nhìn hai người phụ nữ này giương cung bạt kiếm, lại nhìn dáng vẻ đường hoàng, sống lưng thẳng tắp của Viên Mãn... Phải chăng thế này gọi là thua người không thua trận? Quả nhiên đàn ông không hiểu được thế giới của phụ nữ.

Chung Dĩ Mặc đang định đứng dậy theo đột nhiên khựng lại.

Thế giới của phụ nữ hắn không hiểu được, điều này còn có thể tha thứ. Nhưng vẻ mặt của gã bạn thân của hắn lúc này tại sao hắn cũng không hiểu được?

Nhìn Trịnh Diễn Tự đứng gần đó với khuôn mặt cau có, sắc mặt không hẵn bình thường cũng không hẵn khác thường, Chung Dĩ Mặc sờ sờ cằm theo thói quen.

Cả đám người đi đến thang máy, tâm tư mỗi người một kiểu.

Cục diện lúc này như sau...

Trịnh Diễn Tự đi đầu tiên. Hướng Mông và Viên Mãn thì đi song song phía sau. Hai người phụ nữ vừa cười vừa nói, nhưng có ai biết nụ cười có giấu dao hay không?

Chung Dĩ Mặc đi không xa phía sau ba người này, vẫn thường xuyên sờ cằm theo thói quen mỗi khi suy tư. Đến tận lúc Trịnh Diễn Ninh đang đi sau cùng đột nhiên vỗ vai hắn, Chung Dĩ Mặc mới dừng chân quay đầu lại.

Hiển nhiên Trịnh Diễn Ninh cũng đang quan sát ba người phía trước giống như hắn. Cũng rất hiển nhiên Trịnh Diễn Ninh cố ý đi sau cùng là để nói chuyện riêng với Chung Dĩ Mặc như bây giờ.

“Hai bà già đó từng là tình địch à?” Trịnh Diễn Ninh hất cằm với ba người đi phía trước, hỏi.

Chung Dĩ Mặc sững sốt: “Không phải!”

Trịnh Diễn Ninh nhú mày suy tư chốc lát rồi ngẩng đầu nhìn Chung Dĩ Mặc, rõ ràng trong lòng không tin tưởng hắn cho lắm nhưng ngoài miệng lại không vặn hỏi, chỉ nói: “A, thế thì không có việc gì”.

Nói rồi vượt lên đi trước Chung Dĩ Mặc.

Để lại Chung Dĩ Mặc đứng yên tại chỗ, nhìn bóng lưng cô bé hơi mập mạp này, tặc tặc than thở trong lòng: Con bé này ánh mắt thật là cay độc...

Tại sao trên đời này lại không có thuốc hồi hận?

Đây là câu hỏi đêm nay Viên Mãn nhắc lại rất nhiều lần trong lòng.

Cô vốn tưởng rằng chỉ là đi ăn tiệc bữa cơm, không ngờ lại bước vào sân nhà của Hướng Mông. Hướng Mông bắt đầu từ số không, về nước chưa được nửa năm đã mở được công ty quan hệ xã hội mới. Hôm nay chính là tiệc khai trương. Hôm nay là hai mươi mốt, bà chủ Hướng dẫn bạn trai ngoại hình sáng láng tới dự, đương nhiên cũng không làm khó các khách mời, trong giấy mời gửi khách khứa đã ghi rõ có thể dẫn theo bạn.

Thế là đưa mắt nhìn quanh, toàn bộ mọi người đều có đôi có cặp. Đương nhiên ngoại trừ Trịnh Diễn Ninh.

Trịnh Diễn Ninh cũng không cam chịu, ngồi luôn vào giữa Viên Mãn và Chung Dĩ Mặc, thế là trở thành bộ ba duy nhất trong phòng ăn.

Bên kia, Hướng Mông là trung tâm của vũ trụ, làm gì có ai không tới chúc mừng cô ta?

Bên này, bên cạnh cô giáo Viên lại chỉ có hai kẻ dở hơi.

“Ninh Ninh, đổi chỗ cho anh”.

“Không”.

“Đổi một chút nào, anh có chuyện nói với cô giáo Viên”.

“Em cũng có chuyện nói với cô giáo Viên”.

“Tóm lại có đổi hay không?”

“Không đổi”.

“Đổi vài phút thôi, anh mời em đi xem show diễn của TF Boys”.

“Xin lỗi, em thích EXO”.

Chung Dĩ Mặc xưa nay tự hào ba tác lưỡi, lần này thảm bại.

Viên Mãn chỉ có thể ngó lơ hai kẻ dở hơi này, đưa mắt xem có gì hay ho không.

Không xem không sao, vừa xem đã giật nảy.

Đúng là bạn mới bạn cũ tề tụ đầy đủ, không ngờ gã Lý Tử Nam lần trước bị cô và Trần Trình phối hợp bắt gian cũng có mặt...

Bạn gái bên cạnh Lý Tử Nam lại không phải cô bé 20 tuổi trong khách sạn đó nữa.

Viên Mãn lập tức quay đầu nhìn ra chỗ khác cho khỏi bẩn mắt. Trong lòng lại không nhịn được nghĩ: Thành Bắc Kinh này thật là nhỏ, thế mà cũng có thể đụng phải hần.

Có điều nghĩ lại thì Lý Tử Nam là cán bộ cấp trung bình ở công ty phần mềm, thậm chí còn biết Trần Trình, không biết chừng còn có quan hệ công việc với Khoa Tín, có biết Trịnh Diễn Tự hoặc Hướng Mông cũng không có gì lạ. Trịnh Diễn Tự chắc chắn đầu tư không ít tiền vào công ty của Hướng Mông, Lý Tử Nam xuất hiện ở đây cũng không phải chuyện không thể tưởng tượng nổi...

Đang mãi nghĩ ngợi lung tung, đến lúc ngẩng đầu nhìn lên, Viên Mãn lại sững người.

Cô nhìn thấy Hướng Mông.

Lúc này Hướng Mông đang cầm li sâm panh đã uống hết đi về bàn chính, Trịnh Diễn Tự cực kì tự nhiên lấy một li nước lọc đổi lấy li sâm panh trên tay cô ta.

Động tác tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn được nữa, việc làm nhỏ nhặt thể hiện rõ rệt sự quan tâm săn sóc...

“Không hiểu chị nghĩ gì mà lại thích Trịnh Diễn Tự?” Một giọng nói hơi khinh thường bất ngờ vang lên gọi ánh mắt Viên Mãn quay về.

Quay đầu lại nhìn, người cô nhìn thấy đương nhiên là Trịnh Diễn Ninh với vẻ mặt khinh khỉnh.

Viên Mãn sững sốt, vô thức cười trừ che giấu: “Nói bậy bạ gì thế?”

“Lẽ nào người chị thích là Hường Mông?” Trịnh Diễn Ninh tặc lưỡi: “Thế thì gu của chị còn tồi hơn...”

Trịnh Diễn Ninh rõ ràng rất tin tưởng cảnh tượng mình tận mắt nhìn thấy: Bà già bên cạnh gần người nhìn Hường Mông và Trịnh Diễn Tự chăm chăm, sao có thể không có vấn đề?

Viên Mãn không biết làm sao, phải làm thế nào mới chứng minh được mình trong sạch? Cô suy nghĩ một lát, không thể không ngồi nghiêm chỉnh lên: “Em gái, chị cho rằng chị cần phải giải thích với em một chút, hai người đó...” Cô chỉ Trịnh Diễn Tự và Hường Mông: “Chính là do công ty chị tác hợp, biết không?”

Trịnh Diễn Ninh sững sốt.

Viên Mãn thấy thế cười đắc ý: lí do này đã đủ chưa?

Không ngờ Trịnh Diễn Ninh lại lập tức khinh khỉnh: “Thôi đi, có bịa chuyện thì làm ơn điều tra trước rồi hãy bịa. Trịnh Diễn Tự và bà già đó yêu nhau bao giờ?”

Lần này đến lượt Viên Mãn sững sốt.

Đúng lúc này, đèn trong phòng đột nhiên tối đi.

May mà xung quanh trở nên mờ tối, thiếu nữ Sherlock Holmes không bắt kịp một thoáng kinh hãi trong mắt bà già bên cạnh.

Người dẫn chương trình trên sân khấu giải thích, thì ra tiệc rượu khai trương hôm nay còn có một chương trình quyền tiền từ thiện. Hường Mông đứng ra tổ chức, mọi người ra giá tùy ý, mời một vị khách bất kỳ nhảy điệu nhảy đầu tiên.

Người dẫn chương trình vừa dứt lời, Trịnh Diễn Ninh đã làm bộ buồn nôn: “Cô ta cho rằng cô ta đang diễn phim Hollywood chắc?”

Trịnh Diễn Ninh không những không thích Hường Mông mà cũng hoàn toàn không giao lưu với Trịnh Diễn Tự. Nguyên do của chuyện này cô giáo Viên tạm thời không muốn đoán bừa, còn những lời này của Trịnh Diễn Ninh, kì thực cô giáo Viên rất muốn biểu thị đồng ý. Nhưng là một người lớn, cô không thể không kiềm chế ý nghĩ rõ ràng được sinh ra từ sự đổ kị đáng sợ giữa những người cùng giới tính này, vẫn ngồi yên tại chỗ, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe.

Điệu nhảy đầu tiên của Hường Mông đương nhiên là mời Trịnh Diễn Tự.

Trịnh Diễn Tự cũng đương nhiên sẽ không từ chối.

Có điều Viên Mãn không ngờ tiếng nhạc điệu van xơ vừa vang lên, cô đã bị một người kéo đứng dậy. Một giây sau, âm thanh của người dẫn chương trình mới vang lên: “Ngài Chung Dĩ Mặc mời tiểu thư Viên Mãn”.

Lúc này Viên Mãn mới kịp nhìn về phía người không hỏi han gì đã tự ý kéo lên, quả thật là Chung Dĩ Mặc.

Chung Dĩ Mặc mời cô... khiêu vũ?

Viên Mãn cố gắng kéo Chung Dĩ Mặc lại: “Ê này! Em chỉ biết nhảy little apple thôi!” (ND: google little apple dance để biết thêm chi tiết).

Chung Dĩ Mặc vẫn không quay đầu lại, Viên Mãn chỉ nhìn thấy gáy hần.

Nửa phút sau.

Lần thứ 17 bị giẫm chân, Chung Dĩ Mặc đầu đầy vệt đen hỏi bạn nhảy: “Em chỉ biết nhảy little apple thật à?”

Bạn nhảy căng thẳng tay ướt mồ hôi tức giận ngẩng đầu lên: “Đùa chắc?”

Bên kia, Trịnh Diễn Tự và Hướng Mông nhảy nhịp nhàng thướt tha, trở thành tiêu điểm của cả bữa tiệc. Còn bên này...

“Theo bước của anh nào, một hai ba, hai mà ba... Á!”

“Xin lỗi”.

“Đừng căng thẳng, anh dẫn em, một hai ba, hai hai ba... Áo!”

“Xin lỗi...”

“Sao tay chân em không nhịp nhàng gì cả thế? Đã nói rồi, một hai ba, hai...”

Đúng lúc tiếng kêu đau của Chung Dĩ Mặc sắp bật ra, Viên Mãn đã đưa tay bịt miệng hần lại: “Đừng có kêu nữa! Đàn ông đàn ông, bị giẫm chân mà thôi, chịu đau một chút thì chết à?”

Khóe miệng Chung Dĩ Mặc giật giật, đúng là ăn cắp lại còn la làng...

Còn Viên Mãn, sau khi cảnh cáo xong lại tiếp tục cúi đầu, siêng năng làm quen với bước nhảy của Chung Dĩ Mặc. Nhưng lúc này người cô bỗng nhiên nhẹ bẫng.

Chung Dĩ Mặc ôm ngang người cô nhấc lên rồi đặt xuống, hai chân Viên Mãn giẫm lên hai chân Chung Dĩ Mặc.

“Anh dẫn em nhảy”.

Đây là tư thế kì lạ gì?

Viên Mãn dán sát ngực Chung Dĩ Mặc, dưới chân bỗng bênh. Một giây sau đã thấy hần ôm eo cô, lòng bàn tay ghì chặt: “Ôm sát anh”.

Hần ghé sát vào tai cô, khẽ đếm bắt nhịp: “Một hai ba, hai hai ba...”

Vành tai ai nóng lên?

Tim ai đập tăng tốc?

Đáp án của những câu hỏi này bị nhấn chìm trong tiếng nhạc van xơ du dương.

Điệu nhảy kết thúc.

Cuối cùng Viên Mãn lại được đặt chân xuống đất.

Chung Dĩ Mặc cũng buông tay ôm eo cô ra. Viên Mãn ngẩng đầu lên nhìn thấy tai hần đỏ ửng, nhưng còn chưa kịp nhìn lại xem có phải mình nhìn nhầm hay không, Chung Dĩ Mặc đã ra hiệu cho cô nhìn đôi giày da bị giẫm vô cùng thâm thắm của hần.

“Nhớ đèn anh một đôi”.

Người đàn ông với đôi tai đỏ ửng này cười ngán ngẩm.

Không có ai phát hiện, lúc này Hướng Mông đã đứng cách đó không xa, chăm chú nhìn hai người bọn họ. Còn Trịnh Diễn Tự...

Đã biến mất.

Lúc này, trong nhà vệ sinh nam, mấy người đàn ông đang họp chợ trước bệ tiểu.

“Con bé điên cuồng giẫm chân bạn nhảy vừa rồi đúng là buồn cười thật. Hỏi thăm giúp tôi xem công ty nào được không?”

“Con bé này lằng lờ lắm, biết không? Tôi và nó từng xem mắt, nó cứ sấn vào như mấy trăm năm chưa từng thấy đàn ông ấy, tôi không chịu nổi nên rút vội. Sau đó tôi đã lên mạng tra về con bé này, trên người nó

không có gì là thật, toàn bộ là phẫu thuật hết. May mà tôi phát hiện sớm, tôi tìm bạn gái chứ không tìm một đồng si li côn”.

“Thật không?”

“Không tin à? Không tin tôi cho anh số điện thoại di động của nó, anh hẹn nó đi mà xem”. Lý Tử Nam khẳng định.

“Được! Ha ha ha ha!”

Tiếng cười vang vọng trong nhà vệ sinh, dư âm còn văng vẳng bên tai đã bị một luồng không khí lạnh đột nhiên ập đến làm cho tắt ngấm.

Lý Tử Nam quay đầu lại nhìn, thì ra là có người đi vào nhà vệ sinh. Sau khi nhìn kĩ, sắc mặt Lý Tử Nam không khỏi trở nên trịnh trọng.

“Tổng giám đốc Trịnh?”

Gã tổng giám đốc Trịnh này đang khiêu vũ ngoài kia mới phải chứ? Tại sao lại xuất hiện bất ngờ trong nhà vệ sinh? Đúng là xuất quỷ nhập thần...

“Anh nói lại lần nữa”.

Trịnh Diễn Tự mặt không biểu cảm, câu chữ lạnh lùng. Lý Tử Nam ngẩn ra, bất hấn nói lại lần nữa? Mặc dù không hiểu nhưng Lý Tử Nam vẫn phải hắng giọng nhắc lại một lần: “Tổng giám đốc Trịnh...”

Giọng nói của Trịnh Diễn Tự lại lạnh hơn một phần, ngắt lời hấn: “Câu trước đó”.

Câu trước đó?

Lý Tử Nam còn đang nghĩ xem trước đó mình nói câu nào, cổ áo đã bị xách lên...

Viên Mãn hơi vội vàng đi trên hành lang tìm nhà vệ sinh, cuối cùng nhìn thấy biển hiệu nhà vệ sinh, cô lập tức bước nhanh về phía đó.

Nhưng khi bước lên bậc thềm bên ngoài nhà vệ sinh, trong nhà vệ sinh nam đối diện đột nhiên bay ra một người.

Bóng người này nặng nề đập xuống ngay sát chân Viên Mãn, sau đó là tiếng ôm mặt kêu đau.

Viên Mãn kinh hãi, vội vàng lui lại một bước, lấy bình tĩnh mất vài giây mới cúi đầu nhìn.

Là một người đàn ông, nằm gần dưới chân cô, mặt mũi bầm dập, mặt lại quen quen...

Lý Tử Nam?

55. Chương 55

Lý Tử Nam mặt sưng như mặt lợn, xấu đến mức làm người ta phẫn nộ, Viên Mãn cũng không nở nhìn thẳng. Còn tại sao trong khách sạn năm sao lại xảy ra sự kiện bạo lực? Nghi vấn này mới xẹt qua trong đầu Viên Mãn, đã có một tiếng bước chân lạnh lùng từ trong nhà vệ sinh nam vọng ra.

Ngay sau đó, một đôi giày da xuất hiện trước cửa nhà vệ sinh nam. Viên Mãn sợ đến mức suýt nữa tè ra quần, vội đỡ Lý Tử Nam dậy định trốn. Lý Tử Nam đành rằng là đồ tồi, nhưng Viên Mãn cũng không thể thấy chết mà không cứu...

Nhưng Viên Mãn vừa nâng Lý Tử Nam dậy, đôi giày da đó đã lạnh lùng đứng lại trước mặt cô.

Cô giáo Viên nhát chết một giây trước còn muốn làm anh hùng, một giây sau đã buông tay ra, Lý Tử Nam nặng nề ngã xuống đất, lại kêu rên một trận nữa. Viên Mãn óc không mang nổi mình ốc, cũng không quản

được sống chết của Lý Tử Nam nữa, vội vã giơ hai tay lên đầu hàng, nói sợ hãi: “Tôi chỉ là người qua đường...”

Vừa nói vừa ngẩng đầu lên, một giây sau lại há hốc mồm.

Đứng trước mặt cô không phải phần tử bạo lực? Rõ ràng là Trịnh Diễn Tự.

Trịnh Diễn Tự chỉ lạnh nhạt nhìn cô một cái rồi bỏ mặc không chú ý đến cô nữa, buông mắt nhìn Lý Tử Nam dưới đất, âm thanh nhỏ nhẹ, khí trường nặng nề: “Xin lỗi đi!”

“Xin lỗi...” Lý Tử Nam ngẩng đầu nhìn Trịnh Diễn Tự, không dám cãi lại.

Viên Mãn bên cạnh không dám cả thở mạnh, chỉ dám đứng nhìn: Lý Tử Nam đắc tội Trịnh Diễn Tự lúc nào? Đắc tội Trịnh Diễn Tự thế nào? Có thể khiến cho Trịnh Diễn Tự động thủ, Lý Tử Nam cũng coi như là một nhân tài...

Viên Mãn vừa thông cảm vừa bội phục Lý Tử Nam, không ngờ giọng Trịnh Diễn Tự lại lạnh thêm vài phần: “Không phải xin lỗi tao”.

Nói xong lại ngược mắt nhìn về phía Viên Mãn.

Ánh mắt Lý Tử Nam cũng đi theo Trịnh Diễn Tự, nhìn về phía Viên Mãn.

Rõ ràng mình là người ngoài cuộc, tại sao đột nhiên lại trở thành tiêu điểm? Viên Mãn đứng giữa giao điểm của hai ánh mắt, phản ứng không kịp, Lý Tử Nam đã cúi đầu đầy đau khổ với cô: “Xin lỗi!”

Sau đó mới khóc không ra nước mắt nhìn về phía Trịnh Diễn Tự.

Vẻ lạnh lẽo trong mắt Trịnh Diễn Tự cuối cùng cũng giảm đi vài phần, gương mặt bình tĩnh không buồn không vui, nhìn kỹ chỉ loáng thoáng thấy một chút “Cút”. Lý Tử Nam thở phào nhẹ nhõm, nói cút là cút, dùng cả chân cả tay bò lên, rời khỏi hiện trường vụ án với tốc độ chạy một trăm mét, không chậm trễ một giây nào.

Thấy tình hình này, gã bạn của Lý Tử Nam đang nín thở trốn trong nhà vệ sinh nam cũng lập tức lặng lẽ chuồn mất.

Tất cả mọi chuyện vừa rồi...

Viên Mãn tỏ ý mình hoàn toàn không hiểu.

Bây giờ bên ngoài nhà vệ sinh chỉ còn lại cô và Trịnh Diễn Tự trợn mắt nhìn nhau. Còn Trịnh Diễn Tự vì sao lại đại phát thú tính, đánh người thành lợn như vậy... Viên Mãn nghĩ đi nghĩ lại, cho rằng không hỏi là tốt hơn, vì thế nuốt câu hỏi vào bụng, chỉ ló vào nhà vệ sinh nữ đang bị Trịnh Diễn Tự chặn đường: “Làm ơn nhường đường”.

Trịnh Diễn Tự nhìn cô một cái, ánh mắt phức tạp, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ dịch sang một bước.

Viên Mãn đi vào nhà vệ sinh, lại không còn thấy buồn nữa, việc duy nhất có thể làm chính là chống tay lên bồn rửa tay nhìn chính mình trong gương, tự hỏi lòng mình, còn buồn hay không?

Nhìn thấy và Hướng Mông ra đôi vào đôi, còn ghen tị đến phát cuồng không?

Đáp án lại khiến cô mừng rỡ: Chưa đến mức buồn chỉ thấy có chút cô đơn.

Thời gian tiếp theo phải không ngừng cố gắng, triệt để quên hẳn Trịnh Diễn Tự. Viên Mãn cố lên!

Cô giáo Viên tự động viên khích lệ chính mình như vậy rồi hăng hái bước ra khỏi nhà vệ sinh. Không ngờ lại nhìn thấy một bộ mặt Husky vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Không sai, Trịnh Diễn Tự dựa vào bức tường đối diện với nhà vệ sinh. Xem ra là đang đợi cô.

Viên Mãn không thể không đứng lại trên bậc thềm ngoài nhà vệ sinh.

Hai người yên lặng đối mặt. Cô xem không hiểu vẻ mặt anh ta, anh ta không nhìn thấy sự căng thẳng của cô. Cuối cùng Trịnh Diễm Tự lên tiếng: “Sau này đừng đi xem mắt lung tung. Nếu thật sự muốn tìm bạn trai...”

Nói đến đoạn then chốt, Trịnh Diễm Tự lại tạm dừng.

Trong mắt anh ta có thứ gì đó vùng vẫy, lúc sáng lúc tối, gần như khiến Viên Mãn cho rằng cậu tiếp theo của anh ta sẽ buột miệng mà ra: “Thì cứ tìm tôi”.

Trái tim Viên Mãn như bị đè ép, vùng vẫy đập. Rốt cuộc nên chờ mong anh ta mở miệng hay là sợ anh ta mở miệng? Chính Viên Mãn cũng không biết được.

“Tôi giới thiệu người đáng tin cho cô”. Cuối cùng Trịnh Diễm Tự lại chỉ nói như vậy.

Tảng đá đè trên ngực Viên Mãn biến mất, nhịp tim Viên Mãn nhanh chóng khôi phục bình thường, cả người lại như chìm trong đầm nước lạnh dưới đáy khe núi, ngày càng lạnh giá.

Tâm tàn ý lạnh, đại khái là cách hình dung thỏa đáng nhất lúc này.

Hơi ẩm trong hành lang có ẩm hơn nữa cũng có tác dụng gì? Thật sự là lạnh, Viên Mãn không nhận được xoa xoa cánh tay, cuối cùng cười: “Được!”

“...”

“...”

Về mặt anh ta như là hài lòng, hoặc như là không hài lòng.

Nụ cười của cô như là vui vẻ, hoặc như là không vui vẻ.

Anh ta nhìn cô, như là không nhận được phải nhìn một bước. Nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, không làm gì.

Khoảng cách giữa hai người là nửa mét, không ai chịu phá vỡ.

Đến tận khi một tiếng cười quen thuộc vang lên cách đó không xa, cục diện bế tắc mới bị phá vỡ.

“Người đáng tin nhất xung quanh cậu không phải là tôi sao?”

Âm thanh này tới quá đúng lúc, Viên Mãn và Trịnh Diễm Tự cùng bừng tỉnh, quay đầu nhìn lại, thấy Chung Dĩ Mặc tươi cười đứng đỉnh đi tới chỗ bọn họ.

Câu nói đó của Chung Dĩ Mặc rõ ràng là nói với Trịnh Diễm Tự. Nhưng cuối cùng hắn lại đi thẳng qua chỗ Trịnh Diễm Tự, đứng lại trước mặt Viên Mãn: “Sao em bảo phải rút sớm mà đi vào nhà vệ sinh rồi lại mất hút thế? Anh còn tưởng em bị rơi xuống bồn cầu rồi cơ...”

“...” Viên Mãn bị hỏi nghẹn lời, buột miệng nói không chút suy nghĩ: “Táo bón không được à?”

Đúng là càng chột dạ lại càng lớn giọng... Màng nhĩ bị chấn động phát đau, Chung Dĩ Mặc lại cười nhún vai với Trịnh Diễm Tự: “Tiểu Tự Tự, không phải tôi không nhắc nhở cậu, dù cậu có giới thiệu cho cô ấy một trăm người đáng tin cũng vô dụng, với tính khí của cô ấy thì đến một dọa chạy một”.

Khóe miệng Trịnh Diễm Tự cong lên như cười, chỉ là đuôi mắt không có bất cứ thay đổi nào.

Viên Mãn lập tức trả đũa: “Đối với người tôi thích, tôi lại rất dịu dàng. Không thấy được mặt dịu dàng của phụ nữ, đó là đàn ông các anh bất tài”.

Chung Dĩ Mặc không cho là đúng: “À, thật không? Tiểu Tự Tự, cậu đã thấy mặt dịu dàng của cô ấy chưa?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, quá nửa số người ở đây đều sững sờ.

Cuối cùng Viên Mãn cũng hiểu ra Chung Dĩ Mặc hỏi vậy là gài bẫy mình, không nhận được trọn mắt nhìn Chung Dĩ Mặc một cái. Chung Dĩ Mặc lại chỉ nhướn mày thờ ơ, rõ ràng là cố ý.

Trịnh Diễm Tự có vẻ cũng khó xử, làm bộ ho một tiếng, cố gắng lái sang chủ đề khác: “Hai người đều uống rượu rồi, để tôi sai tài xế lái xe đưa hai người về”.

Nói xong liền quay đầu đi.

Viên Mãn nhìn bóng dáng Trịnh Diễm Tự đi xa dần, cuối cùng biến mất sau chỗ rẽ. Loại cảm giác này rất khó diễn tả, giống như thổi phào nhẹ nhõm, lại giống như bị khoét rỗng một khối.

Người đứng bên cạnh cô thấy rõ tất cả những chuyện này.

“Em không muốn biết tại sao hẳn biết chúng ta đều uống rượu à?”

Chung Dĩ Mặc đột nhiên hỏi một câu không đâu vào đâu. Viên Mãn ngẩng đầu nhìn hẳn không có gì hào hứng rồi quay đầu đi theo hướng ngược lại.

“Bởi vì lúc dùng bữa, hẳn vẫn thường xuyên nhìn sang bàn chúng ta”.

Lời này của Chung Dĩ Mặc khiến Viên Mãn vừa bước ra một bước lại lập tức thu về.

Yên lặng một hồi lâu, Viên Mãn quay lại, lúc này Chung Dĩ Mặc quả thực như cao tăng bí hiểm, làm người khác không dò xét được.

“Ý anh là gì?”

Chung Dĩ Mặc đi tới trước mặt Viên Mãn, chọc ngón tay vào trán cô: “Ồi... Ngốc quá!”

Lại không giải thích gì thêm, vòng qua Viên Mãn đi thẳng một mạch...

56. Chương 56: Chương 56

Viên Mãn ra khỏi nhà hàng, xe của Trịnh Diễm Tự lại đang chờ ngoài cửa lớn. Cô nhìn tài xế, chẳng phải cậu tài xế trẻ lần trước Trịnh Diễm Tự tuyên bố phải đuổi việc hay sao?

Chung Dĩ Mặc cúi người ngồi vào xe, quay lại thấy người phụ nữ đó vẫn đang trò chuyện với tài xế.

“Sao lần trước cậu nói với chị là cậu sắp thất nghiệp rồi cơ mà?”

“Sếp Trịnh đồng ý cho em thêm thời gian hai tháng nữa”.

Viên Mãn ở một tiếng, trầm nghĩ trong lòng: Gã Trịnh Diễm Tự này nói một đằng lại làm một nẻo!

Ánh mắt cậu tài xế trẻ không dám dừng lại lâu hơn trên người cô giáo Viên, vừa quay lên lại nhìn thấy Chung Dĩ Mặc thò nửa người ra khỏi cửa kính xe, nghe trộm hai người bọn họ tán gẫu một cách quang minh chính đại.

Cậu tài xế lập tức xấu hổ, hết nhìn Chung Dĩ Mặc lại nhìn Viên Mãn: “À... Anh ấy là... Bạn trai của chị à?”

Viên Mãn sửng sốt, lập tức hiểu ra cậu tài xế đã hiểu lầm, vừa định lên tiếng giải thích, Chung Dĩ Mặc đã trơ trên lửa cậu tài xế: “Đúng vậy, cậu nói chuyện với bạn gái anh lâu như vậy, đã được anh đồng ý hay chưa?”

Vừa nói vừa phối hợp nhướn mày.

Cậu tài xế phát hoảng lập tức ngồi vào ghế khởi động xe. Viên Mãn trợn mắt nhìn Chung Dĩ Mặc, Chung Dĩ Mặc thần nhiên cười với cô. Viên Mãn không làm gì được hẳn, đành cúi người ngồi lên xe.

Xe chạy đều đều, Viên Mãn vừa cúi xuống đã nhìn thấy giày của Chung Dĩ Mặc, quả thật đã bị cô giẫm cho không còn ra hình dạng gì. Viên Mãn nhớ đôi giày cô mua cho Bác Yến chưa bao giờ thấy Bác Yến đi, có lẽ vì khả năng chọn giày nam của mình quá tồi, không bằng chuyển tiền cho Chung Dĩ Mặc để hẳn tự đi mua: “À này...”

Chung Dĩ Mặc gần như đồng thanh lên tiếng: “À này...”

Viên Mãn nhướn mày ra hiệu cho hẳn nói trước.

“Chuyện của con bé họ Trịnh em định làm thế nào?”

“Ý anh là Trịnh Diễn Ninh?” Viên Mãn chống cằm suy nghĩ: “Đương nhiên không thể nhận! Nếu Trịnh Diễn Tự biết em đưa em gái anh ta đi phẫu thuật thì sẽ chém chết em mất”.

Chung Dĩ Mặc gật đầu hết sức đồng tình, cuối cùng trả lại quyền phát ngôn cho cô: “Vừa rồi em định nói gì?”

Viên Mãn vốn muốn nói đến chuyện đèn giấy, bây giờ đột nhiên nhắc tới Trịnh Diễn Ninh, một ý nghĩ không nên xuất hiện lại xuất hiện trong đầu Viên Mãn. Viên Mãn liếm liếm môi: “Cái này...”

Còn chưa bắt đầu nói, Viên Mãn đã nhìn lên ghế lái theo bản năng. Thấy cậu tài xế đang nhìn hai người bọn họ trong gương chiếu hậu, cô lập tức hơi ngáp ngừng, trong lòng ngứa ngáy muốn hỏi mà không sao hỏi ra miệng được. Lúc này đột nhiên Chung Dĩ Mặc lại nói: “Tìm một chỗ uống mấy chén nhé!”

Cô giáo Viên không thể không bấm like cho Chung Dĩ Mặc. Gã này thoạt nhìn tưởng như vô tâm nhưng thực ra lại có khả năng quan sát kinh người. Hắn đã tìm được thang cho cô giáo Viên, cô giáo Viên đương nhiên phải xuống thang: “OK!”

Thế là hai người bỏ lại cậu tài xế đáng thương, kéo nhau đi bay đôi.

Đối với hàng quán ở khu vực này, cô giáo Viên có thể nói là rõ như lòng bàn tay, chỉ một lát sau đã dẫn Chung Dĩ Mặc vào một quán đồ nướng.

Rất thành thạo tìm được một chỗ ngồi gần cửa sổ, đẩy quyển thực đơn đến trước mặt Chung Dĩ Mặc: “Anh muốn ăn gì cứ gọi, em chỉ uống rượu”.

Chung Dĩ Mặc nhướn mày: “Em không ăn gì à?”

Cô giáo Viên rất kiên định: “Không ăn”.

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn!” Cô giáo Viên bình tĩnh như cũ.

Một khắc sau, người ngồi ở đó không còn là cô giáo Viên bình tĩnh mà biến thành cô giáo Viên nắm chặt tay, nghiêng rống nghiêng lợi, sắp tức giận đến hộc máu. Rõ ràng Chung Dĩ Mặc cố ý, gần như gọi đủ một lượt từ đầu thực đơn đến cuối thực đơn. Bây giờ trên bàn bày đầy các loại đồ nướng, dầu mỡ vạng ruộm, mùi thơm nức mũi, phải có ý chí mạnh mẽ đến mức nào mới có thể không động chân động tay?

Bên này, Viên Mãn ăn mặc quyến rũ, run rẩy không chế ý chí. Bên kia Chung Dĩ Mặc ăn uống thả phanh.

Viên Mãn hung tợn uống một ngụm rượu, mặc niệm trong lòng: Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Cuối cùng, Chung Dĩ Mặc thỏa mãn đặt xiên đồ nướng đã ăn hết xuống, không biết là thật sự bội phục hay là chỉ muốn châm chọc: “Phụ nữ bọn em thật sự quá đáng sợ, vì sắc đẹp mà cả ham muốn ăn uống cũng có thể bóp chết, còn có chuyện gì bọn em không làm được nữa?”

Viên Mãn nhếch miệng: “Đương nhiên có. Chẳng hạn như bây giờ tôi rất muốn xử tử anh tại chỗ, nhưng tôi làm không được...”

Đương nhiên, nếu hắn còn tiếp tục gọi đồ ngon trên tực cô, cô cũng không thể bảo đảm mình còn có thể nhẫn nhịn không hạ sát thủ...

“Đúng rồi, vừa nãy trên xe em định nói gì với anh?”

Sau khi ăn uống no đủ, quả nhiên phải chuyển sang đề tài chính...

Viên Mãn đặt chén rượu xuống, tắc lưỡi ngáp ngừng. Chung Dĩ Mặc thấy thế chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Nếu em còn tiếp tục áp úng, anh sẽ gọi đồ ăn tiếp vậy!”

Tuyệt chiêu đoạt mạng! Cô giáo Viên lập tức hoảng hốt không kịp chọn lựa từ ngữ, buột miệng hỏi: “Tình hình Trịnh Diễn Tự và Hướng Mông bây giờ thế nào?”

Chung Dĩ Mặc ngẩng đầu quan sát cô một hồi. Viên Mãn bị hấn nhìn đến dựng tóc gáy, chỉ có thể uống rượu cho đỡ sợ.

“Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Thì... tò mò mà! Dù sao Trịnh Diễn Tự cũng từng là khách hàng của em. Hỏi thăm hiện trạng của khách hàng cũng coi như là một trong những... dịch vụ hậu mãi mà”.

Lí do cũng đường hoàng đấy, nhưng Chung Dĩ Mặc đâu dễ bị lừa như vậy? Hấn sờ sờ cảm theo thói quen, nghĩ xem nên trêu chọc Viên Mãn hay nên nói ra sự thật.

Chung đại luật sư nhân từ suy nghĩ một lát, cuối cùng lựa chọn cách thứ hai, giọng nói cũng pha đôi chút bất đắc dĩ: “Thực ra mọi người đều rất rõ ràng, trong lòng Hướng Mông không bắt sóng với Trịnh Diễn Tự. Hướng Mông thích mẫu đàn ông biết lạnh biết nóng, biết những trò lãng mạn lại có thể mạnh mẽ rắn rỏi. Còn Trịnh Diễn Tự thì lằm lằm hết cỡ, dù Trịnh Diễn Tự có nhất quyết theo đuổi cũng phải mất một thời gian rất lâu mới có thể mở được cửa trái tim Hướng Mông. Càng hướng chi Trịnh Diễn Tự hoàn toàn không quyết tâm theo đuổi, cũng không biết hấn nghĩ thế nào. Nếu hấn thật sự mở miệng tỏ tình với Hướng Mông, biết đâu Hướng Mông lại xúc động đồng ý, thế là xong chuyện, làm gì còn kéo dài đến tận bây giờ?”

Viên Mãn ngẫm nghĩ một lượt những gì Chung Dĩ Mặc nói. Kết cấu bộ não Trịnh Diễn Tự rốt cuộc như thế nào? Những chuyện anh ta làm đều không phải người bình thường có thể hiểu được...

Âm thanh của Chung Dĩ Mặc lại cắt ngang dòng suy nghĩ của cô: “Còn em...”

Viên Mãn dừng suy tư ngược mắt lên, nhìn thấy Chung Dĩ Mặc khẽ cau mày quan sát cô, quả thật như đã nhìn thấu cô...

“Không phải là em vẫn còn hi vọng đối với Trịnh Diễn Tự đấy chứ?” Đây là kết luận Chung Dĩ Mặc đưa ra.

Mặt Viên Mãn cứng đờ, sau đó cười to: “Sao có thể thế được?”

Cười quá giả tạo, Chung đại luật sư làm sao tin được?

Nhìn vẻ mặt “Để anh chống mắt xem em còn giả bộ được đến bao giờ” của Chung Dĩ Mặc, Viên Mãn chợt dạ thôi cười. Chính cô cũng cảm thấy nụ cười của mình mất tự nhiên, nói gì đến những người khác?

Viên Mãn thở dài một hơi, rất bất đắc dĩ: “Thực ra lúc đầu em quả thật có chút thiện cảm với Trịnh Diễn Tự, anh ta luôn xuất hiện khi em cần nhất, người phụ nữ nào cũng sẽ động lòng đúng không?”

Không dễ gì được nghe một người phụ nữ ăn nói ngang ngạnh phân tích nội tâm, Chung Dĩ Mặc không lên tiếng trả lời, chỉ gật đầu ra hiệu cho Viên Mãn tiếp tục.

Nhưng lúc này Viên Mãn lại cười, chỉ có điều nụ cười này rất thê lương: “Nhưng sau một thời gian dài đến bây giờ, nói thật với anh, một chút thiện cảm đó đã hao mòn gần hết rồi. Nếu có còn lại một chút gì đó thì có lẽ thứ còn lại chỉ là... tiếc nuối”.

“ ... ”

“ ... ”

“Còn nhớ lần trước ở nhà hàng tứ hợp viện không?” Giọng nói của Chung Dĩ Mặc dường như cũng bị nhuốm nỗi đơn côi, trở nên trầm thấp xa xăm.

Mặc dù không biết vị đại luật sư này vì sao đột nhiên lại nhớ đến chuyện trước kia nhưng Viên Mãn vẫn gật đầu.

“Anh nhớ khi đó trong phòng VIP, cha mẹ em, phụ thân của Trịnh Diễn Tự, thậm chí cả Trịnh Diễn Tự và Hướng Mông đều vui vẻ thoải mái, chỉ có một mình em ngồi lắc lư trên ghế ngoài sân. Khi đó anh còn tưởng em đang khóc, đã chuẩn bị đưa khăn giấy cho em rồi, lúc đến gần mới phát hiện chỉ là em đang ngơ ngẩn mà thôi. Vương trong tình yêu, cầu mà không được, lại vẫn cố gượng cười vui vẻ, đó là chuyện đáng buồn nhất...”

Khi đó mình đáng thương như vậy sao? Viên Mãn cúi xuống nhìn bóng mình trong chén rượu. Gương mặt cô rung rinh trong chén rượu, cô chợt thấy mọi thứ mênh mang.

“Khi đó anh đã nghĩ, nếu em xinh đẹp hơn một chút, biết đâu anh đã xiêu lòng rồi...”

Khóe miệng giật giật, Viên Mãn lập tức thoát khỏi bầu không khí u ám. Vị Chung đại luật sư này đúng là có thể làm mọi người cụt hứng chỉ trong vòng một giây đồng hồ.

“Đàn ông nông cạn mới xem mặt...” Viên Mãn thấp giọng lầm bầm rồi lại cao giọng nâng chén: “Nào! Cạn chén vì sự nông cạn của anh!”

“Không phải, tất cả đàn ông đều xem mặt. Có điều đàn ông nông cạn chỉ xem mặt”. Kì tài trong giới nguy biện Chung tiên sinh cũng nâng chén: “Nào! Cạn!”

Rượu chảy vào họng ừng ực, tất cả chỉ còn lại yên lặng...

Quán đồ nướng này mở cửa trắng đêm, hai người ngồi bàn gần cửa sổ lại chưa đến 12 giờ đã say rồi, bắt đầu khoác lác không coi ai ra gì.

“Anh biết không? Kì thực khi còn bé em rất đẹp, bao nhiêu bạn nhỏ cùng trường mẫu giáo tranh nhau mời em sữa can xi...”

“Ha ha ha, tiếc là lớn lên lại xấu!”

“Anh mới lớn lên lại xấu ấy!” Viên Mãn vung tay đánh tới: “Sau đó em chỉ béo lên thôi. Anh chưa từng nghe ai nói người béo đều có tiềm lực à? Đàn ông các anh có thể nhìn xa trông rộng một chút không? Đừng thấy một cô gái béo mà chê cô ta, biết đâu sau khi gầy đi cô ta có thể sánh với Lâm Chí Linh thì sao?”

Chung Dĩ Mặc run rẩy chống cằm, nâng chén kính rượu cô: “Được rồi được rồi! Tiểu thư Chí Linh, kính tiểu thư một chén!”

“Anh không tin à? Trịnh Diễn Tự năm đó chẳng phải cũng mập mạp sao? Anh xem anh ta bây giờ...”

Chung Dĩ Mặc nghiêng đầu suy nghĩ, thật sự không sao phản bác được: “Nói thế cũng phải... Anh và Tiểu Tự Tự lớn lên cùng nhau, anh có quyền lên tiếng nhất. Khi đó anh đúng là ngọc thụ lâm phong, anh tuần phóng khoáng...”

Có ai tự khen mình như vậy không? Viên Mãn một tay ngắt lời hắn, tay kia giả bộ buồn nôn: “Chờ tôi nôn cái đã...”

Chung Dĩ Mặc không cho phép cô chế nhạo chính mình như vậy, đưa tay định kéo tay Viên Mãn ra khỏi miệng, không ngờ lại không tóm được gì. Cô giáo Viên đúng là một người thành thật, vừa nói xong đã cúi xuống nôn vào thùng rác...

Chỉ còn một mình Chung Dĩ Mặc ngồi lung lay sắp đổ bên cạnh bàn, lầm bầm: “Thật sự không lừa em đâu. Khi đó bắt đầu từ khi đi nhà trẻ, anh đã nhận được muôn vàn sủng ái, trên đến cô giáo, dưới đến các bạn nữ trong lớp, chẳng lẽ anh lại không nhận sữa can xi đến mỗi rã tay? Tiểu Tự Tự thì hoàn toàn trái ngược, không thích nói chuyện, cũng không có bạn bè gì, bình thường hắn bị bắt nạt đều là anh đứng ra bảo vệ. Khi đó anh là một người không khác gì Chúa cứu thế của hắn...”

“...” Cô giáo Viên đang bận nôn, không rảnh để ý đến hắn.

Nhưng điều này cũng không ngăn cản Chung Dĩ Mặc tự mình tiếp tục: “Thế là anh làm Chúa cứu thế mười mấy năm, cảm giác này... rất tẻ nhạt”.

Chung Dĩ Mặc đang suy nghĩ xem dùng từ thế nào cho chính xác, lại bị cô giáo Viên vừa chép miệng ngồi dậy cướp lời: “Một người vẫn luôn thua kém anh, đột nhiên mạnh mẽ đến mức có thể giết gọn anh, anh có chênh lệch tâm lí cũng là chuyện rất bình thường”.

“Đúng! Cảm giác chính là như vậy...” Cuối cùng Chung Dĩ Mặc cũng tìm được tri âm: “Chí Linh tỷ tỷ thật thông minh!”

Tiệc rượu khai trương kết thúc, đêm đã rất sâu, bầu trời như một tấm lưới dày, dường như bình minh sẽ không bao giờ đến.

Anh ta đầu tư cổ phần vào công ty mới của Hướng Mông, anh ta cũng phải chăm sóc chu toàn một vài người bạn đến dự tiệc rượu vì anh ấy, nhưng không biết vì sao đầu óc lại hết sức tỉnh táo. Hướng Mông thì đã say lắm rồi, anh ta đưa Hướng Mông về nhà rồi đi về nhà mình. Vừa mở cửa, chiếc đồng hồ đứng trong nhà cũng đổ chuông báo 12 giờ đêm.

Trịnh Diễn Tự vào bếp rót một cốc nước, chậm rãi uống vài ngụm, đầu óc dường như không còn đau nữa.

Đang định cất bước chân nặng nề đi đến phòng quần áo, đột nhiên lại nhớ tới một việc, day trán do dự một lát, cuối cùng Trịnh Diễn Tự lấy điện thoại di động ra.

Hơn nửa đêm đột nhiên nhận được điện thoại của ông chủ, cậu tài xế tự nhiên tỉnh hết cả ngủ: “Tổng giám đốc Trịnh... Ngài... ngài bây giờ cần dùng xe?”

Sau lần suýt nữa bị đuổi việc, mỗi khi nói gì với Trịnh Diễn Tự, cậu tài xế lại lắp ba lắp bắp, Trịnh Diễn Tự cũng ngán ngẩm: “Chung tiên sinh và Viên tiểu thư đều đưa về nhà an toàn rồi chứ?”

“Hai người họ nói phải đi uống mấy chén, bảo tôi về trước”.

Uống mấy chén?

Ba chữ này vừa lọt vào tai, Trịnh Diễn Tự đã thấy hạ thể khẽ nhói đau.

Nửa tiếng sau, Trịnh Diễn Tự đánh răng rửa mặt xong, nằm trên giường mà càng ngày càng tỉnh táo, dường như ngay cả tiếng kim giây tích tắc cũng nghe thấy hết sức rõ ràng.

Anh ta do dự cầm điện thoại đặt trên tủ đầu giường xem thời gian.

Đã gần một giờ sáng.

Cuối cùng, khi Trịnh Diễn Tự cắn răng bấm một dãy số, anh ta đã tìm cho mình một lí do hoàn mỹ: Anh ta đã từng thấy người phụ nữ đó sau khi uống say trở nên đáng sợ thế nào, sức sát thương mạnh mẽ thế nào, anh ta phải quan tâm đến sự an nguy của gã bạn thân mới được.

Điện thoại gọi cho Chung Dĩ Mặc chỉ đổ hai hồi chuông đã có người bắt máy.

“A lô!” Giọng Chung Dĩ Mặc vang lên, đồng thời Trịnh Diễn Tự thâm thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Diễn Tự vừa định lên tiếng, điện thoại của Chung Dĩ Mặc đã bị người nào đó giật mất, ngay sau đó trong ống nghe truyền ra một âm thanh hoàn toàn khác Chung Dĩ Mặc, một câu mờ ám đến cực điểm, du dương đến cực điểm, lẳng lơ đến cực điểm: “Tiếp tục đi! Đừng dừng lại mà!”

Âm thanh này...

Trịnh Diễn Tự còn đang kinh ngạc, điện thoại của Chung Dĩ Mặc đã tắt máy.

Cùng lúc bên kia điện thoại vang lên tiếng tút tút, trong đầu Trịnh Diễn Tự cũng xuất hiện một hình ảnh hết sức phù hợp với tình hình lúc này.

Trong phòng tối lơ mờ, hương thơm thoang thoảng, dưới đất bừa bộn, trên giường rung động. Một người phụ nữ dáng vẻ thướt tha ngồi trên bụng Chung Dĩ Mặc, Chung Dĩ Mặc vừa nghe điện thoại, người phụ nữ này đã bất mãn giật mất: “Tiếp tục đi! Đừng dừng lại mà!”

Chung Dĩ Mặc lập tức chịu thua, tiếp tục quấn chặt lấy người phụ nữ. Mà khuôn mặt người phụ nữ này cũng dần trở nên rõ ràng.

Viên Mãn!!!

Trịnh Diễn Tự kinh hãi, điện thoại di động rơi xuống giường.

Cứ thế chết sững đủ một phút, Trịnh Diễn Tự đột nhiên đứng dậy lao thẳng xuống giường, không kịp xỏ dép, bước chân trần vội vã chạy trên sàn nhà. Còn chưa đi ra đến cửa, Trịnh Diễn Tự đã dừng bước.

Tất cả những chuyện này rõ ràng không có quan hệ gì với anh ta, vì sao anh ta phải đến ngăn chặn? Đến ngăn chặn với danh nghĩa gì?

Trịnh Diễn Tự đứng chân trần trên sàn nhà, không biết bao lâu. Dường như một thế kỉ đã lặng lẽ trôi qua trong bóng tối yên tĩnh, đột nhiên tiếng điện thoại rung phá vỡ hết thảy.

Trịnh Diễn Tự day mi tâm theo thói quen, lại không xoa tan được nếp nhăn giữa hai chân mày. Bước chân anh ta dường như quá nặng nề, tiếng điện thoại rung đã sắp dừng lại, anh ta mới quay về đến bên giường.

Cầm điện thoại di động lên xem, màn hình điện thoại gọi đến nhấp nháy hiển thị ba chữ Chung Dĩ Mặc.

Xong việc rồi?

Cho nên...

Cuối cùng đã có thời gian gọi điện lại cho anh ta?

Một giây trước Trịnh Diễn Tự đã chuẩn bị từ chối cuộc gọi, một giây sau bàn tay đã chống lại mệnh lệnh của đầu óc, ma xui quỷ khiến gạt phím nghe máy.

“ ... ”

“ ... ”

Anh ta không nói, bởi vì không biết còn có thể nói gì nữa. Đối phương đợi một hồi, cuối cùng ngập ngừng hỏi: “Xin hỏi có phải bạn của người có số máy này không ạ? Hai người này uống say rồi, ngài bạn của họ đúng không? Ngài có thể tới thanh toán giúp họ không?”

“ ... ”

“ ... ”

Viên Mãn tỉnh lại, đau đầu như búa bổ.

Khát...

Đầu óc quay cuồng, trong đầu cô giáo Viên chỉ có một chữ này. Chính chữ này đã giúp cô gắng gượng đứng dậy, giúp cô lật chăn ra, giúp cô... không giúp cô được gì nữa, bởi vì cô giáo Viên đã chết sững vì kinh hãi.

Trên người cô... vì sao... lại chỉ mặc một chiếc sơ mi đàn ông???

57. Chương 57: Chương 57

Lập tức một luồng hơi lạnh chạy thẳng xuống gan bàn chân cô giáo Viên, sau đó chạy theo kì kinh bát mạch lan tràn khắp toàn thân, làm cả người cô đông cứng không thể nào nhúc nhích.

Tối qua cô cùng với ai?

Chung Dĩ Mặc...

Không đúng, Chung Dĩ Mặc rõ ràng còn uống say hơn cô. Cuối cùng lúc cô dìu Chung Dĩ Mặc ra khỏi quán đồ nướng, cô còn nhớ mình không cẩn thận làm hấn ngã sắp mặt. Nhưng dù bị ngã đến mức Viên Mãn nhìn cũng thấy đau thay cho hấn, Chung Dĩ Mặc lại vẫn nằm thẳng cẳng dưới đất, trên mặt vẫn giữ nụ cười ngây ngốc đặc trưng của kẻ nát rượu.

Cho nên không thể là Chung Dĩ Mặc đã làm gì cô...

Nhưng nghĩ lại, Viên Mãn lập tức không nhịn được hít sâu một hơi kinh hãi: Nếu không phải Chung Dĩ Mặc làm gì cô, vậy có khả năng là cô đã làm gì Chung Dĩ Mặc!

Cô đã không chỉ một lần nghe thấy mọi người xung quanh trách móc cô phát điên thế nào mỗi khi uống say...

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, một căn phòng hoàn toàn xa lạ. Cúi đầu nhìn chính mình, một chiếc sơ mi nam hoàn toàn xa lạ. Cô giáo Viên hoàn toàn có lí do tin tưởng, chính mình có thể lực, có năng lực, cũng có tinh lực, cho dù đã uống say cũng có khả năng làm ra một chuyện kinh người như vậy...

Trong lúc toàn thân cô giáo Viên cứng đờ không điều khiển được, bên tai đột nhiên vang lên tiếng mở cửa lách cách. Cô giáo Viên lập tức bật về trên giường như lò xo, trùm kín chăn không dám thở mạnh.

Dư âm của tiếng mở cửa còn chưa dứt, tiếng bước chân đã nhanh chóng vang lên. Tiếng bước chân mang theo một chút do dự, đi vào không nhanh không chậm, mỗi một bước chân lại khiến tim cô giáo Viên đập nhanh hơn.

Lúc trái tim Viên Mãn sắp nhảy lên đến cổ họng, tiếng bước chân cuối cùng cũng dừng lại bên giường.

“Viên tiểu thư, cô dậy chưa?”

Đang liêu mạng cắn móng tay, Viên Mãn lập tức sững sờ.

Âm thanh này...

Là một phụ nữ?

Còn là một phụ nữ hơi đứng tuổi???

Tối qua rốt cuộc mình đã làm chuyện tồi tệ gì!!! Một loạt dấu chấm than đập cho Viên Mãn hai mắt tối sầm, hai tai ù đặc.

“Viên tiểu thư?” Đối phương lại gọi một tiếng thăm dò.

Gần như là ôm quyết tâm hi sinh anh dũng, Viên Mãn từ từ kéo chăn che mặt xuống, lộ ra đôi mắt. Người đứng bên cạnh giường quả thật là một phụ nữ đứng tuổi.

“Cô... cháu...” Với nhận thức có hạn của Viên Mãn 27 năm qua, cô hoàn toàn không thể chấp vạ nổi một lời đạo đầu ra hồn.

Đặc biệt là người phụ nữ này còn đang mỉm cười với cô không hề khúc mắc...

“Vừa rồi tôi còn lo đi vào hút bụi sẽ đánh thức tiểu thư, nay tiểu thư đã tỉnh rồi thì tốt”. Thấy Viên Mãn ngẩn ra một hồi lâu không cử động, người phụ nữ trung niên quay lại đi lấy máy hút bụi mà không trưng cầu ý kiến cô nữa.

Trong phòng ngủ nhanh chóng vang lên tiếng máy hút bụi hoạt động ù ù. Trong khung cảnh ồn ào chỉ có Viên Mãn là yên lặng. Cô còn chưa hoàn hồn trước cảnh tượng này, chỉ có thể vô thức nhìn theo bóng dáng người phụ nữ trung niên đang lao động chăm chỉ trước mặt.

Người phụ nữ này xem ra chắc là người giúp việc. Nghĩa là...

Chủ nhân của nhà này rốt cuộc là ai?

Trong lúc cô giáo Viên sắp bị vô số câu hỏi quay cuồng khiến đầu óc nổ tung, bà giúp việc đột nhiên lên tiếng: “Trình tiên sinh ghét nhất là trong nhà bừa bộn, chỉ hút bụi đã phải hút hai lần. Nếu tiểu thư còn chưa dậy, sợ là tôi còn không kịp đi đón cháu trai đi học về”.

“Cô nói cái gì?”

Hai chữ “Khiếp sợ” hiện rõ trên mặt Viên Mãn. Bà giúp việc nghe thấy câu hỏi thẳng thốt của Viên Mãn cũng khiếp sợ. Mình nói sai gì sao? Tại sao vị tiểu thư một giây trước thoát nhìn còn vô cùng mệt mỏi này, một giây sau đã trở nên mất ngủ như gà chọi say đòn thế kia?

Lúc này cô giáo Viên hoàn toàn không ý thức được hành vi của mình dọa người thế nào, chỉ nghe thấy bà giúp việc lắp bắp nhắc lại: “Đón... đón cháu trai... đi học về”.

“Không không không, cháu hỏi không phải câu này”. Một giây trước Viên Mãn còn đang vội vã xoa tay, một giây sau đã nói run rẩy theo bản năng: “Trịnh tiên sinh mà cô nói... Không phải là... Trịnh... Trịnh Diễn...”

Ba chữ vô cùng đơn giản mà cô gái này cũng không nói lưu loát được, bà giúp việc cũng sốt ruột thay cho cô, cuối cùng không nhịn được ngắt lời cô, nói ra đầy đủ giúp cô: “Trịnh Diễn Tự”.

“...”

“...”

Lúc này Trịnh Diễn Tự vừa đi vào cổng bệnh viện, đột nhiên hắt xì một cái.

“Hắt xì!”

Anh ta cả đêm không ngủ ngon, lúc này mang một đôi vành mắt thâm đen, chỉ hắt hơi một cái cũng chấn động buốt óc. Đương nhiên chuyện làm anh ta đau đầu hơn vẫn còn ở phía sau.

Trịnh Diễn Tự nhanh chóng đi tới phòng bệnh, vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Chung Dĩ Mặc đang nằm nhe răng trợn mắt trên giường bệnh.

Trịnh Diễn Tự đứng bên cửa một hồi lâu, than thở một hồi rồi mới cất bước đi vào.

Nghe thấy động tĩnh, Chung Dĩ Mặc vất vả quay đầu nhìn ra. Thấy người vào phòng là Trịnh Diễn Tự, đầu tiên hẩn hững hốt, sau đó lại cười, thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng có một người quen mặt. Nào nào, mau giải thích với tôi xem rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Chung Dĩ Mặc hạ cằm ám chỉ chính mình. Trịnh Diễn Tự đưa ánh mắt nhìn theo, quả thực là vô cùng thâm hiểm.

Đầu bị rách một vết, gò má xây xát, quần tây sứt chỉ xẻ dọc đến tận bắp đùi, mắt cá chân sưng vù, đầu gối tím tái, trên đùi còn có một dấu răng hết sức rõ ràng.

Trịnh Diễn Tự thu ánh mắt lại, bởi vì thật sự không đành lòng nhìn nữa.

Lại nhìn vẻ mặt ngơ ngác và hình dáng thâm hiểm của Chung Dĩ Mặc, Trịnh Diễn Tự không nhịn được thở dài: “Câu thật sự không nhớ chút nào sao?”

Nghe anh ta hỏi như vậy, Chung Dĩ Mặc không khỏi nghiêng đầu nhíu mày hồi tưởng: “Hôm qua tôi rời khỏi tiệc rượu từ sớm, cùng cô giáo Viên đi ăn đồ nướng, nói chuyện suốt đêm, uống thật sự không ít, sau đó...”

Hiển nhiên ký ức của Chung Dĩ Mặc đến chỗ này đã triệt để vỡ vụn. Chung Dĩ Mặc vùng vẫy nghĩ tiếp, chung quy không nhớ được gì nữa, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Trịnh Diễn Tự, hỏi: “Sau đó tôi bị cướp à?”

“...” Trịnh Diễn Tự vừa định lắc đầu, sau khi suy nghĩ lại chuyển thành gật đầu, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm trang: “Đúng thế. Sau đó bọn cướp tìm tôi đòi tiền chuộc, tôi chuộc cậu ra đưa đến bệnh viện”.

Chung Dĩ Mặc nhướng mày khiếp sợ. Với mức độ chấn thương của hắn, lúc này lòng mày là khí quan duy nhất có thể sử dụng linh hoạt được: “Thật à?”

Trịnh Diễn Tự trả lời với vẻ mặt lạnh lùng: “Thật”.

Chuyện bất cóc nếu xảy ra với loại thổ hào như Trịnh Diễn Tự thì còn có thể tin một chút, còn đối với loại người như Chung Dĩ Mặc? Chung Dĩ Mặc tuyệt đối không tin. Mà với những gì Chung Dĩ Mặc hiểu về Trịnh Diễn Tự, gã này thực ra rất có tài nói láo với vẻ mặt nghiêm nghị. Chung Dĩ Mặc đang định nhếch miêng nghi ngờ đột nhiên khựng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy bên cổ Trịnh Diễn Tự có một vết máu bầm...

Không phải là đánh nhau với lũ cướp để cứu mình rồi bị thương đấy chứ?

Nhưng vết máu đó thoát nhìn lại không giống như là vết thương do đánh nhau gây nên...

Trịnh Diễn Tự nhanh chóng phát hiện gã bạn thân đang nghi hoặc nhìn chằm chằm cổ mình. Anh ta khẽ cau mày, đột nhiên trong mắt lóe lên một nét hoang mang, vội vã đưa tay định che cổ mình.

Đúng lúc này y tá trực đi vào phòng bệnh, Chung Dĩ Mặc vội vã nhờ vả: “Y tá tiểu thư, bạn tôi hình như bị thương rồi, tiểu thư xem giúp tôi xem bị thương có nghiêm trọng không?”

Y tá nghe lời đi tới, Trịnh Diễn Tự lại đứng phắt dậy khỏi ghế, giả vờ đưa tay xem đồng hồ, nhưng ánh mắt hoàn toàn không nhìn vào mặt đồng hồ: “Buổi trưa tôi còn có hẹn, phải đi trước. Có việc gì gọi điện thoại cho tôi”.

Nói xong không đợi Chung Dĩ Mặc kịp phản ứng, Trịnh Diễn Tự đi qua bên cạnh y tá, đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Chung Dĩ Mặc muốn gọi anh ta lại mà không kịp, Trịnh Diễn Tự đã nghiêng người ra khỏi phòng bệnh. Tiếng đóng cửa vang lên như sét đánh không kịp bưng tai, Chung Dĩ Mặc ngẩn ra một hồi lâu mới phản ứng lại, hết nhìn cửa phòng bệnh đóng chặt lại nhìn tình trạng thê thảm của mình, cuối cùng ánh mắt chuyển đến tủ đầu giường.

Trên chiếc tủ đầu giường là điện thoại di động của hắn, chỉ có điều không biết khi nào, ở đâu, vì sao bị ngâm trong rượu, đã trở thành một cục sắt vụn.

Lời Trịnh Diễn Tự nói trước lúc đi còn văng vẳng bên tai: “Có việc gì gọi điện thoại cho tôi”. Điện thoại hỏng rồi, hắn biết gọi điện thoại cho Trịnh Diễn Tự kiểu gì?

Đăm chiêu suy nghĩ, vẻ mặt xanh xao.

Trịnh Diễn Tự lần này lại không hề nói dối, thật sự có một cuộc họp cần anh ta chủ trì. Mẫu điện thoại di động kiểu mới của Khoa Tín vừa được đưa ra thị trường, là phát pháo đầu tiên trước khi niêm yết, số lượng đặt mua trước hết sức khả quan nhưng cũng không thể sở suất, tiếp theo còn một loạt các biện pháp marketing cần được triển khai...

Một hội nghị quan trọng như vậy mà ngài tổng giám đốc Trịnh lại luôn lơ đãng. Các phó tổng giám đốc nhìn sếp tổng ngồi trên ghế chủ tọa, cổ có vẻ không được thoải mái, thỉnh thoảng lại vắn cổ, toàn bộ đề hoài nghi tới qua ông chủ nắm sai tư thế nên bị vẹo cổ.

Nhưng chỉ có một mình Trịnh Diễn Tự biết, đó chỉ là bởi vì anh ta bôi nhiều kem che khuyết điểm quá...

Sau khi rời khỏi bệnh viện, vốn anh ta định về nhà thay một chiếc áo len cao cổ hoặc áo sơ mi cổ đứng... tóm lại là áo gì cũng được, chỉ cần có thể che được vết bầm trên cổ anh ta.

Có điều... Về nhà? Vạn nhất người nào đó còn chưa đi, chẳng phải nhất định sẽ chạm mặt hay sao?

Trong lúc đang do dự xem có cần gọi điện cho cô giúp việc hỏi tình hình một chút hay không, Trịnh Diễn Tự lại phát hiện thấy mấy thứ trên xe mình.

Son, tất... Mà thôi, những thứ này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là anh ta phát hiện một thỏi kem che khuyết điểm.

Mặc dù không hề hiểu biết gì về mỹ phẩm, nhưng kem che khuyết điểm...

Chắc chắn là dùng để che khuyết điểm, đúng không?

Trịnh Diễn Tự trầm ngâm suy tư một lúc lâu, lặng lẽ nhìn lên ghế lái. Cậu tài xế nhỏ ngây thơ chắc hẳn không phát hiện những thứ lộn xộn trên ghế sau này.

Trịnh Diễn Tự yên lòng, đồng thời không khỏi ngồi thẳng lên, nghiêm nghị ra lệnh cho cậu tài xế: “Dừng xe”.

Cậu tài xế sợ hãi phanh gấp.

“Xuống xe”. Trịnh Diễn Tự vẫn nói trịnh trọng.

Thế là cậu tài xế bị đuổi xuống xe, có lẽ còn tưởng là mình lại phạm lỗi gì đó, trước khi xuống xe còn không quên quay lại nhìn một cái, đôi mắt long lanh nước tràn ngập tủi thân.

Cậu tài xế tuyệt đối sẽ không ngờ rằng, chỉ một giây sau khi cậu ta đóng cửa xe lại, ông chủ mình đã lập tức biến từ cao ngạo lạnh lùng thành bối rối, luống cuống tay chân nhét hết những thứ không nên xuất hiện đó vào ngăn chứa đồ, sau đó mới thở phào một hơi, bắt đầu ngồi trước gương tỉ mỉ nghiên cứu, loại kem che khuyết điểm này rốt cuộc sử dụng thế nào?

Thực tế chứng minh, mỹ phẩm là một thứ có độ phiền phức tương xứng với phụ nữ, việc bôi bôi quét quét này lại càng phức tạp hơn trong tưởng tượng. Nếu không anh ta cũng chưa đến mức đứng ngồi không yên trong suốt thời gian họp.

Cuối cùng cuộc họp kết thúc, Trịnh Diễn Tự cũng chấm dứt đứng ngồi không yên, tài xế cũng không chờ sai khiến, tự ý lái xe chạy thẳng về nhà.

Vội vã chạy một mạch về nhà, nhưng đến lúc đi tới trước cửa, Trịnh Diễn Tự lại ngập ngừng dừng bước.

Nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, Trịnh Diễn Tự do dự một lát, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho cô giúp việc.

“Viên tiểu thư đi rồi à?”

“Vâng, buổi trưa cùng đi với tôi”.

Cô giúp việc nói như vậy, Trịnh Diễn Tự cũng yên tâm, cất điện thoại đi vào nhà.

Chuyện đầu tiên cần làm đương nhiên là đi tắm, nhanh chóng tẩy sạch lớp kem che khuyết điểm đó, đương nhiên một số kí ỨC cũng phải tẩy sạch luôn thể.

Mặc áo choàng tắm mở cửa phòng tắm ra, hơi nước trong phòng tắm vẫn mịt mù, cuối cùng Trịnh Diễn Tự cảm thấy như mình vừa sống lại.

Nhưng chỉ một giây sau, Trịnh Diễn Tự đã chết sững.

Viên Mẫn đứng trước mặt anh ta, nói với anh ta: “Hi!”

Sau khi chào hỏi xong, Viên Mẫn cũng chết sững theo.

Áo choàng trên người Trịnh Diễn Tự thất không hề chặt, lộ ra hơn nửa ngực. Những vết đỏ từ cổ chạy thẳng xuống ngực đó là...

Vết hôn sao?

Vậy những vết hôn trên người Trịnh Diễn Tự này...

Rốt cuộc là đồ khốn nào làm?

58. Chương 58

Thấy người phụ nữ này nhìn chằm chằm vào người mình, lại thấy mặt cô khi thì xanh, khi thì đỏ, khi thì vừa xanh vừa đỏ, Trịnh Diễn Tự hoàn toàn có thể tưởng tượng được trong đầu người phụ nữ này đang suy nghĩ bậy bạ những gì, lạnh mặt kéo chặt áo choàng vào.

Ánh mắt Viên Mẫn vừa vượt qua bộ ngực rắn chắc định chạy xuống dưới chột bị cắt ngang, không thể không thu ánh mắt lại, cũng thu luôn một loạt hình ảnh 16+ trong đầu, một lần nữa đối mặt với bộ mặt lạnh lẽo từ cao nhìn xuống.

“Ồ...” Viên Mẫn tỉ mỉ cân nhắc từ ngữ: “Những vết thương đó làm sao mà có?”

“Muối đốt”.

Về mặt anh ta vẫn lạnh lùng mà thành thật, nhưng làm gì có con muối nào có sức sát thương mạnh như vậy? Những vết hôn đó quả thực trí mạng...

Anh ta đã không chịu trả lời, cô giáo Viên chỉ có thể đi dần từng bước, đột phá từng lớp.

Cô giáo Viên bước về phía trước một bước, ý định tra hỏi rất rõ ràng: “Khi đó rõ ràng tôi đi cùng với Chung Dĩ Mặc, tại sao sau đó lại thay người?”

Trịnh Diễn Tự cũng lui lại một bước, ung dung chống đỡ: “Cô uống say rất dễ làm người khác bị thương, tôi sợ Chung Dĩ Mặc bị cô làm cho tàn tật, không thể không đến đón hân”.

Bị tra hỏi, người nào đó mặt không đỏ, tim không đập, Sherlock Viên lại nhanh chóng tìm ra sơ hở.

Cô giáo Viên tiếp tục bước về phía trước một bước: “Không đúng... Anh nói là anh đến đón Chung Dĩ Mặc đúng không? Tại sao cuối cùng lại đưa tôi về nhà anh?”

Trịnh Diễn Tự lui lại một bước nữa: “Không phải tôi đưa cô về, là cô cưỡng ép tôi, xông vào nhà tôi”.

Cô giáo Viên không cam lòng, bước tiếp: “Được, coi như là tôi xông vào nhà anh, vì sao lúc tỉnh lại tôi lại mặc áo sơ mi của anh?”

Trịnh Diễn Tự lùi tiếp, không thẹn với lương tâm: “Bởi vì cô nôn”.

Cuối cùng, người tiến tới không tiến được nữa, người lùi lại cũng không thể lùi, Trịnh Diễn Tự đã bị ép đến góc phòng tắm. Đúng vậy, không sai, sau thời gian 18 tiếng, Trịnh Diễn Tự một lần nữa bị cùng một phụ nữ dồn vào tường.

Còn người phụ nữ này thì nhìn chằm chằm vào mắt anh ta: “Anh không thừa dịp tôi uống say... mà làm gì tôi đây chứ?”

Tường phòng tắm lạnh lạnh, hơi thở của người phụ nữ này khô nóng, Trịnh Diễn Tự ngơ ngác giữa hai nửa trời băng lửa.

Chúng ta cùng quay trở lại thời gian 18 tiếng trước đó.

Lúc Trịnh Diễn Tự chạy tới quán đồ nướng, hai người Viên Mãn và Chung Dĩ Mặc đều đã không còn ở đó. Nghe bà chủ nói bà ta dặn vị tiểu thư đó đợi bạn tới đón, vị tiểu thư đó lại khẳng khái một mực dìu Chung Dĩ Mặc đã say chết rời khỏi quán.

Thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của bà chủ, Trịnh Diễn Tự đã biết người anh em tốt của mình sợ là dữ nhiều lành ít rồi.

Quả nhiên, anh ta lái xe đi tìm một vòng quanh đó, nhanh chóng phát hiện Viên Mãn đang lảo đảo dìu Chung Dĩ Mặc, đi loạn xạ giữa đường.

Chỉ là trong vòng mấy chục giây ngắn ngủi từ lúc xuống xe đuổi theo, Trịnh Diễn Tự đã thấy hai người đó vô số lần vô ích giữa phố. Sau mỗi lần ngã xuống, Viên Mãn đều bò lên không hề thương tổn, lại ngã tiếp, lại bò dậy, lại ngã tiếp. Quả thật là không hề thương tổn, bởi vì lần nào ngã xuống cũng có Chung Dĩ Mặc làm đệm cho cô.

Trịnh Diễn Tự tốn rất nhiều công sức, cuối cùng mới giành được quyền khống chế Chung Dĩ Mặc từ trong tay Viên Mãn, Viên Mãn lại tay đầm chân đạp anh ta, vừa không ngừng quát lớn “Đừng động vào Mặc Mặc của tôi”, vừa dịu dàng nói với Chung Dĩ Mặc đang ngủ say như chết, mặt be bét máu: “Mặc Mặc, em qua đây, chị sẽ bảo vệ em!”

Mặc Mặc? Chị?

Rốt cuộc cô ta đang diễn trò gì?

Nhưng bất luận người phụ nữ này diễn trò gì, để tránh thảm kịch bị ngộ thương phải đến khoa tiết niệu khám như lần trước, Trịnh Diễn Tự lập tức tháo thắt lưng mình ra trói hai tay Viên Mãn lại, sau đó lại tháo thắt lưng Chung Dĩ Mặc...

Hành động này làm Viên Mãn hoảng lên, lập tức co chân đá về phía đũng quần anh ta, quyết tâm phá hủy công cụ gây án của anh ta: “Anh là đồ biến thái! Buông Mặc Mặc của tôi ra!!! Anh muốn làm gì Mặc Mặc nhà tôi???”

Trịnh Diễn Tự bị người phụ nữ này gào nhưc óc, ngán ngẩm bóp trán rồi hút một mớ khăn giấy nhét vào miệng cô ta.

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Người phụ nữ này cho rằng anh ta kéo thắt lưng Chung Dĩ Mặc là định làm gì Chung Dĩ Mặc? Không, anh ta chỉ định trói nốt cả chân người phụ nữ này lại thôi.

Trịnh Diễn Tự gọn gàng trói người phụ nữ này thành bó giò ném vào ghế sau xe, cuối cùng có thể rảnh tay đỡ gã bạn tốt Chung Dĩ Mặc lên.

Trên đường đi, người phụ nữ này vẫn bị nhét khăn giấy vào miệng, cuối cùng Trịnh Diễn Tự cũng được thanh tịnh, dùng tốc độ nhanh nhất đưa Chung Dĩ Mặc vào bệnh viện, lại dùng tốc độ nhanh nhất đưa người phụ nữ này về nhà.

Xe đã dừng lại dưới lầu nhà cô ta, Trịnh Diễn Tự lại vẫn không dám xem thường, thật sự là sợ sức sát thương của người phụ nữ này cho nên mỗi một bước đều hết sức thận trọng, đều nghĩ kỹ rồi mới làm. Quả nhiên Trịnh Diễn Tự vừa đi ra phía sau mở cửa xe, người phụ nữ này đã bò đến bên cửa như một con sâu róm linh hoạt, cố gắng chạy trốn. Đáng tiếc Trịnh Diễn Tự đã đứng ngoài cửa xe, đưa tay tóm chặt hai vai cô ta.

Nếu có thể, Trịnh Diễn Tự rất muốn giữ nguyên hiện trạng vác cô ta lên nhà để ông bà Viên cưỡi trói cho cô ta. Nhưng nghĩ lại thì tốt nhất không nên làm người già hoảng sợ, trước khi cưỡi trói cho Viên Mãn, Trịnh Diễn Tự không thể không ân cần dặn dò: “Tôi có thể cưỡi trói cho cô, nhưng cô không được la hét ầm ĩ”.

Người phụ nữ này vừa đặt chân xuống đất, nửa người còn ở trong xe mà đã bắt đầu vùng vẫy. Trịnh Diễn Tự rất nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt cô ta, gần như đe dọa: “Có nghe thấy không?”

Có lẽ là vì sợ hãi, sau khi ngẩn ra một lát, cuối cùng người phụ nữ này không vùng vẫy nữa, gật đầu rất ngoan ngoãn.

Trịnh Diễn Tự thở phào nhẹ nhõm, rút khăn giấy nhét miệng Viên Mãn ra, tháo thắt lưng trói tay Viên Mãn. Vừa mới cúi xuống tháo thắt lưng trói chân người phụ nữ này, không ngờ Trịnh Diễn Tự lại bị người phụ nữ âm hiểm xảo trá đó đã hùng hổ co chân đạp.

Người phụ nữ này thật sự đã dùng hết sức bình sinh, nếu cô ta vẫn còn là Viên mập mập 75 kg trước kia, Trịnh Diễn Tự chắc chắn đã bị đạp bay ra ngoài. Nhưng giờ đây Trịnh Diễn Tự lại chỉ thấy tức ngực, lảo đảo lui lại hai bước, cuối cùng vẫn đứng vững không bị ngã xuống.

Còn người phụ nữ này vừa được tự do đã gân cổ ra sức kêu cứu: “Cứu mạng! Cướp cướp! Cứu...”

Thấy trên tòa nhà đã có hai căn hộ bật đèn, Trịnh Diễn Tự đau đầu đến mức thái dương sắp nổ tung. Thanh niên tài tuấn Trịnh tiên sinh tự nhận trong nhiều năm lăn lộn thương trường suýt nữa bị lừa vô số lần nhưng vẫn chưa hề gặp phải một đối thủ nào cáo già hơn người phụ nữ này, rõ ràng muốn xé xác cô ta ra mà lại chỉ có thể nén giận, lao tới đưa tay bịt miệng cô ta lại.

Miệng bị bịt lại, nhưng đôi chân người phụ nữ này quả thực linh hoạt đến mức làm người ta phẫn nộ, lập tức lại định bốn cữ soạn lại cho anh ta một cú đá trời giáng nữa.

Không bao giờ ngã hai lần trong một cái hố, Trịnh tiên sinh đương nhiên không cho cô ta thực hiện được ý đồ, bỏ tay che miệng cô ta ra, dùng cả hai tay giữ chặt chân cô ta.

Không bị bịt miệng nữa rồi? Lại định kêu cứu tiếp hả? Không có cửa! Cửa sổ cũng không nốt! Trịnh tiên sinh đã dùng miệng mình chặn lại.

Người phụ nữ này cuối cùng yên lặng, Trịnh tiên sinh cũng trợn tròn mắt.

Vì sao anh ta phải hôn người phụ nữ này?

A đúng rồi, bởi vì anh ta phải chặn miệng người phụ nữ này lại.

Nhưng mà...

Vì sao môi người phụ nữ này lại mềm mại như vậy? Khiến anh ta chỉ cầm cự được đúng một giây rồi không thể không rời ra.

Còn người phụ nữ này...

Nhìn anh ta, mắt chớp chớp, có lẽ cũng kinh hãi.

“Tại sao anh...”

Cô ta sẽ trách móc mình...

“Tại sao anh... dừng lại...”

Quả thật cô ta đang trách mình.

Nhưng là trách mình tại sao dừng lại...

Trịnh Diễn Tự xấu hổ. Người phụ nữ này quả nhiên không phải người bình thường...

Còn người phụ nữ không phải người bình thường này vừa nói xong đã trợn ngược hai mắt, ngửa ngửa đầu say chết...

Nhân lúc sức sát thương của cô ta hiện nay tạm thời về không, nhanh chóng vác cô ta về nhà họ Viên, phải tay xong việc? Vậy anh ta phải giải thích với ông bà Viên thế nào? Vì sao con gái họ lại biến thành như bây giờ?

Càng giải thích càng không rõ, cuối cùng Trịnh Diễn Tự đưa ra một quyết định khiến sau đó anh ta vô cùng hối hận: Đưa Viên Mãn về nhà mình.

May mà trên đường về người phụ nữ này không hề tỉnh lại, cuối cùng, khi Trịnh Diễn Tự ném cô ta lên giường nhà mình, cả người đã đắm mồi hôi.

Trịnh Diễn Tự đi tắm một cái, lúc đi qua trước gương bước chân khựng lại, bởi vì nhìn thấy một dấu chân rất rõ trên ngực mình.

Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân khó đối phó!!!

Độc nhất là lòng dạ đàn bà!!!

Trịnh Diễn Tự đứng trước gương, đang trích dẫn kinh sử than thở, đột nhiên lại có tiếng nhạc vang lên bên tai.

Bản giao hưởng bi thương số 6 của Tchaikovsky.

Đối với Trịnh Diễn Tự mà nói, đêm nay quả thật là bi thương...

Lúc Trịnh Diễn Tự khoác áo choàng đi vào phòng khách, cảnh tượng trước mặt và khúc giao hưởng bi thương bên tai quả thực lại càng thêm thích hợp.

Tiếng nhạc sục sôi như muốn hất tung trần nhà, cô giáo Viên đang vui sướng uống chai Lafite năm 1982 mà anh ta cất kỹ, không biết làm sao lục ra được, vừa uống còn vừa đứng hoa chân múa tay.

Một giây trước, Trịnh Diễn Tự còn giận dữ suýt hộc máu vì cảnh tượng trước mắt, một giây sau anh ta lại chỉ muốn nói, so với tất cả những gì xảy ra sau đó, cảnh tượng này quả thực đẹp như trong mơ.

Nếu thời gian dừng lại ở giờ khắc này thì thật tốt...

Tiếc là ông trời luôn không chiều lòng người, trong lúc Trịnh Diễn Tự còn chưa phản ứng lại, người phụ nữ này đã cất bước nhảy xiên xẹo đi tới bên tường, đi tới phía trước bức tranh treo ở trên tường, anh ta mới mua được từ hội đấu giá không lâu trước.

“Bà chị nghiêm túc quá đấy, vui vẻ lên đi chứ!” Cô nâng ly với người phụ nữ trong bức tranh: “Cạn li!”

Cảnh tượng này xảy ra trước mắt, Trịnh Diễn Tự lập tức có một dự cảm cực kì chẳng lành, vừa sợ hãi kêu lên vừa chạy như điên tới: “Từ từ đã!”

Nhưng đã quá muộn...

Người phụ nữ này đã cho người phụ nữ trong tranh uống rượu vang.

Lúc Trịnh Diễn Tự chạy tới nơi đã chậm một bước, rượu vang từ bức tranh chảy xuống tíc tách.

“Cô...”

Anh ta có thể xé xác người phụ nữ này không?

“...” Cô giáo Viên nghe tiếng quay lại, ánh mắt như thần thờ.

Trịnh Diễn Tự nghiêng răng kèn kẹt, cuối cùng cố nén sát ý, chỉ giận dữ xách cổ áo Viên Mãn như xách gà con, kéo cô đi ra cửa, mở cửa đuổi cô ra ngoài: “Cô lập tức rời khỏi đây cho tôi!”

“Anh cũng muốn uống đúng không?”

“...” Người phụ nữ này rút cuộc đầu óc kiêu gì mà lại cho rằng anh ta tức giận vì chuyện này?

“Ngoan nào ngoan nào! Tôi cũng cho anh uống!”

“...” Trịnh Diễn Tự tức giận đến mức bật cười.

Viên Mãn lại đưa li rượu đến bên miệng anh ta thật.

Nhưng đang trong cơn giận dữ, anh ta làm sao có thể há mồm?

Điều này không làm khó được cô giáo Viên, cô cười hì hì, ngậm một ngụm rượu rồi ghé miệng tới hôn anh ta.

Toàn thân Trịnh Diễn Tự lập tức cứng đờ.

Nếu trong miệng chỉ có rượu vang say lòng người thì còn đỡ, đằng này lại còn có cả một đầu lưỡi linh hoạt...

Nóng bỏng, mềm mại, phối hợp với lạnh buốt, lưu động. Trời đất lập tức quay cuồng, sau đó Trịnh Diễn Tự cũng bóp trán tự hỏi, khi đó rõ ràng mình đang tỉnh táo, tại sao lại tỉnh táo nhìn chính mình...

Sa ngã.

Đến tận lúc có tiếng mở cửa vang lên phía sau, Trịnh Diễn Tự mới phát hiện không ngờ anh ta lại đang ôm chặt người phụ nữ trong lòng, sớm đã giành lấy quyền chủ động...

Còn tiếng mở cửa đó...

“Hơn nửa đêm rồi anh còn mở Tchaikovsky...”

Thấy cửa khép hờ, Hướng Mông mở cửa đi vào không chút suy nghĩ, và chết đứng.

59. Chương 59: Chương 59

Cô giáo Viên còn đang bận mớm rượu, chợt cảm thấy môi đối phương cứng lại, lúc này mới lưu luyến chấm dứt nụ hôn, chép chép miệng, quay lại nhìn ra ngoài cửa.

Cô giáo Viên mỉm cười dựa vào ngực Trịnh Diễn Tự, ánh mắt lơ đãng, sắc mặt bình bình hưng phấn, lảng lơ chết người không đèn mạng: “Cô là ai?”

Mặt Hướng Mông lập tức từ trắng biến thành xanh lè, hàm răng nghiến chặt, cuối cùng gắng gượng bật ra vài chữ qua kẽ răng: “Xin lỗi đã quấy rầy”.

Cùng với một tiếng sập cửa rất mạnh vang lên, dường như tất cả đều đã kết thúc. Trịnh Diễn Tự chứng kiến từ đầu đến cuối, lí trí nói với anh ta nên đuổi theo, hai chân lại sống chết không muốn di động nửa bước. Cảm giác này rất mâu thuẫn, lí trí không ngừng nhắc nhở anh ta, Trịnh Diễn Tự, không phải mày thích Hường Mông hay sao? Vì sao không đuổi theo? Vì sao?

Nhưng càng bức bách chính mình như vậy hai chân lại càng mọc rễ, cuối cùng chỉ có thể lắc thật mạnh người phụ nữ trong lòng, người đã làm trái tim anh ta rối loạn, người đã khiến đầu óc anh ta hỗn loạn, người đã đảo loạn tất cả của anh ta: “Cô tỉnh táo một chút cho tôi!”

“...” Cô giáo Viên chớp chớp mắt, hết sức vô tội nhìn lại anh ta: “Tôi tỉnh táo lắm”.

Kì thực Trịnh Diễn Tự rất không muốn đối mặt với cô như vậy, nhưng ánh mắt lại không chuyển đi được. Trong mắt cô có bóng anh ta, Trịnh Diễn Tự thấy rất rõ chính mình trong mắt cô đang tức giận đến mức nào.

Mới đầu là anh ta ép cô rời khỏi thế giới của anh ta, cô thích anh ta, anh ta không thể đáp lại, thay vì tiếp tục nhập nhằng với nhau, chẳng thả vung dao cắt chỉ rồi cho nhanh gọn. Nhưng khi đó anh ta cho rằng cô là chỉ rối, cắt đứt là xong, sau đó mới phát hiện mình đã sai, người phụ nữ này rõ ràng chính là một loại virus, không sắc không mùi lại có mặt khắp nơi, đến lúc anh ta phản ứng lại thì bệnh tình đã nguy kịch. Cho nên thời gian trước anh ta có tình trạng huyền thính, luôn cảm thấy trong nhà đâu đâu cũng có tiếng nói của cô, vì vậy cuối cùng anh ta thay đổi toàn bộ đồ đạc trong nhà, cho rằng khi đó đã có thể đặt dấu chấm hết cho mọi chuyện.

Nhưng cô giáo Viên lại thay đổi chóng mặt, trở thành một người như bây giờ, suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, từ tài xế cho đến bạn thân của anh ta, thậm chí cả đối tượng xem mắt gì đó nữa. Đàn ông xuất hiện xung quanh cô đủ mọi độ tuổi, mọi giai tầng, mọi thuộc tính. Anh ta thấy càng nhiều lại càng mong sao người phụ nữ này vẫn là Viên mập mạp ngày xưa, tật xấu đầy người, trong mắt chỉ có một người...

Đương nhiên tất cả đã không thể quay lại, cô đã không thể trở lại như Viên Mãn trước kia, anh ta cũng không còn là người duy nhất trong mắt cô nữa.

Cảm giác không thể thoát khỏi cũng không thể xoay chuyển này trói chặt Trịnh Diễn Tự, anh ta không thể nhìn tiếp vào mắt cô, ép buộc chính mình nhìn ra chỗ khác, kết quả vừa quay đầu sang đã nhìn thấy bức tranh sơn dầu đang rỏ rượu vang đỏ.

Lập tức tất cả nóng nực, tất cả kích động đều biến mất. Phù... Trịnh Diễn Tự thở dài một hơi, không có tâm tư đuổi cô về nữa, chỉ nói: “Chờ cô tỉnh rượu tôi sẽ tính sổ với cô”.

Tịch thu chai rượu vang và li rượu trong tay cô, sau đó bắt cô đi ngủ. Nhưng muốn cướp rượu từ trong tay một con ma men đã phát điên? Trịnh Diễn Tự lập tức gặp phải sự chống cự quyết liệt.

Trịnh Diễn Tự nổi giận tóm chặt hai cổ tay cô: “Đừng quậy nữa, đi ngủ đi!”

Lời anh ta nói có vấn đề gì sao? Vì sao người phụ nữ này lập tức kinh hãi hít một hơi, như một cô gái nhà lành gặp phải đại đạo hái hoa, hai mắt như lên án tội ác của anh ta: “Anh... anh muốn ngủ với tôi???”

Vừa nói vừa không quên bắt chéo tay che trước ngực, làm bộ khóc không ra nước mắt.

Số lần Trịnh Diễn Tự than thở trong ngày hôm nay còn hơn cả đời cộng lại. Không muốn tranh luận với một người bệnh thần kinh nữa, Trịnh Diễn Tự quay đi định cất chai rượu và li rượu vào tủ rượu. Người phụ nữ phía sau anh ta nổi giận, lập tức hóa thân từ con gái nhà lành đang vừa chống cự vừa mời gọi thành một con báo hung mãnh nhanh nhẹn, chỉ bật một phát đã nhảy lên trên lưng anh ta, dùng cả tay cả chân ôm chặt lấy anh ta như một con gấu túi, muốn giật lại chai rượu trong tay anh ta: “Trả lại cho tôi!”

Trịnh Diễn Tự sắp bị cô ép tới học máu, không dễ gì đứng vững được. Cô giáo Viên cố gắng cướp chai rượu, Trịnh Diễn Tự sống chết không buông tay, hai người giằng co làm rượu vang bắn tung tóe khắp nơi, bắn ướt cả nửa người anh ta.

“Buông ra!” Giọng Trịnh Diễn Tự đã kìm nén đến cực điểm.

“Tôi không buông”.

Trịnh Diễn Tự cố gắng thoát khỏi con gấu túi này mà không sao thoát được.

“Buông... tay...” Mỗi một chữ Trịnh Diễn Tự nói đều như rít ra qua kẽ răng.

Thấy anh ta không làm gì được mình, con gấu túi trên lưng anh ta cực kì đắc ý, giọng nói cực kì khiêu khích: “Không buông không buông không buông đây! Có gỏi thì anh đánh tôi đi đánh tôi đi đánh tôi đi!”

Trịnh Diễn Tự khuyên chính mình nhẫn nhịn... Nhẫn nhịn... Không! Không nhẫn nhịn được thì không cần nhẫn nhịn nữa! Cuối cùng Trịnh Diễn Tự cũng bùng nổ, một cú cúi người vật qua vai đánh bay con gấu túi có sức sát thương rất mạnh này ra ngoài. Con gấu túi cao một mét bảy mấy vẽ thành một đường vòng cung giữa không trung, nặng nề rơi xuống chiếc sofa phía trước, cuối cùng kêu lên một tiếng, hai mắt trợn ngược, không động đậy nữa.

Ngã ngất rồi? Không phải chứ?

Trịnh Diễn Tự lập tức căng thẳng trong lòng, định bước nhanh tới xem người phụ nữ này có bị chấn thương sọ não hay không, nhưng vừa bước được một bước đã trượt chân vì dưới sàn nhà toàn là rượu vang vừa sánh ra. Kết quả là một giây trước vừa ném người ta lên sofa, một giây sau chính bản thân Trịnh Diễn Tự cũng anh dũng hi sinh, trượt chân ngã sấp mặt.

Nhưng cũng không đau, bởi vì bên dưới còn có cô giáo Viên làm đệm. Khi đó Trịnh Diễn Tự lại chỉ muốn chết quách cho xong. Bởi vì...

Mặt anh ta úp thẳng vào ngực người nào đó.

Cô giáo Viên kêu lên một tiếng rồi tỉnh lại. Trịnh Diễn Tự nhanh chóng ngẩng mặt lên, vừa vặn thấy cô giáo Viên từ từ mở mắt ra.

Trịnh Diễn Tự lập tức nghiêm mặt chứng minh sự trong sạch của mình: “Tôi không cố ý”.

Viên Mãn lại không nói câu nào, chỉ thẫn thờ nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mắt.

Mấu chốt không phải khuôn mặt đó có tuần tú hay không, mấu chốt cũng không phải khuôn mặt đó có đồ bồng đến mức chỉ muốn cắn một miếng hay không... Mấu chốt là anh ta vừa mở miệng nói, một giọt rượu từ bên miệng anh ta đã tách một tiếng rơi xuống miệng cô giáo Viên.

Cô giáo Viên liếm môi một vòng, sau đó chép miệng, rượu ngon thật!

Thế là trong lúc còn hoàn toàn không phản ứng kịp, Trịnh Diễn Tự đã bị vô lý.

Trên mặt, trên người đều dính không ít rượu vang, đối với cô giáo Viên lúc này, Trịnh Diễn Tự quả thực hết sức ngon miệng.

“Cô làm gì...”

Trong mắt chỉ kịp lóe lên một nét sợ hãi, Trịnh Diễn Tự đã bị hôn rồi.

Lưỡi người phụ nữ này như lưỡi rắn độc, xảo quyết mà nóng bỏng, chạy từ môi anh ta xuống đến cổ họng, xuống xương quai xanh, xuống vị trí không thể miêu tả dưới cổ.

Cho dù còn cách lớp áo vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ.

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự cương quyết nâng mặt cô lên, giọng điệu trách cứ lại không hề có sức đe dọa như bị một lớp đường bao lấy: “Đủ rồi...”

Cô giáo Viên lại ngậm ngón tay anh ta, ngậm thật sâu, chỉ vì đầu ngón tay anh ta cũng ướt rượu vang. Trong nháy mắt đó, Trịnh Diễn Tự cảm thấy có một dòng điện từ đầu ngón tay anh ta chạy vào máu, nhanh chóng chạy đến trái tim. Ngón tay Trịnh Diễn Tự cứng đờ, lập tức vùng thoát khỏi cạm bẫy. Còn cô lại không hề cảm thấy mình độc ác đến mức nào, chỉ cười dịu dàng, vui đùa tiếp tục...

Cô dùng môi, thậm chí dùng răng, ngày càng hung ác, mang đến nhói đau. Huyết thái dương giật giật, Trịnh Diễn Tự cảm nhận cơn đau tiếp tục lan rộng.

Vị trí không thể miêu tả dưới cổ.

Vị trí không thể miêu tả dưới cổ.

Vị trí không thể miêu tả dưới cổ.

Vị trí không thể miêu tả dưới cổ...

Cô dừng lại ở chỗ này, lặp đi lặp lại. Cuối cùng Trịnh Diễn Tự không nhịn được nữa, ánh mắt trở nên kiên quyết, đưa tay hùng hổ lôi người phụ nữ này lên trước mặt mình.

Lông mày đối với lông mày, mắt đối với mắt, vị trí không thể miêu tả dưới cổ đối với vị trí không thể miêu tả dưới cổ...

Tim ai đập, như tiếng trống vang trời?

Trên sofa rộng rãi, Trịnh Diễn Tự lật người giành lại quyền chủ động.

Bản giao hưởng bi thương dừng lại rồi phát lại từ đầu, cả đêm nay nhất định không ngừng không nghỉ, triền miên không dứt.

Chúng ta cùng trở lại 18 tiếng sau đó.

Trịnh Diễn Tự đã bị ép đến góc tường phòng tắm, phía sau là tường, phía trước là người phụ nữ này. Còn anh ta, tiến lên không được, lùi lại không xong, đành để mặc cho người phụ nữ này nhìn chăm chăm vào mắt mình: “Anh không thừa dịp tôi uống say... làm gì tôi đấy chứ?”

Tường lạnh lạnh, hơi thở của người phụ nữ này khô nóng, giữa hai vùng băng lửa, Trịnh Diễn Tự vùng thoát ra khỏi hồi ức.

“Không”.

Anh ta nói như chém đinh chặt sắt.

Khoảng chừng một phút trôi qua.

Viên Mãn nhìn anh ta, nhìn mãi, cuối cùng.

Phù... Cô giáo Viên thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tôi yên tâm rồi”.

“...”

“...”

Ánh mắt Trịnh Diễn Tự tối đi.

“Đúng rồi, Chung Dĩ Mặc ở đâu, anh biết không? Tôi gọi điện thoại cho anh ấy mấy lần mà vẫn tắt máy”. Cô lại ngẩng đầu lên hỏi anh ta.

Trịnh Diễn Tự sầm mặt.

Viên Mãn lại hoàn toàn không phát hiện: “Anh biết không?”

Giọng nói của Trịnh Diễn Tự rất không vui: “Hắn ở trong bệnh viện”.

Viên Mãn kinh hãi: “Bệnh viện nào?”

“...” Sắc mặt Trịnh Diễn Tự tiếp tục sa sầm: “Bệnh viện XX”.

Nhưng cô giáo Viên đâu có thời gian nhìn sắc mặt anh ta, vội vàng quay đầu đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng cô vội vàng rời xa, nghe tiếng bước chân cô vội vã chạy đi, mỗi một tiếng đều như rút giắc vào trong đầu Trịnh Diễn Tự, cảm giác này... chua lắm.

Vì vậy Trịnh Diễn Tự đột nhiên buột miệng nói một câu: “Cô không nên hỏi tôi có làm gì cô hay không mà nên hỏi cô có làm gì tôi hay không...”

Mới nghe câu này chỉ thấy rất loảng ngoảng, vì vậy bước chân của Viên Mãn không hề bị ảnh hưởng. Đến tận lúc chạy ra đến cửa, Viên Mãn mới đột nhiên chết sững.

Cô không nên hỏi tôi có làm gì cô hay không mà nên hỏi cô có làm gì tôi hay không...

Mà nên hỏi cô có làm gì tôi hay không...

Âm thanh của Trịnh Diễm Tự tua đi tua lại bên tai cô, cuối cùng biến thành một quả bom tấn, nổ tung khiến cô tan xương nát thịt.

“ ... ”

“ ... ”

Viên Mãn máy móc quay đầu lại: “Tôi... đã làm gì... anh?”

Lúc này Trịnh Diễm Tự đã đi tới phía sau cô từ bao giờ.

Nơi này, ngay sau cửa, chính là nơi mọi chuyện bắt đầu diễn ra 18 tiếng trước.

“Thì ra cô đã quên thật...”

Giọng anh ta không nghe ra tâm tình.

Nghĩa là sao? Vừa rồi anh ta nói không có chuyện gì xảy ra là để thăm dò cô? Viên Mãn không hiểu ra sao.

Lúc này Trịnh Diễm Tự lại nắm vai cô, ép cô xoay người lại đối mặt với anh ta.

“Tôi có thể diễn lại một lần cho cô xem”. Trịnh Diễm Tự nói với Viên Mãn.

Hết thấy đã vượt khỏi tầm khống chế, chính mình cần gì phải cố giữ lí trí? Trịnh Diễm Tự tự nói với mình.

60. Chương 60: Chương 60

“Anh anh anh... Anh muốn làm gì?” Tha thứ cho cô giáo Viên đi, lần đầu tiên trong đời bị dồn vào tường, lời nói cũng trở nên lắp bắp.

“Tôi muốn...” Trịnh Diễm Tự không nói tiếp, ánh mắt từ mắt cô chạy xuống đến môi cô. Đã ám chỉ rõ ràng như thế, còn phải trả lời nữa sao?

Một giây sau đã chiếm lấy môi cô.

Ý nghĩ phản kháng quanh quẩn trong đầu cô giáo Viên đúng hai giây rồi bị một âm thanh khác nhấn chìm: “Gã độc thân ngàn năm này phải như tờ giấy trắng mới đúng chứ? Tại sao lại hôn... thành thạo như vậy?”

Không không không, cô phải thề chết chống cự, hết sức đáng thương giống như những cô gái bị cưỡng hôn trong phim thần tượng mới đúng chứ? Tại sao lại bày ra bộ mặt ngây ngất theo bản năng làm gì? Cô giáo Viên quá thất vọng với bản thân mình.

Mà lúc này... vì sao nụ hôn của anh ta lại dừng?

Viên Mãn ngược mắt lên nhìn, thấy Trịnh Diễm Tự đang nhìn mình đầy thắc mắc: “Nghĩ gì thế?”

Cô đang nghĩ, mình thế này có phải tỏ ra rất thiếu e lệ hay không?

Cô đang nghĩ, bây giờ phản kháng còn kịp nữa không?

Viên Mãn chớp chớp mắt, suy nghĩ cực nhanh, lập tức làm ra vẻ hoảng sợ: “Không được!”

Nói rồi đẩy anh ta ra, chạy thẳng ra ngoài cửa.

Nhưng mới chạy được hai bước, Viên Mãn đã chột dạ. Sao anh ta không đuổi theo?

Như vậy cô sẽ rất khó xử. Túi xách của cô còn để trong nhà, anh ta không giữ cô lại, chẳng lẽ bắt cô tự quay lại lấy túi? Còn nữa, giày của cô mất từ đời nào rồi, thực ra buổi trưa vốn cô định về cùng bà giúp việc, nhưng tìm một hồi lâu không thấy giày, chẳng lẽ lại đi chân đất ra ngoài?

Trịnh Diễn Tự lại quyết tâm đối nghịch với cô, sống chết không động, khoanh tay đứng nhìn xem người phụ nữ này còn có thể làm trò gì nữa.

Cuối cùng Viên Mãn chỉ có thể hậm hực dừng bước, quay lại nhìn Trịnh Diễn Tự một cái. Thấy anh ta như muốn nói “đã diễn đủ chưa”, Viên Mãn nhìn trước nhìn sau, mình đã vào vai rồi, có khóc cũng phải diễn xong, vì thế đành cố gắng tiếp tục duy trì dáng vẻ miệng hùm gan sứa: “Giày của tôi đâu?”

“Tối qua bị cô ném lên đỉnh cột điện rồi”.

Viên Mãn xấu hổ toát mồ hôi.

Thế bây giờ nên làm thế nào cho phải? Đi cũng không được, ở lại cũng không xong, chẳng lẽ cô phải xỏ dép lê đi ra đường?

Trịnh Diễn Tự đi chậm rãi đến chỗ cô, nhướn mày: “Không về nữa à?”

“...”

Trịnh Diễn Tự hạ lông mày xuống nhìn cô: “Thế thì tiếp tục...”

Viên Mãn lập tức kinh hãi. Anh ta không định... làm luôn ngay sau cửa đây chứ?

Trịnh Diễn Tự còn chưa đến mức vội vã như thế, chỉ lẳng lặng nhìn vào mắt cô, xem cuộc chiến giữa chờ mong và kháng cự trong mắt cô. Nhưng không đợi cuộc chiến phân ra thắng bại, Viên Mãn đã thấy người mình nhẹ bồng.

Gã này đã vác cả người cô lên.

Gầy đúng là tốt, với cân nặng trước đây của cô, anh ta mà vác cô từ cửa vào ném xuống sofa thì đã mệt đứt hơi rồi, làm gì còn sức lực như bây giờ, quỳ gối hai bên người cô, nâng gáy cô lên, hôn cô.

Hôn đến lúc miệng cô nóng lên, đầu vầng mắt hoa. Mà khi cô phản ứng lại, môi anh ta đã chạy xuống đến cổ, mút một cái thật mạnh.

Vừa mềm vừa đau, vì vậy động mạch chủ trên cổ Viên Mãn nhảy lên một cái.

Lúc này Trịnh Diễn Tự lại ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ rõ ác ý: “Cô vẫn tò mò những vết hôn trên người tôi làm sao mà có đúng không?”

Chính là như thế này mà có...

Viên Mãn cảm nhận được cúc áo sơ mi bị cắn mở từng chiếc một, dường như cố ý cắn thật chậm, mỗi một cử động dù nhỏ bé đến mấy cũng khiến thần kinh cô bị kéo căng.

Gã độc thân ngàn năm này lại là một cao thủ tình trường?

Toàn thân Viên Mãn không thể động đậy, chỉ có tim đập như sấm và đầu óc trần ngập thán phục.

A, thì ra vết hôn trên xương quai xanh anh ta vì thế mà có.

A, thì ra vết hôn trước ngực anh ta vì thế mà có.

A, thì ra vết hôn trên bụng anh ta vì thế mà có...

Ngoài thán phục mức độ hoành tráng của mình đêm qua, trong đầu cô giáo Viên chỉ còn lại toàn là hối hận. Vì sao mình còn mặc một chiếc áo ba lỗ bên trong sơ mi nữa? Cách lớp vải mỏng chỉ cảm thấy ngứa ngáy và thiếu hụt...

Lúc anh ta sắp dùng răng cỡi chiếc cúc áo cuối cùng của cô, đột nhiên tất cả dừng lại. Dừng rất đúng lúc, dừng không hề có dấu hiệu báo trước...

Thấy Trịnh Diễn Tự chống tay ngồi dậy, bắt đầu chỉnh lại quần áo, cô giáo Viên không thể hiểu nổi: Sao thế? Tiếp tục đi! Sao lại dừng lại?

Cuối cùng nghe thấy anh ta nói hơi tiếc nuối: “Sau đó cô nôn rồi...”

Có nghĩa là màn tái diễn cũng chấm dứt ở đây? Chấm dứt khi cô đang hưng phấn, lòng bàn tay đổ mồ hôi, thời khắc mấu chốt khi cô đã chuẩn bị tự tay lột sạch chính mình?

Một ngum máu suýt nữa trào lên hòng cô giáo Viên. Anh ta ngồi bên cạnh sofa, không hề có ý định tiếp tục, vậy còn cô? Bây giờ cô nên làm thế nào? Một cú vô ảnh cước đá tên quỷ sứ này ngã lộn xuống đất không bỏ dậy nổi? Hay là để mặc cho con thú dữ trong lòng đã bị anh ta thả ra lao tới ăn tươi nuốt sống anh ta?

Nghĩ đi nghĩ lại đều thấy không phải biện pháp hay, thôi vậy, đuổi chân nằm thẳng cẳng kệ đời.

Nhưng cô vừa nằm được một phút, tên quỷ sứ đã đưa tay lôi cô dậy.

Cô giáo Viên như một đồng bần, vừa bị kéo lên đã nằm rũ xuống, chỉ nhìn anh ta bằng một ánh mắt mệt mỏi: Tôi chỉ muốn được yên tĩnh.

“Đi mua giày”.

“...” Tôi chỉ muốn được yên tĩnh.

“Chẳng phải cô định đi thăm Dì Mặc sao? Lẽ nào đi chân đất?”

Thôi được, lại là một chiêu mất mạng.

Nửa tiếng sau, cô giáo Viên chân đi dép lê, vẻ mặt dờ dẩn và Trịnh tiên sinh tinh thần sáng láng, bước đi sinh gió cùng nhảy dù xuống siêu thị, một người trước đi nhân nhả, một người đi theo vô cùng buồn chán.

Anh ta nói dẫn cô đi mua giày cơ mà? Vì sao anh ta lại dẫn cô đi chọn quần áo? Đường nhiên anh ta muốn mua quần áo cho cô thì cô cũng không ngại, mấu chốt là...

Anh ta mua những gì thế này?

Một chiếc áo lông vũ dài kín từ đầu đến chân, không cho cô thử mà khoác luôn vào người cô, lập tức quẹt thẻ.

Lúc này nhiệt độ trong siêu thị ít nhất 20 độ, anh ta bắt cô mặc áo lông vũ ở trong này?

Viên Mẫn đường nhiên không vui, vừa ra khỏi quầy đã cởi chiếc áo lông vũ đó ra.

“Mùa đông đến rồi, mặc quần áo ấm một chút. Đùng suốt ngày mặc áo gió đi ngoài phố nữa, cô tự cho là rất đẹp, thực ra người ta chỉ thấy cô run rẩy vì lạnh”. Trịnh Diễn Tự nói năng hùng hồn.

Cô giáo Viên hừ một tiếng coi thường.

Cho rằng áo lông vũ là xong? Không, 10 phút sau, Trịnh Diễn Tự hài lòng dẫn cô giáo Viên từ một cửa hàng bán đồ đã ngoại đi ra.

Ngay cả lí do cũng không thềm sửa đổi: “Mùa đông đến rồi, đùng suốt ngày đi tắt lượn lờ ngoài phố, sau về già dễ bị thấp khớp”.

Bị ép mặc áo lông vũ, cô giáo Viên gần như đã nóng đến mức đỏ mặt tía tai, vậy mà nghe xong một giọt mồ hôi lạnh cũng không khỏi chảy xuống từ thái dương.

Cuối cùng lúc từ siêu thị đi ra, cô giáo Viên đã mặc một bộ trang phục hoàn toàn mới. Áo lông vũ, quần da ngoại, giày đi tuyết, phối hợp với một chiếc mũ len xấu kinh người, cộng thêm chiều cao hơn mét bảy, thoát nhìn mập mạp như một con gấu miền đông bắc.

Kết quả chứng minh cô giáo Viên đánh giá chính mình rất chuẩn, bởi vì khi cô mặc bộ đồ này đi vào phòng bệnh của Chung Dì Mặc theo Trịnh Diễn Tự, Chung Dì Mặc mất một phút mới có thể nhận ra cô dưới chiếc mũ len xấu kinh người đó.

“Cô giáo Viên?” Chung Dĩ Mặc khiếp sợ chỉ muốn tự chọc mù hai mắt: “Đêm nay cô định lên đông bắc trượt tuyết à?”

Viên Mãn nhếch miệng, không biết nên trả lời thế nào.

Trái lại, Trịnh Diễn Tự đứng im lặng bên cạnh, khóe miệng cong lên, đắc ý cực kì.

61. Chương 61

Bộ trang phục này của cô giáo Viên thật sự là quá mức khác thường, vì vậy Chung Dĩ Mặc chăm chú quan sát cô một hồi lâu rồi mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng hơn.

Ánh mắt Chung Dĩ Mặc chuyển qua chuyển lại đủ ba lượt giữa Viên Mãn và Trịnh Diễn Tự, cuối cùng neho mắt lại hồ nghi: “Hai người...”

Cổ họng khô khốc, mắt đảo một vòng, Viên Mãn lập tức lao đến trước giường bệnh của Chung Dĩ Mặc như lạy ông tôi ở bụi này: “Tại sao anh lại bị thương như vậy? Sao lại nghiêm trọng đến mức giờ này vẫn phải nằm trên giường?”

Đánh trống lảng quá mức thô thiển và không hề có kĩ xảo, Chung luật sư nhếch miệng một cái, lại không bóc mẽ Viên Mãn mà cũng chuyển chủ đề theo: “Cô giáo Viên, đêm hôm qua rốt cuộc em đã làm gì anh? Đang yên đang lành, lúc tỉnh dậy tự nhiên thành bị thương cấp 5 rồi”.

“Em?” Bị lên án không hề có dấu hiệu báo trước, cô giáo Viên chỉ vào mũi mình đầy khó tin. Rốt cuộc đêm qua cô đã làm gì mà tạo thành ác mộng và ám ảnh tâm lý cho những hai người đàn ông...

Đáng tiếc đầu óc hoàn toàn mù mịt, mà càng cố nhớ lại càng lệch hướng, thoáng chốc đã nhớ tới cảnh tượng mấy tiếng trước.

Cúc áo sơ mi bị mở ra từng chiếc một, dường như cố tình làm thật chậm. Mỗi một cử động đều khiến thần kinh rung động, mỗi một hơi thở đều nóng bỏng tai: “Chẳng phải cô vẫn tò mò những vết hôn trên người tôi từ đâu mà có sao?”

Chính là từ đây mà có...

Viên Mãn lắc đầu thật mạnh, buộc chính mình hoàn hồn lại, theo bản năng quay sang nhìn Trịnh Diễn Tự lúc này đang đứng bên cạnh cô. Cao cạo lạnh lùng như núi băng, ai có thể ngờ được dưới lớp băng lại là nham thạch nóng chảy, một khi trào ra là không gì cản nổi... Đúng là chỉ được cái ra vẻ đạo mạo.

Cô liếc qua chỉ 0,5 giây, lúc quay lại đã thấy Chung Dĩ Mặc nhìn mình với vẻ nghi ngờ hơn, rõ ràng đã phát hiện vẻ xấu hổ của cô trong 0,5 giây vừa rồi.

Trong phòng bệnh lạnh lạnh đầy mùi thuốc sát trùng, cô giáo Viên lại thấy miệng khô lưỡi khô. Cô làm bộ háng giọng: “E hèm, tiền viện phí hết bao nhiêu? Em chi”.

Chung Dĩ Mặc cũng không phải người không biết điều, thấy cô giáo Viên khó xử, hần thu ánh mắt lại hết sức tự nhiên, lại cười nói như bình thường: “Thở hào, anh đói lắm rồi đây, em đi mua gì cho anh ăn đi”!

Trịnh Diễn Tự nhướng mày: “Cả ngày cậu không ăn cơm à?”

Lời này rõ ràng là Trịnh Diễn Tự hỏi, Chung Dĩ Mặc lại làm nũng với Viên Mãn, cong môi phụng phịu hết sức đáng thương: “Đúng vậy, bị người ta vút trong bệnh viện cả ngày, vốn còn có thể dựa vào nhan sắc lừa đám y tá mua cho cái bánh mì mà ăn, bây giờ mặt mũi cũng thê thảm rồi...”

“Đâu có nghiêm trọng như vậy...” Viên Mãn nhìn mặt Chung Dĩ Mặc, rõ ràng chỉ có gò má bầm tím, trán băng bó một chút, nhan sắc chưa hề tổn hại.

Chung Dĩ Mặc không nói tiếp, chỉ nhìn Viên Mãn, hai mắt sắp sửa lấp lánh nước mắt rồi. Cô giáo Viên đầu phải đối thủ, lập tức không thể chống đỡ được, bắt đầu đổ như đổ em bé: “Được rồi được rồi! Để em đi mua cho anh! Anh muốn ăn gì?”

Chung luật sư vốn miệng rất rộng, một chiếc bánh mì làm sao vừa? Nghe hẳn liệt kê một loạt đồ ăn, Viên Mãn cũng phải choáng váng: “Gần nửa đêm rồi, làm gì ăn nhiều như vậy?”

“Đói đói...”

Cô giáo Viên suýt nữa nôn tại trận, không dám hỏi gì thêm nữa, lập tức quay bước đi ra ngoài.

Đi ra tới cửa lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đến gần, Viên Mãn dừng lại xem, người đi theo đương nhiên là Trịnh Diễn Tự.

“Anh làm gì vậy?”

“Tôi cùng đi với cô”.

“Không cần không cần!” Viên Mãn vội vàng xua tay.

Nhà ăn Chung Dĩ Mặc chỉ cách đó không xa, cô giáo Viên dựa vào lí do này để kiên quyết từ chối. Cô không muốn thả bước đi dạo với Trịnh Diễn Tự trong bóng đêm, đối với một người như Trịnh Diễn Tự thì chuyện càng lãng mạn lại càng trở nên nhạt nhẽo.

Cô giáo Viên nói xong liền đi mất, chỉ để lại cho Trịnh Diễn Tự một tiếng sập cửa.

Ngay sau đó nghe thấy Chung Dĩ Mặc phì cười.

Trịnh Diễn Tự quay lại, vẻ mặt như thường. Chung Dĩ Mặc đành phải thôi cười, chỉ có điều khóe mắt vẫn còn nguyên vẻ cười nhạo. Trịnh Diễn Tự cũng có lúc méo mặt, quả thực là hả hê lòng người...

Còn cô giáo Viên vừa mới được người ta khen là thổ hào, đi được vài bước đưa tay sờ túi, không ngờ lại phát hiện hai túi trống trơn.

Tên thổ hào nghèo rớt mùng tơi đành phải ê mặt quay lại. Vừa rồi đi rõ là phóng khoáng, chưa được một phút đã ủ rũ quay về xin tiền Trịnh Diễn Tự, ôi... Cô giáo Viên thảm thở dài trong lòng.

Nhanh chóng về đến trước cửa phòng bệnh, Viên Mãn đang định mở cửa đi vào lại nghe thấy tiếng Chung Dĩ Mặc.

“Tiểu Tự Tự, cậu và cô giáo Viên bây giờ thế nào rồi?”

Viên Mãn sững sốt.

Âm thanh của Chung Dĩ Mặc dường như rơi xuống hồ sâu ngàn trượng, không nghe thấy một tiếng vọng nào. Nhưng Trịnh Diễn Tự càng yên lặng, vị Viên tiểu thư đang nghe trộm ngoài cửa kia lại càng không nhận được đồng tai lên, không dám lơ là chút nào.

Cứ thế đồng tai chờ đợi một hồi lâu, cuối cùng cũng nghe thấy Trịnh Diễn Tự lên tiếng: “Không thể nào cả, thuận theo tự nhiên đi”.

Thuận theo tự nhiên?

Hiển nhiên Chung Dĩ Mặc cũng có cùng câu hỏi như cô, hỏi lại một câu cao giọng hơn: “Thuận theo tự nhiên là thế nào?”

Nói vậy cũng bằng chưa nói... Viên Mãn khom người đứng ngoài cửa không dám thở mạnh, chỉ có thể nhếch miệng tỏ ý bất mãn.

“Tiểu Tự Tự, rốt cuộc cậu định thế nào?”

Cô giáo Viên kích động nắm chặt hai tay đặt trước ngực: Chung luật sư ơi Chung luật sư, ngài quả thực thấu hiểu sự đời, cơ trí hơn người, hỏi đúng vấn đề tôi đang muốn hỏi...

Qua khe cửa, Viên Mãn có thể thấy bóng lưng thẳng thắn của Trịnh Diễn Tự.

Bóng lưng này không cho thấy bất cứ một tâm tình nào, làm người khác không đoán ra một giây sau anh ta sẽ cười giễu cợt hay sẽ dốc bầu tâm sự.

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự cũng lên tiếng: “Chuyện khác tôi không xác định được, tôi chỉ xác định một điều, chỉ cần có thể nhìn thấy cô ấy, tâm tình tôi sẽ rất tốt”.

Nghĩa là thế nào? Viên Mãn đảo mắt, luôn cảm thấy sắp đến trọng điểm rồi, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi.

Chung luật sư, tiếp tục đi, tiếp tục đi... Như có một tảng đá lớn đè lên người, cô giáo Viên ngạt thở, cầu khẩn đầy lo âu.

Quả nhiên không phụ sự mong đợi của cô giáo Viên, Chung luật sư một lần nữa hỏi đúng chỗ cần hỏi: “Nhưng cô ấy bây giờ và cô ấy khi bị cậu từ chối trước kia chỉ có điểm khác nhau duy nhất là gầy hơn, đẹp hơn mà thôi. Viên Mãn vẫn là Viên Mãn đó, thái độ của cậu lại hoàn toàn bất đồng, đừng nói với tôi rằng cậu cũng chỉ nhìn mặt...”

“ ... ”

“ ... ”

Lại là một khoảng yên lặng.

“Có lẽ thế”. Trịnh Diễn Tự như cười như khổ: “Bởi vì tôi cũng không tìm được nguyên nhân khác”.

Rầm một tiếng, tảng đá lớn đè trên người Viên Mãn cuối cùng cũng rơi xuống, lại đè cho cô tan xương nát thịt.

Thần thờ một hồi lâu, cuối cùng cười thê lương. Viên Mãn chán nản buông tay đang nắm chặt tay nắm cửa ra.

Cô nên làm gì bây giờ?

A đúng rồi, cô phải đi mua đồ ăn cho Chung Dĩ Mặc.

Xem phim truyền hình máu chó, khi nhân vật nữ thất vọng bỏ đi chẳng phải nên làm ra động tĩnh gì đó hay sao? Đối phương chẳng phải nên chạy theo giải thích hay sao? Cô chẳng phải nên lắc đầu điên cuồng như nhạc công rock 'n roll, không ngừng lặp lại “Tôi không nghe tôi không nghe tôi không nghe” hay sao?

Thì ra thất vọng không phải một chuyện kịch liệt như vậy mà giống như nước chảy, từ từ thấm vào, cuối cùng thấm dẫm cả xương tủy.

Viên Mãn như một bóng ma, bước chân vừa nặng nề vừa bồng bênh, đi được một đoạn đột nhiên lại cười: Cô và bệnh viện quả thực quá có duyên với nhau. Lần trước Trịnh Diễn Tự đi không từ già chẳng phải cũng bắt đầu từ bệnh viện hay sao?

Còn cô bây giờ chẳng qua chỉ là chuyện xưa diễn lại mà thôi...

Cô giáo Viên đã biến mất.

Nói thế không khỏi quá dọa người. Nói một cách chính xác, chỉ là Trịnh Diễn Tự không tìm được cô mà thôi.

Đến tận lúc này Trịnh Diễn Tự mới bàng hoàng phát hiện, sự ràng buộc giữa anh ta và người phụ nữ này đúng là yếu ớt đến mức đứt là đứt ngay. Anh ta có quá ít cách để tìm cô, điện thoại di động, điện thoại công ty và nhà họ Viên, tổng cộng có ba.

Điện thoại di động luôn trong trạng thái tắt máy.

Tìm đến công ty của cô, vĩnh viễn chỉ có một mình Cao Đăng: “Xin lỗi, cô giáo Viên nghỉ phép đi du lịch rồi”.

Thậm chí tìm lí do đến nhà họ Viên, ông Viên bà Viên hết sức nhất trí: “Viên Mãn à? Nó ra nước ngoài chơi rồi. Trịnh tiên sinh, anh tìm nó...”

Đến một ngày, ngay cả Trịnh Diễn Ninh cũng bị anh ta tìm đến.

“Anh nghe Chung Dĩ Mặc nói em đang tìm cô giáo Viên để nghiên cứu một đề tài, dạo này em có gặp cô ấy không?”

“Anh hỏi chuyện này làm gì?” Trịnh Diễn Ninh không bao giờ khách khí với người anh cùng cha khác mẹ này, giọng nói không có một chút thiện ý nào, trong mắt cũng tràn đầy nghi ngờ. Chỉ có điều trong lòng thầm nghĩ: Coi như Chung Dĩ Mặc anh có lương tâm, chỉ nói tôi tìm người phụ nữ đó là để nghiên cứu...

Trịnh Diễn Tự không đáp, chỉ yên lặng dùng ánh mắt gây áp lực.

Quả nhiên chiều này lần nào cũng hiệu nghiệm, Trịnh Diễn Ninh cuối cùng thua trận, chỉ có thể khinh thường nhếch miệng: “Rất lâu rồi tôi không gặp cô ta. Có vẻ như cô ta không muốn giúp tôi nên trốn đi rồi”.

Ba tháng sau.

Khu vực xung quanh hoàng thành bị sương mù phủ kín. Rõ ràng đã sắp sang xuân, thời tiết vẫn lạnh như trước, thành phố này vẫn xô bồ và kìm nén như xưa.

Bộ phim cải biên dựa trên ý tưởng ứng dụng ung thư độc thân đã khởi quay từ sau tết âm lịch. Thân là tổng giám đốc của Khoa Tín, bên nhượng lại bản quyền, cũng là một trong những công ty quảng cáo cho bộ phim, Trịnh Diễn Tự đã rất nhiều lần được mời đến tham quan, cuối cùng khi phim gần quay xong cũng tranh thủ đến phim trường một chuyến.

Vốn tưởng rằng người trong giới văn nghệ sĩ và người trong thương trường sẽ không có gì để nói với nhau, nhưng Trịnh Diễn Tự đã nhầm. Vị phó đạo diễn nặng giọng Đài Loan có thể nói với anh ta về bất cứ chuyện gì, từ tình hình đất nước đến chỉ số ô nhiễm của thành phố Bắc Kinh, thậm chí chuyện Khoa Tín niêm yết anh ta cũng có thể nói được vài câu.

Vì hành trình lần này, Trịnh Diễn Tự đã dành ra hẳn một tiếng rưỡi, không những đích thân đến tham quan mà còn chuẩn bị đội diễn viên diễn xong, cùng đạo diễn và nam diễn viên chính ăn cơm trưa. Đối với vị tổng giám đốc Trịnh Diễn Tự thời gian gần đây một giây đồng hồ cũng phải chia ra thành mười phần này, ngay cả trợ lí hành chính cũng không hiểu anh ta nghĩ gì.

Thậm chí lúc đóng phim quá giờ, diễn viên chính diễn xong muộn mất nửa tiếng, ông chủ cũng không hề tỏ ý gì.

Chẳng lẽ ông chủ có hứng thú đầu tư vào mảng điện ảnh?

Đương nhiên không người nào biết tổng giám đốc Khoa Tín chẳng qua chỉ tương đối thấy hứng thú với nhân vật nam chính, anh ta đã quá nhiều lần nghe thấy tên nam diễn viên này từ miệng một người nào đó.

Anh ta muốn xem xem, cũng chỉ là một người đàn ông mồm ngang mũi dọc, có gì mà đáng chú ý đến vậy.

Trịnh Diễn Tự cùng phó đạo diễn và một nhóm người rời khỏi phim trường, chuẩn bị đến nhà hàng trước tiếp tục chờ đợi. Tài xế mở cửa xe cho Trịnh Diễn Tự, Trịnh Diễn Tự đã chui nửa người vào xe, đột nhiên khựng lại.

Qua cửa kính xe trước mặt, anh ta nhìn thấy một bóng người rất quen mắt.

Trịnh Diễn Tự lập tức chui ra khỏi xe, chăm chú nhìn lại, bóng người đó đã đi thẳng vào phim trường từ một lối đi khác.

“Tổng giám đốc Trịnh?” Trợ lí hành chính nghi hoặc lên tiếng, nhưng tổng giám đốc Trịnh đã co giò chạy như điên, thoáng cái đã không còn thấy bóng dáng. Tài xế và trợ lí hành chính đưa mắt nhìn nhau không hiểu ra sao.

Trịnh Diễm Tự đuổi theo suốt một nửa phim trường, rẽ bảy tám lần, suýt nữa mất dấu, cuối cùng cũng đuổi kịp bóng người đó.

Nhìn bóng lưng quen thuộc đó, Trịnh Diễm Tự thở ra một hơi.

“Viên Mãn...”

Có trời mới biết tiếng gọi của anh ta dè dặt đến mức nào.

Nhưng bóng người trước mắt anh ta không hề dừng lại, bước chân thậm chí không hề chần chừ, tiếp tục đi về phía trước không quay đầu lại.

Chẳng lẽ nhìn nhầm rồi?

Trịnh Diễm Tự không tin, vừa dừng bước lại vội vã đuổi theo, suýt nữa lao vào một nhân viên có dáng người vạm vỡ.

Nhân viên đó vừa mới đi ra từ một căn phòng bên cạnh, Trịnh Diễm Tự đang mãi đuổi theo bóng người quen thuộc kia, không hề phát hiện nhân viên này. Không biết vì sao, cũng không biết người này đứng yên ở đó từ khi nào, đến lúc suýt nữa va phải đối phương, Trịnh Diễm Tự mới nhìn đối phương một cái: “Xin lỗi...”

Nhân viên công tác ngẩng đầu nhìn anh ta, vẻ mặt gặp ma giữa ban ngày.

Trịnh Diễm Tự xin lỗi qua loa rồi vội vã đi tiếp, nhưng mới đi được hai bước đã dừng phắt lại.

Sau nửa phút yên lặng, anh ta mới chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt cũng như gặp ma giữa ban ngày.

Nhân viên công tác trước mắt anh ta rõ ràng có một bộ mặt của cô giáo Viên, phóng đại.

Trịnh Diễm Tự không thể tin được, lại nhìn tiếp, tiếp tục nhìn, nhìn tỷ mỉ.

Đến tận lúc nhân viên mập mạp trước mặt đẩy kính mắt cười lúng túng với anh ta: “Tình cờ thật đấy...”

Trịnh Diễm Tự lập tức suy sụp.

Đúng vậy. Không sai. Nhân viên siêu mập trước mặt rõ ràng chính là Viên Mãn.

Viên Mãn thoát nhìn phải đến một tạ...

62. Chương 62: Chương 62

Trong sự yên lặng của hai người, thế giới này dường như chỉ còn lại hai thứ cuối cùng: Sự kinh ngạc không sao tiêu hóa nổi của Trịnh Diễm Tự và những tảng mờ mờ như ban ngày của cô giáo Viên.

Cho đến lúc một người đàn ông có vẻ như cũng là nhân viên phim trường bước ra từ trong phòng cô giáo Viên vừa đi ra, mỉm cười chen ngang một câu: “Cô giáo Viên, tạo hình này mà cô cũng có thể theo được, quả thực...”

Quả thực cái gì?

Quả thực một lời làm bưng bít người trong mộng, đừng thấy cô giáo Viên có một thân hình vụng về mà lầm, khả năng hành động lại kinh người, lập tức bước tới không nói một lời bịt miệng nhân viên đó lại. Nhân viên đáng thương lập tức trợn trừng mắt vì khiếp sợ.

Cuối cùng Trịnh Diễm Tự cũng vượt qua được nỗi kinh hoàng, ánh mắt lại hoàn toàn không thể dời khỏi người Viên Mãn, càng khó phải nói đến chuyện nghiền ngẫm thâm ý trong lời của nhân viên công tác kia. Trịnh Diễm Tự thấy vẻ kinh ngạc của người nhân viên, Viên Mãn rõ ràng rất lúng túng, lại sống chết không chịu bỏ tay bịt miệng đối phương ra, chỉ có thể giả vờ ngó ngẩn với một giọng cười khoa trương: “Ha ha! Ha ha ha! Đúng vậy! Ha ha ha!”

Nhưng cứ bịt miệng đối phương như thế mãi cũng không được, Viên Mãn đảo mắt, lập tức lại đổi giọng: “À... Tôi, tôi... Tôi đi vệ sinh một lát, tôi sẽ đến tìm anh sau”.

Nói xong liền quay đầu chạy như điên, thoáng cái thân hình vạm vỡ đã biến mất trong phim trường hỗn loạn.

Không thể không nói, đối với một cô nàng mập mạp một trăm cân, mức độ linh hoạt này quả thực làm người ta phải quỳ lạy.

Nhân viên đang nhìn về phía bóng dáng cô giáo Viên vừa biến mất với vẻ mặt khó hiểu, chợt thấy người đàn ông xa lạ bên cạnh với vẻ mặt cực kì phức tạp, cực kì nặng nề bước nhanh đuổi theo, đột nhiên đưa tay vuốt cằm, phát hiện ra đây sẽ là một vở kịch hay...

Còn cô giáo Viên lúc này, thời tiết rõ ràng vẫn còn lạnh giá, trong phòng diễn thậm chí còn không bật máy sưởi để thuận tiện cho việc thu âm, những người xung quanh ai cũng mặc áo khoác mà còn run lập cập, cô lại chỉ chạy có một đoạn đã mồ hôi như mưa, đành phải vừa lau mồ hôi vừa không nhịn được nhe răng trợn mắt: Tại sao lại trùng hợp như vậy? Tại sao lại trùng hợp như vậy? Làm cô loạn hết cả thể trận...

Đúng lúc này phía sau vang lên hai tiếng âm trầm: “Đứng lại!”

Cô giáo Viên cho rằng không phải mình bị tiếng quát này làm cho sợ hãi dừng bước, mà là cô thật sự không chạy được nữa.

Nhưng dù nghe lời đứng lại, cô giáo Viên cũng không quay lại, chỉ cho đối phương thấy một bóng lưng vạm vỡ như Lỗ Trí Thâm.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau hơi do dự một lát rồi mới từ từ đến gần cô.

“Cho tôi một lời giải thích”.

“Giải thích cái gì?”

“Vì sao đi không từ biệt?”

“Anh không phải cha mẹ tôi, cũng không phải lãnh đạo của tôi, càng không phải bạn tôi, giữa hai chúng ta không có gì để gọi là Đi không từ biệt cả”.

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự không nhịn được sầm mặt.

Ba tháng không gặp, người phụ nữ này không chỉ tăng trưởng về cân nặng mà cả bản lĩnh nói chuyện tức chết người không đền mạng cũng tăng trưởng theo.

“Ba tháng nay cô làm gì?”

“Du lịch”.

Trịnh Diễn Tự vốn không phải người giỏi ăn nói, bị cô ép cho không nói được gì.

Còn Viên Mãn...

Cô vốn đã rất độc mồm độc miệng, chỉ có điều chưa từng độc với anh ta mà thôi, cuối cùng bây giờ cũng cho anh ta được biết. Nhưng... thấy anh ta câm nín, lẽ ra cô phải đắc ý mới đúng, tại sao trong lòng lại vẫn cảm thấy xót xa? Vì vậy cô vội làm bộ mắc tiểu, chỉ muốn kết thúc lần gặp gỡ hoàn toàn không có ý nghĩa này sớm nhất có thể: “Có cho người ta đi vệ sinh không?”

Nói xong vòng qua anh ta, bước đi vội vã.

Nhưng người xưa quả nhiên không lừa chúng ta, đi đâu mà vội mà vàng, cô giáo Viên bước đi quá nhanh, cảm thấy tầng nhựa dẻo dính trên đùi chợt lỏng ra.

Viên Mãn lập tức chết sững. Toi rồi, hai chữ này vừa mới hiện lên trong đầu đã thấy tầng nhựa đó trượt xuống theo ống quần rộng, rơi thẳng xuống đất, rơi xuống... cạnh chân Trịnh Diễn Tự.

Trịnh Diễn Tự cúi đầu xuống theo phản xạ, Viên Mãn thấy thế hít sâu một hơi.

Làm thế nào làm thế nào làm thế nào?

0,5 giây sau, cô giáo Viên không thể không khen ngợi sự cơ trí của chính mình.

Cô nghiêng người, giả vờ trẹo chân, lập tức kêu lên đau đớn.

Trịnh Diễn Tự đầu còn tâm tư xem xem vật thể chưa xác định đột nhiên xuất hiện dưới đất, vội vươn tay ra đỡ Viên Mãn: “Làm sao thế?”

Viên Mãn không dám lơ là, vừa nhe răng trợn mắt vì đau, trình độ diễn xuất ngang tầm Hollywood, vừa nhân lúc Trịnh Diễn Tự không chú ý, co chân sút miếng nhựa ra thật xa.

Chỉ tiếc lực sút quá mạnh, mạnh đến mức tuyền thủ bóng đá quốc gia cũng phải thần phục, vù một cái, miếng nhựa mềm bay thẳng vào phim trường, bay qua đỉnh đầu đạo diễn đang chăm chú xem diễn xuất, bay qua nhân viên ánh sáng, nhân viên quay phim, nhân viên thu âm, nhân viên tạp vụ, đập bệt vào mặt Ngô Ngạn Tổ đang chăm chú diễn cảnh tâm tình.

Tiếng gầm của đạo diễn lập tức vang vọng khắp cả phim trường: “Ai ai ai? Ai ném đạo cụ lung tung thế này?”

Nghe thấy tiếng gầm gầm như có thể vang vọng ba ngày đó, Viên Mãn xấu hổ nhắm mắt lại: Ngạn Tổ ơi Ngạn Tổ, xin lỗi...

Mà hình ảnh này rơi vào trong mắt Trịnh Diễn Tự, Trịnh Diễn Tự không nhịn được cau mày: Trẹo chân nghiêm trọng như vậy cơ à? Đau đến không mở được mắt ra cơ à?

Trịnh Diễn Tự lập tức ngồi xuống, đưa tay định sờ cổ chân cô: “Đau lắm à?”

Tay còn chưa tới nơi, Viên Mãn đã kêu thất thanh: “: “Đau đau đau! Đừng động vào!”

Trịnh Diễn Tự cả kinh, lập tức rút tay lại dăm chiêu suy nghĩ. Ngược mắt lên nhìn Viên Mãn đỏ mồ hôi lạnh, Trịnh Diễn Tự tóm cánh tay cô kéo đi: “Đi! Đến bệnh viện”.

Viên Mãn lập tức trợn mắt kinh ngạc, nhìn gương mặt đầy lo lắng và sốt ruột của Trịnh Diễn Tự, lập tức khóc không ra nước mắt: Đã đâm lao rồi, sống chết cũng phải theo lao thôi...

Tạm không nói những tảng nhựa mềm đập trên người cô có chắc hay không, đi trên đường có rơi mất hay không, chỉ nói đến chuyện tới bệnh viện, Viên Mãn chỉ nghĩ đã lạnh sống lưng. Để kéo dài thời gian, Viên Mãn cố tình đi thật chậm, chậm hơn nữa, gần như là bò trên đường.

Trịnh Diễn Tự vốn đã sốt ruột, cuối cùng không thể không dừng lại, bắt đắ dĩ quay lại nhìn người phụ nữ đang lết sau lưng.

Tức giận chưa? Thất vọng chưa? Muốn rũ áo bỏ đi chưa? Viên Mãn đã chuẩn bị cười lạnh, đột nhiên anh ta lại mở miệng nói: “Tôi công cô...”

“Cái gì?”

Anh ta không nói nữa, chỉ hơi hạ thấp người xuống trước mặt cô.

Đợi một hồi không thấy cô bám lên lưng, Trịnh Diễn Tự cũng chỉ quay đầu lại nhìn, yên lặng chờ tiếp.

Cuối cùng Viên Mãn cắn răng ôm sau lưng anh ta.

Rõ ràng cảm thấy dưới chân anh ta lão đảo.

Tính cả một đồng đạo cụ trên người, cô không đến một tạ cũng phải chín chục cân, Trịnh Diễn Tự gian nan đứng lên, hít sâu một hơi, bước tới.

Thời gian như thể cũng trôi chậm lại vì sự vất vả của anh ta. Thấy anh ta đi chưa được mấy bước đã nổi đầy gân xanh trên cổ, một giây trước Viên Mãn vừa sinh ra cảm giác không đành lòng, một giây sau cảm giác không đành lòng đó đã tan thành mây khói. Một khi đã nhận tâm, kì thực mọi chuyện sẽ rất dễ dàng, chỉ cần nghĩ: Hà có gì anh ta phải làm như vậy? Đứng từ góc nhìn của Thượng Đế, vì lòng trắc ẩn, xót thương một người từng giảm cân được nhưng do không khống chế được nên lại béo trực béo tròn? Việc gì cô phải cảm kích anh ta cơ chứ?

63. Chương 63: Chương 63

Cuối cùng cũng công người phụ nữ này đến chỗ đậu xe, Trịnh Diễm Tự đã lướt mồ hôi.

Ghế phụ lái vốn hết sức rộng rãi, bây giờ lại tỏ ra chật chội chưa từng có vì thân hình đồ sộ của Viên Mãn. Viên Mãn không thể không dịch ghế về phía sau, đáng tiếc tay quá béo nên bị kẹp chặt giữa ghế và thân xe, rút cũng không rút ra được. Quả thật là... béo thê béo thảm.

Trong lúc Viên Mãn đang chiến đấu kiên cường với khe hở ương ngạnh này, Trịnh Diễm Tự đã im lặng khởi động xe.

Vừa rời chuyên gia trang điểm đặc hiệu còn khoe khoang với cô bộ đạo cụ này đắt thế nào, cuối cùng Viên Mãn nghiêng răng ra sức rút mạnh, lập tức nghe thấy két một tiếng, bàn tay đã rút ra được nhưng mu bàn tay lại bị lôm vào một mảng. May mà cô đeo găng tay, nếu không...

Viên Mãn mừng thầm trong lòng, ngược mắt lên xem, không ngờ xe đã chạy ra đường chính. Đang đi đâu đây? Đương nhiên là bệnh viện.

“Tôi không đến bệnh viện!” Viên Mãn lập tức gào lên.

Trịnh Diễm Tự bị tiếng sư tử hồng bất ngờ làm giật mình, xe hơi lệch vô lăng một chút nhưng không hề dừng lại. Trịnh Diễm Tự liếc nhìn cô trong gương chiếu hậu, đương nhiên không thể hiểu được sự căng thẳng của cô: “Cô bị sai chân rồi, không đến bệnh viện thì đi đâu?”

Đến bệnh viện chẳng phải sẽ lộ tẩy ngay? Viên Mãn chợt dạ không dám nhìn anh ta, cúi đầu đảo mắt không ngừng: “À... ờ... bây giờ tôi như thế này... tôi không muốn gặp ai!”

Bên này, cô giáo Viên chợt dạ không dám ngẩng đầu lên, bên kia trong mắt Trịnh Diễm Tự lại là một Viên Mãn tự ti đến tột cùng.

Cô cúi đầu, cô bối rối, không có người nào hiểu rõ cảm giác tự ti này hơn Trịnh Diễm Tự.

Anh ta suy nghĩ một lát, xe đột nhiên dừng lại.

Nửa tiếng sau, Viên Mãn đã ngồi trên sofa trong nhà Trịnh Diễm Tự, nhìn Trịnh Diễm Tự vội vã đi khắp nơi, lật hòm mở tủ.

Thấy Trịnh Diễm Tự tìm một hồi lâu mà vẫn không thấy, Viên Mãn cũng sốt ruột thay cho anh ta: “Anh chắc chắn là trong nhà anh có hộp thuốc cấp cứu chứ?”

Cô vừa nói xong, Trịnh Diễm Tự đã ôm hộp thuốc cấp cứu quay lại. Hộp thuốc tổng cộng có ba ngăn, đúng là cần thứ gì cũng có. Trịnh Diễm Tự vừa tìm vừa nói: “Lần trước tôi mua khi bị cô đá bị thương, chắc là vẫn chưa quá hạn”.

Nói tới đây, ngay cả Trịnh Diễm Tự cũng không khỏi than thở, hai người bọn họ mới chỉ qua lại có mấy tháng mà những chuyện rắc rối cùng trải qua lại không hề ít.

Nghĩ đến đây, Trịnh Diễm Tự cũng vừa lúc tìm được lọ rượu xoa bóp, ngồi xuống định cởi tất cho Viên Mãn rồi kéo ống quần cô lên.

Nhưng tay vừa chạm vào ống quần cô đã bị cô đá văng ra.

Trịnh Diễm Tự cầm lọ rượu thuốc, đặt móng ngã bệt xuống đất.

“Cô làm cái gì đấy?” Cuối cùng Trịnh Diễm Tự nổi giận.

Lại không ngờ cô cũng hỏi y hệt: “Anh làm cái gì đấy?”

Cô đã đạp ngã anh ta mà lại còn trách móc anh ta? Nếu là trước kia, Trịnh Diễm Tự đã nổi giận hạ lệnh đuổi khách rồi, nhưng bây giờ...

Anh ta không dễ gì tìm được cô, anh ta đã hiểu quá rõ cảm giác mất tất cả tin tức của một người đáng sợ đến mức nào, anh ta không muốn trải qua cảm giác đó một lần nữa, vì thế chỉ có thể cố nén giận: “Tôi bôi thuốc cho cô, đương nhiên phải cởi tất của cô ra”.

“Tự tôi bôi, anh đi lấy cho tôi cốc nước, tôi khát!”

Mấy tháng không gặp, người phụ nữ này không chỉ tăng trưởng về cân nặng mà mức độ cáu kỉnh cũng tăng không ít.

Trịnh Diễn Tự đứng hình hai giây, cuối cùng vẫn đứng lên đi vào bếp.

Lúc anh ta cầm cốc nước quay lại phòng khách, người phụ nữ này dường như đã bôi thuốc xong, lọ rượu thuốc đặt trên bàn uống nước, tất cũng đã đi vào chân.

Trịnh Diễn Tự đưa cốc nước cho Viên Mãn, cô cầm lấy uống ừng ực mấy hơi hết sạch, động tác rất nhanh. Trịnh Diễn Tự không thể không quan sát cô kỹ hơn, toàn thân từ trên xuống dưới đều mặc rất kín, nhiệt độ trong phòng rất ấm áp, vậy mà cô còn không tháo găng tay, hỏi sao không nóng không khát?

“Cô không nóng à?”

“Không nóng”.

“Cởi găng tay ra”.

“Tôi thật sự không nóng!”

Anh ta đâu có mù, làm gì không nhìn thấy trán cô vẫn đổ mồ hôi? Làm sao có thể không nóng? Rõ ràng là đang cố ý chống đối anh ta...

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự lạnh giọng: “Có cởi không?”

Cởi thế nào được? Mu bàn tay cô lồm vào một góc, anh ta mà nhìn thấy sẽ sợ chết khiếp. Viên Mãn chỉ có thể kiên quyết: “Không cởi!”

Chỉ trong một tiếng ngắn ngủi mà bị cô cãi lại vô số lần, Trịnh Diễn Tự cuối cùng nổi giận: “Cô...”

“...”

“...”

Thôi được! Trịnh Diễn Tự lại cố nén ngọn lửa giận trong lồng ngực, suýt nữa nội thương nhưng vẫn im lặng quay đi. Cô không chịu cởi, chẳng lẽ anh ta cứ để mặc cho cô chết? Đành phải hạ thấp nhiệt độ điều hòa trong nhà vậy.

Lạnh mặt đi tới bảng điều khiển nhiệt độ gần cửa ra vào, Trịnh Diễn Tự gần như dùng nắm đấm đập lên nút bấm.

Mình chưa bao giờ khoan dung cho một ai chống đối mình ra mặt như vậy. Nếu cô ta còn tiếp tục lấn tới, nhất định mình sẽ trở mặt! Trịnh Diễn Tự chỉ có thể tự mình an ủi như thế.

Mà lúc này Viên Mãn ngồi trên sofa, vừa giành được thắng lợi đầu tiên, nhìn bóng lưng xa mãi ngoài cửa vẫn có thể thấy anh ta đang tức giận đến mức nào.

Không phải tôi cố ý! Dù đã tự kỷ ám thị như vậy, nhưng vốn tính nhát gan, Viên Mãn chỉ sợ mình không nhận được quỹ xuống nhận sai, đành thu ánh mắt lại, đứng dậy đi đến chỗ ti vi.

Xem ti vi để phân tán sức chú ý cũng tốt.

Đi tới trước ti vi, đang chuẩn bị cầm lấy điều khiển, Viên Mãn lại nhìn thấy giá CD bên trên.

Lần trước cô để lại rất nhiều đĩa phim Hàn ở nhà anh ta, không ngờ anh ta vẫn giữ lại? Viên Mãn vừa nghĩ vừa mở một ngăn, lấy bừa một đĩa ra, nhưng lại là một đĩa nhạc dương cầm.

Viên Mãn đưa tay lấy một đĩa khác.

Vẫn là một đĩa nhạc dương cầm...

Cuối cùng trong tay cầm một xấp đĩa nhạc, Viên Mãn mới nhận ra đồng phim Hàn của cô đã không còn lại một đĩa nào.

Cô lại cúi xuống nhìn những chiếc đĩa dương cầm trên tay.

“Mông”.

Chiếc đĩa này thoát nhìn đã khá cũ, nét chữ lưu niệm đề trên vỏ đĩa cũng có vẻ non nớt.

Có phải tất cả đàn ông trong tiềm thức đều sẽ chia phụ nữ thành hai loại?

Một số phụ nữ giống như những bản nhạc dương cầm bất hủ, đi cùng năm tháng?

Còn một số phụ nữ thì chỉ là phim Hàn tình huống máu chó, không đáng nhắc tới làm gì?

Đúng lúc này có tiếng bước chân vang lên phía sau Viên Mãn.

Viên Mãn hơi máy móc quay đầu lại nhìn, trong lòng có một âm thanh trả lời câu hỏi vừa rồi giúp cô: Ít nhất trong thế giới của Trịnh Diễn Tự là như vậy...

“Đồng phim Hàn tôi để ở đây đâu rồi?”

Cô đột nhiên hỏi một câu không liên quan gì, Trịnh Diễn Tự dừng bước.

“Vứt rồi”. Hiển nhiên đây không phải vấn đề Trịnh Diễn Tự chú ý: “Tôi vừa báo danh đi huấn luyện giảm béo giúp cô. Từ ngày mai bắt đầu, cô phải chịu khó...”

Trịnh Diễn Tự không nghĩ tới người phụ nữ này đột nhiên lại biến thành núi lửa phun trào ngắt lời anh ta.

“Tôi có giảm béo hay không liên quan quái gì tới anh? Hơn nữa tại sao tôi phải giảm béo? Tôi như thế này không tốt sao? Thích ăn thì ăn, thích uống thì uống, đây chính là đây chính là tôi Viên Mãn! Tôi cần gì phải thay đổi chính mình vì ánh mắt của các người?”

Trịnh Diễn Tự sững sốt, đang định mở miệng nói, người phụ nữ này lại như súng liên thanh chỉ đâu bắn đó, không hề cho anh ta cơ hội lên tiếng: “Tôi đâu có bắt anh phải chấp nhận con người tôi hiện tại? Anh có thể chấp nhận thì chấp nhận, không chấp nhận được thì biến đi!”

Nói xong cô quay đầu bỏ đi, không muốn ở lại thêm một khắc nào. Trịnh Diễn Tự bị quát tháo vô cớ, đến bây giờ vẫn không hiểu ra sao, nhưng khi thấy bóng lưng đoạn tuyệt của Viên Mãn, anh ta lập tức bị bao trùm trong một cảm giác gần như là hoảng sợ.

Anh ta không muốn một lần nữa phải trải qua cảm giác đi khắp thế giới không tìm được một người. Trong đầu chỉ có ý nghĩ này, Trịnh Diễn Tự hoàn toàn không có tâm tư để ý một phụ nữ rõ ràng vừa bị trẹo chân lúc này lại bước đi như bay. Trịnh Diễn Tự vội vã chạy theo, tóm tay Viên Mãn giữ cô lại.

Cô quay lại nhưng chỉ giận dữ trợn mắt nhìn anh ta. Ánh mắt này khiến Trịnh Diễn Tự có cảm giác cô và anh ta trong vài phút ngắn ngủi đã kết thành thù sâu như biển. Trịnh Diễn Tự hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh tâm tình, tránh không động vào thùng thuốc súng đó nữa: “Bây giờ cô béo như vậy, vấn đề không còn là có đẹp hay không nữa rồi, mà đã liên quan đến vấn đề sức khỏe. Trại huấn luyện giảm béo đó chính là trại huấn luyện lần trước cô đã tham gia, hiệu quả rất tốt đúng không? Cô chỉ đến đó một lần nữa thôi, hoàn toàn không cần có gánh nặng tâm lý gì cả”.

Giận dữ sẽ làm người ta đánh mất lý trí cùng với khả năng phán đoán tối thiểu. Làm sao anh ta biết cô từng đến trại huấn luyện giảm béo nào? Làm sao anh ta biết cô ở trại huấn luyện đó có thoải mái hay không? Nhưng đầu óc Viên Mãn không có dung lượng để suy nghĩ đến những vấn đề này.

“Không đi!” Cô lạnh lùng từ chối, nói xong liền vùng thoát khỏi tay anh ta, tiếp tục đi ra phía cửa.

Nhưng Trịnh Diễn Tự nhanh hơn, chỉ nghiêng người đã chắn trước mặt cô, vẻ mặt hoàn toàn không hiểu được: “Tóm lại là cô làm sao?”

“...”

“...”

Thấy thời gian cứ trôi qua trong sự yên lặng của cô, Trịnh Diễn Tự lại ép chính mình hít sâu một hơi nữa. Lần đầu tiên, lần thứ hai và lần thứ ba trong đời anh ta chịu thua đều là vì người phụ nữ trước mặt này.

“Rốt cuộc cô muốn thế nào mới chịu nghe lời tôi?” Anh ta gần như đang thoả hiệp.

Cô lại chỉ cười châm chọc.

Lúc Trịnh Diễn Tự cho rằng người phụ nữ này lại định giật tay anh ta ra, xoay người bỏ đi mặc kệ mọi chuyện, lúc Trịnh Diễn Tự theo bản năng nắm tay cô chặt hơn, cô lại không giãy ra mà trả lời anh ta: “Được, có giỏi anh tìm lại tất cả những thứ tôi để ở nhà anh và bị anh vứt đi, tôi sẽ nghe lời anh”.

“ ... ”

“ ... ”

Hôm đó, trong thành phố Bắc Kinh rộng lớn, các siêu thị lớn nhỏ lần lượt nghênh đón một vị khách kì dị.

Vị khách này thoạt nhìn đáng vẻ đường đường, nhưng đầu óc chắc chắn có vấn đề.

Anh ta cần một chiếc khăn mặt, màu nền phải là màu vàng, góc dưới bên trái in một con minion, không được là hàng xịn, phải là hàng nhái.

Anh ta cần một chiếc áo choàng tắm, trước ngực phải in “Nếu bạn an lành, thời tiết rất tồi”, sau lưng phải in “Nếu bạn không lên, hôm nay nắng đẹp”.

Anh ta còn cần một chiếc bàn chải đánh răng chạy điện, thân bàn chải phải là màu bạc xen màu trắng, lông bàn chải phải là màu đỏ xen màu trắng.

Lòng quyết tâm của vị khách này cuối cùng làm cảm động trời cao. Từ buổi chiều đi tìm đến tối, cuối cùng tại một siêu thị sắp đóng cửa, nhân viên phục vụ thông qua lời miêu tả kì quái của người khách này nhớ ra chiếc bàn chải đánh răng chạy điện đó: “A a a! Tôi nhớ ra rồi, nhưng loại bàn chải điện đó đã ngừng sản xuất rồi...”

“Ngừng sản xuất rồi?”

Chỉ là một chiếc bàn chải đánh răng chạy điện nho nhỏ, Trịnh Diễn Tự lại hiểu được thế nào là thất vọng thật sự. Chính là như nhân viên phục vụ này, nửa câu đầu cho người ta hi vọng, nửa câu sau lại hủy diệt hi vọng này.

Trịnh Diễn Tự vừa mới đi ra khỏi siêu thị, siêu thị đã tắt đèn, đóng cửa.

Anh ta đứng trong bóng đêm yên tĩnh, nhớ tới một khuôn mặt, nhớ tới một câu nói, được, có giỏi anh tìm lại tất cả những thứ tôi để ở nhà anh và bị anh vứt đi, tôi sẽ nghe lời anh, cảm thấy chưa bao giờ bất lực như lúc này...

64. Chương 64

Tuy nhiên, đi khắp các siêu thị đều không thu hoạch được gì, khi đến một con phố bán đĩa lậu, Trịnh Diễn Tự lại tìm được mùa xuân thứ hai của mình.

Quả thật, các ông chủ bà chủ ở đĩa lậu này có đẳng cấp cao hơn các nhân viên siêu thị không chỉ một hai bậc.

“Chào anh, tôi muốn tìm một bộ phim Hàn”. Dựa vào trí nhớ cực kì mờ nhạt, Trịnh Diễn Tự cố gắng thuật lại: “Bố bị ốm chết, em trai bị bệnh tim sắp chết, chị gái thiếu năng, nhân vật nam chính bị thương không kéo dài được bao lâu cũng chết nốt. Người phụ nữ hần thích...”

“Được rồi! Biết rồi!” Ông chủ phát tay ngắt lời anh ta, quay lại rút ra một đĩa phim từ cuối hàng thư hai trên giá, đặt búp xuống mặt bàn.

“Còn có một bộ, nữ nhân vật chính giả mạo em gái nam nhân vật chính...”

“Được rồi! Biết rồi!” Ông chủ lại phát tay ngắt lời anh ta, quay lại rút ra một đĩa phim từ giữa hàng thư ba trên giá, đặt búp xuống mặt bàn.

Trịnh Diễn Tự nhìn ông chủ, chẳng lẽ có tài tiên đoán?

Lại nhìn hai chiếc đĩa trên bàn, bìa ngoài quả nhiên quen thuộc. “Xin lỗi, anh yêu em” và “My girl”, đều là phim anh ta cần tìm.

Lại ngẩng đầu nhìn ông chủ, quả thực không phải người mà là một chiếc máy tính, vừa nhập lệnh vào lập tức đưa ra đáp án.

Trong cửa hàng đĩa lậu chật hẹp u ám, Trịnh Diễn Tự và chủ quán cách nhau một quầy hàng, trình diễn một màn hỏi nhanh đáp gọn hoàn toàn mới.

“Nam chính là đại minh tinh, mua nhà của nữ chính...”

Ông chủ ném ra một đĩa “Full House”.

“Nữ chính béo...”

Ông chủ ném ra một đĩa “Tôi là Kim Sam-sun”.

“Nam chính người hành tinh khác...”

Ông chủ ném ra một đĩa “My love from the star”.

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự cũng thoát khỏi được bóng tối của thất bại ở những siêu thị lớn nhỏ, âm thanh cũng không khỏi trở nên sục sôi.

“Nam chính có 7 loại nhân cách!”

Ông chủ ném ra một đĩa “Kill me heal me”.

“Nữ chính có thể nhìn thấy ma!”

Ông chủ ném ra một đĩa “Master’s sun”.

...

...

Còn một bộ cuối cùng, giọng nói của Trịnh Diễn Tự cuối cùng khôi phục sự bình thản xưa nay, vẻ mặt rất tự tin...

“Bộ cuối cùng tôi biết, gọi là...” Khi đó anh ta bị ép cùng xem bộ phim Hàn này, có nghe Viên Mãn nói đến tên phim, cũng là bộ phim duy nhất anh ta nhớ tên, chỉ vì khi đó nghe Viên Mãn cảm thán một câu, tôi cảm thấy chân anh còn dài hơn chân bọn họ: “Những chàng chân dài”.

Lần này chủ cửa hàng lại há hốc mồm: “Những chàng chân dài?”

Trịnh Diễn Tự gật đầu chắc chắn: “Đúng”.

“...” Chủ cửa hàng sờ cằm suy nghĩ một hồi lâu rồi bàng hoàng tỉnh ngộ: “Ý anh là Những người kế thừa?”

Viên Mãn cho rằng đạo này mình tám phần là bị sao quả tạ chiếu mệnh.

Trước đây không bao giờ tin cung hoàng đạo, bây giờ trên weibo và QQ lại toàn theo dõi các chuyên gia nghiên cứu 12 chòm sao, bởi vì đạo này thật sự là quá không thuận lợi!

Không lâu trước mới nổi cơn tam bành ở nhà Trịnh Diễn Tự, hôm trước còn nghĩ nhất định đến già cũng không qua lại với gã họ Trịnh đó, hôm sau đã bị gã gọi ra ngoài.

Lần đầu tiên gọi cô ra ngoài, gã đến dưới lầu nhà cô, đưa cho cô một chiếc khăn mặt.

Lần thứ hai gọi cô ra ngoài, gã vẫn ở dưới lầu nhà cô, đưa cho cô một đôi giày thể thao.

Lần thứ ba gọi cô ra ngoài vẫn cứ là ở bà ta nhà cô, đưa cho cô một chiếc áo choàng tắm.

Viên Mãn gặp gã ba lần, cuối cùng giận rồi: “Anh không thể đưa cho tôi luôn một thể à?”

Cô tức giận không phải là không có lí do, bởi vì... Bây giờ cô gặp Trịnh Diễn Tự một lần quả thực còn khó khăn hơn Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau trên cầu ô thước. Trước khi gặp mặt, cô phải chuẩn bị mặt vài tiếng, đến gặp chuyên gia trang điểm đặc hiệu trang bị cho mình từ đầu đến chân.

Vì thế cô giáo Viên đúng là khổ không nói nổi, nhưng trong điện thoại lại phải giả bộ làm cao: “Tôi rất bận, muốn gặp tôi phải hẹn trước”.

Trịnh Diễn Tự bên kia điện thoại không dị nghị gì, nhưng trong lòng chắc chắn đang nghĩ: Ái chà, cô giáo Viên thật là hoành tráng, bây giờ muốn gặp còn phải hẹn trước cơ đấy.

Nhưng Viên Mãn cũng không chú ý được nhiều như vậy, việc gặp trước mặt là phải cầm máu cho ví tiền. Lần đầu tiên còn có thể mặt dày nhờ chuyên gia trang điểm làm miễn phí cho mình, nhưng sau đó da mặt có dày đến mấy cũng phải chủ động trả tiền. Một lần trang điểm đặc hiệu đủ mua một chiếc túi xách hạng trung bình, ban đầu hóa trang rồi tẩy trang trong ngày, sau lần thứ ba, trong lòng rỉ máu, ví tiền rỗng tuếch, cuối cùng cô giáo Viên bóp cổ tay quyết định: Để tiết kiệm tiền, một lần hóa trang đặc hiệu duy trì hai ba ngày!

Mang một thân hình nặng nề đi ăn cơm, đi ngủ, đi vệ sinh, quả thực là tạo thành áp lực lớn lao cho ông Viên, bà Viên và bốn cầu trong nhà. Đương nhiên đây còn không phải trọng điểm, trọng điểm là... trời lạnh như vậy mà cô còn mọc rôm!

Còn Trịnh Diễn Tự, lúc gọi cô ra ngoài lần thứ tư rõ ràng đã khắc ghi vẻ giận dữ của cô trong lần gặp mặt trước nên tuyên bố đồng dục trong điện thoại: “Cô yên tâm, lần này nhất định tôi đưa hết toàn bộ luôn”.

Lần này cũng không cần hẹn trước, cô vừa đến hiệu thuốc mua phấn rôm xong chuẩn bị về nhà nên lại hẹn gặp ngay ở dưới lầu nhà cô như những lần trước.

Cô vừa mang phấn rôm về nhà, bà Viên đã đưa cho cô một phong thư: “Buổi sáng mẹ mở hộp thư nhận được, gửi cho con”.

Bây giờ là năm nào rồi, ai còn gửi thư nữa?

Viên Mãn vừa mở phong bì vừa về phòng của mình, giữa đường đột nhiên dừng lại. Cô lấy ra một tấm thiệp mời từ trong phong thư.

Còn có ai gửi thiệp mời cho cô?

Bạn trai cũ...

Ngày cưới của Bác Yến và Tống Lâm Giai là ngày 14 tháng 2, kết hôn đúng Valentine, quả thực là song hỉ lâm môn.

Tấm thiệp mời đỏ rực trong tay, Viên Mãn không thể không khen ngợi Bác Yến. Thật là to gan lớn mật, lại dám mời bạn gái cũ tham gia hôn lễ, không sợ cô ăn mặc như góa phụ đen đến phá đám sao?

Viên Mãn còn đang ngẩn người nhìn hai chữ Bác Yến được viết tay ở phần đề tên thì tin nhắn lại đến. Xem ra tấn công luôn có đôi có cặp, không chỉ thiệp mời mà Bác Yến còn gửi cả giấy mời điện tử cho nhóm bạn học.

“Chú rể: Bác Yến. Cô dâu: Tống Lâm Giai. Chân thành chờ mong được đón tiếp quý vị”. Nhìn câu cuối cùng trên giấy mời, Viên Mãn rất muốn đập lại một câu: “Lần sau anh cưới tôi nhất định sẽ đến”.

Thậm chí đã gõ chữ xong rồi, một giây trước khi bấm “Gửi đi”, Viên Mãn lại cắn răng xóa hết câu trả lời này.

Cô trả lời như vậy, đám bạn học tộc mạch của cô sẽ chỉ ngấm ngấm nói xấu cô ngày càng tồi tệ mà thôi.

Đêm khuya yên tĩnh, Viên Mãn đứng dưới lầu nhà mình, hơi lơ đãng. Cho đến lúc hai luồng ánh đèn từ xa đến gần, kéo bóng dáng vô cùng phốp pháp của cô trở nên nhỏ dài trên đường.

Xe của Trịnh Diễn Tự đã đến.

Viên Mãn lấy lại tinh thần, không lâu sau xe của Trịnh Diễn Tự đã dừng lại cách đó không xa, một bóng người quen thuộc từ trong bóng tối đi đến.

Viên Mãn nhìn đồng hồ, vừa rồi anh ta gọi điện thoại giục cô xuống lầu, nói năm phút sau sẽ đến. Quả nhiên đúng năm phút sau anh ta đã đi tới chỗ cô, không hơn không kém phút nào.

“Hôm nay lại là cái gì?” Giọng Viên Mãn không được tốt lắm, lần này là thật sự không tốt lắm.

Trịnh Diễn Tự không nói, chỉ quay lại ôm một thùng giấy từ cốp xe ra đặt xuống dưới chân cô.

Viên Mãn cúi xuống xem, không ngờ lại là nguyên một thùng phim Hàn.

“Cô xem xem còn thiếu bộ nào không?” Trịnh Diễn Tự hỏi, vẻ mặt không có gì đặc biệt, trong ánh mắt lại lấp lánh... chờ mong?

Viên Mãn dừng lại một lát rồi mới chần chừ ngồi xuống. Kì thực chính cô cũng không nhớ nổi mình đã mua bao nhiêu đĩa phim Hàn đến để ở nhà anh ta.

“Đống đĩa này... anh đi tìm mua ở đâu?” Giọng Viên Mãn có một chút kinh ngạc.

Lần trước mình đã chạy đủ năm sáu con phố mới mua đủ số đĩa này, có rất nhiều đĩa không còn thông dụng nữa, vậy mà gã ngớ ngẩn phim Hàn này lại có thể tìm được đầy đủ?

“Dễ lắm”. Anh ta lại nói hời hợt như mây mờ gió nhẹ: “A đúng rồi, còn cái này nữa...”

Trịnh Diễn Tự nói rồi đưa cho cô một hộp nhỏ.

Viên Mãn ngẩng đầu lên xem, là một hộp bàn chải đánh răng chạy điện.

Chẳng phải loại bàn chải đánh răng trước đây cô vẫn dùng sao? Nhưng thời gian trước chính cô đi mua đầu bàn chải, nhân viên siêu thị nói với cô loại này đã ngừng sản xuất cơ mà?

“Những thứ cô để ở nhà tôi, tôi đã tìm mua lại đầy đủ rồi. Cô cũng nên thực hiện lời hứa đi”.

Anh ta không hề để ý đến vẻ kinh ngạc và nghi hoặc trên mặt cô, giọng nói vẫn thế, gió nhẹ, mây mờ.

65. Chương 65: Chương 65

“Tôi...”

Cô nên trả lời thế nào? Nghe lời anh ta đến trại huấn luyện giảm béo? Thế thì có mà lộ tẩy ngay.

“Tôi...” Dứt khoát mặt dày, vênh mặt lên một bộ vô lại: “Để tôi suy nghĩ thêm đã”.

“Cò!” Trịnh Diễn Tự cau mày: “Tại sao cô lại có thể lật lọng được?”

Còn cô giáo Viên một khi đã ngụy biện là ít người sánh kịp: “Anh không biết độc quyền của phụ nữ chính là lật lọng sao?”

Trịnh Diễn Tự tức quá bật cười, người phụ nữ này quả thực ngang ngược, rõ ràng là muốn tốt cho cô ta mà cô ta lại không hề cảm kích.

Viên Mãn ôm thùng phim Hàn vất vả đứng lên, quay người bước đi. Rôm trên người cắn ngứa khó chịu, cô phải nhanh chóng về nhà tháo bỏ hết bộ đồ hóa trang đặc hiệu mới được: “Chờ tôi suy nghĩ xong sẽ trả lời anh!”

Cô nói mà không quay đầu lại, bước chân vội vã kết hợp với thân hình vạm vỡ vô hình trung tạo nên một khí trường mạnh mẽ. Một giây trước, Trịnh Diễn Tự gần như không nhìn được chạy lên tóm cổ Viên Mãn lôi đi, một giây sau lại chỉ sầm mặt đứng yên không động.

Cuối cùng có một người như vậy xuất hiện, đánh không được, mắng không xong, đuổi đi thì không nỡ, tránh mặt thì không cam lòng, gặp mặt lần nào cũng tức gần chết, không gặp lại có một chút nhớ nhung... Cảm giác này thật sự rất mâu thuẫn.

“Chờ đã!” Trịnh Diễn Tự gọi cô lại.

Viên Mãn dừng bước, quay lại, vẻ mặt tương đối khó chịu. Rôm râm thật là ngứa quá đi...

Nhưng vẻ mặt này rơi vào trong mắt Trịnh Diễn Tự lại khiến anh ta đau xót.

Trong thời gian người phụ nữ này biến mất, thấy anh ta gần như loạn hết thể trận, Chung Dĩ Mặc lại cho rằng như thế là đáng đời: “Cô ấy quen biết cậu có ba tháng thôi, sao có thể sinh ra tình cảm không đời không đổi? Cùng lắm chỉ có chút thiện cảm, vậy mà cậu từ chối người ta trước, từ chối nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, không để lại đường sống, không dây dưa dài dòng, cậu còn trông chờ cô ấy tiếp tục bám lấy cậu? Phụ nữ thực ra rất thực dụng, ai tốt với cô ấy, cô ấy sẽ tốt với người đó. Loại phụ nữ em yêu anh yêu anh yêu anh, yêu anh đến chết cũng không thôi, yêu anh đuổi cũng không đi hoàn toàn không tồn tại trên thời gian này. Có câu nói thế nào nhỉ...”

“ ... ”

“À, lúc em biết anh, anh không biết em. Lúc em thích anh, anh biết em. Lúc em yêu anh, anh thích em. Lúc em ra đi, anh yêu em... Tình cảm thường xuyên có hiện tượng không đồng bộ như vậy, nếu không trên thế giới này người người đều có đôi có cặp, làm gì còn những kẻ FA?”

Chung Dĩ Mặc cho Trịnh Diễn Tự uống một bát súp gà tâm hồn (ND: The chicken soup for the soul, thường dịch là Hạt giống tâm hồn) quá hạn đắng ngắt, vì vậy lúc này Trịnh Diễn Tự nhớ lại, khoe miệng không khỏi lộ ra một thoáng cười khổ: Cũng đúng, cô ấy sẽ không đứng ở chỗ cũ chờ anh ta quay lại, tại sao phải chờ một kẻ chậm chạp trong tình cảm như anh ta làm gì?

Trịnh Diễn Tự thu nét cười, bước đến gần: “Tôi mang lên nhà giúp cô...”

Còn chưa nói xong đã khựng lại.

Bởi vì hình như anh ta giẫm phải thứ gì đó.

Trịnh Diễn Tự cúi xuống nhìn, đó là một tấm bìa màu đỏ, một góc còn in chữ màu vàng. Viên Mãn cũng cúi xuống nhìn theo ánh mắt cô ta, lập tức đưa tay sờ túi theo phản xạ, và trong túi đương nhiên không có thứ gì.

Thấy Trịnh Diễn Tự định cúi xuống nhặt tấm thiệp cưới, Viên Mãn lập tức buông thùng các tông trong tay ra lao tới.

Nhưng vẫn không kịp.

Trịnh Diễn Tự nhặt thiệp cưới lên trước cô một bước, mở ra xem, vẻ mặt sững sờ.

Ồi... Biết thế đừng mang theo tấm thiệp cưới trên người.

Túi cô rất nông, cô không hề phát hiện thiệp cưới từ trong túi rơi ra lúc nào, nhưng để thiệp cưới trên nhà lại sợ mẫu thân đại nhân phát hiện, sau đó an ủi cô: “Con gái của mẹ đừng đau lòng, có bố mẹ ở đây rồi, con phải suy nghĩ thoáng một chút. Mất con tuyệt đối là một tổn thất của thằng đó...”

“ ... ”

“Con gái à, có chuyện gì đừng giấu trong lòng, con cứ nói với mẹ, nói ra được sẽ dễ chịu hơn”.

Tấm lòng cha mẹ đương nhiên Viên Mãn phải nhận, nhưng mẫu chốt là... Cô hoàn toàn không đau lòng chút nào! Mẫu thân đại nhân lại luôn tự ý coi cô như một cô gái bị vứt bỏ, cô có thể làm thế nào được nữa? Nói thật với mẫu thân đại nhân rằng mình hoàn toàn không đau lòng? Mẫu thân đại nhân chắc chắn sẽ

cho rằng cô đang miễn cưỡng cười vui, nước mắt chảy ngược vào tim, chắc chắn sẽ an ủi cô nhiều hơn nữa... Thôi thì dứt khoát cầm luôn cả thiệp cưới theo người.

Không ngờ lại bị Trịnh Diễn Tự nhặt được.

Trịnh Diễn Tự nhìn thiệp cưới, nhìn Viên Mãn, rồi lại nhìn thùng đĩa phim Hàn bị cô ném tung tóe dưới đất, sắc mặt gần như lập tức tối sầm.

Vì đồng đĩa phim này, trước đây suýt nữa cô trở mặt với anh ta, khi đó mỗi lời cô nói đều cho thấy rõ sự tổn thương trong lòng cô. Bây giờ vì một tấm thiệp cưới tầm thường, cô lại sẵn sàng ném bỏ hết đồng đĩa phim này.

Tạm không nói số đĩa này anh ta phải đi tìm mấy ngày mới mua được đầy đủ, cũng không nói tới chuyện anh ta còn phải lên mạng xin giúp đỡ, đăng lên mạng hết những tình tiết nhỏ nhặt anh ta có thể nhớ được, ngồi online đợi ngày qua ngày, đáp án dân mạng đưa ra không giống nhau, anh ta còn phải tải từng bộ phim về xem một lượt. Mấy ngày đó quả thực xem phim Hàn nhiều đến mức đêm không ngủ được, xem đến buồn nôn, đến bây giờ với lượng phim Hàn anh ta đã xem, có gọi anh ta là chuyên gia phim Hàn cũng không quá đáng.

Vì vậy bây giờ bị ném bỏ như giấy cũ dường như không phải đồng đĩa đó là mà tâm huyết của anh ta.

Ba tháng chung quy vẫn đánh không lại tám năm... Cho dù “tám năm” của cô ấy đã sắp cưới một phụ nữ khác.

Viên Mãn giật lại tấm thiệp cưới cất vào trong túi, giữ chặt miệng túi, không hề phát hiện vẻ khác thường của người trước mặt.

Trịnh Diễn Tự nhìn bàn tay cô giữ chặt miệng túi, bật cười một tiếng thê lương. Một tấm thiệp cưới tầm thường mà quý như bảo bối...

“Cô sẽ đi chứ?”

“...”

“...”

Hai mắt Trịnh Diễn Tự nheo lại đầy nguy hiểm, nếu cô dám tỏ ra buồn bã đau thương dù chỉ là chút xíu, anh ta cũng dám chém cô thành từng mảnh.

“Đương nhiên!” Cô giáo Viên kiêu ngạo đến mức không thể kiêu ngạo hơn được nữa.

Ánh mắt Trịnh Diễn Tự chùng lại.

“Không những phải đi mà còn phải đi thật xinh đẹp, làm cho cô dâu âm u thất sắc, làm cho chú rể hối hận vì đã mời tôi”.

Khóe miệng Trịnh Diễn Tự khê cong lên. Thế này còn tạm được.

Lúc này cô giáo Viên đang tưởng tượng đến ngày 14 tháng 2 mình rực rỡ giữa tiệc cưới làm Bác Yến méo mặt vì giận dữ. Một giây sau bộ mặt Bác Yến trong tưởng tượng lại biến thành bộ mặt lạnh lùng của Trịnh Diễn Tự, cuối cùng cô giáo Viên cũng ý thức được mình đã lỡ lời.

Cúi đầu nhìn chính mình một cái. Bụng béo đến mức cô không nhìn thấy chân mình nữa. Dáng vẻ béo chét người không đền mạng của cô bây giờ sẽ chỉ khiến chú rể hối hận đã mời cô vì sợ cô ăn quá nhiều mà thôi.

Lại ngẩng đầu lên nhìn, Trịnh Diễn Tự chỉ nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, dường như đang cố gắng tìm kiếm xem sự tự tin của cô rốt cuộc từ đâu mà đến?

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự không tìm thấy gì, lòng mảy mảy xuống: “Tôi đi cùng cô”.

Người phụ nữ này lập tức hoảng sợ nhảy dựng lên như mèo bị giẫm phải đuôi: “Không cần!”

Vừa nói xong đã thấy Trịnh Diễn Tự nheo mắt lại. Biểu hiện của mình quá khác thường, cũng khó trách anh ta lại cảm thấy ngạc nhiên. Viên Mãn giả vờ ho mấy tiếng, cố gắng làm cho chính mình tỏ ra tự nhiên một chút: “Không cần, tôi đi một mình được rồi”.

“ ... ”

“ ... ”

Ngày 14 tháng 2 năm 2015, Valentine, nhiệt độ Bắc Kinh từ âm 1 đến 10 độ C, có sương mù nhẹ. Sáng sớm Viên Mãn đã đến cửa hàng, nhiệt tình thử các loại váy áo.

Không hở lưng chính là hở chân, không hở chân chính là hở ngực, không hở ngực chính là hở xương quai xanh, không lộ xương quai xanh chính là hở eo... Tóm lại không hở là không được.

Sáng sớm đã bị cô kéo đi thử váy áo, Cao Đăng buồn ngủ ngồi trên sofa ngáp không ngừng. Thấy cô lại thay một bộ váy hở lưng từ phòng thử đồ đi ra, Cao Đăng liền giơ điện thoại lên trước mắt cô.

Viên Mãn còn tưởng anh ta muốn cho cô xem thứ gì hay ho, kết quả vừa nhìn vào màn hình điện thoại...

Dự báo thời tiết?

Cao Đăng dụi đôi mắt ngái ngủ: “Dự báo thời tiết cho biết hôm nay nhiệt độ cao nhất là 10 độ, chị mặc thế này, vạn nhất chết cóng em cũng không nhất xác giúp chị đâu”.

Không biết Viên Mãn thật sự không nghe thấy hay là hoàn toàn không thèm quan tâm, chỉ biết cô xoay một vòng trước gương rồi hài lòng quyết định: “Bộ này đi!”

Rồi đưa thẻ cho nhân viên phục vụ bên cạnh.

Một phút sau, Viên Mãn mặc bộ chiến bào được chọn lựa tỉ mỉ, run rẩy trong gió lạnh. Tốt rồi, cuối cùng cũng đẹp để lạnh người...

“Chị đây là cần đến cướp chú rể hay là cướp cô dâu?” Cao Đăng bên cạnh cười ha ha.

“Đương nhiên là...” Trước Viên Mãn một giây còn vẻ mặt dắc ý, một giây sau lại nghệt mặt ra, giữ nguyên một giây, hai giây, ba giây...

“Hắt xì!”

Chuẩn bị lâu như vậy, còn tưởng rằng cô phải tuyên bố điều gì kinh hãi người đời, không ngờ lại chỉ là hắt xì một cái...

Bị nước bọt bắn cả vào mặt, Cao Đăng im lặng lau mặt, im lặng cầm áo khoác khoác lên người vị tiểu thư đẹp để làm người ta lạnh lẽo này...

Nửa tiếng sau.

Một chiếc xe từ từ dừng lại bên ngoài địa điểm hôn lễ, cửa xe mở ra, một đôi giày cao gót đen bóng bước xuống đây tự tin.

Tất cả đã an bài xong, cô giáo Viên đi vào lấy sắc dè người.

Trời lạnh thế này, không ngờ lại tổ chức hôn lễ ngoài trời, tự cho là lãng mạn mà không biết trong lòng khách khứa đều đang chờ rửa không ngừng. Viên Mãn vừa oán thăm vừa kí tên vào sổ lưu niệm.

Từ lúc bước qua cổng vòm kết bằng hoa tươi, không phụ công sức của cô hắt xì từ này đến giờ, nơi cô đi qua, gần như là tất cả mọi người đều phải đưa mắt nhìn cô.

Đương nhiên cô giáo Viên sẽ không nghĩ rằng những người này mặc dù đều nhìn mình chăm chú nhưng trong lòng có lẽ lại đang cảm thán: Trời lạnh thế này mà ăn mặc hở hang, đúng là một kẻ ngốc nghếch!

“Hắt xì!”

Lại hắt xì một cái, Viên Mãn vội lau mũi kì thực cô cũng không thấy lạnh lắm, tại sao cứ hắt xì không ngừng?

Nghi vấn này mới xuất hiện trong đầu cô đã có một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

Viên Mãn ngẩn ra...

Không thể!

Viên Mãn quay phắt sang nhìn cho rõ.

Cô không nhìn thấy Bác Yến.

Không nhìn thấy Tống Lâm Giai.

Không ngờ cô lại nhìn thấy...

Trịnh Diễn Tự???

Trịnh Diễn Tự đi vào cổng vòm hoa tươi, ánh mắt hờ hững nhìn lướt qua khắp nơi, không giận mà vẫn uy nghiêm.

Lúc sắp bị anh ta nhìn thấy, Viên Mãn đột nhiên ngồi xuống trốn sau hai em bé, tim đập như sấm.

Vì sao anh ta lại ở đây? Vì sao?

66. Chương 66: Chương 66

Viên Mãn trốn phía sau hai em bé, tim đập như sấm. Hai em bé quay lại nhìn bà cô hành động kì lạ này, mà bà cô này còn đeo một đôi lông mi giả khoa trương, miệng đỏ chót như vừa ăn thịt trẻ con, đưa tay ra hiệu cho chúng yên lặng: “Suyt!”

Vốn chính là em bé mới được bốn năm tuổi, hai em bé lập tức kinh hãi, một cậu bé trong đó đột nhiên khóc òa.

Viên Mãn lập tức kinh ngạc trợn mắt. Nghe thấy tiếng khóc của cậu bé đó, tất cả những người xung quanh đều nhìn về phía Viên Mãn. Viên Mãn vội dang rộng hai tay định vỗ về cậu bé này, không ngờ cô bé bên cạnh thấy thế lập tức như gà mái bảo vệ gà con, vừa bảo vệ cậu bé sau lưng vừa mở hết hỏa lực với Viên Mãn: “Mụ phù thủy, mau buông ra! Buông ra! Buông ra!”

Viên Mãn: “...”

Sau khi cô bé đó được phụ huynh bế đi, Viên Mãn vẫn là Viên Mãn trước đó, chỉ có điều trên mặt có thêm ba vết móng tay, hai dấu răng, cộng thêm một dấu chân. Trẻ con bây giờ quả thực sức chiến đấu kinh người...

Viên Mãn lau son môi nhoe nhoẹt, thê thảm đứng lên, nhìn thấy vị phụ huynh bế con và lại sững sờ.

“Viên Mãn???”

Vị phụ huynh đó hiển nhiên còn kinh ngạc hơn cả Viên Mãn.

Vị phụ huynh này, cha của cô bé đó, chính là lớp trưởng lớp cấp ba của Viên Mãn.

“Đúng là bạn rồi!” Lớp trưởng cũ quan sát Viên Mãn từ trên xuống dưới: “Viên Mãn, đúng là bạn thật! Tại sao bạn lại gầy như ma đối thế này?”

Này này... Cậu có thể nói nhỏ một chút không? Viên Mãn vừa lúng túng cười qua quýt vừa sợ hãi liếc Trịnh Diễn Tự xa xa. Giọng lớp trưởng cũ thật sự quá to, Trịnh Diễn Tự cau mày nhìn về phía cô.

Viên Mãn vội rụt cổ lại, định trốn ra phía sau lớp trưởng. Nhưng cô đi giày cao gót vào cao đến mét tám, lớp trưởng cao có mét bảy làm sao che được? Thấy Trịnh Diễn Tự bắt đầu đi về phía này, Viên Mãn vội cúi xuống giả vờ chơi với cô bé đó, tránh ánh mắt chính xác như radar của Trịnh Diễn Tự: “Lớp trưởng, con gái cậu đã lớn thế này rồi cơ à?”

Lớp trưởng bế con gái: “Tôi có quan hệ tốt với Bác Yến mà, cậu ấy nhờ tôi dẫn con gái đến cầm hoa cưới giúp cậu ấy”.

Quan hệ quá tốt ấy chứ. Năm ngoái đi họp lớp, cậu và Bác Yến còn nói xấu tôi trong nhà vệ sinh mà... Tuy nghĩ bụng như vậy nhưng ngoài mặt Viên Mãn vẫn giữ nụ cười, biết làm sao được, ai bảo cô phải tránh Trịnh Diễn Tự chứ? Đành phải đưa tay bẹo má cô bé đó: “Cháu tên là gì?”

Cô bé đâu thích bị bẹo má, lập tức vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay cha mình nhảy xuống đất chạy đi: “Mụ phù thủy, buông tôi ra! Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

Lớp trưởng đỡ khóc đỡ cười: “Ăn nói cho đàng hoàng, gọi là cô Viên!”

Cô bé lại không chịu nghe lời cha mình: “Mụ phù thủy! Mụ phù thủy! Mụ phù thủy!”

Nhưng mụ phù thủy này đánh không đi, mắng cũng không đi, cuối cùng cô bé đành phải từ bỏ chống cự, để mặc cho mụ phù thủy này cấu véo.

Còn Trịnh Diễn Tự cách đó không xa chợt dừng bước. Vừa rồi anh ta loáng thoáng nghe thấy có người gọi tên Viên Mãn, nhưng bây giờ tìm tới đây lại chỉ nhìn thấy hình ảnh một nhà ba người vui vẻ đầm ấm.

Xem ra là mình nghe nhầm rồi...

Thực ra anh ta xuất hiện tại đây vốn là chuyện hết sức gượng ép. Bác Yến tuy là nhân viên của anh ta nhưng cấp bậc chênh lệch quá lớn, Bác Yến sẽ không vượt cấp mời anh ta, anh ta cũng sẽ không đến tham dự hôn lễ của một nhân viên quen.

Kể ra cũng khéo, mấy ngày trước Trịnh Diễn Tự và trưởng bộ phận di động hẹn gặp nhau dưới đại sảnh công ty để cùng đi gặp nhà phân phối. Không ngờ anh ta đi tới đại sảnh công ty lại gặp ngay Bác Yến. Bác Yến đến đưa thiệp mời cho trưởng phòng, cũng chính là lãnh đạo trực tiếp của hắn.

Từ khi cạo trọc đầu đến giờ, dường như tóc Bác Yến không mọc ra nữa, lúc nào đầu cũng vẫn trọc lóc. Khi đó Trịnh Diễn Tự đứng ở cuối gió, đương nhiên nghe rõ đoạn đối thoại giữa Bác Yến và trưởng phòng di động.

“Nghe nói anh họp xong sẽ ra sân bay đi công tác luôn, cho nên em vội mang thiệp cưới đến cho anh”.

Quan hệ giữa Bác Yến và trưởng phòng luôn luôn không tồi. Bác Yến là một thanh niên biết quan sát sắc mặt người khác, lại có một chút tài năng, trưởng phòng cũng rất khách sáo với hắn: “Bao giờ cậu cưới?”

“14 tháng 2”.

“Ngày đẹp! Được, tôi sẽ cố gắng về sớm tham dự...”

Bác Yến khúm na khúm núm đưa thiệp mời, trưởng phòng đang định nhận lấy, duỗi mắt lại thoáng nhìn thấy một bóng dáng không thể xem nhẹ.

Bóng người đó mang theo khí thế ép người từ từ tới gần. Trưởng phòng không thể không quay sang nhìn: “Tổng giám đốc Trịnh?”

Bác Yến nhìn theo, sửng sốt, cũng chào một tiếng: “Tổng giám đốc Trịnh?”

Trịnh Diễn Tự khẽ gật đầu xem như chào hỏi, sau đó nhướn mày nhìn thiệp cưới trên tay Bác Yến, đã biết rõ mà vẫn còn hỏi: “Đây là...”

Hỏi làm gì? Rõ ràng trong lòng kiêng kỵ, Bác Yến vội vàng chống đỡ: “À... Ngày 14 tháng 2 tôi kết hôn, đến đưa thiệp mời cho...”

Vừa định nói đưa thiệp mời cho trưởng phòng, Trịnh Diễn Tự lại ung dung tiếp lời: “Cảm ơn”.

Khi đó về mặt Bác Yến có thể nói là cực kì ảm ức: Có ai nói là đưa cho ông mà ông cảm ơn tôi? Ông... ông... ông cảm ơn cái gì?

Nhưng ông chủ cảm ơn rồi, hắn có thể không mời sao?

Về mặt hết sức tế nhị, nhưng trưởng phòng không hổ là người từng trải giang hồ, sau khi liếc Bác Yến đang há hốc mồm một cái liền lập tức cười tươi: “Bác Yến, cậu cũng đừng đứng đấy nữa, mang thiệp mời đến văn phòng của tổng giám đốc Trịnh đi”.

Thế là buổi chiều cùng ngày lúc trở lại văn phòng, Trịnh Diễn Tự đã thấy một tấm thiệp cưới nằm lẳng lẳng trên bàn làm việc của anh ta.

“Kính mời Trịnh tiên sinh. Ngày 14 tháng 2 dương lịch năm 2015 (thứ bảy), Bác Yến và Tổng Lâm Giai cử hành nghi lễ kết hôn, tiệc cưới tổ chức tại...”

Tổng giám đốc Trịnh luôn luôn kiêu ngạo đã dùng một thủ đoạn mất tư cách như vậy để nhận được tấm thiệp cưới này.

Còn vì sao anh ta lại coi thường nguyên tắc của chính mình...

Chẳng phải là vì cô nàng mập mạp đó hay sao?

Lòng tự trọng rất cao, sợ người khác chê cười, lại sống chết không chịu giảm béo. Trên đời chỉ có một mình Viên Mãn quái gở như vậy.

Nếu anh ta không đến, lấy ai làm hậu thuẫn cho cô?

Nhưng hiển nhiên Trịnh Diễn Tự đã tính sai, khu vực tổ chức tiệc cưới của Bác Yến không hề quá rộng, một vòng trong thêm một vòng ngoài, làm gì có bóng dáng gần một tạ nào?

Chẳng lẽ cuối cùng cô giáo Viên hại nhụt chí không đến? Chuyện này cũng hợp với tính tình nhát chột của cô giáo Viên...

Bên này, cô giáo Viên lại không nhận được hắt xì một cái.

Viên Mãn xoa mũi, liếc nhìn Trịnh Diễn Tự. Anh ta đã đi. Viên Mãn thở phào nhẹ nhõm, vội trả cô bé cá tính đó lại cho lớp trưởng: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát, có gì trò chuyện sau”.

Cô phải tìm một chỗ trốn đi, sau đó tìm lí do điều Trịnh Diễn Tự đi nơi khác. Hôm nay mục đích cô đến là làm Bác Yến ối chết, làm Tổng Lâm Giai tức chết. Nếu trước đó lại bị Trịnh Diễn Tự bắt được thì người hôm nay chết thẳng cẳng sẽ không phải Bác Yến và Tổng Lâm Giai mà là cô, Viên Mãn...

Nói xong không đợi lớp trưởng phản ứng lại, Viên Mãn đã chuồn nhanh như chớp.

Nếu không Trịnh Diễn Tự bắt gặp thì làm thế nào?

Một mình lớp trưởng ở lại chỗ cũ bế con, đưa mắt nhìn bóng dáng vội vã đó. Tặc tặc, chân dài thật. Tặc tặc, eo thon thật. Tặc tặc... Bác Yến ơi là Bác Yến, cậu có thấy cô ấy cũng dừng hủy hôn...

Lớp trưởng đang bận tặc tặc đủ kiểu, đột nhiên bị con gái cắt ngang: “Bố! Bố còn nhìn mụ phù thủy đó nữa là con sẽ mách mẹ!”

Lớp trưởng kinh hãi, vội thu ánh mắt lại.

Con gái nhà mình đúng là mắt lửa người vàng.

“Cô ấy là bạn học của bố, mẹ con cũng biết. Cô ấy tên là Viên Mãn, lát nữa gặp lại phải gọi là cô Viên, đừng có mở mồm là mụ phù thủy nữa”.

Cô bé lại không nể mặt cha mình, lập tức lắc đầu lí luận: “Mẹ nói rồi, tất cả những người đàn ông thích nhìn, phụ nữ khinh bỉ đều là phù thủy!”

Quả nhiên nhìn khắp xung quanh, tất cả khách khứa có đôi có cặp xuất hiện, vẻ mặt của những người đàn ông đều nhất trí: Chăm chú nhìn mụ phù thủy đó. Vẻ mặt những người phụ nữ bên cạnh lại không hề giống nhau, có người nhếch miệng, có người lườm nguýt, có người trợn mắt nhìn đàn ông nhà mình...

Trước tình hình này, lớp trưởng không thể cãi được gì nữa, đang định ho một tiếng bỏ qua đề tài này thì lại bị một âm thanh trầm thấp cắt ngang.

“Xin hỏi...”

Lớp trưởng quay sang nhìn, cảm thấy ánh nắng trước mặt mình bị che hết.

“Viên Mãn mà anh nói là Viên Mãn người rất cao, rất béo đúng không?” Người đột nhiên xuất hiện che nắng cho anh ta tiếp tục hỏi.

Lớp trưởng sững sốt, neho mắt lại ngẩng đầu lên - biết làm sao được, người đàn ông này cao hơn anh ta một cái đầu mà - ngược chiều ánh sáng quan sát người đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Lại cảm thấy nhìn hơi quen mắt.

Lớp trưởng sờ sờ cằm: “A, tôi nhớ ra rồi, năm ngoái anh cùng Viên Mãn tham gia họp lớp đúng không? Họ... Họ...”

Lớp trưởng cố nhớ xem anh ta họ gì, Trịnh Diễn Tự sốt ruột đành phải nhắc nhở: “Trịnh”.

“Đúng đúng đúng, Trịnh tiên sinh, thì ra anh và Viên Mãn cùng nhau đến à?”

Trịnh Diễn Tự không trả lời, chỉ có hai mắt sáng lên. Xem ra người phụ nữ đó có đến.

Lớp trưởng lại nói: “Cô ấy vừa vào nhà vệ sinh rồi”.

Trịnh Diễn Tự không trả lời, chỉ có hai mắt căng thẳng. Xem ra người phụ nữ đó lại hèn nhát trốn đi rồi.

Lúc này Viên Mãn đang sốt ruột đi đi lại lại trước bồn rửa tay. Nên làm thế nào đuổi Trịnh Diễn Tự đi? Đây là vấn đề khó khăn vắt ngang trong đầu Viên Mãn.

Giải quyết được vấn đề khó này, cô mới có thể rảnh tay thi triển quyền cước...

Đúng rồi! Cô có thể nhờ Cao Đăng giúp đỡ!

Cao Đăng là cao thủ phá đám. Nghe chính Cao Đăng nói, thời gian trước gã đã liên tiếp phá đám mấy vụ hẹn hò của Trần Trình, nhưng không những không làm hỏng quan hệ với Trần Trình mà ngược lại bây giờ ngay cả mẹ của Trần Trình cũng coi Cao Đăng như con rể tương lai, giúp đỡ hết mình...

Đúng! Quyết định thế đi!

Động não không bằng động thủ, Viên Mãn lập tức lấy điện thoại ra, dám bấm nút gọi điện thoại cho Cao Đăng, nhưng lúc này...

“Cộc cộc cộc...”

Có người gõ cửa.

Tiếng gõ cửa dừng lại, điện thoại trong tay Viên Mãn cũng đã kết nối.

Viên Mãn chỉ có thể tạm thời ổng nghe điện thoại, hô một câu với người ngoài cửa: “Có người!”

Sau đó đưa điện thoại lên bên tai, đang định lên tiếng cầu cứu Cao Đăng kên kia điện thoại, nhưng lúc này ngoài cửa nhà vệ sinh lại vang lên một giọng nói hết sức quen thuộc đối với Viên Mãn.

“Là tôi, Trịnh Diễn Tự”.

Năm chữ vô cùng đơn giản, đầu tiên là nhẹ nhàng truyền vào tai Viên Mãn, ngay sau đó lại biến thành tiếng nổ long trời lở đất, biến thành sóng to gió lớn vỗ Viên Mãn bay lên trên bờ cát.

“Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!” Viên Mãn không khỏi kêu lên mấy tiếng kinh hãi.

Bên kia, Cao Đăng vừa nghe điện thoại đã bị mắng tới tấp, đương nhiên tức giận: “Viên đầu to, giữa ban ngày ban mặt, chị định rửa ai chết đấy?”

67. Chương 67

Bên kia, Cao Đăng vừa nghe điện thoại đã bị mắng tới tấp, đương nhiên tức giận: “Viên đầu to, giữa ban ngày ban mặt, chị định rửa ai chết đấy?”

Viên Mãn đâu có thời gian trả lời Cao Đăng? Chỉ run rẩy hỏi người ngoài cửa: “Trịnh... Trịnh Diễn Tự?”

Cao Đăng bên kia điện thoại lại tưởng đây là cô đang trả lời câu hỏi của gã, lập tức chết sững: “Viên đầu to, chị càng ngày càng quá quắt rồi đấy...”

Quá quắt thì đã làm sao? Sao có thể ngăn cản được thế lực tà ác đang ở ngoài cửa nhà vệ sinh lúc này?

Vốn trong lòng Viên Mãn đã rối như tơ vò, ngoài cửa lại đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Cộc cộc cộc!” Ba tiếng, âm thanh như đập thẳng vào ngực cô giáo Viên. Có một nháy mắt, cô giáo Viên đã định nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ, nhưng một giây sau cô đã ép được chính mình tỉnh táo, phải tỉnh táo!

Bước đầu tiên, sắp xếp lại các suy nghĩ hỗn độn trong đầu.

Bước thứ hai, nhanh chóng đầu óc vận động, tìm kiếm phương pháp giải quyết.

Bước thứ ba, đọc một số điện thoại di động dài dằng dặc cho Cao Đăng bên kia điện thoại: “186xxxxxx...”

Cao Đăng nghe mà không hiểu ra sao: “Cái gì?”

Giọng Viên Mãn rất nhỏ, rất tỉnh táo: “Đây là số điện thoại di động của chuyên gia trang điểm đặc hiệu, nói với cô ta là giang hồ cần cấp cứu, bảo cô ta mang hết đồ nghề đến! Lập tức! Ngay lập tức!”

Quả nhiên là bạn thân rất ăn ý với nhau, Cao Đăng chỉ mất thời gian ba giây để phản ứng rồi đáp: “Đã hiểu”.

Viên Mãn dừng điện thoại, tiếp theo nên làm thế nào?

Hai chữ: Câu giờ!

Năm phút sau, cuối cùng Trịnh Diễm Tự đã hết kiên nhẫn, giọng nói lộ rõ vẻ tức giận kìm nén, cách một cánh cửa mà Viên Mãn vẫn có thể nhận thấy được: “Cô làm gì mà còn không ra?”

Nhưng bất kể Trịnh Diễm Tự sốt ruột thế nào, Viên Mãn vẫn khí độ ung dung: “Táo bón”.

Mười phút sau, Trịnh Diễm Tự không thể đợi thêm được nữa: “Còn phải bao lâu nữa?”

“Đau bụng”.

“Tóm lại là cô táo bón hay là đau bụng?”

Đăng nào anh ta cũng không nhìn thấy mặt cô, cô giáo Viên chột dạ le lưỡi, mạnh dạn bịa đặt: “Vừa rồi táo bón, bây giờ đau bụng”.

Đúng lúc này điện thoại di động của Viên Mãn rung lên. Cô cúi xuống xem, là điện thoại Cao Đăng gọi tới. Viên Mãn vội nghe máy.

“Bọn em đến vườn hoa rồi, vị trí cụ thể của chị ở đâu?”

Viên Mãn vội đi đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Cao Đăng đeo hộp trang điểm, dẫn chuyên gia trang điểm đi loanh quanh trên bãi cỏ.

Viên Mãn ra sức vẫy tay: “Chị ở hướng ba giờ!” (ND: Hướng nhìn thẳng của một người là 12 giờ, hướng ba giờ là hướng bên phải vuông góc với hướng nhìn)

Nói xong đã thấy Cao Đăng ngẩng đầu lên nhìn, hai người bắt được sóng nhau.

Năm phút sau, chuyên gia trang điểm và Cao Đăng bắc thang trèo vào nhà vệ sinh. Bạn thân gặp bạn thân, nước mắt lưng tròng. Viên Mãn chỉ muốn khóc rống ôm chặt lấy hai người mới đến.

Thấy dáng vẻ sốt ruột giậm chân của Viên Mãn, chuyên gia trang điểm vẫn phải chán nản hắt nước lạnh: “Cô có biết hóa trang đặc hiệu ít nhất phải mất một tiếng...”

Một tiếng??? Cô thì không ngại, nhưng Trịnh Diễm Tự ngoài cửa... sợ rằng sẽ nổi giận đập cửa xông vào mất...

“Không được không được, nhiều nhất nửa tiếng, chị cố gắng đơn giản hoá các bước, em xin chị đấy...”

Chuyên gia trang điểm lộ vẻ khó xử, cắn răng nhìn Viên Mãn. Viên Mãn chấp tay làm nũng, tháng này số lần gặp Viên Mãn còn nhiều hơn gặp các diễn viên đóng phim, chuyên gia trang điểm cũng xem như khá thân thiết với Viên Mãn rồi, cuối cùng cũng phải nhượng bộ: “Vây tôi cố gắng xem sao”.

Kế tiếp chính là...

Thời khắc chứng kiến kì tích...

Cao Đăng đứng bên cạnh không dám thở mạnh, hai mắt trợn trừng trừng nhìn chuyên gia trang điểm đắp đắp nặn nặn một thứ chết dẻo giống như silicon lên mặt Viên Mãn.

Nếu không có Trịnh Diễm Tự đột nhiên lên tiếng, Cao Đăng cũng quên mất ngoài cửa còn có một người: “Rốt cuộc cô đã xong chưa?”

Cả khuôn mặt Viên Mãn hoàn toàn không thể hoạt động, đừng nói đến chuyện lên tiếng trả lời Trịnh Diễm Tự. Cao Đăng đành phải giả giọng trả lời thay Viên Mãn: “Sắp rồi sắp rồi...”

Tiếng nói vừa dứt, Trịnh Diễm Tự ngoài cửa nhướng mày. Cô nàng Viên Mãn này đau bụng đến lạc cả giọng, vậy mà anh ta còn nhẫn tâm giục cô ra ngoài?

Chỉ có thể cố gắng bình tĩnh, tiếp tục chờ đợi.

Không ngờ vừa rồi anh ta giục thế nào cũng không có người đi ra, bây giờ bình tĩnh chờ đợi, cửa nhà vệ sinh lại kết một tiếng mở ra.

Viên Mãn hết sức thận trọng thò đầu ra, cười áy náy với anh ta, bộ mặt đầy thịt nhả lại: “Đợi lâu không...”

Trịnh Diễm Tự nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, lông mày không nhện được cau lại.

Hôm nay đến dự đám cưới còn tưởng rằng cô sẽ trang điểm cẩn thận. Du béo cũng phải béo như nhà giàu mới phát chứ không phải như một đầu bếp. Không ngờ cô lại để mặt mộc, trang phục trên người hết sức bình thường, ngang nhiên đi dự đám cưới bạn trai cũ.

“Cô... khẳng định cô tới để tham dự hôn lễ của bạn trai cũ đấy chứ?”

Bắt cô đi gặp Bác Yến, đi gặp Tổng Lâm Giai với hình dạng bây giờ? Viên Mãn vội vàng xua tay: “Không dự nữa, không dự nữa, chúng ta về thôi...”

Vốn định dùng sắc đẹp ép chết Bác Yến và Tổng Lâm Giai, nhưng cô còn chưa kịp biểu diễn đã bị sét đánh rồi, nghĩ đi nghĩ lại chuồn vẫn là thượng sách.

Bên này Viên Mãn kéo Trịnh Diễm Tự đi, đi qua hành lang, qua cầu thang, qua khách khứa, đi thẳng đến cổng vòm kết bằng hoa tươi...

Bên kia, đột nhiên có một giọng nói nghi hoặc vang lên...

“Viên Mãn???”

Viên Mãn vô thức quay đầu lại nhìn và chết đứng tại trận.

Đầu tiên là một câu hỏi hiện lên trong đầu cô: Cô đã biến thành thế này mà Bác Yến còn nhận ra cô được sao?

Tiếp theo là một câu khẳng định xuất hiện trong đầu: Trời gây nghiệp chướng còn tha thứ được. Người tự gây nghiệp chướng không thể tha thứ...

Cuối cùng là một câu cảm thán hiện lên trong đầu: Trời hại ta rồi!

Chỉ vì bên cạnh Bác Yến là một Tổng Lâm Giai xinh đẹp rực rỡ.

Viên Mãn bộ mặt đầy thịt, Tổng Lâm Giai trang điểm xinh đẹp. Viên Mãn áo quần nhếch nhác, Tổng Lâm Giai một thân lụa trắng...

Bác Yến kinh ngạc đến mức sắp sửa rơi cằm, còn Tổng Lâm Giai thì... đã kinh ngạc rơi mất cằm rồi.

Đôi vợ chồng mới cưới này kinh ngạc đến mức quên cả hôn lễ sắp bắt đầu, thậm chí ngay cả tiếng nhạc chào đón vang lên cũng hoàn toàn không nghe thấy, chỉ đứng sững sờ trước mặt Viên Mãn, đứng đủ một phút.

Cuối cùng Bác Yến lên tiếng: “Tại sao em...”

“ ... ”

“ ... ”

Môi Bác Yến gần như run rẩy: “Béo như vậy?”

Khi đó Viên Mãn chỉ muốn kiểm khe nứt nào chui xuống đất. Đáng tiếc là dưới đất không có khe nào.

Nếu có một cơn gió thổi đến cũng tốt, thổi cô bay đi luôn thể. Đáng tiếc cô quá nặng.

Trong lúc Viên Mãn tìm khe không thấy khe, chờ gió không thấy gió, một đôi tay dịu dàng nhưng lại không cho người khác từ chối đã gạt Viên Mãn ra phía sau.

Viên Mãn không ngẩng đầu lên.

Cô chỉ nghe thấy Trịnh Diễn Tự nói: “Chúc hai người hạnh phúc”.

Trả lời Trịnh Diễn Tự là một tiếng cười lạnh của Tống Lâm Giai.

Cười lạnh cái quái gì? Có tin bà lột silicon trên mặt ra hù chết mày không? Đương nhiên Viên Mãn chỉ dám nghĩ như vậy.

Trước khi tất cả trở nên hỗn loạn, tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn đóng giả rùa đen rụt đầu.

Tiếng cười lạnh của Tống Lâm Giai cũng không phải không có lí: “Cũng chỉ có anh mới coi cô ta là bảo bối”.

Trịnh Diễn Tự lại không bị chọc giận, vẫn tươi cười đáp lại: “Đúng vậy, có tôi coi cô ấy là bảo bối là đủ rồi”.

Lần này Tống Lâm Giai không cười lạnh nữa mà thầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Mất anh mù à?”

Câu hỏi này Viên Mãn cũng cảm thấy quen tai. Dường như rất lâu trước, Tống Lâm Giai cũng từng hỏi Trịnh Diễn Tự câu này. Còn khi đó Trịnh Diễn Tự trả lời thế nào, nói thật Viên Mãn quên rồi.

Nhưng hiển nhiên Tống Lâm Giai vẫn nhớ câu trả lời đó, câu trả lời khiến cô ta cảm thấy nhục nhã đó, cho nên cô ta hoàn toàn không cho Trịnh Diễn Tự cơ hội trả lời, vội vã nói tiếp: “Trên thế giới có rất nhiều phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, sao anh nhất quyết phải tìm cô ta?”

“Tống Lâm Giai!” Bác Yến gần như quát lên, định ngắt lời Tống Lâm Giai. Có lẽ hẳn cũng cảm thấy khó xử, người nào sáng mắt đều có thể thấy vợ mình hơn Viên Mãn mấy ngàn mấy vạn lần, vậy mà Tống Lâm Giai vẫn còn phải tìm niềm vui miệng lưỡi, thật là mất mặt.

So sánh với Bác Yến nghiêm nghị, Trịnh Diễn Tự lại cười rất thoải mái.

“Anh không nhìn được à?”

“Không sai, tôi bị mù, tôi chỉ cần có cô ấy là đủ rồi. Mà trên thế giới này kiểu gì cũng sẽ xuất hiện phụ nữ xinh đẹp hơn cô, trẻ tuổi hơn cô. Bác tiên sinh, anh không mù, cho nên sau này mong anh phải hết sức chú ý, đừng để vuột mất những cô gái xinh đẹp hơn, trẻ tuổi hơn, đương nhiên cũng lương thiện hơn quý phu nhân”.

Tốt! Viên Mãn gần như phải vỗ tay khen ngợi trình độ nguy biến xuất sắc của Trịnh Diễn Tự, nhưng xung quanh đang rất yên tĩnh, cô tiếp tục ngậm miệng là hơn.

Tống Lâm Giai rất tức giận, đang định tiếp tục vặn hỏi nhưng Bác Yến đã không nhìn được nữa, đưa tay kéo Tống Lâm Giai đi: “Đừng cãi vã nữa. Hôn lễ bắt đầu rồi”.

Bác Yến ngẩng đầu ra hiệu, Tống Lâm Giai nhìn lên theo, phù dâu và phù rể đã đứng trên cầu thang, người nào cũng nghiêm mặt không dám lên tiếng.

Đương nhiên Viên Mãn cũng ngẩng đầu nhìn theo, lại sợ hãi vội cúi đầu. Không ngờ có nhiều người đứng xem như vậy, sao vừa rồi cô không hề phát hiện...

Tổng Lâm Giai nuốt giận: “Đi!”

Nói rồi xách tà váy đi qua, va cả vào vai Viên Mãn.

Bác Yến và đám phù dâu phù rể vội đuổi theo.

Viên Mãn quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn sau lưng cũng thấy Tổng Lâm Giai đang hỏn hển tức giận. Cô vừa định vội theo một câu: Sao thế? Không cãi lại thì chạy à?

Nhưng trước khi mở miệng, cô lại chết sững.

Chết tiệt! Tầng nhựa trên mặt lỏng ra rồi.

Lời cảnh cáo của chuyên gia trang điểm còn văng vẳng bên tai: “Thời gian quá ngắn, nhựa dính không đủ chắc, cô nhất định không được cử động mạnh, nếu không nhựa sẽ tuột mất...”

Thấy Viên Mãn đột nhiên sững lại, Trịnh Diễn Tự vừa lo lắng vừa thắc mắc: “Cô làm sao vậy?”

Viên Mãn ngược mắt nhìn anh ta. Cô chỉ di chuyển con người mà thôi, không phải là cử động mạnh đúng không? Tại sao lại thấy tầng nhựa trên mặt lỏng ra thêm một ít?

Viên Mãn đưa tay ôm mặt: “Tôi... tôi về trước đây...”

Còn chưa nói xong đã cảm đầu chạy đi.

“Này?” Trịnh Diễn Tự hoàn toàn không kịp giữ cô lại.

Cô ấy... sẽ không nghĩ quẩn đấy chứ?

Trịnh Diễn Tự căng thẳng, lập tức đuổi theo.

Người phụ nữ này quả nhiên là một cô nàng mập mạp nhanh nhẹn. Trịnh Diễn Tự đuổi theo một đoạn mà không đuổi kịp. Chứ sao nữa, cô giáo Viên đã dùng hết sức bình sinh, quả thực chạy nhanh như bay, cố gắng chặn được một chiếc taxi trước khi tầng nhựa trên mặt hoàn toàn rơi xuống.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, vừa nhìn thấy làn xe trước mặt chạy đến một chiếc xe, Viên Mãn định chạy tới bắt xe mới thấy rõ đó không phải là taxi nên đành lui về. Đáng chết là lúc này tầng nhựa trên đùi lại rời ra tuột xuống đất, Viên Mãn nhất thời không tránh kịp, chân giẫm lên tầng nhựa đó, lập tức mất thăng bằng...

Tình cảnh này diễn ra trước mắt, Trịnh Diễn Tự chạy phía sau lập tức trợn mắt: Người phụ nữ này trở nên yếu đuối như vậy từ bao giờ? Bị Tổng Lâm Giai chế nhạo vài câu đã lao đầu vào xe tự tử rồi?

“Viên Mãn!”

Trịnh Diễn Tự vội lao tới nhưng đã quá muộn. Thân hình khổng lồ của Viên Mãn bị chiếc xe đó đâm thẳng vào người, chưa đến mức bị đánh bay nhưng cũng ngã văng ra hơn một mét.

Khi đó Trịnh Diễn Tự cảm thấy một luồng máu lạnh chạy thẳng đến tứ chi, toàn thân đều lạnh buốt.

Anh ta vội chạy như điên tới đỡ Viên Mãn lên.

“Viên Mãn? Viên Mãn?”

Bất kể Trịnh Diễn Tự gọi thế nào, Viên Mãn cũng không phản ứng gì.

Trịnh Diễn Tự sốt ruột quan sát Viên Mãn từ đầu đến chân, bây giờ chỉ có thể nhìn thấy đầu gối cô bị rách da, chảy một chút máu. Chỉ có vết thương nhẹ này mà sao gọi thế nào cũng không tỉnh lại? Chẳng lẽ bị thương nội tạng?

“Viên Mãn?”

Trịnh Diễn Tự định vỗ má đánh thức Viên Mãn, lúc này mới phát hiện tay cô vẫn che trên mặt. Trong tình thế cấp bách, Trịnh Diễn Tự cũng không nghĩ nhiều, đưa tay cố gắng kéo tay cô ra.

Anh ta muốn kéo tay cô ra khỏi mặt? No!!! Toàn thân Viên Mãn vẫn không động, chỉ có cổ tay im lặng gồng lên.

Đương nhiên lúc này Trịnh Diễn Tự cũng cảm nhận được rõ ràng có một sức mạnh đang liều chết chống cự, không cho anh ta kéo tay Viên Mãn ra khỏi mặt cô.

Trịnh Diễn Tự cau mày.

Cuối cùng phát hiện có chuyện không ổn.

Kết quả là một cuộc kéo co bắt đầu!

Sau ba hiệp đấu...

Cuối cùng Trịnh Diễn Tự thành công kéo tay Viên Mãn ra.

Cuối cùng Viên Mãn nổi giận ngồi dậy: “Anh không thể để tôi im lặng giả chết một lát à?”

Trịnh Diễn Tự khiếp sợ nhìn cảnh tượng không thua gì mượn xác hoàn hồn trước mắt. Một giây, hai giây, ba giây, cuối cùng bàng hoàng tỉnh ngộ: “Cô đang sống yên ổn, tự nhiên giả chết làm gì?”

“ ... ”

“ ... ”

Trả lời Trịnh Diễn Tự không phải Viên Mãn, mà là cảnh tượng...

Không còn bàn tay Viên Mãn giữ lại, tảng nhựa trên mặt cô từ từ trượt xuống, cuối cùng lộ ra một nửa bộ mặt thật của cô, còn nửa bên kia vẫn đắp một lớp nhựa mềm...

Ôi... Viên Mãn thầm thở dài trong lòng.

Nói thật, khi đồ hóa trang rơi mất, cô giáo Viên cũng cảm thấy thanh thản hơn nhiều. Không như vừa rồi mỗi một giây đều căng thẳng.

Trịnh Diễn Tự trước mặt cô lại ngẩn ra.

Ngẩn ra, ngẩn ra, rồi hai mắt trợn ngược.

Ngất xỉu.

68. Chương 68: Chương 68

Còn lúc này trong nhà vệ sinh, Cao Đăng vất vả giúp chuyên gia trang điểm dọn dẹp sạch sẽ đồng phế liệu bữa bộn dưới đất, mồ hôi như tắm. Gã nới cổ áo sơ mi, thở phào một hơi, còn chưa kịp lau mồ hôi thì điện thoại di động đã vang lên.

Nhìn thấy ba chữ “Viên đầu to” trên màn hình gọi đến, Cao Đăng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó là cau mày.

Gã có thể không nghe sao?

Do dự một lát mới nghe máy, quả nhiên lúc này đối tác tôi gọi đến tuyệt đối không có chuyện tốt.

“Mau tới hỗ trợ! Mau tới mau tới!”

Viên Mãn bên kia điện thoại kêu lên như cháy nhà, Cao Đăng đành phải gạt đầu với chuyên gia trang điểm xem như tạm biệt, kéo cửa nhà vệ sinh bước thẳng ra ngoài.

Không ngờ vừa mở cửa ra ngoài đã đụng ngay phải một phụ nữ đã lớn tuổi.

Thấy một người đàn ông cao to từ trong nhà vệ sinh nữ hùng hổ đi ra, người phụ nữ này hết sức sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn lại biển hiệu phía trên cửa. Nhà vệ sinh nữ, không sai mà.

Đối mặt với ánh mắt sợ hãi của người phụ nữ này, Cao Đăng cũng hết sức sửng sốt.

Trong 0,01 giây đó, Cao Đăng cho rằng đây chính là thời khắc tồi tệ nhất của gã trong ngày hôm nay. Nhưng 0,01 giây sau, Cao Đăng đã quyết định rút lại kết luận vừa rồi.

Bởi vì đúng lúc này chuyên gia trang điểm cũng đi ra theo: “Cao tiên sinh, chi phí lần này anh cứ chuyển vào tài khoản của tôi là được...”

Sắc mặt người phụ nữ trước mặt Cao Đăng trở nên trắng bệch, hết nhìn chuyên gia trang điểm lại nhìn gã Cao Đăng quần áo xộc xệch, lập tức bàng hoàng tỉnh ngộ, cũng lập tức... trong mắt hiện lên hai chữ: Biến thái.

“Khoan đã...” Có thể cho gã giải thích một chút không?

Nhưng vừa thấy gã lên tiếng, người phụ nữ trung niên này đã nhảy dựng lên nửa mét như mèo bị giẫm phải đuôi, sau đó vội vã chạy mất dạng. Nhìn theo bóng lưng người phụ nữ đó, Cao Đăng khóc không ra nước mắt, cảm thấy anh danh một đời của gã đã trôi theo dòng nước...

Trịnh Diễn Tự tỉnh lại trong bệnh viện.

Anh ta nằm trên giường bệnh, trợn mắt nhìn trần nhà. Cách bài trí xung quanh và mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện lọt vào mũi đều nhắc nhở anh ta đây là đâu.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là ban ngày, rèm cửa sổ kéo ra nhưng không hề sáng ngời. Sương mù đầu mùa xuân cũng giống như đầu óc anh ta lúc này, âm u khiến người ta không tìm ra được manh mối.

Anh ta nhắm mắt lại, tự tìm cho mình một không gian tối tăm để thuận tiện sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

Tại địa điểm tổ chức hôn lễ, Viên Mãn bị sỉ nhục, nghĩ quần chạy đi, lao vào ô tô. Anh ta ngăn cản không kịp, lại sợ máu từ nhỏ, dựa vào ý chí mạnh mẽ chống lại cảm giác mê muội, đang chuẩn bị tiếp tục cứu chữa thì Viên Mãn tỉnh lại.

Sau đó, trước mặt anh ta, nửa bên mặt Viên Mãn rơi xuống...

Anh ta vốn đã thấy máu là ngất, lại trợn mắt nhìn người phụ nữ này rơi mất nửa bên mặt, thoáng cái đã không cầm cự được, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu.

Sau đó anh ta đến chỗ này...

Một tiếng mở cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Trịnh Diễn Tự.

Anh ta đang định mở mắt ra lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Rốt cuộc bao giờ anh ta có thể tỉnh lại?”

Là giọng nói của Viên Mãn.

Rất khỏe mạnh, không hề có gì khác thường, hoàn toàn không giống như là vừa bị đụng xe.

Trịnh Diễn Tự nhú mày, cơ quanh mắt thả lỏng ra, hai mắt liền chậm rãi khép lại.

Hiển nhiên Viên Mãn không đi một mình, ngay sau đó liền có một giọng nói khác vang lên: “Không biết, bác sĩ nói hẳn mắc chứng ngất xỉu khi nhìn thấy máu, cộng thêm hoảng sợ quá độ”.

Giọng nói này...

Có vẻ như là gã hùn vốn với Viên Mãn mở công ty, Tên là Cao Đăng hay gì đó...

“Anh ta sợ nhột, lại còn ngất máu, sau này dứt khoát gọi anh ta là tiểu công chúa luôn, ha ha ha!”

“...” Trịnh Diễn Tự lặng lẽ nắm chặt nắm đấm.

Dám cười nhạo anh ta?

Cho rằng như vậy đã kết thúc? Không, một giây sau Trịnh Diễn Tự đã cảm thấy một luồng hô hấp đến gần, hơi thở này có cả mùi nước hoa, chắc là người phụ nữ đó...

Cho rằng cô đang định quan tâm thăm hỏi anh ta? Vậy thì hoàn toàn sai rồi, không ngờ cô lại ghé sát đến nơi, cười trên nỗi đau của người khác, không ngừng gọi anh ta: “Tiểu công chúa? Trịnh tiểu công chúa? Tự tiểu công chúa?”

Cô giáo Viên còn đang chơi trò chơi mới phát minh không biết chán, không hề phát hiện trong phòng bệnh đã nổi lên một cơn gió lạnh.

Lạnh đến mức Cao Đăng cũng không nhận được xoa xoa cánh tay: “Sao tự nhiên em lại thấy hơi lạnh nhỉ?”

Gã vừa lẩm bẩm vừa đi ra cửa tăng nhiệt độ lên.

Lúc này Viên Mãn cũng đã chơi đủ, kéo một chiếc ghế đến ngồi xuống bên giường, cuối cùng cũng lộ ra một chút lo lắng.

Người già thường nói sợ quá rất không tốt, ba hồn bảy vía bay mất là sẽ thành ra ngớ ngẩn. Vạn nhất Trịnh Diễn Tự sợ quá trở thành ngớ ngẩn thì sao?

Viên Mãn không dám suy nghĩ tiếp.

Cô muốn tìm việc gì khác để làm, nhưng cũng chỉ có thể gãi ngứa. Mấy lần trước đắp nhựa trên người nổi rôm còn chưa khỏi hẳn, cô càng gãi càng ngứa, càng ngứa càng gãi. Cao Đăng chỉnh nhiệt độ xong quay về thấy thế ngán ngẩm lắc đầu: “Em biết nói gì với chị bây giờ? Đang yên đang lành tự nhiên bày trò làm gì? Hóa trang thành một người mập ú vừa tốn thời gian vừa tốn công tốn của, suy cho cùng thì có gì vui?”

Nghe vậy, Viên Mãn cuối cùng cũng dừng gãi, quay lại nhìn về phía Cao Đăng, đương nhiên cũng không nhìn thấy Trịnh Diễn Tự trên giường bệnh bỗng nhiên nhúu mày.

Cao Đăng có vẻ rất thất vọng, Viên Mãn yên lặng một lát, cuối cùng nhún vai: “Còn không phải vì đàn ông các cậu ai cũng chỉ coi trọng bề ngoài hay sao? Ngay cả gã quỷ sứ này cũng không phải ngoại lệ...”

Gã quỷ sứ mà cô nói đó là ai?

Đáp án không cần nói cũng biết.

Trịnh Diễn Tự nhắm mắt lại, nghiêng răng ken két. Để xem lát nữa tôi trừng trị cô thế nào!

Nhưng Cao Đăng lại không tin lời Viên Mãn vừa nói, gã lập tức nhướng mày nghi hoặc.

Viên Mãn nhếch miệng, cô có đủ bằng chứng xác thực: “Gã quỷ sứ này tán gẫu với bạn thân của gã bị chị nghe thấy. Chính gã nói gã thấy chị gây nên mới động lòng. Theo cậu thì chị có thể cam lòng không?”

Cô nói rất nghiêm túc, còn âm thầm tức giận, nhưng Cao Đăng lại coi như chuyện cười, thậm chí còn phì cười trả lời: “Thôi đi! Hắn mà coi trọng bề ngoài? Hắn coi trọng bề ngoài thì đã liếc ngang liếc dọc với Trần Trình tám trăm ngàn lần rồi, làm gì còn đến lượt chị???”

Hai người bạn thân tranh cãi đỏ mặt tía tai về vấn đề nhan sắc, không ai để ý Trịnh Diễn Tự trên giường bệnh dù vẫn nhắm mắt nhưng lại gật đầu đồng ý, hiển nhiên đàn ông vẫn hiểu đàn ông hơn.

Cô giáo Viên không cãi lại được, lại bắt đầu giở thói đánh đá, bực bội giật tóc: “Chị làm sao biết đàn ông các cậu nghĩ thế nào? Anh ta nói với bạn thân của anh ta một đằng, đến đám cưới nói với Bác Yển một nẻo, a a a a! Đúng là rắc rối!”

Cao Đăng bước tới vỗ mạnh vào gáy cô, một mặt vì giận Viên Mãn quá kém cỏi, mặt khác vì món nợ ngoài cửa nhà vệ sinh nữ còn chưa thanh toán, giọng nói đương nhiên giận dữ: “Chị chỉ được cái võ mồm thôi, lúc dạy người khác yêu thì có vẻ tài giỏi lắm, khi chính mình gặp chuyện lại không làm sao xử lý được”.

Viên Mãn không thể phản bác, cuối cùng đành duỗi chân nhắm mắt dựa vào lưng ghế.

“Nếu hắn chỉ thích chị gây, chị xinh đẹp thì chị định làm thế nào?”

“...”

“Là một người đàn ông bình thường thì sẽ như vậy, em cho rằng không có gì sai”. Cao Đăng bào chữa. Hiển nhiên đàn ông cuối cùng vẫn nên đứng về phe đàn ông.

Nhưng Viên Mãn vẫn không nói.

Thật sự là vấn đề này cô đã từng hỏi chính mình vô số lần, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được đáp án.

Cô giáo Viên đột nhiên trở nên thâm trầm, Cao Đăng thật sự không thích ứng được. Vì thế gã chuyển cách hỏi khác: “Thế nếu hần thật sự mù mắt, cho dù chị nặng một tạ hần cũng găm được thì chị làm thế nào?”

Viên Mãn lập tức sáng mắt lên, chuyện này thì dễ! Cô ngồi thẳng người dậy: “Thế thì găm thôi, mỗi kiểu găm đủ một lần”.

Nói rồi thậm chí còn nhe răng làm bộ đang găm, Cao Đăng nhìn mà lạnh buốt sống lưng.

Cao Đăng xoa xoa cánh tay, thoáng nhìn đồng hồ rồi lập tức vội vàng kết thúc đề tài này: “Thế chị cứ tiếp tục rồi rảo đi, em còn có việc phải đi trước. Sau này nếu chị lại gặp phải vấn đề khó gì...”

Cô giáo Viên nghe đến đó, ánh mắt nhìn Cao Đăng không khỏi lộ vẻ cảm động. Quả nhiên là bạn tốt, cô có vấn đề khó gì gã đều không tiếc mạng sống, rút dao tương trợ.

“... ngàn vạn lần đừng tìm em nữa”. Cao Đăng lại trịnh trọng nói tiếp.

Viên Mãn lập tức xịu mặt xuống.

Cao Đăng không để ý đến cô, lại nhìn đồng hồ rồi vội vã đi ra ngoài, trên lưng viết bốn chữ rõ ràng: Thấy sắc quên bạn!

Hần là đi tìm Trần Trình rồi... Viên Mãn bực bội nhếch miệng.

Thoáng cái trong phòng bệnh đã chỉ còn lại một mình Viên Mãn, cực kì nhàm chán, nhìn Trịnh Diễn Tự trên giường bệnh một hồi lâu, lại không nhìn được ghé tới gần: “Tiểu công chúa?”

“...”

“Tiểu công chúa?”

“...”

Vẫn không có ai trả lời.

Viên Mãn chán nản than thở: “Ngất máu mà ngất đến mức này, đúng là không tưởng tượng nổi...”

Vừa nói vừa đứng dậy định đi lấy điện thoại di động trên sofa, chơi game giết thời gian cũng tốt.

Thủ đoạn cô bị tóm chặt.

Cả người Viên Mãn cứng đờ.

Phía đuôi mắt cô, người kia vừa rồi rõ ràng còn nằm như chết trên giường bệnh, lúc này không ngờ lại ngồi thẳng dậy.

Viên Mãn nuốt nước bọt theo bản năng.

Chậm rãi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trịnh Diễn Tự trên giường bệnh đang nhìn cô, sắc mặt lạnh lẽo như băng.

Viên Mãn nặn ra một nụ cười: “Anh tỉnh rồi à?”

Anh ta lẳng lặng nhìn cô, khóe miệng cong lên, hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Tại sao cô không hỏi xem tôi tỉnh lại từ bao giờ?”

Viên Mãn lại nuốt nước bọt theo bản năng.

Thật sự là vì ánh mắt Trịnh Diễn Tự có sức đe dọa kinh người, Viên Mãn không bị dất mũi kéo đi cũng khó: “Anh... tỉnh lại...”

Anh ta lại không đợi cô hỏi xong đã nheo mắt lại đầy nguy hiểm, ngắt lời cô: “Lúc cô không ngừng gọi tiểu công chúa bên tai tôi”.

“...”

“...”

Hai người yên lặng, gan cô giáo Viên lách tách, vỡ vụn.

Trịnh Diễn Tự ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Nhiều năm sau đó Viên Mãn vẫn còn chưa hết nghi hoặc, tại sao khi đó cố lại nghe lời như vậy? Anh ta ngoắc ngoắc ngón tay, thế là cô thật sự tới gần...

Vì vậy sau đó cô rất hối hận nhưng lại chỉ có thể cảm thán, đúng là “một lần bị áp chế, cả đời bị áp chế...”

Nhưng lúc này cô giáo Viên không nghĩ được nhiều như vậy, lại nuốt nước bọt theo bản năng rồi ngoan ngoãn tới gần.

Anh ta đưa tay giữ chắc sau gáy cô.

Chóp mũi suýt nữa đập vào chóp mũi, Viên Mãn vô thức ngửa đầu về phía sau, đáng tiếc anh ta giữ cực chắc, cô chỉ ngửa ra được nửa tắc rồi lại rơi vào trong mắt anh ta.

“Tại sao cô không hỏi tôi muốn làm gì?”

Anh ta nhìn vào mắt cô, không chớp mắt.

“Anh...”

Ồi, người đàn ông này đúng là nói lời mà chẳng giữ lời, rõ ràng chính anh ta bảo cô hỏi, nhưng cô vừa mới hỏi được một chữ đã bị anh ta bịt miệng lại.

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ thoáng hiện rồi biến mất trong đầu Viên Mãn, không để lại một dấu vết nào. Bởi vì anh ta bịt miệng cô bằng... môi anh ta.

Viên Mãn còn chưa phản ứng lại, anh ta đã nhanh chóng chấm dứt.

Viên Mãn nhìn ánh mắt lạnh lạnh của anh ta, chính mình cũng không hiểu được mình, rốt cuộc là hi vọng anh ta tiếp tục hay là hi vọng anh ta dừng lại?

Không đợi cô sắp xếp lại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Trịnh Diễn Tự đã nhẹ nhàng lật người, đè cả người cô xuống giường bệnh.

Lần này cô giáo Viên không bình tĩnh được nữa: “Anh làm gì thế???”

Anh ta nhìn cô, gần như là vô tội: “Chẳng phải cô bảo tôi phải diễn đủ mỗi kiểu một lần sao?”

“...”

“...”

Viên Mãn ngẩn ra, cuối cùng bàng hoàng tỉnh ngộ.

Thì ra anh ta...

Đã tỉnh từ lâu rồi.

“Anh nghe thấy hết rồi à...”

Âm cuối của cô giáo Viên lại biến mất trong nụ hôn tiếp theo của anh ta.

Phóng tầm mắt nhìn suốt năm ngàn năm sông dài lịch sử Trung Hoa, đã bao giờ có một người đàn ông dùng thời gian cả đời chỉ để chứng minh một việc: Anh ta bị mù?

Nếu như hành động vĩ đại này quả thật là tiền vô cổ nhân, vậy hiển nhiên bắt đầu từ giờ này ngày này, Trịnh Diễn Tự có thể lớn tiếng tuyên bố: Hậu hữu lai giả!

Trịnh Diễn Tự tiếp tục hôn người phụ nữ đang không biết nên làm gì này, trong lòng lại vô cùng rõ ràng: Yên tâm đi, anh có thời gian cả đời để chứng minh mắt anh mù...

Hành lang bệnh viện yên tĩnh, y tá đẩy xe chậm rãi đi tới, nhanh chóng dừng lại trước cửa một phòng bệnh khép hờ.

Y tá đang định mở cửa đi vào chợt dừng lại.

Qua khe cửa thấy trong phòng đang diễn ra một cảnh không hợp với trẻ em.

Y tá bất đắc dĩ lắc đầu: Ôi, bây giờ bệnh nhân đúng là quá cởi mở, cửa cũng không buồn đóng...

Bất đắc dĩ là chuyện bất đắc dĩ, nhưng y tá vẫn chu đáo đóng cửa lại cho họ rồi tiếp tục đẩy xe đi, không ai biết có người vừa thấy cảnh trong phòng.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-an-kham-chua-fa-di-can>